C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\Martin_George_R_R-2_2-Stret_kralu.PDB

PDB Name: Martin_George_R_R-2_2-Stret_kra
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.4.2005
Modification Date: 30.4.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GEORGE R. R. MARTIN
STŘET KRÁLŮ
Píseň ledu a ohně
Kniha druhá
část druhá

Johnovi a Gail, za všechno maso a medovinu, o které jsme se podělili

SANSA

"Čím déle ho necháš čekat, tím to pro tebe bude horší." varoval ji Sandor Clegane. Sansa se snažila pospíchat, ale její prsty neobratně zápolily se zapínáním a šněrováním. Ohař měl vždycky drsné způsoby, avšak dnes ji něco na pohledu, kterým si ji měřil, přímo plnilo hrůzou. Že by se Joffrey dozvěděl o jejích setkáních se serem Dontosem? Prosím ne, modlila se, když si narychlo kartáčovala vlasy. Ser Dontos byl její jedinou nadějí. Musím vypadat půvabně, Joff má rád, když jsem krásná, v oblečeni této barvy jsem se mu vždycky líbila. Uhladila si záhyby hedvábných šatů, jejichž látka těsně obepínala její hrudník.
Vyšla ze své komnaty a zaujala místo po Ohařově levici, dál od spálené strany jeho obličeje. "Pověz mi, co jsem zase provedla?"
"Ty ne. Tvůj královský bratr."
"Robb je zrádce." Sansa ta slova znala nazpaměť. "Na tom, co udělal, jsem se nijak nepodílela." Bohové, buďte dobří, ať nejde o Králokata. Pokud Robb jakkoli ublížil Jaimemu Lannisterovi, bude to její konec. Vzpomněla si na sera Ilyna a na jeho strašlivé bledé oči, nemilosrdné hledící z vyzáblého, od neštovic poďobaného obličeje.
Ohař se ušklíbl. "Vycvičili tě dobře, ptáčku." Odvedl ji na dolní nádvoří, kde se kolem střelnice lučištníků shromáždil dav mužů, kteří ustupovali stranou, aby je nechali projít. Slyšela kašlání lorda Gylese. Lelkující štolbové si ji nestydatě prohlíželi, ale když míjela sera Horase Redwyna, mladík odvrátil pohled stranou a jeho bratr Hobber předstíral, že ji nevidí. Na zemi s žalostným mňoukáním umírala pískově žlutá kočka, které ze žeber vyčnívala šipka vystřelená z kuše. Sansa, které se při pohledu na ni zvedl žaludek, ji obloukem obešla.
Přiblížil se k ní ser Dontos na koni vyrobeném z násady od koštěte; od té doby, co byl příliš opilý, než aby byl schopen vysednout na svého koně při turnaji, musel na příkaz krále jezdit na koštěti. "Buď statečná," pošeptal jí a krátce jí stiskl paži.
Joffrey byl ve středu davu a svíral v ruce ozdobnou kuš. Vedle něho stáli ser Boros se serem Merynem. Stačilo podívat se na ně a sevřely se jí vnitřnosti.
"Tvoje Výsosti." Padla před ním na kolena.
"To tě teď nezachrání." řekl král. "Vstaň. Zavolal jsem tě sem proto, aby ses zodpovídala z nejnovějšího zločinu svého bratra."
"Tvoje Výsosti, na čemkoli, co provedl můj zrádcovský bratr, jsem se nijak nepodílela. Ty to přece víš, prosím tě, smiluj -"
"Zvedněte ji!"
Ohař ji vytáhl na nohy, ale neučinil to hrubě.
"Sere Lanceli," řekl Joff, "pověz jí o tom urážlivém a podlém činu."
Sansa Lancela Lannistera vždy považovala za milého mladíka jemných mravů, ale v pohledu, kterým ji obdařil dnes, nebyla ani lítost, ani špetka laskavosti. "Tvůj bratr za pomoci jakýchsi hanebných čar napadl s armádou vlkodlaků sera Stafforda Lannistera, necelé tři dny jízdy od Lannisportu. Tisíce dobrých mužů byly brutálně povražděny ve spánku, bez šance pozvednout svoje meče. Po této řezničině seveřané hodovali na mase a krvi povražděných."
Hrůza stiskla svoje chladné ruce Sanse kolem krku.
"Nemáš mi k tomu co říct?" otázal se Joffrey.
"Tvoje Výsosti, to ubohé dítě oněmělo šokem," zamumlal ser Dontos.
"Mlč, blázne!" Joffrey zvedl svoji kuš a namířil ji Sanse do obličeje. "Vy Starkové jste stejně nepřirození jako ti vaši

vlci. Nikdy nezapomenu na to, jak mé ta tvoje obluda pokousala."
"To byl Aryin vlk," namítla. "Lady ti neublížila, ale tys ji stejně zabil,"
"Ne, udělal to tvůj otec," odsekl Joff, "ale já jsem zabil tvého otce. Kéž jsem to tak mohl udělat vlastní rukou. Dnes v noci jsem zabil muže, který byl ještě větší než tvůj otec. Přišli k bráně, volali moje jméno a prosili o chléb, jako bych byl nějaký pekař, ale já jsem jim dal pořádně za vyučenou. Toho nejhlasitějšího z nich jsem střelil rovnou do hrdla."
"A zemřel?" Bylo obtížné vymyslet si něco jiného, co by na to řekla, když jí do obličeje mířila strašlivá železná hlavice šípu. "Samozřejmě že zemřel, měl přece v hrdle můj šíp. Taky tam byla jakási ženština, co po nás házela kameny, i tu jsem trefil, třebaže jenom do ramene." Zamračeně kuš sklonil k zemi. "I tebe bych nejraději zastřelil, ale matka říká, že kdybych to udělal, zabili by mého strýce Jaimeho. Místo toho budeš jen potrestána a pošleme tvému bratrovi vzkaz, co se s tebou stane, když se nevzdá. Ohaři, udeř ji,"
"Dovol, abych ji mohl zbít já!" Kupředu se za řinčení své plechové zbroje protlačil ser Dontos. Byl ozbrojen bijákem, jehož hlavice byla z melounu. Můj Florian. Nejraději by zlíbala jeho skvrnitou pokožku i červené žilky na nose. Klusal kolem ní na svém koni z koštěte, volal: "Zráďkyně, zrádkyně!" a mával po ní melounem. Sansa, která si přikryla hlavu rukama, se zapotácela pokaždé, když ji plod udeřil. Už při druhém zásahu měla vlasy slepené sladkou šťávou. Meloun se rozletěl na kusy a muži kolem se dali do smíchu. Směj se, Joffreyi, modlila se, zatímco šťáva jí stékala po obličeji a dolů po šatech z modrého hedvábí. Směj se a buď spokojen. Joffrey se jen krutě uchechtl. "Borosi. Meryne." Ser Meryn uchopil Dontose za paži a prudce jím smýkl stranou. Rudolící blázen se i se svým koštětem, melounem a vším ostatním natáhl na zem. Ser Boros popadl Sansu. "Vynech obličej," nařídil mu Joffrey. "Líbí se mi, když je hezká."
Boros vrazil pěst Sanse do břicha a vyrazil jí dech z plic. Ohnula se vpůli bolestí, ale rytíř ji popadl za vlasy a vytáhl svůj meč a ona si v jednom strašlivém okamžiku byla jistá, že má v úmyslu podříznout jí hrdlo. Když čepel meče naplocho dopadla přes její stehna, měla pocit, jako by jí silou úderu přerazila nohy. Nahlas vykřikla a z očí jí vytryskly slzy. Brzy to skončí. Za chvíli raději přestala údery počítat.
"To stačí." slyšela zaskřípat Ohařův hlas.
"Ne, nestačí." odpověděl král. "Borosi, sundej jí šaty."
Boros sáhl svou masitou rukou po předku Sansina živůtku a prudce za něj škubl. Hedvábí se roztrhlo a Sansa byla náhle až do pasu nahá. Přikryla si ňadra dlaněmi. Slyšela posměšky, vzdálené a kruté. "Zbij ji do krve," řekl Joffrey, "uvidíme, jak se to jejímu bratrovi bude líbit."
"Co to má znamenat?"
Skřetův hlas zapráskal jako bič a Sansa byla najednou volná. S rukama zkříženýma na hrudi padla na kolena, žalostně lapajíc po dechu. "Toto je tvoje představa rytířskosti, sere Borosi?" ptal se Tyrion Lannister hlasem plným hněvu. Provázel ho jeho oblíbený žoldnéř a jeden z jeho divokých, ten s vypáleným okem.
"Je to rytířskost, která vyhovuje tvému králi, Skřete." Ser Boros zvedl meč a ser Meryn popošel k němu a jal se vytahovat z pochvy svůj meč.
"Opatrně s nimi," varoval je trpaslíkův žoldnéř. "Přece nechcete mít ty svoje krásné bílé pláště od krve."
"Dejte tomu děvčeti něco, aby se mohla přikrýt," řekl Skřet. Sandor Clegane si rozepjal plášť, hodil ho k ní a Sansa si ho přitiskla k nahé hrudi, s pěstmi pevně zaťatými v bílé vlně. Hrubá látka ji škrábala do holé kůže, ale Sansa si v tu chvíli říkala, že žádný samet nikdy nebyl cítit jemněji,
"To děvče se má stát tvou královskou chotí," řekl Skřet Joffreymu. "Copak ji vůbec nemáš v úctě?"
"Trestám ji."
"Za jaký zločin? Ona v bitvě svého bratra nebojovala."
"V jejích žilách koluje vlčí krev."
"A ty máš rozum husy."
"Takto se mnou mluvit nesmíš. Král si může dělat, co se mu zlíbí."
"Aerys Targaryen si také dělal, co chtěl. Pověděla ti matka, jak to s ním dopadlo?"
Ser Boros Blount si odkašlal. "V přítomnosti Královské gardy nebude Jeho Výsosti nikdo vyhrožovat." Tyrion Lannister zvedl obočí. "Já nevyhrožuji králi, sere, já poučuji svého synovce. Bronne, Timette, až ser Boros příště otevře ústa, zabte ho." Trpaslík se usmál, "Tohle byla výhrůžka, sere. Chápeš ten rozdíl?"
Obličej sera Borose zrudl jako rajské jablko. "Královna se o tom dozví!"
"O tom nepochybuji. A vůbec, nač čekat? Joffrey, pošleme pro tvoji matku hned?"
Král se začervenal,
"Nemáš mi na to co říct, Tvoje Výsosti?" pokračoval jeho strýc. "Dobrá. Nauč se víc používat uši a méně ústa, jinak tvoje vláda bude ještě kratší, než jsem já. Svévolná brutalita rozhodně není dobrým způsobem, jak si získávat lásku svého lidu... nebo své královny."
"Matka říká, že strach je lepší než láska." Joffrey ukázal na Sansu. "Ona se mě bojí."
Skřet si povzdechl, "Ano, to vidím. Škoda že Stannis a Renly taky nejsou dvanáctiletými děvčaty. Bronne, Timette, odveďte ji,"
Sansa se pohybovala jako ve snu. Myslela si, že Skřetovi muži ji odvedou zpátky do její komnaty v Maegorově pevnosti, ale oni s ní místo toho zamířili k Pobočníkově věži. Nevkročila do ní od té doby, co její otec upadl v nemilost, a když nyní opět měla vystupovat po těch známých schodech, málem omdlela.
Ujaly se jí služebné, brebentící bezvýznamná slova útěchy, aby ji přiměly přestat se konečně třást. Jedna jí svlékla potrhané šaty a prádlo a druhá jí začala smývat lepkavou šťávu z obličeje a vlasů. Jediné, co měla před očima, když ji drhly mýdlem a nalévaly jí teplou vodu na hlavu, byly obličeje na nádvoří. Rytíři přece přísahají, že budou bránit slabé, ochraňovat ženy a bojovat za spravedlnost, ale žádný z nich nic takového neudělal. Jenom ser Dontos se jí snažil pomoci, ale ten už nebyl rytířem, stejně jako jím nebyli Skřet ani Ohař... Ohař rytíře nenáviděl... Já je nenávidím taky,

pomyslela si Sansa. Nejsou to skuteční rytíři, žádný z nich.
Jakmile byla čistá, přišel se na ni podívat Frenken, mistr se zavalitými prsty a ryšavou hlavou. Přiměl ji lehnout si na břicho na matraci a začal natírat mastí ošklivé rudé šrámy, které se jí zezadu táhly přes stehna. Potom jí namíchal snové víno oslazené medem, aby jí snáz klouzalo do hrdla. "Vyspi se trochu, dítě. Až se probudíš, všechno ti to bude připadat jenom jako zlý sen."
Ne, nebude, ty hloupý muži, pomyslela si Sansa, ale přesto snové víno vypila a usnula po něm.
Byla již tma, když se probudila, zmatená a nevědoucí, kde se nalézá, v místnosti, která jí připadala jak cizí. tak zvláštním způsobem povědomá. Když vstala, nohama jí projela ostrá bolest a na všechno si vzpomněla. Oči se jí zalily slzami.
Někdo pro ni vedle postele přichystal šaty. Vklouzla do nich a otevřela dveře. Venku stála žena s tvrdým obličejem a pergamenovitou hnědou kůží, které se kolem vyhublého krku houpaly tři náhrdelníky. Jeden byl zlatý, druhý stříbrný a třetí z lidských uší. "Kam si myslí, že jde?" zeptala se žena opřená o vysoký oštěp.
"Do božího háje." Musí najít sera Dontose a poprosit ho, aby ji domů odvedl ihned, dřív než bude příliš pozdě.
"Polomuž přikázal, že nemáš nikam chodit," řekla žena. "Pomodli se tady, bohové tě uslyší."
Sansa pokorně sklopila oči a vrátila se do místnosti. Najednou si uvědomila, proč jí připadá tak povědomá. Oni mé zavřeli do Aryiny komnaty, kde bydlela v době, kdy byl otec ještě pobočníkem krále. Všechny její věcí jsou pryč a nábytek byl přestavěn, ale jinak je to stejná místnost...
O chvíli později jí služebná přinesla tác se sýrem, chlebem a olivami a džbán chladné vody. "Odnes to," poručila jí Sansa, ale dívka jídlo nechala na stole. Sansa si uvědomila, že má žízeň. Při každém kroku jako by jí stehny projížděly nože, ale přesto se přiměla přejít místnost. Vypila dva poháry vody a uždibovala z oliv, když tu se ozvalo zaklepání. Vystrašeně se otočila ke dveřím a uhladila si záhyby šatů. "Ano?"
Dveře se otevřely a dovnitř vešel Tyrion Lannister. "Moje paní. Doufám, že tě nevyrušuji?"
"Jsem tvým vězněm?"
"Mým hostem." Měl na sobě odznak svého úřadu, řetěz ze spojených zlatých ručiček. "Říkal jsem si, že bychom si spolu mohli promluvit."
"Jak můj pán poroučí." Sansa zjistila, že je obtížné nehledět na něho s málem otevřenými ústy; jeho obličej byl tak ošklivý, že ji podivným způsobem fascinoval,
"Vyhovuje ti jídlo a oblečení?" zeptal se. "Pokud bys potřebovala cokoli jiného, stačí říct."
"Jsi na mne moc hodný. A dnes dopoledne... bylo od tebe velmi laskavé, že jsi mi pomohl,"
"Máš právo vědět, proč Joffrey tak zuřil. V noci před šesti dny tvůj bratr přepadl mého strýce Stafforda, který se svojí armádou tábořil u vesnice zvané Volský brod, necelé tři dny jízdy od Casterlyovy skály. Vaši severané s drtivou převahou vyhráli. Dozvěděli jsme se to teprve dnešního rána."
Robb vás zabije všechny, pomyslela si a v duchu zajásala radostí. "To je... strašné, můj pane. Můj bratr je odporný zrádce."
Trpaslík se pousmál. "Nu, svým posledním vítězstvím nám dal jasně najevo, že to není žádný koloušek."
"Ser Lancel řekl, že Robb vedl armádu vlkodlaků..."
Skřet se pohrdavě zasmál. "Ser Lancel je bojovníkem, jehož zbraní je vinný měch a který nerozezná vlkodlaka od pytláka. Tvůj bratr s sebou sice měl svého zlovlka, ale předpokládám, že to bylo všechno. Severané se vplížili do tábora mého strýce, přeřezali provazy, kterými byli přivázaní koně, a lord Stark mezi ně poslal svého vlka. Dokonce i ti nejdisciplinovanější váleční oři šíleli. Mnoho rytířů bylo udupáno k smrti ve svých altánech a pěšácká chátra se s hrůzou probudila a rozutekla se, odhazujíc cestou zbraně, aby mohla utíkat rychleji. Ser Stafford byl zabit, když honil svého koně. Lord Rickard Karstark mu prohnal kopí hrudníkem. Ser Rubert Brax je také mrtvý, společně se serem Lymondem Vikarym, lordem Crakehallem a lordem Jastem. Polovina stovky dalších byla zajata včetně Jastových synů a mého synovce Martyna Lannistera. Ti, co přežili, šíří strašlivé historky a přísahají, že v armádě tvého bratra bojují staří bohové severu."
"V tom případě... to nebyly žádné čáry?"
Lannister se ušklíbl. "Čáry? To je omáčka, kterou blázni polévají neúspěch, aby jí zamaskovali chuť své vlastní neschopnosti. Zdá se, že můj strýc, ta hlava skopová, se dokonce ani nenamáhal tím, aby rozestavil hlídky. Jeho armáda byla čerstvě naverbovaná - tovaryši, horníci, zemědělští nádeníci, rybáři, špína z Lannisportu. Jedinou záhadou je to, jak se k němu tvůj bratr dostal. Naše armáda stále drží pevnost ve Zlatém zubu a všichni přísahají, že tamtudy neprošel." Trpaslík podrážděně pokrčil rameny. "Nu, Robb Stark je prokletím mého otce. Mým prokletím je Joffrey. Pověz mi, co k mému královskému synovci cítíš."
"Miluji ho celým svým srdcem," odpověděla Sansa bez váhání.
"Skutečně?" Nezdálo se, že by ho její odpověď přesvědčila. "Dokonce i nyní?"
"Moje láska k Jeho Výsosti je větší, než byla kdy předtím."
Skřet se nahlas zasmál. "Vidím, že tě naučili dobře lhát. Jednoho dne jim za to možná budeš vděčná, dítě. Jsi stále dítě, ne snad? Nebo jsi už měla první krvácení?"
Sansa se začervenala. Byla to nestoudná otázka, ale ve srovnání s hanbou, když z ní strhali šaty před polovinou hradu, neznamenala nic. "Ne, můj pane."
"To je jen dobře. Bude-li ti to alespoň trochu útěchou, nemám v úmyslu provdat tě za Joffreyho. Obávám se, že po všem, co se stalo, nemůže žádný sňatek vést ke smíření mezi Starky a Lannistery. Je to škoda. Ten sňatek byl jedním z lepších nápadů krále Roberta, kdyby to ovšem Joffrey nebyl tak pokazil."
Věděla, že by měla něco říci, ale slova jí uvízla v hrdle.
"Nějak jsi ztichla," poznamenal Tyrion Lannister. "Chtěla bys to? Ukončit svoje zasnoubení?"
"Já..." Sansa nevěděla, co na to říci. Je to lest? Potrestá mě, když mu řeknu pravdu? Hleděla na trpaslíkovo ohyzdné

vyboulené obočí, na tvrdé černé oko a vychytralé zelené, na jeho křivé zuby a drátovitý vous. "Chci jenom být loajální."
"Loajální," opakoval trpaslík, "a co nejdál od Lannisterů. Sotva tě mohu z něčeho vinit. Když já byl ve tvém věku, přál jsem si totéž." Usmál se. "Řekli mi, že každý den chodíváš do božího háje. Za co se modlíš, Sanso?"
Modlím se za Robbovo vítězství a za Joffreyho smrt... a za domov. Za Zimohrad. "Modlím se za to, aby už přestali válčit."
"Myslím, že se toho brzy dočkáš. Dojde ještě k jedné bitvě mezi tvým bratrem Robbem a mým lordem otcem, a ta celou záležitost rozhodne." Robb ho porazí, pomyslela si Sansa. Porazil tvého strýce a tvého bratra Jaimeho a porazí taky tvého otce.
Její obličej jako by byl otevřenou knihou, tak snadno v něm trpaslík dokázal číst o jejích nadějích. "Nenech se vítězstvím u Volského brodu příliš oblouznit, moje paní," řekl jí, ne nelaskavě. "Bitva není válka a můj lord otec rozhodně není můj strýc Stafford. Až boží háj navštívíš příště, modli se za to, ať má tvůj bratr tolik rozumu, aby ohnul koleno. Jakmile na severu opět zavládne králův mír, mám v úmyslu poslat tě domů." Odkolébal se k okennímu sedátku a posadil se na ně. "Můžeš dnes v noci spát tady. Dám ti některé ze svých vlastních mužů jako osobní stráž, možná nějaké Kamenné vrány -"
"Ne," vyhrkla Sansa. Pokud bude zavřená v Pobočníkové věži a hlídaná trpaslíkovými muži, jak může jít do božího háje za serem Dontosem?
"Nebo bys raději dala přednost Černým uším? Dám ti Chellu, pokud se budeš cítit pohodlněji se ženou."
"Ne, můj pane, já mám z divokých strach."
Usmál se. "Já taky. Ovšem co je důležitější, má z nich strach i Joffrey a to hnízdo slizkých zmijí a patolízalských psů, které nazývá svou Královskou gardou. S Chellou nebo Timettem po tvém boku se žádný z nich neodváží ublížit ti."
"Raději bych se vrátila do své vlastní postele." Náhle ji napadla lež, ale připadala jí tak pravdivá, že ji vyhrkla bez váhání. "V této věži byli popraveni muži mého otce. Jejich duchové by mně mohli přinést strašlivé sny, a kamkoli bych se podívala, viděla bych jejich krev."
Tyrion Lannister pozoroval její obličej. "Noční můry mi nejsou cizí. Sanso. Možná jsi moudřejší, než tuším. Dovol, abych tě tedy alespoň mohl doprovodit do bezpečí tvých komnat."

CATELYN

Než našli vesnici, již se úplně setmělo. Catelyn zjistila, že přemýšlí o tom, zda to místo má nějaké jméno. Pokud ano, jeho obyvatelé si vědomost o něm vzali s sebou, když prchali, společně se vším, co vlastnili, až po svíce v septu. Ser Wendel zapálil pochodeň a provedl ji nízkými dveřmi.
Sedmero zdí uvnitř stavby bylo popraskaných a pokroucených. Bůh je jeden, učil ji septon Osmynd, když ještě byla malým děvčetem, se sedmi aspekty, tak jako je septum jedinou budovou se sedmi stěnami. Bohatá septa ve městech měla sochy Sedmi a pro každou z nich samostatný oltář. Na Zimohradu septon Chayle pověsil na každou stěnu vyřezanou masku. Zde Catelyn nalezla na zdech jen hrubé kresby uhlem. Ser Wendel zasadil pochodeň do držáku blízko dveří a odešel, aby počkal venku s Robarem Roycem.
Catelyn si prohlížela obličeje. Otec byl vousatý, jako vždy. Matka se usmívala, milující a ochranitelská. Válečník měl pod obličejem přimalovaný svůj meč. Kovář kladivo. Panna byla krásná, Stařena scvrklá a moudrá.
A sedmý obličej... Cizinec nebyl ani mužem, ani ženou, ale obojím, věčný vyvrhel, poutník z dalekých míst, méně a více než člověk, neznámý a nepoznatelný. Zde byl obličej jen černým stínem s hvězdami místo očí. Catelyn se při pohledu na něj cítila nepříjemně. Od něho by se jí stěží dostalo útěchy.
Poklekla před Matku. "Moje paní, shlédni dolů na tuto bitvu mateřskýma očima. Každý je něčím synem, všichni do jednoho. Ušetři je, jestli můžeš, a ušetři též moje syny. Dávej pozor na Robba, Brana a Rickona. Kéž by tady byli se mnou."
Přes Matčino levé oko se táhla puklina. Vypadala s ní, jako by plakala. Catelyn slyšela dunivý hlas sera Wendela a tu a tam tichou odpověď sera Robara, když spolu hovořili o nadcházející bitvě. Jinak byla noc tichá. Odpovídali někdy tví staří bohové tobě, Nede? divila se. Když jsi poklekl před svým stromem srdce, slyšeli tě?
Mihotavé světlo pochodně tančilo po zdech, napůl obličeje oživovalo, křivilo je a měnilo. Sochy ve velkých septech ve městech měly obličeje, které jim dali kameníci, ale tyto uhlové kresby byly tak hrubé, že tváře mohly patřit komukoli. Otcův obličej ji přiměl myslet na vlastního otce, který ležel na smrtelném loži v Řekotočí. Válečník byl Renlym, Stannisem, Robbem i Robertem, Jaimem Lannisterem a Jonem Sněhem. Dokonce v těch čarách zahlédla i Aryu, ale jen na okamžik. Pak dovnitř dveřmi zalétl vítr, pochodeň zaprskala a ta podoba náhle zmizela, smytá oranžovou září.
Z kouře ji začaly štípat oči. Mnula si je klouby svých zjizvených prstů. Když znovu pohlédla na Matku, viděla před sebou svoji vlastní matku. Lady Minisa Tully skonala na porodním loži, když se snažila dát lordu Hosterovi druhého syna. Dítě zemřelo s ní a poté jako by vyprchal život i z jejího otce. Vždycky bývala tak klidná, pomyslela si Catelyn, vzpomínajíc na matčiny hebké ruce a na její laskavý úsměv. Kdyby ještě žila, jak odlišné mohly naše životy být. Říkala si, co by asi lady Minisa řekla své starší dceři klečící zde před ní. Urazila jsem tolik tisícovek mil, a proč? Čemu jsem tím posloužila? Ztratila jsem svoje dcery, Robb mě u sebe nechce a Bran s Rickonem si o mne určité myslí, jakou jsem chladnou a nepřirozenou matkou. Dokonce jsem ani nebyla s Nedem, když umíral.
Měla pocit, jako by její hlava plavala a septum kolem nijako by se otáčelo dokola. Stíny se hýbaly a posouvaly, po popraskaných bílých stěnách se honily kradmé stíny zvířat. Catelyn celý den nejedla. Možná to nebylo moudré. Říkala

si, že na to není čas, ale pravda byla taková, že veškeré pokrmy pro ni ve světě bez Neda ztratily chuť. Když mu sťali hlavu, zabili tím také mne. Pochodeň za ní opět zaprskala a Catelyn se najednou zdálo, že na zdi před sebou vidí obličej své sestry, třebaže její oči byly tvrdší, než si je vybavovala, ne Lysiny, ale Cerseiny. Cersei je také matkou. Bez ohledu na to, kdo ty děti zplodil, cítila, jak se v ní hýbou, přivedla je na svět v bolestech a krvi a kojila je ze svých prsou. Pokud jsou opravdu Jaimeho...

"Modlí se k tobě i Cersei, moje paní?" zeptala se Catelyn Matky. Na zdi před sebou viděla vykreslené hrdé, chladné, půvabné rysy královny z rodu Lannisterů, i s prasklinou přes oko; dokonce i Cersei byla schopná plakat pro svoje děti, "Každý ze Sedmi ztělesňuje všechno ze Sedmi," řekl jí jednou septon Osmynd. Ve Stařeně bylo tolik krásy jako v Panně a Matka dokázala být zuřivější než Válečník, pokud se ocitly v nebezpečí její děti. Ano...

Tam na Zimohradu toho z Roberta Baratheona viděla dost, aby pochopila, že král se k Joffreymu nechová obzvláší vřele. Kdyby chlapec skutečně byl z Jaimeho semene a Robert se to dozvěděl, nechal by ho popravit i s jeho matkou a málokdo by ho za to mohl odsuzovat. Nemanželské děti byly běžným jevem, ovšem krvesmilstvo bylo strašlivým hříchem v očích bohů starých i nových a děti zplozené z tak nepřirozeného spojení byly potupeny jak v septu, tak v božím háji. Když ještě panovali dračí králové, bratři se ženili se sestrami, jenomže ti byli z krve staré Valyrie, kde takové praktiky byly obvyklé, a Targaryenové se za svoje činy stejně jako jejich draci nezodpovídali ani bohům, ani lidem.

Ned to určitě věděl a lord Arryn před ním taky. Není divu, že královna je oba nechala zabít. Zachovala bych se na jejím místě stejně kvůli svým vlastním dětem? Catelyn zaťala pěsti tak silně, až ucítila bolest ve zjizvených prstech, tam, kde do kostí zajelo ostří čepele vrahovy dýky, když s ním bojovala, aby zachránila svého syna. "Bran to ví taky," zašeptala se skloněnou hlavou. Bohové, buďte dobří, ten chlapec musel něco vidět, nebo něco slyšel, proto se pokoušeli zabít ho v jeho posteli.

Ztracená a unavená, Catelyn Stark se modlila ke svým bohům. Poklekla před Kovářem, který opravoval rozbité věci, a požádala ho, ať ochraňuje jejího sladkého Brana. Pak šla k Panně a úpěnlivě ji prosila, aby dodala odvahu Arye a Sanse a odíránila je v jejich nevinnosti. K Otci se modlila o spravedlnost, o sílu hledat ji a o moudrost rozpoznat ji, pak požádala Válečníka, aby Robbovi dodával sílu a ochraňoval ho v bitvách. Jako k poslední se obrátila ke Stařeně, která často bývala zobrazována s lampou v ruce. "Veď mě, moudrá paní," modlila se. "Ukaž mi cestu, po níž musím jít, a nenech mne klopýtat na temných místech, která leží přede mnou."

Nakonec se za ní ozvaly kroky a hluk u dveří. "Moje paní." řekl laskavým hlasem ser Robar, "odpusť ml, ale čas již vypršel. Do rozbřesku se musíme vrátit."

Catelyn strnule vstala. Kolena ji bolela a mnoho by v tu chvíli dala za péřovou postel a polštář. "Děkuji ti, sere. Jsem připravená."

Mlčky jeli řídce zalesněnou krajinou, kde se stromy opilecky skláněly pryč od moře. Nervózní ržání koní a řinčení oceli je bezpečně vedly zpět k Renlyho táboru. Dlouhé řady ozbrojených mužů na koních byly oděny v temnotě, tak černé, jako by Kovář překoval samotnou noc v ocel. Viděla praporce po své pravici, praporce po levici a řadu za řadou praporců před sebou, ale v šeru předcházejícím úsvitu bylo nemožné rozlišit jejich barvy a znaky na nich. Šedá armáda, pomyslela si Catelyn. Šedí muži na šedých koních pod šedými korouhvemi. Zatímco Renlyho stínoví rytíři seděli na koních, čekali a měli hroty kopí namířené k obloze, Catelyn mela pocit, jako by projížděla lesem vysokých holých stromů, zbavených listoví a bez života. Tam, kde stál Bouřlivý konec, byla ještě hlubší prázdnota, stěna černi, kterou neprosvítily žádné hvězdy, ale za poli, na místě, kde si Stannis zřídil svůj tábor, viděla pohybující se pochodně.

Hedvábné stěny Renlyho altánu jako by ve světle svící žhnuly, měnily velký stan v magický hrad, oživlý smaragdovým svitem. U dveří královského altánu stáli na stráži dva z rytířů Královské gardy. Zelenkavá záře podivným způsobem barvila purpurové švestky na bojové suknici sera Parmena a dodávala nezdravý odstín slunečnicím, které pokrývaly každou píď emailované žluté zbroje sera Emmona. Z vrcholů jejich přilbic vlály dlouhé hedvábné chocholy a kolem ramen měli nařasené duhově barevné pláště.

Uvnitř Catelyn nalezla Brienne, která krále oblékala do bitvy, zatímco lordi Tarly a Rowan spolu hovořili o rozmístění armády a bojových taktikách. V několika malých železných koších rudě žhnulo dřevěné uhlí a ve stanu bylo příjemně teplo. "Musím s tebou mluvit, Tvoje Výsosti," řekla, pro tentokrát ho oslovujíc královským titulem, jen aby jí milostivě věnoval pozornost.

"Za okamžik, lady Catelyn," odpověděl Renly. Brienne mu na prošívanou tuniku připínala hrudní plát. Králova zbroj byla temně zelená jako listy v letním lese, tak tmavá, že pohlcovala světlo svící. Zlatem vykládané rytiny a pozlacené spony se blyštivě leskly, jako vzdálené ohně venku za poli, mihotaly se při každém Renlyho pohybu. "Pokračuj, prosím, lorde Mathisi."

"Tvoje Výsosti," řekl Mathis Rowan s postranním pohledem na Catelyn, "jak jsem již říkal, naši muži jsou připraveni. Nač čekat na úsvit? Dej zatroubit do útoku."

"Aby se říkalo, že jsem vyhrál pomocí zrady, nerytířského uskoku? Jako hodina útoku bylo určeno svítání."

"Bylo určeno Stannisem," poznamenal Randyll Tarly. "Budeme proti jeho armádě muset vyjet tváří v tvář vycházejícímu slunci, které nás napolo oslepí."

"Jen do prvního úderu," řekl Renly sebejistě. "Ser Loras prolomí jejich linie a pak bude následovat chaos." Brienne utáhla zelené kožené řemeny a zapnula pozlacené spony. "Až můj bratr padne, postarejte se o to, aby nikdo nezmrzačil jeho tělo. Je z mé krve a nechci, aby se mi tu promenovali s jeho hlavou nabodnutou na kopí."

"A když se vzdá?" zajímal se lord Tarly.

"Vzdá?" Lord Rowan se zasmál. "Když Mace Tyrell obléhal Bouřlivý konec, Stannis raději jedl krysy, než by otevřel brány."

"Na to si vzpomínám." Renly zvedl bradu, aby mu Brienne mohla připevnit kolem krku límec. "Bylo to už ke konci, když

se ser Gawen Wylde a tři z jeho rytířů pokusili vykrást ven z hradu boční bránou, aby se vzdali. Stannis je chytil a nařídil, aby byli vrženi z hradeb katapulty. Stále před sebou vidím Gawenův obličej, když ho tam uvazovali. Byl naším zbrojmistrem."
Lord Rowan se tvářil zmateně. "Žádné muže z hradeb nikdo nevystřelil. Na něco takového bych si určitě vzpomínal,"
"Mistr Cressen Stannisovi řekl, že možná budeme muset jíst naše mrtvé, a nemělo tedy smysl zbavovat se dobrého masa." Renly si rukama stáhl vlasy dozadu. Brienne mu je svázala sametovou stuhou a nasadila mu přes uši prošívanou pokrývku hlavy, na které měla spočinout tíha přilbice. "Díky Cibulovému rytíři jsme se naštěstí nikdy nemuseli snížit až k tomu, že bychom jedli mrtvoly, ale bylo to o vlásek. Jen tak tak pro sera Gawena, který nakonec zemřel v cele."
"Tvoje Výsosti." Catelyn trpělivě čekala, ale čas se nemilosrdně krátil. "Slíbil jsi, že mne vyslechneš."
Renly přikývl. "Běžte se postarat o své muže, moji lordi... ach, a pokud by se po boku mého bratra objevil Barristan Selmy, chci, abyste ho ušetřili."
"O seru Barristanovi nikdo neslyšel od té doby, co ho Joffrey vyhodil," namítl lord Rowan.
"Já toho starce znám. Potřebuje krále, kterého by mohl ochraňovat. K čemu by jinak byl? Za mnou ale nepřišel a lady Catelyn tvrdí, že není ani s Robbem Starkem v Řekotočí. Kde jinde může být než se Stannisem?"
"Jak si přeješ, Tvoje Výsosti. Nic se mu nestane." Lordi se hluboce uklonili a odešli.
"Řekni mi, co máš na srdci, lady Stark," vybídl ji Renly. Brienne mu rozprostřela plášť přes široká ramena. Byl z brokátu, těžký, s korunovaným jelenem Baratheonů vyvedeným z vloček černého jantaru.
"Lannisterové se pokoušeli zabít mého syna Brana. Tisíckrát jsem se sama sebe tázala proč. Tvůj bratr mi dal odpověď. V den, kdy spadl, se konal hon. Robert s Nedem a většinou ostatních mužů vyjeli lovit kance, ale Jaime Lannister zůstal v hradu, a stejné tak královna."
Renly rychle pochopil, kam míří. "Takže ty se domníváš, že chlapec je viděl při krvesmilstvu..."
"Prosím tě, můj pane, dovol mi odjet k tvému bratru Stannisovi a říct mu, jaké mám podezření."
"A k čemu to poslouží?"
"Robb odloží svou korunu a tvůj bratr udělá totéž," odpověděla s nadějí, že říká pravdu. Postarám se o to, aby to byla pravda, když budu muset, Robb mne poslechne, i kdyby s tím jeho lordi nesouhlasili. "Všichni tři společně svoláte Velkou radu, takovou, jaká se v říši nekonala již sto let. Pošleme pro Brana na Zimohrad, aby mohl vypovědět svůj příběh, a všichni lidé se dozvědí, že skutečnými uchvatiteli jsou Lannisterové. Ať pak shromáždění lordi Sedmi království sami rozhodnou, kdo jim bude vládnout."
Renly se zasmál. "Pověz mi, paní. copak vlci někdy hlasují o tom, kdo povede jejich smečku?" Brienne králi přinesla rukavice a velkou přilbici, korunovanou pozlaceným parožím, která Renlymu přidávala stopu a půl na výšce. "Čas projevů vypršel. Nyní uvidíme, kdo je silnější." Renly si na levou ruku natáhl zelenozlatou rukavici z překládané oceli, zatímco Brienne poklekla, aby mu zapnula opasek, těžký vahou jeho meče a dýky.
"Prosím tě ve jménu Matky," začala Catelyn, když tu náhlý poryv větru nadzvedl plentu vchodu do stanu. Zdálo se jí, že zahlédla pohyb, ale když otočila hlavu, viděla jen králův stín posouvající se na pozadí hedvábných stěn. Slyšela, jak Renly pronáší jakýsi žert, viděla, jak se jeho stín pohybuje, jak zvedá svůj meč, černý na zeleni. Svíce jedna po druhé zhasínaly, jejich plamínky se třepetaly ve větru. Dělo se něco divného, něco nebylo v pořádku. Pak si najednou všimla, že Renlyho meč je stále v pochvě na jeho boku, zatímco stínový meč...
"Je tu zima," řekl Renly tichým, zmateným hlasem, pouhý okamžik předtím, než se ocel jeho límce rozjela vedví jako obyčejná fáčovina pod úderem čepele, která tam ve skutečnosti nebyla. Měl ještě čas tiše zalapat po dechu, než se mu z hrdla vyřinula krev.
"Tvoje Výš – ne!" vykřikla zděšeným hlasem malého děvčátka Modrá Brienne, když ten strašlivý gejzír spatřila. Král se jí zhroutil do náruče. Dolů po hrudním plátu jeho zbroje se valila clona krve, temně rudý příliv, který pohlcoval zeleň a zlato. Zhasly další svíce. Renly se snažil promluvit, ale dusil se vlastní krví. Podlomily se mu nohy a nebýt Brienne, zhroutil by se na zem. Zvrátila hlavu dozadu a beze slov vykřikla hrůzou.
Ten stín. Catelyn věděla, že se tam stalo něco temného a zlého, něco, co ani nebyla schopná začít chápat. Renly ten stín nevrhal. Vchodem do stanu přišla smrt a zhasla jeho život tak náhle, jako vítr sfoukl plameny svící.
Než do akánu vtrhli Robar Royce a Emmon Cuy, uplynulo jen pár okamžiků, třebaže Catelyn to připadalo jako polovina noci. Za nimi se s pochodněmi v rukou shlukl pár zbrojnošů. Když uviděli Renlyho v Briennině náručí, s oděvem prosáklým královou krví, ser Robar zařval hrůzou. "Proklatá ženo!" vykřikl ser Emmon v slunečnicové zbroji. "Jdi od něho pryč, ty odporný tvore!"
"Bohové, buďte dobří, Brienne, proč?" zeptal se ser Robar.
Brienne k nim vzhlížela zpod těla svého krále. Duhový plášť, který jí visel z ramen, se na místech, kde do něj vsákla Renlyho krev, proměnil v rudý. "Já... já..."
"Za tohle zemřeš." Ser Emmon popadl z hromady polštářů nakupených vedle vchodu bitevní sekeru s dlouhou rukojetí. "Zaplatíš za králův život svým vlastním."
"NE!" vykřikla Catelyn Stark, která konečně našla hlas, ale bylo již příliš pozdě, všech se zmocnila krvavá posedlost a její slova zanikla v jejich šílených výkřicích.
Brienne se pohybovala rychleji, než by Catelyn byla věřila, že je možné. Svůj vlastní meč neměla po ruce, a tak z pochvy tasila králův a bleskurychle ho zvedla, aby prudkým mávnutím odrazila útok Emmonovy sekery. Objevila se modrobílá jiskra, ocel se střetla s ocelí v ohlušujícím třeskotu. Brienne bezohledně odhodila stranou tělo mrtvého krále a vyskočila. Ser Emmon o něj zakopl, když se snažil dostat k ní. a Briennina čepel narazila do dřevěné rukojeti a vyrazila mu sekeru z ruky. Další muž začal útočit zapálenou pochodní na její záda, ale duhový plášť byl tak nasáklý krví, že nehořel. Brienne se otočila na páté, sekla, a pochodeň i s rukou vylétly do vzduchu. Po koberci se plazily jazyky

plamenů. Zmrzačený muž se dal do křiku. Ser Emmon zbavený sekery zatápal po meči. Kupředu se vrhl druhý zbrojnoš. Brienne jeho útok odrazila a jejich meče chvíli tančily a řinčely o sebe. Pak se po ní vrhl Emmon Cuy a Brienne byla nucena začít couvat, ale stále se jí dařilo odrážet jejich útoky. Hlava Renlyho mrtvoly na zemi se převalovala sem a tam a na krku zela doširoka otevřená druhá ústa, ze kterých nyní v pomalých pulzech vytékala krev.
Ser Robar se dosud držel vzadu, nejistý, ale nyní sahal po jilci meče. "Robare, ne, poslouchej!" Catelyn ho popadla za paži. "Neubližuj jí, ona to neudělala. Pomoz jí! Poslouchej mne, byl to Stannis." To jméno bylo na jejích rtech dřív, než stačila pochopit, jak se tam dostalo, ale vyslovila je a věděla, že říká pravdu. "Přísahám ti, znáš mě přece, zabil ho Stannis."
Mladý duhový rytíř na ni hleděl bledýma, vystrašenýma očima. "Stannis? Jak?"
"Já nevím. Byly to čáry, nějaká temná magie, ale viděla jsem stín, stín." Její vlastní hlas jí v uších zněl divoce a pološíleně, ale ta slova se z ní hrnula jako příliv, zatímco za ní dál třeskaly meče o sebe. "Stín s mečem, přísahám, viděla jsem ho. Copak jsi slepý, ta dívka ho milovala. Pomo zjí!" Ohlédla se za sebe, uviděla, jak se k zemi hroutí druhý zbrojnoš, jemuž vypadl meč z necitlivých prstů. Venku někdo křičel. Věděla, že během okamžiku dovnitř vtrhnou další rozezlení muži. "Je nevinná, Robare. Dávám ti na to svoje slovo a přísahám na hrob svého manžela a na svou čest Starka!"
To ho přesvědčilo. "Zadržím je," řekl ser Robar. "Odveď ji pryč." Otočil se a vyšel ven.
Oheň se doplazil ke stěně a šplhal po boční straně stanu. Ser Emmon na Brienne prudce dorážel, on ve své emailované žluté oceli, ona ve vlně. Na Catelyn zapomněl, dokud neutržil zásah do temene hlavy železným košem. Měl na hlavě přilbici, takže úder ho nijak vážně nezranil, ale i tak se zhroutil na kolena. "Brienne, pojď se mnou!" nařídila jí Catelyn. Dívka rychle pochopila, že má šanci zachránit se. Mávla mečem a zelené hedvábí stanu se rozdělilo. Vystoupily spolu do tmy a do chladu úsvitu. Z druhé strany altánu zaznívaly hněvivé hlasy. "Tudy," naléhala na ni Catelyn, "a hezky pomalu. Nesmíme utíkat, jinak se nás začnou vyptávat. Jdi zvolna, jako by se nic nestalo."
Brienne si meč strčila za opasek a přidala se ke Catelyn. Noční vzduch voněl deštěm. Královský altán za nimi již celý hořel a plameny na pozadí temnoty šlehaly vysoko do oblohy. Nikdo neučinil sebemenší pokus zastavit je. Muži pobíhali kolem nich, vykřikovali cosi o ohni, o vraždě a o temných čárech. Ostatní spolu stáli v malých skupinkách a rozmlouvali tichými hlasy. Pár se jich modlilo a jeden mladý panoš klečel na kolenou a nepokrytě vzlykal.
Slovo se šířilo od úst k listům a Renlyho armáda se již začínala rozpadat. Noční ohně hořely nízko při zemi, a s tím, jak se východ začínal prosvětlovat, v dálce se jako kamenný sen vynořila nezměrná masa Bouřlivého konce, zatímco přes pole uháněly prsty bledé mlhy prchající před sluncem na křídlech větru. Ranní přízraky, slyšela jednou, jak je pojmenovala stará chůva, duchové vracející se do hrobů. A Renly je nyní jedním z nich, odešel stejně jako jeho bratr Robert, jako její drahý Ned.
"Ve chvíli, kdy zemřel, jsem ho nedržela," řekla Brienne tiše, když spolu kráčely šířícím se chaosem. Její hlas jako by se měl každou chvíli zlomit. "V jednom okamžiku se smál, a najednou byla všude krev... Moje paní. já tomu nerozumím. Viděla jsi něco? viděla jsi..."
"Viděla jsem stín. Zpočátku jsem si myslela, že patří Renlymu, ale byl to stín jeho bratra."
"Lorda Stannise?"
"Cítila jsem ho. Vím, že to nedává smysl..."
Brienne to smysl dávalo. "Já ho zabiju," prohlásila vysoká, prostoduchá dívka. "Přísahám, že ho zabiju vlastním mečem mého pána. Přísahám to. Přísahám."
Hal Mollen a ostatní muži její družiny na ni čekali u koní. Ser Wendel Manderly byl zvědavost sama. "Moje paní. tábor se zbláznil," vyhrkl, když ji spatřil. "Lord Renly, je -" Najednou se zarazil, protože spatřil Brienne v jejím krví zbroceném šatu.
"Je mrtvý, ale ne našima rukama."
"Bitva -" začal Hal Mollen.
"Žádná bitva nebude." Catelyn vysedla na koně a její doprovod se rozestoupil kolem ní. se serem Wendelem po její levici a serem Perwynem Freyem po pravici. "Brienne, máme s sebou dvakrát tolik koní, než je nás. Vyber si jednoho a pojeď s námi."
"Mám svého vlastního koně, moje paní. A svoji zbroj -"
"Nech je tady. Musíme odjet, než je napadne začít nás hledat. Obě jsme byly s králem ve chvíli, kdy byl zabit. Na to nikdy nezapomenou." Brienne se beze slova otočila a udělala, co jí Catelyn přikázala. "Jedeme," poručila Catelyn, když všichni muži z její družiny byli na koních. "Pokud se kdokoli pokusí zastavit nás, zabte ho."
Přes pole se rozevíraly dlouhé prsty úsvitu a do světa se vracela barva. Tam, kde předtím na šedých koních seděli šedí muži s šedými oštěpy, se nyní stříbřitě leskly hroty desítek tisíců kopí a na myriádách plápolajících praporců Catelyn viděla červenou, růžovou a oranžovou, bohatství odstínů modři, zelené a hnědi, záblesky zlata a žlutí. Veškerou sílu Bouřlivého konce a Vysoké zahrady, sílu, která ještě před hodinou byla Renlyho. Všichni teď patří Stannisovi, uvědomila si, i když to sami ještě nevědí. Kam jinam by se měli obrátit, když ne k poslednímu Baratheonovi? Stannis všechno vyhrál jediným strašlivým zásahem.
Jsem právoplatným králem, prohlásil se zaťatou čelistí tvrdou jako kámen, a tvůj syn není o nic menším zrádcem než tady můj bratr. I na něho dojde.
Proběhlo jí zamrazení.

JON

Kopec vyčníval nad hustý propletenec lesa, zvedal se nad krajinou osamělý a neočekávaný a jeho větrem ošlehávaný vrchol byl viditelný ze vzdálenosti mnoha mil. Průzkumníci říkali, že divocí mu dali název Pěst prvních lidí. Vypadá jako pěst, pomyslel si Jon, pěst vystrčená skrze zemi a les, s holými hnědými svahy posetými balvany.
Vyjel na vrchol s Mormontem a ostatními důstojníky, ale Ducha nechal dole pod stromy. Když vystupovali nahoru, zlovlk mu třikrát utekl a dvakrát se na Jonovo zapískání neochotně vrátil. Potřetí už lord velitel ztratil trpělivost a vyštěkl. "Nech ho jít, chlapče. Chci se tam dostat před setměním. Vlka si najdeš později."
Cesta nahoru byla příkrá a kamenitá a vrchol kopce byl korunovaný po hrudník vysokou polorozpadlou zídkou z kamenů. Museli se vydat kus cesty na západ, než našli průrvu dost velkou na to, aby na druhou stranu mohli projít jejich koně. "Tohle je dobrá poloha, Thorene," prohlásil Starý medvěd, když se konečně dostali na vrchol. "Stěží bychom mohli doufat, že najdeme lepší. Utáboříme se zde a budeme čekat na Půlrukého." Lord velitel se zhoupl dolů ze svého koně a smetl z ramene havrana. Pták si hlasitě postěžoval, zamával křídly a vylétl do vzduchu.
Pohled na krajinu kolem nich byl skutečně působivý, ale Jonův zrak přesto nejvíc ze všeho přitahovala kruhová zeď, zvětralé šedivé kameny s bílými skvrnami lišejníků a s vousy zeleného mechu. Říkalo se, že Pěst byla v Čase úsvitu kruhovou pevností Prvních lidí. "Staré místo a odolné," poznamenal Thoren Smallwood.
"Staré," vykřikl Mormontův havran, který jim hlučně v kruzích přelétal nad hlavami. "Staré, staré, staré."
"Tiše," zavrčel Mormont na ptáka. Starý medvěd byl příliš hrdý, než aby dal najevo únavu, ale Jon se nedal tak snadno zmást. Úsilí udržet tempo s mladšími muži si na něm vybíralo svoji daň.
"Tyhle výšiny bychom v případě potřeby snadno ubránili," poznamenal Thoren, který vedl svého koně podél prstence kamenů a jeho sobolinou lemovaný plášť se za ním vlnil ve větru.
"Ano, toto místo nám bude stačit." Starý medvěd zvedl ruku do vzduchu. Havran mu přistál na předloktí a jeho paráty zaškrábaly o černou kroužkovou zbroj.
"Co voda, můj pane?" zeptal se Jon.
"U úpatí kopce jsme přebrodili potok."
"K napití je to dlouhý sestup," poznamenal Jon, "a navíc, ten potok je mimo kamenný prstenec."
"Jsi příliš líný, než aby se ti chtělo šplhat do kopce, chlapče?" ušklíbl se Thoren.
"Další dobré místo jako tohle nenajdeme," řekl lord velitel Mormont. "Vodu si sem přineseme a postaráme se o to, abychom zde byli dobře zásobení." Jon věděl, že nemá smysl dohadovat se s ním. A tak byl vydán příkaz a bratři Noční hlídky rozbili tábor za kamennou zdí, kterou kdysi dávno postavili První lidé. Jako houby po dešti tam vyrostly černé stany a zem pokryly houně a rozvinuté pokrývky. Majordomové uvázali koně do dlouhých řad a dohlédli na to, aby byli nakrmeni a napojeni. Lesníci se odebrali se sekerami ke stromům, aby v ubývajícím odpoledním světle nasekali dříví, které jim mělo vystačit na celou noc. Skupina stavitelů začala kácet keře, vykopávat latríny a rozvazovat svazky kůlů s hroty zpevněnými ohněm. "Chci, aby do setmění byl každý otvor v kruhové hradbě zahrazen výkopem a naostřenými kůly," nařídil Starý medvěd.
Jakmile Jon vztyčil stan lorda velitele a postaral se o jejich koně, sešel dolů z kopce a jal se hledat Ducha. Zlovlk k němu přiběhl okamžité, v naprosté tichosti. V jednom okamžiku Jon kráčel pod stromy, volal a pískal, sám uprostřed zeleně, s jehličím a spadaným listím pod nohama; v příštím velký bílý vlk ťapal po jeho boku, bledý jako ranní mlha. Když však přišli ke kruhové hradbě, Duch se zarazil. Opatrně popošel kupředu, očichal průrvu mezi kameny a pak odběhl dozadu, jako by se mu to, co ucítil, nelíbilo. Jon se pokoušel popadnout ho za kůži na krku a odtáhnout ho za kruhovou hradbu násilím, což rozhodně nebylo snadným úkolem; zlovlk byl stejně těžký jako on a byl mnohem silnější.
"Duchu, co se to s tebou děje?" Zlovlk obvykle nebýval tak nepokojný. Nakonec to Jon musel vzdát. "Jak si přeješ," řekl vlkovi. "Jdi si lovit." Rudé oči ho pozorovaly, když sám prolézal průrvou mezi mechem obrostlými kameny.
Měli by tam být v bezpečí. Z vrcholu kopce bylo vidět široko daleko do všech stran. Na severu a na západě byly svahy strmé a na východě jen o něco málo mírnější. A přesto, jak se snášel soumrak a do mezer mezi stromy se vkrádala temnota, Jonův pocit neblahé předtuchy sílil. Je to začarovaný hvozd, říkal si v duchu. Možná jsou tady přízraky, duchové. Prvních lidí. Tohle místo kdysi patřilo jim.
"Přestaň si hrát na malého kluka," pokáral sám sebe. Vyšplhal na hromadu kamení a zahleděl se směrem k zapadajícímu slunci. Viděl, jak se sluneční paprsky odrážejí od hladiny Mléčné vody, která se daleko od kopce stáčela k jihu. Zdálky řeka vypadala jako úzký plíšek tepaného zlata. Kolem horního toku řeky byla krajina drsnější, hustý les tam ustupoval řadě holých kamenitých kopců, které se vysoké a divoce rozeklané zvedaly na severu a na západě. Na obzoru bylo vidět hory, tyčící se k nebi jako obří stín, hřeben za hřebenem ustupující do modrošedých dálav, s rozježenýtni vrcholy věčně oděnými ve sněhu. Dokonce i zdálky ty končiny vypadaly rozlehlé, chladné a nehostinné.
Krajině blíž ke kopci, na kterém stál, vládly stromy. Na jihu a na východě se lesy táhly tak daleko, kam až dohlédl, nezměrná zelená plocha jen tu a tam narušená rudou skvrnou na místě, kde bok po boku s borovicemi a strážními stromy rostl čárostrom, nebo žlutou tam, kde začínaly žloutnout listnáče. Když zafoukal vítr, slyšel skřípot a sténání větví mnohem starších, než byl sám. Tisíce listů se zatřepetaly a les na okamžik vypadal jako hluboké zelené moře, zmítané bouří a vzedmuté, věčné a nepoznatelné.
Pomyslel si, že Duch tam dole mezi stromy určitě není sám. Pod hladinou toho moře se může pohybovat cokoli, co se možná schované pod stromy právě teď plíží temnotou lesa ke kruhové hradbě. Dlouho tam takto stál, dokud slunce nezmizelo za horami s vrcholky ježatými jako zuby pily a les nezačala pohlcovat temnota.
"Jone?" zvolal Samwell Tarly. "Říkal jsem si, že to asi budeš ty. Je ti dobře?"
"Docela to ujde." Jon seskočil dolů. "Jak se ti dnes vedlo?"
"Hmm. Dobře. Opravdu."
Jon neměl v úmyslu dělit se o svůj neblahý pocit se svým přítelem, zvlášť když Samwell Tarly konečně začal nalézat

odvahu. "Starý medvěd má v úmyslu počkat tady na Qhorina Půlrukého a na muže ze Stínové věže."
"Zdá se, že to je dobré místo," přitakal Sam. "Kruhová pevnost Prvních lidí. Myslíš, že se tady bojovaly nějaké bitvy?"
"Nepochybně. Měl bys jít připravit ptáka. Mormont bude chtít odeslat vzkaz do Černého hradu."
"Kéž bych je tak mohl poslat všechny. Nelíbí se jim, když jsou zavření v klecích."
"Já bych letěl taky, kdybych mohl,"
"Kdybych já mohl létat, byl bych teď v Černém hradu a jedl bych koláč s vepřovým masem," posteskl si Sam.
Jon ho svou spálenou rukou poplácal po rameni. Společně se vrátili do tábora. Průzkumníci všude kolem nich zapalovali varné ohně a nad hlavami jim vycházely hvězdy. Dlouhý rudý chvost Mormontovy pochodně zářil jasně jako měsíc. Jon havrany uslyšel ještě předtím, než je zahlédl. Někteří volali jeho jméno. Co se křiku týkalo, ptáci se vůbec neostýchali.
Oni to cítí taky. "Asi bych měl jít za Starým medvědem," řekl. "Když nedostane včas svoje jídlo, taky se začne nahlas vztekat."
Našel Starého medvěda, jak hovoří s Thorenem Smallwoodem a polovinou tuctu dalších důstojníků. "Tady jsi," řekl starý muž nabručeně. "Přines nám svařené víno, když budeš tak laskavý. Noc je chladná."
"Ano, můj pane." John rozdělal varný oheň, vyžádal si ze zásob malý soudek Mormontova oblíbeného silného červeného vína a nalil je do kotlíku. Zavěsil kotlík nad plameny a začal dávat dohromady ostatní přísady. Co se jeho svařeného vína týkalo, Starý medvéd byl velký puntičkář. Vyžadoval přesné množství skořice i muškátového oříšku a stejně přesné odměřené množství medu, ani o špetku víc. Rozinky, ořechy a sušené brusinky, ovšem bez citronu, s ním by to byl ten nejhrubší druh jižanského kacířství - což bylo podivné, protože do svého ranního piva si citron přidával vždycky. Lord velitel trval na tom, že nápoj musí být tak horký, aby člověka zahřál, ovšem víno se nikdy nesmělo dostat až do bodu varu. Jon bedlivým okem sledoval kotlík.
Při práci naslouchal hlasům zevnitř stanu, kde Jarman Buckwell právě říkal: "Nejschůdnější cesta k Mrazoklům vede podél toku Mléčné vody až k jejímu prameni. Jenomže když po ní půjdeme, Nájezdník se o našem postupu brzy dozví, tak jistě, jako že slunce znovu vyjde."
"Mohli bychom jíl po Obrových schodech," navrhl ser Madador Locke, "nebo Křivolakém průsmykem, pokud bude průchodný."
Z vína se kouřilo. Jon sundal kotlík z ohně, naplnil osm pohárů a odnesl je do stanu. Starý medvěd byl skloněný nad mapou, kterou Sam namaloval té noci v Krasterově baště. Vzal si z Jonova tácu pohár, polkl doušek vína a stroze přikývl na souhlas. Jeho havran mu shopkal dolů po paži. "Zrní," zakrákal. "Zrní, Zrní."
Ser Ottyn Wythers mávl rukou na znamení, že víno nechce. "Já bych do hor nešel vůbec," řekl slabým, unaveným hlasem. "Mrazokly jsou kruté dokonce i v létě, a teď... Kdyby nás tam měla zastihnout vichřice..."
"Nemám v úmyslu riskovat pochod do Mrazoklů, pokud to nebude vysloveně nutné," řekl Mormont. "Divocí nemohou na sněhu a kameni žít o nic lépe, než to dokážeme my. Brzy ze svých výšin sestoupí, a pro armádu jakékoli velikosti je jedinou cestou na jih stezka podél Mléčné vody. Pokud se jí vydají, jsme tady dobře situovaní, takže nemohou doufat, že by se jim kolem nás podařilo proklouznout bez povšimnutí."
"Možná nebudou chtít projít nepovšimnutě. Jsou jich tisíce, zatímco nás budou pouhé tři stovky, až se k nám přidá Půlruký." Ser Mallador si od Jona vzal pohár.
"Pokud dojde k bitvě, nemůžeme doufat v lepší pozici, než máme tady," prohlásil Mormont. "Zpevníme kruhovou zeď. Chci, abyste vykopali jámy, nastražili kopí. rozestavěli po svazích ježky z naostřených kůlů, opravili každou skulinu. Jarmane, za pozorovatele vyber svoje nejlepší muže, ty, co mají nejbystřejší oči. Rozmísti je všude kolem nás a taky podél řeky, aby nás upozornili na jakýkoli pohyb. Ať se ukryjí ve stromech. A také bychom sem měli začít nosit vodu, víc, než potřebujeme. Vykopeme nádrže. Muži se alespoň budou mít čím zabývat a možná se později ukáže, že jsme udělali dobře."
"Moji průzkumníci -" začal Thoren Smallwood.
"Tvoji průzkumníci omezí svoje výpravy na tuto stranu řeky, a to až do té doby, než k nám dorazí Půlruký. Pak uvidíme. Nechci zbytečně přijít o další muže."
"Mance Nájezdník se svou armádou možná táboří na den jízdy odsud, a my o tom nevíme," protestoval Smallwood.
"My přece víme, kde divocí táboří," namítl Mormont. "Dozvěděli jsme se to od Krastera. Nemám toho muže rád, ale nemyslím, že by nám v tomto ohledu lhal."
"Jak si přeješ." Smallwood zamračeně vyšel ze stanu. Ostatní dopili svoje víno a mnohem zdvořileji ho následovali.
"Mám ti přinést večeři, můj pane?" zeptal se Jon.
"Zrní," zakrákal havran znovu. Mormont ihned neodpověděl. Po chvíli se jen zeptal: "Našel dnes tvůj vlk nějakou zvěřinu?"
"Ještě se nevrátil."
"Čerstvé maso by se nám hodilo." Mormont hrábl rukou do pytle a nabídl svému havranovi hrst plnou zrní. "Myslíš, že dělám dobře, když chci, aby se průzkumníci zdržovali v naší blízkosti?"
"Nepřísluší mi, abych říkal svůj názor na něco takového, můj pane."
"Zeptal jsem se tě a chci slyšet odpověď."
"Pokud průzkumníci mají zůstat na dohled od Pěsti, nevím, jak mohou najít mého strýce," připustil Jon.
"To nemohou." Havran zobal do zrníček na dlani Starého medvěda. "Dvě stovky mužů nebo deset tisíc, tohle území je příliš rozlehlé." Když bylo zrní pryč, Mormont dlaň obrátil.
"Můj pane, ty bys pátrání po něm přece jen tak nevzdal, že ne?"
"Mistr Aemon tě považuje za chytrého." Mormont si havrana zvedl na rameno. Pták naklonil hlavu na stranu, černá očka se mu zaleskla. "Přemýšlej chvíli, Jone."

Odpověď byla nasnadě. "Myslím... myslím, že jeden člověk snáz najde dvě stě jiných než dvě stovky najdou jednoho."
Havran hlasitě zakrákal, ale Starý medvěd se skrze šediny svého vousu usmál. "Takové množství mužů a koní zanechává stopu, kterou by mohl sledovat dokonce i slepý mistr Aemon. Ohně z vrcholu tohoto kopce by měly být viditelné až k úpatím Mrazoklů. Pokud je Ben Stark naživu a na svobodě, nepochybuji o tom, že sem za námi přijde."
"Ano," řekl Jon, "ale... co když..."
"...je mrtvý?" dořekl to Mormont za něho, ne nelaskavě.
Jon neochotně přikývl.
"Mrtvý," opakoval havran. "Mrtvý, mrtvý."
"Možná k nám přijde tak či tak," řekl Starý Medvěd. "Tak jako Othor a Jafer Flowers. Obávám se toho tak jako ty Jone, ale musíme s tou možností počítat."
"Mrtvý," krákoral jeho havran dál, načechrávaje si peří. Jeho hlas náhle zesílil a zdrsněl. "Mrtvý."
Mormont ptáka pohladil po černém peří a hřbetem ruky potlačil náhlé zívnutí. "Myslím, že dnes večeři vynechám. Odpočinek mi udělá lépe. Probuď mne za prvního světla."
"Spi dobře, můj pane." Jon posbíral prázdné poháry a vyšel ven ze stanu. Slyšel vzdálený smích a kvílivý tón dud. Uprostřed tábora vesele praskal velký oheň a ve vzduchu se vznášela vůně připravované dušeniny. Starý medvěd možná hlad neměl, ale Jon ano. Zamířil k ohni.
Slovo měl zrovna Dywen, který tam stál se lžící v ruce. "Znám tento les lépe než kterýkoli živý člověk a povídám vám, že bych jím nechtěl jet samotný za noci. Vy to necítíte?" Grenn na něho hleděl s rozšířenýma očima, ale Bolestínský Edd řekl jen: "Jediné, co cítím já, jsou sračky dvou stovek koní. A tahle dušenina. Což je smrad skoro stejný, když k tomu tak čichám."
"Dej si pozor, abys nesmrděl taky, až si tě podám." Hake poklepal na svoji dýku a s mručením naplnil Jonovi misku dušeninou z kotlíku.
Pokrm byl hustý kroupami, mrkví a cibulí a tu a tam vláknitým kouskem nasoleného hovězího, změklého vařením.
"Co to cítíš, Dywenc?" zeptal se Grenn.
Lesník chvíli olizoval lžíci. Svoje dřevěné zuby měl pro tentokrát vyndané. Jeho kožnatý obličej byl plný vrásek a ruce měl pokroucené jako staré kořeny. "Já bych řekl, že to je cítit, jako... inu... jako chlad."
"Máš hlavu stejně dřevěnou jako ty svoje zuby," řekl mu na to Hake. "Chlad přece nijak cítit není."
Ale je, pomyslel si Jon, který si vzpomněl na noc v komnatách lorda velitele. Je cítit jako smrt. Najednou ho hlad přešel. Dal svoji dušeninu Grennovi, který vypadal, že potřebuje porci navíc, aby ho zahřála během noci.
Když odcházel, foukal silný vítr. Do rána zemi pokryje jinovatka a provazy stanů ztuhnou mrazem. Na dně kotlíku šplouchalo pár loků kořeněného vína. Jon na oheň přihodil čerstvé'dříví a postavil kotlík nad plameny, aby se víno ohřálo. Zatímco čekal, protahoval si prsty, svíral je a roztahoval, dokud ho dlaň nezačala svědit. První hlídka se již rozestavila na pozice podél obvodu tábora a všude kolem kruhové hradby blikaly pochodně. Noc byla bezměsíčná, ale nad hlavou mu zářily tisíce hvězd.
Z temnoty náhle zazněl zvuk, slabý a vzdálený, ale s ničím nezaměnitelný: vytí vlků. Jejich hlasy se zvedaly a klesaly v děsivé osamocené písni. Jon cítil, jak se mu ježí vlasy vzadu na krku. Zpoza ohně ho ze stínů pozoroval pár rudých očí, které žhnuly ve světle plamenů.
"Duchu," vydechl Jon překvapeně. "Takže ty jsi přece jen nakonec přišel dovnitř, co?" Bílý vlk často lovil celou noc, a tak neočekával, že ho uvidí dřív než za svítání. "To byl dnes lov tak neúspěšný?" zeptal se. "Sem. Ke mně, Duchu."
Zlovlk oběhl oheň, očichal Jona, zavětřil ve vzduchu, stále podivně neklidný. Nezdálo se, že by mu právě teď šlo o maso. Když přišly oživlé mrtvoly, Duch to věděl. Probudil mě, varoval mě. Jon celý vyplašený vstal. "Je něco tam venku? Duchu, máš stopu?" Dywen řekl, že cítí chlad.
Zlovlk odběhl stranou, zastavil se, ohléal se zpět. Chce, abych šel za ním. Natáhl si na hlavu kápi pláště a zamířil pryč od stanů, od tepla svého ohně, za řady chundelatých malých koní. Když Duch běžel kolem, jeden z nich nervózně zaržál. Jon ho uklidnil slovem a zastavil se, aby ho pohladil po hlavě. Přiblížili se ke kruhové hradbě, Jon uslyšel vítr profukující štěrbinami mezi kameny a zakrátko k němu dolehl hlas muže na stráži, který na něj zavolal výzvu. Vstoupil do světla pochodně. "Musím přinést vodu pro lorda velitele."
"Tak jdi," řekl strážný. "Ale pospěš si s tím." Schoulený pod svým černým pláštěm, s kápí staženou do obličeje na ochranu proti vetru, ani nevzhlédl, aby se podíval, zda s sebou vůbec má vědro.
Jon bokem proklouzl kolem dvou zašpičatělých kůlů, zatímco Duch proběhl mezi nimi. Do štěrbiny tam byla vražená pochodeň, jejíž plameny se v poryvech větru rozvíjely jako oranžové praporce na pozadí černi. Jon ji popadl a protlačil se průrvou mezi kameny. Ducli se rozběhl dolů po úbočí kopce. Jon ho s pochodní nataženou před sebe mnohem pomaleji následoval. Zvuky tábora za ním pozvolna odumíraly. Noc byla černá, svah příkrý, kamenitý a nerovný. Byl si jistý, že stačí okamžik nepozornosti a zlomí si kotník... nebo vaz. Co tu vůbec dělám? ptal se sám sebe v duchu, když se ubíral dolů po svahu.
Všude kolem něj stály na stráži stromy, bojovníci odění v kůře a listoví, seřazení v tichých liniích, čekající na příkaz začít ztékat kopec. Byly celé černé... Jenom když je osvětlily plameny jeho pochodně, Jon spatřil záblesk zeleni. Nakonec uslyšel zvuk vody zurčící přes kameny. Duch zmizel v podrostu. Jon se prodíral za ním, naslouchal šumu potoka a ševelení listoví ve větru. Za plášť ho tahaly šlahouny, zatímco silné větve nad jeho hlavou se proplétaly dohromady a zakrývaly mu výhled na oblohu posetou hvězdami.
Našel Ducha, jak chlemtá vodu z potoka. "Duchu," zvolal, "ke mně. Hned." Když zlovlk zvedl hlavu, zasvítily mu oči, rudě a zlověstně a z čelistí mu jako sliny odkapávala voda. V tom okamžiku na něm bylo cosi divokého a strašlivého. A pak najednou byl pryč, rozběhl se kolem Jona rovnou mezi stromy. "Duchu, ne, zůstaň!" vykřikl, ale zlovlk mu nevěnoval pozornost. Po chvíli štíhlý bílý tvar pohltila temnota a Jon měl na výběr dvě možnosti - buď samotný začít

šplhat zpátky do kopce, nebo ho následovat.
Následoval ho, celý rozezlený. Držel pochodeň nízko nad zemí, aby viděl kameny, o které se málem přerazil při každém kroku, silné kořeny, které jako by se natahovaly po jeho chodidlech, a díry, kde si člověk snadno mohl zvrtnout kotník. Každých pár stop znovu volal Ducha, ale mezi stromy rejdil noční vítr, který jeho slova pohlcoval. Tohle je šílenství, pomyslel si, prodíraje se stále hlouběji mezi stromy. Už už se chtěl vrátit, když tu před sebou po pravici, směrem zpátky ke kopci, zahlédl záblesk běloby. S klením se rozběhl za ním.
Ve čtvrtině cesty kolem Pěsti vlka dohonil, ale vzápětí ho zase ztratil z očí. Nakonec se zastavil mezi keři, trnitými šlahouny a skutálenými kameny při úpatí kopce, aby popadl dech. Hned za kruhem světla z pochodně se k němu tiskla temnota.
Tichý škrábavý zvuk ho přiměl otočit se. Jon postupoval po zvuku, opatrně našlapoval mezi balvany a trnitými keři. Za vyvráceným stromem opět spatřil Ducha. Zlovlk hrabal v zemi tak zuřivě, až mu od tlap létala hlína.
"Co jsi to našel?" Jon spustil ruku s pochodní a spatřil zaoblenou mohylu z měkké zeminy. Hrob, pomyslel si. Ale čí? Klekl si a zarazil pochodeň do země vedle sebe. Hlína byla sypká, písčitá. Jon ji odhrabával po plných hrstech. Nebyly tam žádné kameny ani kořeny. Cokoli bylo uvnitř, bylo to tam položeno nedávno. V hloubce dvou stop jeho prsty narazily na látku. Pln strachu očekával mrtvolu, ale bylo tam něco jiného. Zašmátral po látce a nahmatal pod ní malé pevné tvary. Necítil žádný pach, neviděl sebemenší stopy po červech. Duch odběhl stranou, posadil se a díval se.
Jon odhrabal uvolněnou hlínu stranou a odkryl kulatý ranec, který měl možná dvě stopy v průměru. Zajel do země prsty a nadzvedl jej z hlíny. Když se mu podařilo vytáhnout jej, cokoli bylo uvnitř, přesouvalo se to a cinkalo to. Poklad, pomyslel si, ale ty tvary byly jiné, než aby to byly mince, a zvuk byl také jiný, než aby to mohl být kov.
Ranec byl svázaný kusem roztřepeného provazu. Jon vytáhl z pochvy dýku a přeřízl jej, sáhl po cípech látky, nadzvedl je a otočil ranec. Jeho obsah se vysypal do hlíny a temně se zaleskl ve světle pochodně. Jon spatřil tucet čepelí, listovitě tvarované hlavice oštěpů, množství hrotů k šípům. Zvedl čepel dýky, lehkou jako peříčko a leskle černou, bez jilce. Světlo pochodně tančilo podél jejího okraje v tenké oranžové křivce, která vypovídala o tom, že čepel je ostrá jako břitva. Dračí sklo. To, kterému mistři říkají obsidián. Že by Duch objevil starou zásobu dětí lesa, ukrytou zde po tisíce let? Pěst Prvních lidí byla starým místem, jenomže...
Pod dračím sklem byl starý válečný roh, vyrobený z rohu pratura, zpevněný obručemi z bronzu. Když z něj Jon vytřepával hlínu, vysypaly se z něj další hlavice k šípům. Nechal je spadnout na zem, zvedl cíp látky, ve které byly zbraně zabaleny, a zamnul ji mezi prsty. Dobrá vlna, dvojitě tkaná, vlhká, ale ne shnilá. Nemohla být v zemi dlouho. A byla tmavá. Sevřel ji v dlani a přitáhl ji blízko k pochodni. Ne tmavá. Černá.
Ještě předtím, než Jon vstal a vytřepal látku, věděl, co to našel: černý plášť bratra Noční hlídky.

BRAN

Pivní břich ho našel v kovárně, kde obsluhoval měchy pro Mikkena. "Mistr tě žádá, aby ses dostavil do jeho vížky, můj pane princi. Přiletěl pták od krále."
"Od Robba?" Bran, celý vzrušený, ani nečekal na Hodora, ale dovolil, aby ho po schodech vynesl Pivní břich. Byl to velký muž, třebaže ne tak obrovitý jako Hodor a ani zpoloviny tak silný. Než přišli k mistrově vížce, byl rudý v obličeji a sám funěl jako kovářský měch. Rickon se tam dostavil před ním a taky oba Walderové.
Mistr Luwin poslal Pivního břicha pryč a zavřel za ním dveře. "Moji lordi," oznámil jim vážným hlasem. "Dostali jsme psaní od Jeho Výsosti, jak s dobrou zprávou, tak se špatnou. Král dosáhl velkého vítězství na západě, kde porazil lannisterskou armádu u místa zvaného Volský brod a také se zmocnil několika hradů. Píše nám z Jasanohradu, bývalé pevnosti rodu Marbrandů."
Rickon mistra zatahal za róbu. "Vrátí se už Robb domů?"
"Obávám se, že ještě ne," odpověděl mistr. "Nepřátelské armádě velel ser Stafford Lannister, který byl v bitvě zabit."
Bran o seru Staffordu Lannisterovi nikdy neslyšel. Zjistil, že v duchu dává za pravdu Velkému Walderovi, který prohlásil: "Jediným, na kom záleží, je lord Tywin."
"Napiš Robbovi, že chci, aby se vrátil domů," řekl Rickon. "Taky sem může přivést svého vlka a matku s otcem."
Třebaže Rickon věděl, že lord Eddard je mrtvý, někdy zapomínal... Schválně, jak Bran předpokládal. Jeho malý bratr byl tak umíněný, jak jen čtyřletý chlapec může být.
Bran měl z Robbova vítězství radost, ale také ho to znepokojilo. Pamatoval si, co Oša řekla v den, kdy jeho bratr odvedl svou armádu ze Zimohradu. Pochoduje špatným směrem, trvala tehdy na svém divoká žena.
"Bohužel, to vítězství si vybralo svoji oběť." Mistr Luwin se otočil k Walderovým. "Moji lordi, váš strýc ser Stevron Frey byl mezi těmi, kdo u Volského brodu přišli o život. Robb píše, že byl zraněn v bitvě. Domnívali se, že to není nic vážného, ale po třech dnech zemřel uprostřed noci ve svém stanu."
Velký Walder pokrčil rameny. "Byl už velice starý. Myslím, že mu bylo padesát šest let. To je na válčení hodně. Stále tvrdil, jak je unavený."
"Nejspíš byl unavený z toho čekání, až náš dědeček zemře, zahulákal Malý Walder. "Znamená to, že teď je dědicem ser Emmon?"
"Nebuď hloupý," okřikl ho jeho bratranec. "Synové prvního syna jsou na řadě před druhým synem. Jako další je v nástupnické linii ser Ryman, pak Edwyn a Černý Walder a taky Petyr Uher. A po něm Aegon a všichni jeho synové."
"Ryman už je taky moc starý," namítl Malý Walder. "Vsadil bych se, že překročil čtyřicítku. A má špatný žaludek. Myslíš, že bude lordem?"

"Jednou budu lordem já. Je mně jedno, jestli jím teď bude on."
"Za takové řeči byste se měli stydět, pánové," pokáral je ostře mistr Luwin. "Kde je váš zármutek? Váš strýc je mrtvý."
"Ano," řekl Malý Walder, "jsme z toho velmi zarmoucení."
Ve skutečnosti nebyli. Bran z toho začal mít nepříjemný pocit kolem žaludku. Takže tohle je ten pokrm, jehož chuť se jim zamlouvá víc než mně. Požádal mistra Luwina o svolení odejít.
"Jak si přeješ." Mistr zazvonil o pomoc. Hodor byl zřejmě zaneprázdněn ve stájích, protože pro Brana přišla Oša. Byla silnější než Pivní břich a bez problémů ho zvedla do náruče a snesla ho dolů po schodišti.
"Ošo," zeptal se Bran, když přecházeli nádvoří, "ty znáš cestu na sever? Ke Zdi... a ještě dál?"
"Cesta je snadná. Stačí najít na obloze Ledového draka a jít za modrou hvězdou v oku jezdce." Prošla dveřmi a vydala se vzhůru po točitých schodech.
"A jsou tam stále obři a... ti druzí... Jiní a taky děti lesa?"
"Obry jsem viděla, o dětech lesa jsem slyšela a bílí chodci... Proč to chceš vědět?"
"Viděla jsi někdy tříokou vránu?"
"Ne." Zasmála se. "A nemohu říct, že bych o to stála." Oša kopnutím otevřela dveře jeho komnaty a posadila ho na okenní sedátko, odkud se mohl dívat na nádvoří dole pod věží.
Zdálo se, jako by uplynul pouhý okamžik od té doby, co Oša odešla, než se dveře otevřely znovu a do Branovy komnaty nezván vstoupil Jojen Reed se svou sestrou Meerou. "Slyšeli jste o ptákovi?" zeptal se jich Bran.
Chlapec přikývl, "Nebyla to večeře, jak jsi říkal. Šlo o ten dopis od Robba a nejedli jsme ho, ale -"
"Zelené sny na sebe někdy berou podivné tvary," připustil Jojen. "Nebývá vždy snadné pochopit pravdu ukrytou v nich."
"Pověz mi o té zlé věci, co se ti o ní zdálo," vybídl ho Bran. "O zlé věci, která má potkat Zimohrad."
"Teď už mi můj princ věří? Bude důvěřovat mým slovům, bez ohledu na to, jak divně budou znít jeho uším?"
Bran přikývl.
"Přijde sem moře."
"Moře?"
"Zdálo se mi o tom, že všude kolem Zimohradu pleskají vody moře. Viděl jsem černé vlny tříštící se o brány a věže a pak slaná voda přetekla přes hradby a zaplnila celý hrad. Na nádvoří plavali utonulí muži. Když se mi ten sen zdál poprvé, ještě ve Stráži u Šedé vody, neviděl jsem jejich obličeje, ale teď je vidím. Jedním z nich je Pivní břich, ten strážný, který vyvolával naše jména na hostině. Dalším je váš septon. A taky váš kovář."
"Mikken?" Bran byl rovným dílem zmatený a vyděšený. "Jenomže moře je přece stovky a stovky lig odsud a zdi Zimohradu jsou tak vysoké, že by se voda přes ně nedostala, dokonce i kdyby sem moře přišlo."
"Slaná voda se v temnotě noci převalí přes hradby," opakoval Jojen. "Viděl jsem mrtvoly, nafouklé a utonulé."
"Budeme jim to muset říct," vyhrkl Bran. "Pivnímu břichovi, Mikkenovi i septonovi Chaylemu. Řekneme jim… že si musí dávat pozor."
"To je nezachrání." odpověděl chlapec v zeleném.
Meera přešla k okennímu sedátku a položila mu ruku na rameno. "Nebudou ti věřit, Brane. O nic víc, než jsi tomu zpočátku věřil ty."
Jojen se posadil na Branovu postel. "Pověz mi, o čem se zdává tobě."
Stále byl vyděšen, ale slíbil, že jim bude důvěřovat, a Stark ze Zimohradu plní svoje slovo. "Zdává se mi o různých věcech," začal pomalu. "Mívám vlčí sny, ale ty nejsou tak hrozné jako ty ostatní. Běhám v nich, lovím a zabíjím veverky. A taky mívám sny, ve kterých ke mně přichází vrána a říká mi, abych létal. Někdy je v mých snech také strom, který volá moje jméno. To mě děsí. Ale nejhorší sny jsou ty, ve kterých padám." S žalostným pocitem pohlédl dolů na nádvoří. "Nikdy předtím jsem při šplhání odnikud nespadl. Dostal jsem se všude, kam jsem chtěl, nahoru na střechy a na hradby a krmíval jsem vrány ve Spálené věži. Matka měla strach, že spadnu, ale já jsem věděl, že nic takového se nestane. Jenomže jsem spadl, a teď, když spím, padám stále znovu."
Meera mu stiskla rameno. "To je všechno?"
"Myslím, že ano."
"Vlkodlak," řekl Jojen Reen.
Bran na něj pohlédl s vytřeštěnýma očima. "Cože?"
"Vlkodlak. Měnič. Polozvíře. Tak by ti říkali, kdyby se dozvěděli o tvých vlčích snech."
Ta jména v něm znovu probudila strach. "Kdo mně tak bude říkat?"
"Tvoji vlastní lidé. Ze strachu. Někteří tě budou nenávidět, když se dozvědí, čím jsi. Někteří se tě dokonce budou snažit zabít."
Stará chůva jim někdy vypravovala děsivé příběhy o polozvířatech a měničích. V jejích vyprávěnkách byli všichni zlí.
"Já takový nejsem," namítl Bran. "Nejsem. Jsou to jenom sny."
"Vlčí sny nejsou opravdové sny. Když jsi vzhůru, máš oko pevně zavřené, ale když odpluješ do spánku, oko se otevírá a tvoje duše hledá svoji druhou polovinu. Tato moc je v tobě velmi silná."
"Já to nechci. Já chci byt rytířem."
"Rytíř je to, čím chceš být. Vlkodlak je to, čím jsi. Nemůžeš to změnit, Brane, nemůžeš to popřít a nemůžeš tomu uniknout. Jsi okřídlený vlk, ale nikdy nebudeš létat." Jojen vstal a přešel k oknu. "Dokud neotevřeš svoje třetí oko." Dal dva prsty k sobě a tvrdě jimi Brana dloubl do čela.
Když Bran na to místo zvedl ruku, cítil jen hladkou, ničím nenarušenou kůži. Žádné oko tam nebylo, dokonce ani zavřené. "Jak ho mám otevřít, když tam není?"
"Prsty to oko nikdy nenajdeš, Brane. Musíš je hledat srdcem." Jojen pozoroval Branův obličej svýma podivnýma

zelenýma oči má. "Nebo máš strach?"
"Mistr Luwin říká, že ve snech není nic, čeho by se člověk musel bát."
"Je," řekl Jojen.
"Co?"
"Minulost. Budoucnost. Pravda."
Nechali ho tam ještě zmatenějšího, než byl kdy předtím. Když se ocitl o samotě, snažil se otevřít svoje třetí oko, ale nevěděl, jak to má udělat. Bez ohledu na to, jak vraštil čelo a bodal se do něj, neviděl o nic odlišněji než předtím. Ve dnech, které následovaly, se pokoušel varovat ostatní před tím, co Jojen viděl, ale nedařilo se mu to tak, jak si přál. Mikkenovi to připadalo zábavné. "Moře, říkáš? Já náhodou vždycky chtěl vidět moře. Nikdy jsem ale nemohl jít tam, kam jsem chtěl. Takže ono teď přijde sem ke mně, je to tak? Bohové jsou dobří, když se tak namáhají kvůli obyčejnému kováři."
"Bohové si mě vezmou ve chvíli, kdy to uznají za vhodné," řekl septon Chayle klidným hlasem, "třebaže si nemyslím, že bych mohl utonout, Brane. Víš, vyrůstal jsem na březích Bílého nože a jsem docela zdatným plavcem."
Pivní břich byl jediným, kdo si jeho varování vzal k srdci. Osobně si šel promluvit s Jojenem a potom se přestal koupat a odmítal přiblížit se ke studni. Nakonec páchl tak strašlivě, že ho ostatní strážní hodili do kádě plné horké vody a vydrhli ho doruda, zatímco on křičel, že se utopí, jak mu to předpověděl žabí chlapec. Potom se mračil pokaždé, když někde na hradě spatřil Brana nebo Jojena, a mumlal si cosi pod fousy.
Pár dní po koupeli Pivního břichu se na hrad vrátil ser Rodrik se svým vězněm, statným mladíkem s odulými vlhkými rty a dlouhými vlasy, který páchl jako latrína, ještě hůř než předtím Pivní břich. "Říkají mu Smraďoch," odpověděl Senohlávek, když se Bran ptal, kdo to je. "Jeho pravé jméno jsem nikdy neslyšel. Sloužil Bastardovi z Hrůzova a říkají, že mu pomáhal zavraždit lady Hornwood."
Bastard samotný byl mrtvý, jak se Bran dozvěděl toho dne u večeře. Muži sera Rodrika ho chytili na pozemcích Hornwoodů, kde dělal cosi strašného (Bran si nebyl zcela jistý, co to bylo, ale zdálo se, že šlo o něco, co člověk dělá bez šatů), a zastřelili ho šípy, když se pokoušel uprchnout. Pro lady Hornwood tam však dorazili již příliš pozdě. Bastard ji po svatbě zamkl do věže a nedával jí žádné jídlo. Bran slyšel, jak si muži povídají, že když ser Rodrik vyrazil těžké dveře, našli ji tam s ústy plnými krve a ukousanými prsty.
"To monstrum nám to ale pěkně zavařilo," řekl starý rytíř mistru Luwinovi. "Ať je to, jak chce, lady Hornwood byla jeho manželkou. Přinutil ji odříkat manželský slib jak před septonem, tak před stromem srdce a ještě téže noci ji před svědky vzal na lože. Podepsala poslední vůli ustavující ho dědicem a opatřila ji svou pečetí."
"Přísahy učiněné pod nátlakem neplatí," namítl mistr.
"Roose Bolton s tebou v tomto ohledu zřejmě nebude souhlasit. Ne, když jde o pozemky." Ser Rodrik se tvářil nešťastně. "Kéž bych tak mohl utít hlavu i tomu sluhovi. Je stejně zlý jako jeho pán. Obávám se však, že ho musím nechat naživu, dokud se Robb nevrátí ze svých válek. Je jediným svědkem těch nejhorších z Bastardových zločinů. Až si lord Bolton vyslechne jeho příběh, možná ustoupí od svého nároku, ale mezitím se v lesích Hornwoodů vzájemně zabíjejí Manderlyovi rytíři a muži z Hrůzova, a já postrádám zbrojnoše, abych tomu učinil přítrž." Starý rytíř se otočil na své židli a přísně se podíval na Brana. "A co jsi tu dělal ty, můj lorde princi, zatímco já jsem byl pryč? Nařizoval jsi našim strážným, aby se nemyli? Chceš, aby všichni páchli jako ten Smraďoch?"
"Přijde sem moře," řekl Bran. "Jojen to viděl v zeleném snu. Pivní břich se utopí."
Mistr Luwin se zatahal za svůj řetěz z článků. "Ten Reedův chlapec věří, že ve svých snech vidí budoucnost, sere Rodriku. Mluvil jsem s Branem o nedůvěryhodnosti takových předpovědí, ale mám-li být upřímný, máme určité problémy podél Kamenitého pobřeží. Nájezdníci ve válečných veslicích tam plundrují rybářské vesnice. Znásilňují a vypalují. Leobald Tallhart tam poslal svého synovce Benfreda, aby tomu učinil přítrž. Předpokládám, že nasednou do svých lodí a uprchnou v okamžiku, kdy spatří jeho ozbrojence."
"Ano, a zaútočí někde jinde. Takové zbabělce ať vezmou Jiní. Nikdy by se toho neodvážili, stejně jako ten Boltonův nemanželský spratek, kdyby naše hlavní síla nebyla tisíc lig odsud, daleko na jihu." Ser Rodrik pohlédl na Brana. "Co ještě ti ten chlapec řekl?"
"Řekl, že voda se převalí přes naše hradby. Viděl Pivního břicha utopeného, a taky Mikkena a septona Chayleho."
Ser Rodrik se zamračil. "Nu, kdyby mělo dojít k tomu, že proti těm nájezdníkům budu muset vyjet, raději s sebou Pivního břicha nevezmu. Mě snad utopeného neviděl, co? Ne? To je dobře."
Brana jeho slova povzbudila. Možná se neutopí, pomyslel si, když zůstanou daleko od moře.
Meera, která později toho večera přišla s Jojenem do Branova pokoje, aby si ve třech zahráli v kostky, si to myslela taky, ale její bratr zavrtěl hlavou. "Věci, které vidím v zelených snech, nelze změnit."
Jeho sestru to rozčililo. "Proč by v tom případě bohové sesílali varování, když nemůžeme změnit to, co má přijít?"
"Já nevím," odpověděl Jojen smutně.
"Kdybys byl Pivním břichem, pravděpodobně bys skočil do studny, abys to měl odbyté, co? Měl bys bojovat, a Bran taky."
"Já?" Bran najednou dostal strach. "Proti čemu bych měl bojovat? Copak se taky utopím?"
Meera se na něho provinile podívala. "Neměla jsem to říkat..."
Poznal, že před ním něco skrývá. "Viděl jsi v zeleném snu mě?" zeptal se nervózně Jojena. "Utopil jsem se?"
"Neutopil," Jojen mluvil, jako by mu každé slovo působilo bolest. "Zdálo se mi o tom muži, který sem dnes přišel, o tom, co mu říkají Smraďoch. Ty a tvůj bratr jste leželi mrtví u jeho nohou a on vám dlouhým zakrváceným nožem stahoval kůži z obličejů."
Meera vstala. "Kdybych šla do žaláře, mohla bych mu vrazit oštěp rovnou do srdce. Jak by pak mohl zavraždit Brana, kdyby byl mrtvý?"

"Žalářníci tě zastaví," namítl Jojen. "Strážní. A když jim povíš, proč ho chceš zabít, neuvěří ti."
"Já mám taky strážné," připomněl jim Bran. "Pivního břicha, Zjizveného Tyma, Senohlávka a ostatní."
Jojenovy mechové oči byly plné lítosti. "Oni mu v tom nezabrání. Brane. Netuším, proč tomu tak je, ale vím, jak to dopadne. Taky jsem viděl tebe a Rickona ve vašich kryptách, dole ve tmě, se všemi těmi mrtvými králi a jejich kamennými vlky."
Ne, pomyslel si Bran. Ne. "Kdybych odsud odjel... do Stráže u Šedé vody, nebo se schoval na nějaké místo daleko odsud, kde by mě nenašli..."
"Na tom nezáleží. Ten sen byl zelený, Brane, a zelené sny nelžou."

TYRION

Varys stál nad železným košem a nahříval si svoje měkké dlaně. "Zdá se, že Renly byl zavražděn tím nejchladnokrevnějším způsobem přímo uprostřed své armády. Otevřeli mu hrdlo od ucha k uchu čepelí, která projela ocelí a kostí, jako by to byl měkký sýr."
"Zavražděn čí rukou?" zeptala se Cersei.
"Uvažovala jsi někdy o tom, že příliš mnoho odpovědí znamená totéž jako žádná odpověď, Tvoje Výsosti? Moji informátoři se bohužel ne vždy nacházejí na tak vysokých místech, jak bychom si mohli přát. Když zemře král, povídačky raší jako houby po dešti. Štolba říká, že Renly byl zavražděn rytířem jeho vlastní královské gardy. Jakási pradlena tvrdí, že do srdce armády svého bratra se vkradl Stannis se svým kouzelným mečem. Několik zbrojnošů věří, že ten strašlivý čin spáchala žena, ovšem nemohou se shodnout na tom, která žena to byla. Podle jednoho to byla jakási dívka, kterou Renly zavrhl. Následovnice tábora přivedená k němu, aby mu poskytla rozkoš v předvečer bitvy, říká druhý. Třetí se odvažuje tvrdit, že to mohla být dokonce lady Catelyn Stark."
Královna tím nebyla potěšena. "Musíš mařit náš čas každou povídačkou, kterou ti blázni rozšiřují?"
"Dobře mne za to platíš, moje vznešená královno."
"Platím tě za pravdu, lorde Varysi. Na to nezapomínej, nebo malá rada bude ještě menší." Varys se nervózně zahihňal.
"Pokud v tom ty a tvůj vznešený bratr hodláte pokračovat, Jeho Výsost za chvíli nebude mít vůbec žádnou radu."
"Troufám si říct, že říše by se bez několika dalších rádců obešla," poznamenal Malíček s úsměvem.
"Drahý, drahý Petyre," řekl Varys, "ty nemáš strach, že tvoje jméno by se mohlo ocitnout jako další na pobočníkově malém seznamu?"
"Před tvým, Varysi? To by mě ani ve snu nenapadlo."
"Možná zakrátko budeme společně sloužit jako černí bratři na Zdi," Varys se znovu zahihňal.
"Pokud nepřestaneš plácat nesmysly, bude to dřív, než by se ti líbilo, eunuchu," řekla královna. Podle pohledu, kterým si Varyse změřila, byla připravená znovu ho vykastrovat.
"Myslíte, že by mohlo jít o lest?" zeptal se Malíček.
"Pokud ano, pak je to lest opravdu chytře vymyšlená," řekl Varys. "Já jsem na ni skočil okamžitě."
Tyrion už toho slyšel dost. "Joff bude tak zklamaný," řekl. "Šetřil si pro Renlyho hlavu jedno pěkné kopí. Ovšem ať ten čin spáchal kdokoli, musíme předpokládat, že za tím byl Stannis. Všechno, co po sobě Renly zanechal, nyní připadne jemu." Neměl z té zprávy radost; spoléhal na to, že bratři se navzájem zničí v krvavé bitvě. Cítil, jak mu v místě, kde mu jej rozevřel biják, bolestivě pulzuje loket. Občas se mu to ve vlhkém počasí stávalo. S nepříjemným pocitem si loket zamnul a zeptal se: "Co Renlyho armáda?"
"Větší část jeho pěšáků zůstává v Drsném mostu." Varys odešel od koše a zaujal svoje místo u stolu. "Většina z lordů, kteří jeli s lordem Renlym do Bouřlivého konce, přešla ke Stannisovi, se vším jejich rytířstvem."
"Vsadil bych se, že je vedli Florentové," poznamenal Malíček.
Varys se na něho uculil. "Vyhrál bys svou sázku, můj pane. Lord Alester byl skutečně prvním, kdo ohnul koleno. Mnozí další ho následovali,"
"Mnozí." řekl Tyrion ostře, "ale ne všichni?"
"Ne všichni," souhlasil eunuch. "Nebyl mezi nimi ani Loras Tyrell, ani Randyll Tarly, ani Mathis Rowan. A také se ještě nevzdal Bouřlivý konec. Ser Cortnay Penrose stále drží hrad v Renlyho jménu a nevěří, že jeho pán je mrtev. Než prý otevře brány hradu, chce vidět jeho tělesné ostatky, jenomže se zdá, že Renlyho mrtvola záhadným způsobem zmizela. Pravděpodobně ji někam odnesli. Pětina Renlyho rytířů raději odjela se serem Lorasem, než by poklekli před Stannisem. Povídá se, že když Rytíř květin spatřil mrtvolu svého krále, zešílel a v hněvu zabil tři z Renlyho strážných včetně Emmona Cuye a Robara Roycea."
Škoda že přestal u tří, pomyslel si Tyrion.
"Ser Loras pravděpodobně míří k Drsnému mostu," pokračoval Varys. "Je tam jeho sestra, Renlyho královská choť, a také velké množství vojáků, kteří se najednou ocitli bez krále. Na čí stranu se nyní přidají? Ožehavá otázka. Mnozí slouží lordům, kteří zůstali v Bouřlivém konci, a ti nyní náležejí Stannisovi."
Tyrion se naklonil kupředu. "Zdá se, že právě v tom spočívá naše šance. Získejme Lorase Tyrella pro naši věc a lord Mace Tyrell a jeho vazalové se k nám možná připojí také. Byť svoje meče na čas odpřísáhli Stannisovi, určitě toho muže nemají rádi, jinak by s ním byli od samého začátku."
"Je snad jejich láska k nám o něco větší?" zeptala se Cersei.
"To sotva," odpověděl Tyrion. "Očividně milovali Renlyho, jenomže Renly je mrtvý. Snad bychom jim mohli nabídnout stravu a dostatečně pádné důvody, aby dali přednost Joffreymu před Stannisem... Kdybychom ovšem jednali rychle."

"Jaký druh důvodů máš v úmyslu nabídnout jim?"
"Zlaté důvody," navrhl Malíček bez přemýšlení.
Varys zamlaskal rty. "Drahý Petyre, jistě nemáš v úmyslu přesvědčovat nás zde o tom, že ti mocní lordové a vznešení rytíři by se dali koupit jako kuřata na tržišti."
"Zavítal jsi poslední dobou na některé z našich tržišť, lorde Varysi?" zeptal se Malíček. "Odvažuji se říct, že snáz najdeš lorda, který by se dal koupit, než kuře. Samozřejmě, takoví lordi kvokají nadutěji než kuřata a mohli by si to vyložit jako urážku, kdybys jim nabídl peníze jako nějaký obchodník, ale zřídkakdy se odvracejí od darů... titulů, pozemků, hradů..."
"Úplatky by mohly nalákat některé z menších lordů," řekl Tyrion, "ale nikdy ne Vysokou zahradu."
"To je pravda," připustil Malíček. "Klíčem je Rytíř květin. Mace Tyrell má tři syny, ale nejmladší Loras vždycky byl jeho oblíbencem. Získej jeho a Vysoká zahrada bude naše."
Ano, pomyslel si Tyrion. "Mám dojem, že v této záležitosti bychom si měli vzít lekci od zesnulého lorda Renlyho. Můžeme Tyrellovo spojenectví získat stejným způsobem jako on. Sňatkem."
Varys to pochopil ze všech nejrychleji. "Máš v úmyslu oženit krále Joffreyho s Margaery Tyrell,"
"Ano." Renlyho mladá královna nebyla víc než patnáctiletá či šestnáctiletá dívka, jak si vzpomínal... Starší než Joffrey, ale pár let nic neznamenalo. Bylo to tak chytře vymyšlené a tak sladké, že to téměř cítil na jazyku.
"Joffrey je zasnouben se Sansou Stark," namítla Cersei.
"Zásnubní smlouvu lze zrušit. Co získáme tím, že krále oženíme s dcerou mrtvého zrádce?"
Promluvil Malíček. "Odvažuji se Její Výsost upozornit na skutečnost, že Tyrellové jsou mnohem bohatší než Starkové a navíc o Margaery se říká, že je půvabná... a kromě toho je již v plodném věku."
"Ano," přitakal Tyrion, "myslím, že to by se Joffovi líbilo."
"Můj syn je ještě příliš mladý, než aby se zajímal o takové věci."
"Myslíš?" zeptal se Tyrion. "Je mu třináct, Cersei, Stejný věk, ve kterém jsem se já oženil,"
"Tou smutnou epizodou jsi náš všechny jen zahanbil. Joffrey je jemnějšího zrna."
"Tak jemného, že nařídil seru Borosovi, aby ze Sansy strhal šaty?"
"Měl na to děvče vztek."
"Měl vztek i na toho kuchaře, který včera večer rozlil jeho polévku, a toho do naha svléknout nenechal,"
"Tam nešlo o nějakou rozlitou polévku -"
Ne, tam šlo o pěkná malá ňadra. Po té události na nádvoří se Tyrion radil s Varysem, jak by se to dalo zařídit, aby Joffrey mohl navštívit Chatayin dům. Říkal si, že chuť medu by mohla osladit chlapcovu povahu. Dokonce by mu za to mohl být vděčný, bohové odpusťte, a Tyrion by si od svého vladaře vysloužil alespoň špetku náklonnosti. Nejobtížnější bude oddělit jej od Ohaře. "Pes se nikdy nevzdaluje daleko od pat svého pána," poznamenal k Varysovi, "ale každý musí spát. A někdo taky karbaní, děvkaří a chodí pít do hospod."
"Ohař dělá všechny tyhle věci, pokud ti jde o tohle."
"Ne," řekl Tyrion. "Mně jde o to, kdy to dělá."
Varys si položil prst na tvář a tajuplně se usmál. "Můj pane, podezřívavý člověk by si mohl myslet, že si přeješ zjistit dobu, kdy Sandor Clegane nehlídá krále Joffreyho, ba dokonce, že chlapci chceš nějak ublížit."
"Jistě mě znáš natolik, abys pochopil, že něco takového nemám v úmyslu, lorde Varysi," řekl Tyrion. "Mně jde jen o to, aby mě Joff měl rád."
Eunuch mu slíbil, že se nad celou věcí zamyslí. Válka si však kladla svoje vlastní požadavky; Joffreyho zasvěcení do tajů lásky muselo počkat. "Nepochybně svého syna znáš lépe než já," přinutil se nyní říci Cersei, "ovšem i tak toho zůstává hodně, co lze říct ve prospěch sňatku s Margaery. Je to jediný způsob, jak Joffreymu zajistit, že bude žít dostatečně dlouho, aby se dočkal své svatební noci."
Malíček s ním souhlasil. "To Starkovic děvče Joffreymu nemůže nabídnout nic než své tělo, třebaže je přesladké. Margaery Tyrell mu věnem přinese padesát tisíc vojáků a všechnu sílu Vysoké zahrady."
"To je pravda." Varys položil svoji měkkou dlaň na královnin rukáv. "Máš srdce matky a já vím, že Jeho Výsost svou snoubenku miluje. Ovšem král se musí naučit klást požadavky říše před svoje vlastní tužby. Osobně jsem toho názoru, že tuto nabídku je třeba učinit."
Královna eunuchovu ruku smetla. "Nemluvili byste takto, kdybyste byli ženami. Říkejte si, co chcete, ale Joffrey je příliš hrdý, než aby se spokojil se zbytky po Renlym. Nikdy s tím nebude souhlasit."
Tyrion pokrčil rameny. "Až král za tři roky dosáhne dospělého věku, může svůj sňatek potvrdit nebo ho může zrušit, když si to bude přát. Do té doby jsi jeho regentkou a já jsem jeho pobočníkem, a on se oženíš kýmkoli, s kým mu poručíme, ať jde o zbytky či ne."
Cersei už neměla čím střílet, její toulec byl prázdný. "V tom případě jim tu nabídku učiňre, ale bohové chraňte vás, pokud se Joffreymu ta dívka nebude líbit."
"Tolik mne těší, že jsme se konečné dohodli," řekl Tyrion. "Otázkou zůstává, kdo z nás se vydá do Drsného mostu? Musíme seru Lorasovi naši nabídku předložit dřív, než mu stačí vystydnout ta jeho horká krev."
"Ty máš v úmyslu poslat tam jednoho ze členů rady?"
"Sotva mohu očekávat, že Rytíř květin bude jednat s Bronnem nebo Šaggou, že ano? Tyrellové jsou příliš hrdí."
Jeho sestra tentokrát kupodivu nemařila čas pokusy zvrátit situaci ve svůj prospěch. "Ser Jacelyn Bywater je urozeného původu. Pošli tam jeho."
Tyrion zavrtěl hlavou. "Potřebujeme někoho, kdo dokáže víc než jen opakovat naše slova a přinést zpátky odpověď. Náš vyslanec musí hovořit za krále a radu a vyřešit tu záležitost co nejrychleji."
"Pobočník mluví královým hlasem." V Cerseiných očích se jako divoký oheň zeleně zalesklo sluneční světlo. "Když

tam pošleme tebe, Tyrione, je to stejné, jako by tam jel Joffrey sám. Kdo by mohl být lepší? Umíš se slovy zacházet stejně obratně, jako Jaime vládne mečem."
To tolik dychtíš dostat mne pryč z města, Cersei? "Jsi příliš laskavá, sestro, ale já osobně mám dojem, že matka chlapce je k vyjednání sňatku vhodnější než jeho strýc. Navíc máš přirozený dar získávat si přátele, ve kterém se ti žádný z nás ani zpoloviny nevyrovná."
Cersei přimhouřila oči. "Joff mne potřebuje tady vedle sebe."
"Tvoje Výsosti, můj lorde pobočníku," ozval se Malíček, "král vás tu potřebuje oba. Nechte místo vás jet mne."
"Tebe?" Co tím sleduje? podivil se Tyrion.
"Jsem členem královy rady, ovšem nikoli královské krve, takže bych byl bezcenným rukojmím. Sera Lorase jsem znal poměrně dobře, když pobýval zde u dvora, a nezavdal jsem mu sebemenší příčinu, aby mne nemel rád. Mace Tyrell ke mně také nechová nepřátelství, o kterém bych věděl, a mohu se pochlubit tím, že nejsem nezkušený ve vyjednávání."
Dostal nás. Tyrion Petyrovi Baelišovi nedůvěřoval a ani toho muže nechtěl ztratit z očí. ale co mohl dělat? Buď musel jet Malíček, nebo Tyrion sám, a on si dobře uvědomoval, že kdyby na sebekratší čas opustil Královo přístaviště, všechno, čeho se mu podařilo dosáhnout, by bylo zmařeno. "Mezi Královým přístavištěm a Drsným mostem zuří boj," řekl opatrně. "A můžeš si být víc než jistý, že lord Stannis vyšle svoje vlastní pastýře, aby sehnali stádo umíněných beránků jeho bratra."
"Pastýřů jsem se nikdy nebál. To spíš ovce mně dělají starosti. Proto předpokládám, že budu potřebovat silný doprovod."
"Mohu postrádat stovku zlatých plášťů," řekl Tyrion.
"Pět set."
"Tři stovky."
"A čtyřicet k tomu - dvacet rytířů a stejné množství panošů. Když přijedu bez rytířské družiny, Tyrellové se sotva sníží k tomu, aby se mnou vyjednávali."
Měl pravdu. "Souhlasím."
"Vezmu s sebou Hrůzáka a Slintáka a poté je pošlu k jejich otci. Na znamení dobré vůle. Paxtera Redwyna potřebujeme, je to nejstarší přítel Maceho Tyrella a významný lord."
"A zrádce," dodala královna, která se jako vždy snažila oponovat. "Stromovina by se dávno přidala k Renlymu společně s ostatními, ale Redwyne ví, že ti jeho fakani by to odnesli."
"Renly je mrtvý, Tvoje Výsosti," poznamenal Malíček, "a ani Stannis, ani lord Paxter nezapomněli na to, jak Redwynovy galéry obléhaly Bouřlivý konec z přímořské strany. Propusť dvojčata a možná se nám podaří získat si Redwynovu přízeň."
Cersei stále nebyla přesvědčena. "Jeho přízeň ať si nechají Jiní, já chci jeho meče a plachty. Držet ta jeho dvojčata hezky pod krkem je nejjistějším způsobem, jak si zaručit, že je dostaneme."
Tyrion měl odpověď i na tohle. "V tom případě pošleme sera Hobbera zpátky do Stromoviny a sera Horase si ponecháme zde. Myslím, že lord Paxter by měl být dost chytrý, aby pochopil, co mu tím chceme naznačit."
Jeho návrh byl přijat bez protestů, ale Malíček ještě neskončil. "Budeme potřebovat koně. Rychlé a silné. Kvůli bojůvkám sotva budeme moct měnit koně cestou. Také bude zapotřebí slušné zásoby zlata, na dary, o kterých jsme spolu hovořili."
"Vezmi si ho tolik, kolik potřebuješ. Pokud město padne, Stannis si stejně všechno zabere pro sebe."
"Chci mít svoje pověření sepsané na pergamenu. Dokument, který Maceho Tyrella nenechá na pochybách ohledně mojí autority, zaručující mi plnou moc vyjednávat s ním ohledně plánovaného sňatku a všech dalších věcí, které by mohly přijít v potaz, jakož i zmocnění přijímat sliby věrnosti v králově jménu. Měl by být podepsán Joffreym a každým členem této rady a opatřen pečetí každého z nás."
Tyrion se nepohodlně zavrtěl. "Máš jej mít. Bude to všechno? Připomínám ti, že odsud do Drsného mostu je daleká cesta."
"Vyrazím před úsvitem." Malíček vstal. "Věřím, že po mém návratu se král postará o to, abych za svoje plodné úsilí v jeho zájmu byl dobře odměněn."
Varys se zahihňal. "Joffrey je přece tak vděčný vladař. Jsem si jistý, že nebudeš mít důvod stěžovat si, můj dobrý a statečný pane."
Královna byla přímočařejší. "Co bys chtěl, Petyre?"
Malíček s úlisným úsměvem pohlédl na Tyriona. "Budu o tom ještě muset popřemýšlet. Nepochybně na něco přijdu."
Vysekl jim hlubokou poklonu a zamířil ke dveřím, tak nenucené, jako by byl na cestě do jednoho ze svých nevěstinců.
Tyrionův pohled zalétl k oknu. Mlha byla tak hustá, že nerozlišil dokonce ani parkánovou zeď za nádvořím. Skrze šeď matně zářilo pár mdlých světel. Ošklivý den k cestování, pomyslel si. Nezáviděl Petyru Baelišovi. "Měli bychom se pustit do sepisování toho dokumentu. Lorde Varysi, pošli pro pergamen a brk. A někdo bude muset probudit Joffreyho."
Když se zasedání rady konečně rozešlo, stále ještě bylo šedivo a temno. Varys se s nimi rozloučil a pospíchal pryč, jeho měkké trepky tiše pleskaly o podlahu. Lannisterové se ještě chvíli zdrželi u dveří. "Jak pokračuje výroba tvého řetězu, bratře?" zeptala se královna, když jí ser Preston upevňoval kolem ramen popelčinou lemovaný plášť ze stříbrného brokátu.
"Článek po článku narůstá do délky. Měli bychom děkovat bohům, že ser Cortnay je tak tvrdohlavý. Stannis se nikdy nevydá na pochod severním směrem s nedobytým Bouřlivým koncem v zádech."
"Tyrione, já vím, že se ne vždy shodneme na taktice, ale zdá se mi, že jsem se ohledně tebe mýlila. Nejsi tak velký blázen, za jakého jsem tě považovala. Ve skutečnosti jsem si nyní uvědomila, že jsi mi velmi nápomocný. Děkuji ti za to.

Musíš mi odpustit, pokud jsem s tebou někdy v minulosti hovořila hrubě."
"Musím?" Pokrčil rameny a usmál se. "Sladká sestro, neřekla jsi nic, co by si žádalo odpuštění."
"Myslíš dnes?" Oba se zasmáli... a pak se k němu Cersei naklonila a zlehka ho políbila na čelo.
Ohromený do němoty, Tyrion nebyl schopen ničeho jiného než se jen dívat, jak odchází síní, se serem Prestonem po boku. "Přišel jsem o rozum, nebo mě moje sestra opravdu políbila?" zeptal se Bronna, když byla pryč.
"To to bylo tak sladké?"
"Bylo to... neočekávané." Cersei se poslední dobou chovala divně. Tyriona to znepokojovalo. "Snažím se vzpomenout si, kdy mne políbila naposledy. Nemohlo mně být víc než šest či sedm let. Jaime jí k tomu tehdy dodával kuráž."
"Možná si konečně všimla, jak jsi neodolatelný."
"Ne," řekl Tyrion. "Spíš kuje nějaké pikle. A my bychom měli zjistit jaké, Bronne. Dobře víš, jak nemám rád překvapení."

THEON

Theon si hřbetem ruky otřel slinu z tváře. "Robb tě vykuchá zaživa, Greyjoyi," křičel na něho Benfred Tallhart. "Nakrmí tím tvým zrádcovským srdcem svého vlka, ty kuse ovčích hoven."
Hlas Aerona Mokrého vlasu projel vzduchem jako meč skrze sýr. "Za tohle ho musíš zabít!"
"Nejdřív se ho chci na něco zeptat," řekl Theon.
"Ty svoje otázky si sežer." Benfred, celý zakrvácený, bezmocně visel mezi Styggem a Werlagem. "Spíš se jimi zadusíš, než ze mě dostaneš odpovědi, ty zbabělce. Zrádce."
Strýc Aeron byl neústupný. "Když plivne na tebe, plive na nás všechny. Plive na Potopeného boha. Proto musí zemřít."
"Můj otec svěřil velení mně, strýče."
"A mne poslal, abych ti radil."
A hlídal mě. Co se strýce týkalo, Theon se neodvažoval zacházet příliš daleko. Velení sice připadlo jemu, to ano, ale jeho muži měli v Potopeného boha víru, kterou nevkládali v něho, a z Aerona Mokrého vlasu měli hrůzu. Z čehož je nelze vinit.
"Za tohle přijdeš o hlavu, Greyjoyi. Vrány ti vyklovou bělmo z očí." Benfred se znovu pokusil plivnout na něho, ale z úst mu vytekla jen trocha krve. "Toho tvého boha ať ošoustají Jiní."
Tallharte, právě jsi nad sebou vyřkl rozsudek smrti, pomyslel si Theon. "Styggu, umlč ho," nařídil.
Hrubě Benfreda zvedli. Werlag utrhl kus králičí kůže z jeho opasku a nacpal mu jej mezi zuby, aby nemohl křičet. Stygg zvedl svoji sekeru.
"Ne!" zvolal Aeron Mokrý vlas. "Musíme ho předat bohu. Starým způsobem."
Co to má znamenat? Na tom, jak zemře, přece nesejde. "V tom případě si ho odveďte."
"Ty půjdeš taky. Ty tady poroučíš. Ten rozkaz musí vzejít od tebe."
To bylo víc, než Theon dokázal strávit. "Jsi kněz, strýče, a já všechno, co se týče boha, přenechávám tobě. Prokaž mi stejnou laskavost a přenech mně bitvy." Mávl rukou a Werlag a Stygg zamířili se zajatcem k pobřeží. Aeron Mokrý vlas se na svého synovce káravě podíval a vydal se za nimi. Scházeli po pláži pokryté oblázky k moři, aby Benfreda Tallharta utopili ve slané vodě. Takový byl starý způsob.
Možná mu tím prokazují laskavost, říkal si Theon, který zamířil opačným směrem. Stygg byl sotva zkušeným popravčím a Benfred měl krk silný jako kanec, mohutné svaly pokryté vrstvou tuku. Vždycky jsem si ho kvůli tomu dobíral, jen abych viděl, jak se vzteká, vzpomněl si. To bylo kdy, před třemi lety? Když Ned Stark jel to Torrhenova dvora na návštěvu k seru Helmanovi, Theon ho provázel a strávil tehdy čtrnáct dní v Benfredově společnosti.
Slyšel drsné hlasy svých mužů linoucí se zpoza ohybu cesty, kde došlo k bitvě... Pokud se tomu vůbec dalo říkat bitva. Mám-li být upřímný, spíš to připomínalo porážku ovcí. Ovcí oděných v oceli, ale přesto ovcí.
Theon vyšplhal na kamenitý výběžek a pohlédl dolů na mrtvé muže a umírající koně. Těch koní byla škoda. Tymor a jeho bratři shromáždili zvířata, která boj přežila nezraněná, zatímco Urzen a Černý Lorren dorazili ta, jež byla příliš zraněná, než aby mohla být zachráněna. Zbytek jeho mužů obíral mrtvoly. Gevin Harlaw klečel na hrudi jednomu mrtvému muži a odřezával mu prst, aby si mohl vzít jeho prsten. Platí železnou měnou. Můj lord otec by s tím souhlasil.
Theon si říkal, že by měl vyhledat těla dvou mužů, které osobně zabil, aby se podíval, zda také nemají nějaké šperky, které by stálo za to si vzít, ale při pouhém pomyšlení na něco takového se mu zvedal žaludek. Dokázal si představit, co by na to asi řek! Eddard Stark. Rozčililo ho to. Stark je mrtvý, hnije v zemi a nic pro mě neznamená, připomněl si v duchu.
Starý Botley, kterému říkali Rybí knír, zamračeně seděl vedle hromady své kořisti, zatímco jeho synové ji stále zvětšovali, jeden z nich od sebe právě odstrkoval otylého muže jménem Todrik, který se motal mezi povražděnými s rohem piva v jedné ruce a sekerou ve druhé, oděný v plášti z kožešiny bílé lišky, jenom nepatrně potřísněném krví jejího bývalého majitele. Opilec, pomyslel si Theon, který ho pozoroval seshora. Říkalo se, že železní muži ze starých dob často bývali při bitvách zpití krví. tak zběsilí, že necítili bolest a nebáli se žádného nepřítele, ale tohle byla obyčejná opilost pivem.
"Wexi, můj luk a toulec." Chlapec se rozběhl pryč, aby mu je přinesl. Zatímco Todrik Botleyova syna shodil na zem a vychrstl mu pivo mezi oči, Theon napjal luk a přiložil k tětivě šíp. Rybí knír s klením vyskočil od své hromady, ale Theon byl rychlejší. Mířil na ruku, ve které Todrik svíral pijácký roh, s úmyslem poskytnout jim něco, o čem by si mohli

ještě dlouho povídat, ale Todrik mu to překazil tím, že zavrávoral a naklonil se na stranu právě ve chvíli, kdy vystřelil. Šíp ho zasáhl rovnou do břicha.
Všichni přestali dělat to, co právě dělali, a zděšeně na něj pohlédli. Theon sklonil luk. "Řekl jsem, že tu nestrpím žádné opilce ani rvačky kvůli kořisti." Todrik klečel na kolenou a za hlasitého nářku umíral. "Botleyi, doraz ho." Rybí knír a jeho synové rychle poslechli jeho rozkaz. Podřízli Todrikovi hrdlo, zatímco ten se jen chabě bránil, a ještě než zemřel, už ho obírali o jeho plášť, prsteny a zbraně.
Teď alespoň vědí, že to, co řeknu, myslím vážně. Lord Balon mu sice svěřil velení, ale Theon věděl, že někteří z jeho mužů v něm vidí jen změkčilého chlapce ze zelených zemí. "Ještě někdo tu má žízeň?" Nikdo neodpověděl. "Dobrá."
Kopl do Benfredova praporce, který svíral v ruce mrtvý panoš, jenž ho předtím tak hrdě nesl. Pod praporcem byla k žerdi uvázaná králičí kůže. Proč králičí kožky? měl v úmyslu zeptat se ho, ale když na něj Benfred začal plivat, zapomněl na svoje otázky. Hodil luk zpátky Wexovi a odkráčel pryč. Vzpomínal přitom na to, jak povzneseně se cítil tam v šeptajícím lese, a divil se, proč tu sladkou chuť vítězství necítí teď. Tallharte, ty zatracený hrdý blázne, vždyť ty jsi ani neposlal muže na obhlídku terénu.
Když se k nim blížili, žertovali mezi sebou, ba dokonce zpívali. Nad jejich hlavami plápolaly ve větru tři stromy Tallhartů a na vrcholech jejich kopí se třepetaly ty hloupé králičí kožky. Lučištníci ukrytí za hlodášovými keři jejich píseň překazili deštěm šípů a Theon sám pak vedl své zbrojnoše, aby tu řezničinu ukončili dýkami, meči a válečnými kladivy. Nařídil, aby jejich velitel byl ušetřen k výslechu.
Jenomže neočekával, že to bude Benfred Tallhart.
Když se Theon vrátil ke své Mořské bestii, jeho utonulé tělo právě vytahovali z vln přílivu. Stěžně válečných veslic čněly vykreslené na pozadí oblohy podél oblázky pokryté pláže. Z rybářské vesnice nezůstalo nic než vychladlý popel, který za deště páchl. Všichni muži byli zabiti, kromě hrstky, které Theon dovolil uprchnout, aby tu zvěst odnesli do Torrhenova dvora. Jejich manželky a dcery, ty mladé a pohledné, byly prohlášeny za solné ženy. Ty staré a ošklivé byly jednoduše znásilněny a zabity, nebo vzaty do otroctví, pokud uměly něco užitečného a nezdálo se, že by mohly působit nějaké problémy.
Ten útok také naplánoval Theon. V mrazivé temnotě před svítáním přivedl svoje lodě k pobřeží a seskočil z přídě s dlouhou sekerou v ruce, aby svoje muže odvedl do spící vesnice. Nelíbilo se mu to, ale jinou možnost neměl.
Jeho třikrát proklatá sestra se plavila se svým Černým větrem na sever, přesvědčená o tom, že tam pro sebe získá svůj vlastní hrad. Lord Balon nedopustil, aby se rozšířilo byť jen slovo o armádě vyplouvající z Železných ostrovů, a Theonova krvavá práce podél Kamenitého pobřeží bude přičítána plundrování mořských nájezdníků. Severané nebudou o skutečném nebezpečí vědět, dokud železní muži nezaútočí na Pahorek v Hlubokém lese a Kailinskou držbu. A až bude po všem a vítězství bude naše, budou skládat písně o té mrše Aše, zatímco na mě si ani nevzpomenou. Tak tomu bude, pokud to dovolí.
Dagmer Rozseklý stál na vysoké vyřezávané přídi své válečné veslice zvané Piják pěny. Theon ho pověřil úkolem dávat pozor na lodě; jinak by to muži považovali za Dagmerovo vítězství, ne za jeho. Namyšlenější muž by si to mohl vyložit jako urážku, ale Rozseklý se tomu jen smál.
"Vítězství je naše," volal na něj Dagmer dolů. "A ty se přesto neusmíváš, chlapče. Živí by se měli smát, protože mrtví nemohou." Sám se na něho usmál, aby mu ukázal, jak se to dělá. Byl to ošklivý úsměv. Pod sněhobílou hřívou vlasů měl Dagmer Rozseklý tu nejstrašlivější jizvu, jakou kdy Theon na člověku viděl, památku na zásah ostřím dlouhé sekery, který ho jako chlapce málem zabil. Ten zásah mu rozštípl čelist, vyrazil mu přední zuby a zanechal čtyři rty tam, kde jiní lidé mají dva. Bradu a krk mu pokrýval rozježený vous, ale na místě jizvy nerostlo nic, a jeho obličej byl jako prasklinou v ledovcovém poli rozdělen lesklým švem zkrabatělého pokrouceného masa. "Slyšeli jsme je zpívat," řekl starý válečník. "Byla to dobrá píseň a zpívali ji chrabře."
"Zpívali lépe, než bojovali. Drželi svoje oštěpy, jako by to byly harfy."
"Kolik mužů přišlo o život?"
"Našich?" Theon pokrčil rameny. "Todrik. Zabil jsem ho, protože se opil a pral se kvůli kořisti."
"Někteří muži se rodí k tomu, aby byli zabiti." Méně významný muž by se možná obával ukázat tak strašlivý úsměv, jako byl jeho, ale Dagmer se usmíval mnohem častěji a vřeleji, než se kdy usmál lord Balon.
Přestože byl ošklivý, jeho úsměv mu přinášel na mysl stovku vzpomínek. Theon jej často vídal jako chlapec, když skočil na koni přes mechem obrostlou zídku nebo hodil sekerou a zasáhl čtvercovitý terč. Vídal jej, když odrazil úder Dagmerova meče, když sestřelil racka, kterého zasáhl šípem do křídla, když vzal do ruky kormidlo a bezpečně loď provedl skrze skaliska pokrytá bílou pěnou. Dal mi víc úsměvů než můj otec a Eddard Stark dohromady. Ba dokonce než Robb - od něho si měl zasloužit úsměv toho dne, kdy Brana zachránil před divokým tam v lese, ale místo toho se mu dostalo jen pokárání, jako by byl nějakým kuchtíkem, co spálil dušeninu.
"Musíme si spolu promluvit, strýče," řekl Theon. Dagmer nebyl jeho skutečný strýc, jenom muž, který odpřísáhl věrnost jeho otci a v jehož žilách kolovala špetka greyjoyovské krve zpřed čtyř či pěti generací, a to ještě nemanželské, nicméně Theon mu odjakživa říkal strýče.
"V tom případě pojď sem nahoru." Od Dagmera se mu nikdy nedostávalo oslovení můj pane, ne když stál na palubě. Na Železných ostrovech byl každý kapitán králem své vlastní lodi.
Čtyřmi dlouhými kroky vyšel po lodní lávce na palubu Pijáka pěny a nechal se Dagmerem odvést do úzké kajuty na zádi, kde si starý muž nalil roh kyselého piva a nabídl jeden taky jemu. Odmítl ho. "Nechytili jsme dost koní. Pár ano, ale... Nu, předpokládám, že nám budou muset stačit ti, co máme. Méně mužů znamená větší slávu,"
"Na co potřebujeme koně?" Dagmer jako většina železných mužů dával přednost boji muže proti muži na vlastních nohou nebo z paluby lodi. "Koně nám jen budou kálet na palubu a překážet nám v cestě."
"Pokud vyplujeme, tak ano," připustil Theon. "Já mám ale jiný plán." Obezřetné toho druhého pozoroval, aby viděl, jak

to přijme. Věděl, že bez Rozseklého se mu to nemůže podařit. Ať byl pověřen velením či ne, muži by ho nikdy nenásledovali, kdyby se proti němu postavil jak Aeron, tak Dagmer, a přemluvit toho kněze s kyselým obličejem bylo beznadějné.
"Tvůj lord otec nám nařídil plundrovat pobřeží, nic víc." Zpod rozježeného bílého obočí Theona pozorovaly oči bledé jako mořská pěna. Byl to nesouhlas, co v nich viděl, nebo jiskřička zájmu? To druhé, říkal si... doufal...
"Jsi mužem mého otce."
"Jeho nejlepším mužem, a vždycky jsem byl,"
Pýcha, pomyslel si Theon. Je hrdý. Toho musím využít... jeho hrdost bude klíčem. "Na Železných ostrovech není muže ani zpoloviny tak zběhlého v zacházení s kopím nebo mečem."
"Byl jsi dlouho pryč, chlapče. Když jsi odcházel, byio tomu tak, jak říkáš, ale ve službách lorda Greyjoye jsem zestárl. Podle zpěváků je teď nejlepší Andrik. Říkají mu Andrik Neusměvavý. Je to prý hotový obr. Slouží lordu Drummovi ve Starém Wyku. A Černý Lorren a Šílený Qarl jsou téměř stejně hrozní."
"Ten Andrik je možná velkým bojovníkem, ale muži se ho neobávají tak jako tebe."
"Jo, to je pravda," souhlasil Dagmer. Jeho prsty, které svíraly pijácký roh, byly obtěžkané prsteny, zlatými, stříbrnými a bronzovými, ozdobenými kusy safírů, granátů a dračího skla. Theon věděl, že za každý z nich zaplatil železnou měnou.
"Kdyby v mých službách byl muž jako ty, neplýtval bych jeho umem na tak dětinské záležitosti jako drancování a vypalování. Tohle není práce pro nejlepšího muže lorda Balona..."
Úsměv Dagmerovi zkroutil rty a odhalil hnědé zbytky jeho roztříštěných zubů. "Ani pro jeho syna?" Dal se do smíchu. "Znám tě až moc dobře, Theone. Viděl jsem tě, jak jsi dělal první krůčky, pomáhal jsem ti napnout tvůj první luk. To nejsem já, kdo se tady cítí nevyužitý."
"Správně jsem měl velet lodím, které dostala moje sestra," připustil, vědom si toho, jak podrážděně mluví.
"Bereš si to příliš k srdci, chlapče. To je jenom proto, že tvůj lord otec tě nezná. Tvoji bratři jsou mrtví a tebe odvlekli vlci, a tak se přirozené upnul na tvoji sestru. Naučil se spoléhat na ni a ona ho nikdy nezklamala."
"Já jsem také nikdy nikoho nezklamal, Starkové moc dobře znali moji cenu. Byl jsem jedním z vybraných průzkumníků Bryndena Černé ryby a útočil jsem v první linii v Šeptajícím lese. Byl jsem takhle blízko k tomu, abych tam zkřížil meč se samotným Králokatem." Theon podržel dlaně dvě stopy od sebe. "Připletl se mezi nás Daryn Hornwood a zaplatil za to životem."
"Proč mně to říkáš?" zeptal se Dagmer. "Byl jsem to já, kdo ti poprvé vložil meč do ruky. Já vím, že nejsi zbabělec."
"Ví to i můj otec?"
Šedivý starý válečník se tvářil, jako by kousl do kyselého jablka. "To je jenom tím, Theone, že ten Vlčí chlapec je tvůj přítel a Starkové tě měli deset let."
"Já Stark nejsem." Lord Eddard se o to postaral. "Jsem Greyjoy a mám v úmyslu být dědicem svého otce. Jak jinak to mohu dokázat než nějakým velkým dnem?"
"Jsi ještě mladý. Přijdou jiné války a ty budeš moct konat velké činy. Pro tentokrát jsme dostali příkaz plundrovat Kamenité pobřeží."
"O to už se postará můj strýc Aeron. Dám mu šest lodí. všechny kromě Pijáka pěny a Mořské bestie. Může si tu pálit a topit, až z toho bude tomu jeho bohu špatně."
"Ten příkaz byl vydán tobě, ne Aeronovi Mokrému vlasu."
"Pokud budou dál plenit, co na tom záleží? Žádný kněz by nedokázal udělat to, co mám v úmyslu, ani to, co žádám od tebe. Mám úkol, který dokáže vykonat jenom Dagmer Rozseklý."
Dagmer se zhluboka napil piva ze svého rohu. "Pověz mi, co je to."
Láká ho to, pomyslel si Theon. Jemu se tahle drancířská práce nelíbí o nic víc než mne. "Pokud pro sebe může dobýt hrad moje sestra, dokážu to i já."
"Aša má čtyřikrát či pětkrát tolik mužů než my."
Theon si dovolil vychytralý úsměv. "Jenomže my máme čtyřikrát tolik rozumu a pětkrát tolik odvahy."
"Tvůj otec -"
"- mně poděkuje, až mu dám jeho království. Mám v úmyslu vykonat čin, o kterém budou harfeníci zpívat po tisíc let."
Věděl, že nad tímhle se Dagmer bude muset zamyslet. Jakýsi zpěvák kdysi složil píseň o sekeře, která mu rozsekla tvář vpůli, a starý muž ji rád poslouchal. Kdykoli byl v náladě, chtěl slyšet hrdinskou píseň, nějakou hlučnou, co vypravovala o mrtvých recích a velkých činech. Jeho vlasy jsou bílé a zuby má vyhnilé, ale stále lační po slávě.
"Jaká by byla má role v tom tvém plánu, chlapče?" zeptal se Dagmer Rozseklý po dlouhém mlčení a Theon v tu chvíli věděl, že starý muž je jeho.
"Udeřit do samotného srdce nepřítele, tak jak to dokáže jenom muž tvého jména. Vezmeš si větší část naší síly a vytáhneš na Torrhenův dvůr. Helman Tallhart odvedl svoje nejlepší muže na jih a Benfred zemřel zde s jejich syny. Zůstal tam jeho strýc Leobald s malou posádkou." Kdybych jen měl možnost vyslechnout Benfreda, věděl bych přesně,jak je malá. "Svůj postup nijak neutajujte. Zpívejte všechny hrdinské písně, které znáte. Chci, aby před vámi zavřeli brány."
"Je Torrhenův dvůr silným hradem?"
"Dost silným. Stěny jsou kamenné, třicet stop vysoké, se čtvercovitými věžemi v každém rohu a čtvercovitou baštou uprostřed."
"Kamenné zdi nelze zdolat pomocí ohně. Jak je máme dobýt? Není nás dost, abychom vzali útokem dokonce jen malý hrad."
"Rozbijete tábor před jejich hradbami a začnete stavět katapulty a obléhací věže."
"Tohle není starý způsob. Copak jsi zapomněl? Železní muži bojují meči a sekerami, ne pomocí kamenů. Ve vyhladovění

nepřítele není žádná čest a sláva."
"Leobald to ví. Když uvidí, že stavíte obléhací věže, začne mu v žilách tuhnout ta jeho babská krev a bude mečet o pomoc. Pouč svoje lučištníky, ať havrana nechají odletět. Kastelán na Zimohradu je statečný muž, ale věk mu zeslabil rozum i končetiny. Když se dozví, že jeden z králových vazalů byl napaden chrabrým Dagmerem Rozseklým, svolá svoje muže a vyrazí Tallhartovi na pomoc. Je to jeho povinnost a ser Rodrik si svoje povinnosti plní svědomitě."
"Jakákoli síla, kterou povolá, bude početnější než moje," namítl Dagmer, "a ti staří rytíři jsou mazanější, než si myslíš, jinak by se nedožili svých prvních šedin. Posíláš nás do bitvy, kterou nemůžeme vyhrát, Theone. Torrhenův dvůr nikdy nepadne."
Theon se usmál. "Já nemám v úmyslu dobýt Torrhenův dvůr."

ARYA

Na hradě zavládl zmatek a shon. Muži stáli v povozech a nakládali do nich sudy s vínem, pytle mouky a svazky nově opeřených šípů. Kováři rovnali meče, vyklepávali promáčklé části hrudních plátů a přibíjeli nové podkovy jak válečným ořům, tak mulám. Kroužkové košile byly nořeny do sudů s vodou a pískem, jež byly kutáleny po nerovném povrchu Kamenitého nádvoří, aby se tímto způsobem košile vydrhly dočista. Weeseho ženy dostaly dvacet plášťů k vyspravení a další stovku k vyprání. Muži urození i prostého původu se společně tísnili v septu, aby se pomodlili. Venku před hradbami byly strhávány stany a altány. Panoši hasili vědry plnými vody varné ohně, zatímco vojáci se chápali brousků, aby jimi naposledy přejeli čepele svých mečů. Hluk byl jako narůstající příliv: všude ržáli a řehtali koně, lordi vykřikovali povely, zbrojnoši si vyměňovali kletby a následovnice tábora se mezi sebou hádaly.
Lord Tywin Lannister se konečně vydával na pochod. Prvním z kapitánů, kteří odjeli o celý den před ostatními, byl ser Addam Marbrand. Sedě na ohnivém rudém oři, jehož srst měla stejnou měděnou barvu jako dlouhé vlasy, které splývaly seru Addamovi po ramennou, proměnil svůj odjezd ve velkolepé představení. Kůň byl oděn v čabrace obarvené dobronzova, aby odpovídala barvě jezdcova pláště, a ozdobené hořícím stromem. Některé z žen plakaly, když ho viděly odjíždět. Weese tvrdil, že je tím nejlepším šermířem a jezdcem ze všech, nejodvážnějším velitelem lorda Tywina.
Doufám, že zemře, pomyslela si Arya, když se dívala, jak vyjíždí ven bránou, se svými muži následujícími ho v dvojitém zástupu. Doufám, že zemřou všichni. Věděla, že jedou bojovat proti Robbovi. Naslouchajíc při své práci řečem kolem sebe, dozvěděla se, že Robb dosáhl nějakého velkolepého vítězství kdesi na západě. Někteří říkali, že vypálil Lannisport, nebo alespoň měl v úmyslu vypálit ho. Zmocnil se prý Casterlyovy skály a všechny tam pozabíjel nebo začal obléhat Zlatý zub... ale něco se stalo, tím si byla jistá.
Weese ji od svítání do soumraku nechával doručovat vzkazy. Některé pochůzky ji dokonce zavedly za zdi hradu, do bahna a šílenství tábora. Mohla bych utéct, pomyslela si, když kolem ní s hlasitým rachocením projížděl povoz. Mohla bych skočit dozadu na vůz a schovat se nebo se ztratit mezi těmi ženštinami, co se táhnou za armádou, a nikdo by mě nezastavil. Snad by to i udělala nebýt Weeseho. Nejednou jim opakoval, co by provedl s těmi, kteří by se pokusili uprchnout. "Nedostali byste obyčejný výprask, to ne. Prostě bych vás nechal tomu Qohořanovi, ano, to bych udělal, poslal bych vás Mrzačiteli. Jmenuje se Vargo Hoat, a až se dostane zpátky, uřízne vám chodidla." Možná kdyby Weese byl mrtvý, říkala si Arya... ale ne když byla s ním. Kdykoli se na vás podíval, věděl, co si myslíte, či alespoň to vždycky tvrdil,
Weeseho však nikdy nenapadlo, že by uměla čísi, a tak se ani nenamáhal s tím, aby dopisy zapečeťoval, než jí je předal, Arya si je všechny přečetla, ale nebylo v nich nic zajímavého, jenom hloupé vzkazy, aby ten vůz poslali do zbrojnice a tamten do sýpky. Jeden po jistém rytíři žádal, aby splatil dluh, který nadělal v karbanu, ale rytíř, kterému ho předala, neuměl číst. Když mu pověděla, co v něm stojí, pokusil se ji udeřit, ale Arya před úderem uhnula, popadla stříbrem obroubený pijácký roh z jeho sedla a utekla. Rytíř řval a pronásledoval ji, ale Arya proklouzla mezi dvěma povozy, propletla se davem lučištníků a přeskočila výkop s latrínami. Ve své kroužkové zbroji neměl šanci ji dohonit. Když roh předala Weesemu, pochválil ji a řekl, že chytrá malá Lasička si zasluhuje odměnu. "Mám dnes zálusk na tluscoučkého vypečeného kapouna k večeři. Rozdělíme se o něj, ty a já. Uvidíš, jak ti bude chutnat."
Všude, kam Arya šla, dívala se po Jaqenu H'gharovi, kterému chtěla pošeptat další jméno, než se všichni, které nenáviděla, ocitnou pryč z jejího dosahu, ale uprostřed toho chaosu a zmatku nemohla lorathského žoldnéře najít. Stále jí dlužil dvě smrti a ona si dělala starosti, že svůj dluh nikdy nesplatí. pokud odjede do bitvy s ostatními. Nakonec sebrala odvahu a zeptala se na něj jednoho ze strážných u brány. "To je jeden z Lorchových vojáků, že ano?" zeptal se strážný. "Tak ten ani neodjede. Jeho lordstvo jmenovalo sera Amoryho kastelánem Harrenova. Všichni jeho muži zůstávají tady, aby hrad bránili. Krvaví drancíři tady zůstanou taky a budou vyjíždět shánět zásoby. Ten kozí lord Vargo Hoat se určitě naštve, protože on a Lorch jeden druhého odjakživa nenávidí."
Hora však odjede s lordem Tywinem. Bude v bitvě velet předvoji, což znamenalo, že Dunsen, Polliver a Raff jí proklouznou mezi prsty, pokud včas nenajde Jaqena a neřekne mu, aby jednoho z nich zabil, ještě než odjedou.
"Lasičko," řekl jí Weese toho odpoledne, "jdi do zbrojnice a vyřiď Lukanovi, že ser Lyonel si při výcviku nadělal na meči vruby a potřebuje nový. Tady je dopis s jeho znakem." Podal jí kus papíru. "Pospěš si s tím, má odjet se serem Kevanem Lannisterem."
Arya papír vzala a odběhla pryč. Zbrojnice byla připojená k hradní kovárně, dlouhému tunelu podobnému stavení s vysokou střechou, dvaceti kovářskými výhněmi zabudovanými do stěn a dlouhými kamennými koryty s vodou na kalení oceli. Když vstoupila, dobrá polovina z výhní byla v činnosti. Od stěn se odrážela ozvěna tuctu zvonících kladiv

a statní muži v kožených zástěrách, zpocení v dusivém horku, se skláněli nad měchy a kovadlinami. Gendryho našla snadno. Nahý hrudník měl lesklý potem a modré oči pod bujnou hřívou černých vlasů byly stejně vzdorovitě, jak si je pamatovala. Arya nevěděla, zda s ním vůbec chce mluvit. Koneckonců, byla to jeho chyba, že je chytili. "Který z nich je Lukan?" Natáhla před sebe ruku s papírem. "Mám přinést nový meč pro sera Lyonela."
"Na sera Lyonela se vykašli." Odtáhl ji za paži stranou. "Včera večer se mě Horký koláč ptal, jestli prý jsem slyšel, jak jsi tam v pevnosti křičela: ‚Zimohrad!', když jsme všichni bojovali na hradbách."
"To jsem nikdy nevolala!"
"Ale ano, volala. Já tě taky slyšel."
"Každý něco křičel," bránila se Arya. "Horký koláč křičel: ‚Horký koláč!' Vykřikl to nejmíň stokrát."
"Tady záleží na tom, co jsi volala ty. Řekl jsem Horkému koláči, aby si vyčistil špínu z uší, protože jediné, co jsi volala bylo ‚Nakopat!' Jestli se tě na to zeptá, měla bys mu říct to samé."
"Udělám to," přikývla, třebaže si říkala, že křičet v boji Nakopat! je pěkně hloupé. Zatím se Horkému koláči neodvážila říci, kým ve skutečnosti je. Možná bych jméno Horkého koláče měla pošeptat Jaqenovi.
"Seženu Lukana," řekl Gendry.
Lukan chvíli bručel nad dopisem (třebaže podle Aryi neuměl číst) a nakonec přinesl těžký dlouhý meč. "Pro to nemehlo je až příliš dobrý a ty mu to povíš, ano?" řekl jí, když jí meč podával.
"Povím," zalhala. Kdyby něco takového udělala, Weese by ji zbil do krve. Ať si mu Lukan jde vynadat sám.
Meč byl mnohem těžší, než byla Jehla, ale Arye se to líbilo. Tíha oceli v rukou jí navozovala pocit, že je jaksi silnější. Možná ještě nejsem vodním tanečníkem, ale nejsem ani myší. Myš by neuměla používat meč, ale já to umím. Brána byla otevřená, vojáci jí procházeli sem a tam, valníky vjížděly dovnitř prázdné a ven vyjížděly praskající a kolébající se pod tíhou nákladů. Říkala si, že by mohla jít do stájí a říci jim, že ser Lyonel potřebuje nového koně. Měla papír, štolbové by nebyli schopní přečíst si ho o nic víc, než to dokázal Lukan. Mohla bych si vzít koně a meč a prostě jen vyjet ven. Kdyby se mé strážní pokusili zastavit, ukázala bych jim papír a řekla bych jim, že to všechno mám doručit seru Lyonelovi. Neměla však ponětí, jak ten ser Lyonel vypadá nebo kde by ho měla hledat. Kdyby se jí začali vyptávat, zjistili by to, a pak by Weese... Weese...
Kousala se do rtu a snažila se nemyslet na to, jak by to asi bolelo, až by jí odřezávali chodidla, když tu kolem procházela skupina lučištníků v kožených kabátcích a železných přilbicích na hlavách, s luky přes ramena. Arya slyšela útržky jejich hovoru.

obři, to vám povídám, má obry dvacet stop vysoké, kteří přišli dolů zpoza Zdi a táhnou za ním jako psi..."

nepřirozené, dostal se k nim tak rychle, v noci a vůbec. Je to víc vlk než člověk, všichni ti Starkové jsou takoví..."

na ty vaše vlky a obry kašlu. Kdyby ten kluk tušil, co se na něho chystá, nadělal by si do kalhot. Neměl ani tolik odvahy, aby vytáhl proti Harrenovu, ne snad? Utekl na opačnou stranu, že jo? Teď by udělal nejlíp, kdyby utekl znovu."
"To říkáš ty, jenomže možná ten kluk ví něco, co my nevíme. Možná bychom měli utéct spíš my..."
Ano, pomyslela si Arya. Ano, měli byste utéct, vy a lord Tywin a Hora a ser Addam a ser Amory a ten pitomý ser Lyonel, ať je to kdokoli, všichni byste měli utéct, nebo vás můj bratr zabije, je to Stark, je víc vlkem než člověkem, a stejná jsem i já.
"Lasičko!" Weeseho hlas zapráskal jako bič. Neviděla, odkud se vynořil, ale najednou stál přímo před ní. "Dej mi to. Trvalo ti to nějak dlouho." Vyrval jí meč z prstů a vyťal jí palčivý políček hřbetem dlaně. "Příště se snaž být rychlejší."
Na pouhý okamžik byla opět vlkem, ale Weeseho políček ji vrátil zpět do reality a zanechal ji tam s chutí vlastní krve v ústech. Když ji udeřil, kousla se do jazyka. Nenáviděla ho za to.
"Chceš ještě?" zeptal se Weese. "Klidně ti nafackuju znovu. Už mám těch tvých zakaboněných pohledů dost. Jdi dolů do pivovaru a vyřiď Kuželoví, že pro něho mám dva tucty sudů. Ať pro ně co nejrychleji pošle svoje pomocníky, nebo najdu někoho jiného, komu se budou hodit." Arya se rozběhla pryč, ale pro Weeseho to stejně nebylo dost rychle.
"Utíkej, jestli chceš dnes večeřet," křičel za ní. Na svůj slib, že jí dá kus vypečeného kapouna, již zapomněl, "A neztrať se znovu, nebo přísahám, že tě zbiju do krve."
Nezbiješ, pomyslela si Arya. Už nikdy mě nezbiješ. Přesto utíkala. Její kroky zřejmě vedli staří bohové severu. Napůl cesty do pivovaru, právě když procházela pod kamenným obloukem mostu, který se klenul mezi Vdovinou a Spálenou věží, uslyšela drsný, hrubý smích. Zpoza rohu vyšel Rorge se třemi dalšími kumpány. Všichni měli na prsou vyšitého mantikora sera Amoryho. Když ji uviděl, zastavil se a zašklebil se na ni, odhalil ústa plná křivých hnědých zubů pod kouskem kůže, který někdy nosil, aby jím zakryl díru ve svém obličeji. "Hádej, jestli víme, proč tě ten černý bastard chtěl mít na Zdi, co?" Znovu se zasmál a ostatní se dali do smíchu s ním. "Kde máš ten svůj klacek?" zeptal se Rorge najednou a jeho úsměv zmizel tak náhle, jako se předtím objevil. "Mám dojem, že jsem ti slíbil, že tě s ním ošoustám."
Udělal krok směrem k ní. Arya před ním začala couvat. "Teď už nejsi tak statečná, jako když jsem byl v řetězech, co?"
"Zachránila jsem ti život." Udržovala mezi nimi dobrý yard, připravená vyklouznout mu rychle jako had, kdyby po ní chňapl.
"Jo, zdá se, že za to ti dlužím další ošoustání. Pumpoval ti to Yoren do kundičky, nebo se mu víc líbil ten tvůj těsný malý zadeček?"
"Hledám Jaqena," vyhrkla. "Mám pro něho vzkaz."
Rorge se zarazil. V jeho očích se objevilo něco… že by to byl strach z Jaqena H'ghara? "Je v lázni. A teď se mi kliď z očí."
Arya se otočila jako na obrtlíku a dala se do běhu, rychlá jako laň letěla nad dlažebními kameny celou cestu až k lázni. Našla tam Jaqena ponořeného v kádi. Všude kolem něho stoupala ke stropu bílá pára, zatímco služebná mu lila horkou

vodu na hlavu. Dlouhé vlasy, na jedné straně rudé a na druhé bilé, mu spadaly přes ramena, mokré a těžké.
Vplížila se dovnitř tiše jako stín, ale on přesto otevřel oči. "Krade se sem na svých tichých myších nožkách, ale člověk slyší." řekl. Jak mě mohl slyšet? podivila se v duchu, ale zdálo se, jako by Jaqen slyšel dokonce i to. "Šoupání kůže o kámen zní hlasitěji než troubení válečných rohů, když má člověk otevřené uši. Chytrá dívka chodí bosá."
"Mám vzkaz." Arya nejistě pohlédla na služebnou. Když se dívka neměla k odchodu, naklonila se k němu, dokud se ústy téměř nedotýkala jeho ucha. "Weese," pošeptala mu.
Jaqen H'ghar znovu apaticky zavřel oči, napolo spící se vznášeje ve vodě. "Vyřiď jeho lordstvu, že člověk ho navštíví, až bude mít volnou chvíli." Najednou pohnul rukou, šplíchl po ní horkou vodu a Arya musela uskočit, aby ji celou nepromáčel. Vyřídila Kuželoví, co mu vzkazuje Weese, a sládek hlasité zaklel. "Pověz Weesemu, že moji chlapci tady mají svoje povinnosti, a taky mu řekni, že je od neštovic podobaný bastard a že spíš zamrzne sedm pekel, než ode mě dostane další roh mého piva. Do hodiny tady ty sudy chci mít, jinak se o tom lord Tywin dozví."
Weese taky klel, když mu Arya vzkaz vyřídila, třebaže z něho vynechala to o od neštovic podobaném bastardovi. Pěnil a vyhrožoval, ale nakonec přece jen sehnal šest mužů a s reptáním je poslal, aby sudy odvalili dolů do pivovaru.
Večeře toho dne sestávala z dušeniny z krup, cibule a mrkve a krajíce okoralého starého chleba. Jedna žena, která s Weesem spávala v jeho posteli, dostala navíc kus modrými žilkami protkaného zralého sýra a křídlo z kapouna, o kterém Weese hovořil toho rána. Do zbytku se pustil sám, až mu šťáva stékala v mastné stružce dolů po bradě, mezi nežity, které se mu podebíraly v koutku úst. Pták byl již téměř snědený, když vzhlédl od svého tácu a uviděl, jak se na něho Arya dívá. "Lasičko, pojď sem ke mně."
Na jednom stehně stále ještě bylo pár soust tmavého masa. Zapomněl na mě, ale teď si vzpomněl, pomyslela si Arya. Najednou si začala dělat výčitky, že Jaqenovi řekla, aby ho zabil. Vstala z lavice a zamířila k čelu stolu.
"Viděl jsem, jak se na mě díváš." Weese si otřel prsty o předek její zástěry. Pak ji jednou rukou popadl pod krkem a druhou ji pleskl, "Co jsem ti říkal?" Udeřil ji znovu hřbetem dlaně. "Nech si ty svoje zamračené pohledy pro sebe, nebo ti příště vydloubnu oko lžící a nakrmím jím svoji fenu." Pak do ní strčil tak prudce, že se natáhla na podlahu. Lem její zástěry se zachytil o uvolněný hřebík ve staré dřevěné lavici a při pádu se utrhl, "To opravíš, než půjdeš spát," nařídil jí Weese, který zuby rval poslední kus masa z kapouna. Jakmile dojedl, hlučně si oblízl prsty a kosti hodil svému ošklivému skvrnitému psovi.
"Weese," šeptala Arya toho večera, když se skláněla nad trhlinou v zástěře. "Dunsen, Polliver, Sladký Raff," řekla, vyslovujíc jedno z jmen pokaždé, když prostrkovala kostěnou jehlu obarvenou vlnou. "Lechtač a Ohař. Ser Gregor, ser Amory, ser Ilyn, ser Meryn, král Joffrey, královna Cersei," Říkala si, jak dlouho ještě bude muset ve své modlitbě opakovat Weesovo jméno, a do spánku odplula snící o tom, že až se ráno probudí, bude již mrtvý.
Ráno ji však jako vždy probudila ostrá špička Weesovy boty. Když snídali ovesné placky, řekl jim, že toho dne odjíždí hlavní síla armády lorda Tywina. "Nemyslete si, že vás čeká snadný život, jakmile můj pan Lannister odjede," varoval je. "Ujišťuju vás, že hrad nebude o nic menší, jenom v něm teď bude méně rukou, které se o něj budou muset starat. Teprve teď ta vaše povalečská cháska pozná, co je to opravdová práce, to jo."
Ne od tebe. Arya ukusovala ze své ovesné placky. Weese se na ni zamračil, jako by cítil její tajemství. Rychle sklopila zrak ke svému jídlu a už se neodvážila znovu k němu zvednout oči.
Když lord Tywin Lannister odjížděl z Harrenova, nádvoří bylo zalito bledým ranním světlem. Arya se na to dívala z lomeného okna napůl cesty k Věži nářků. Jeho oř na sobě měl čabraku z emailovaných šarlatových šupin s pozlacenými ozdobami, zatímco z ramen lorda Tywina splýval silný hermelínový plášť. Jeho bratr, ser Kevan, vypadal téměř stejně nádherně. Před nimi jeli čtyři vlajkonoši, kteří nesli velké šarlatové praporce se zlatým lvem uprostřed. Za Lannistery jeli významní lordi a kapitáni. Jejich praporce plápolaly a zářily v ranním vzduchu, ve směsici mnoha různých barev: rudý vůl a zlatá hora, purpurový jednorožec a liliputi kohout, naježený kanec a jezevec, stříbrná fretka a žongléř ve strakatém hávu, hvězdy a východ slunce, páv a panter, krokvice a dýka, černá kukla, modrý brouk a zelený šíp.
Jako poslední odjížděl ser Gregor Clegane ve své šedivé plátové oceli, sedící na oři stejně zlé povahy, jakou měl jeho jezdec. Vedle něho jel Polliver s praporcem s černými psy v ruce a v Gendryho rohaté přilbici na hlavě. Byl to vysoký muž, ale ve stínu svého pána vypadal jako napůl vzrostlý chlapec.
Arya se dívala, jak projíždějí pod velkou padací mříží Harrenova, a najednou jí přejel mráz po zádech. Uvědomila si, že udělala strašnou chybu. Jsem tak hloupá, pomyslela si. Na Weesovi nezáleželo o nic víc než na Chiswyckovi. Tohle byli muži, na kterých záleželo a které měla nechat zabít. Včera večer mohla Jaqenovi pošeptat, že chce mít kteréhokoli z nich mrtvého, jen kdyby neměla takový vztek na Weeseho za to, že ji bil a lhal jí o tom kapounovi. Lord Tywin, proč jsem jen neřekla lord Tywin?
Možná ještě není příliš pozdě na to, aby si to rozmyslela. Weese zatím nebyl mrtvý. Kdyby našla Jaqena a řekla mu... Rázem zapomněla na svoje povinnosti a rozběhla se dolů po točitém schodišti. Slyšela rachot řetězů, když byla spouštěna dolů padací mříž, jejíž hroty zajely hluboko do země... a pak další zvuk, výkřik bolesti a strachu.
Před ní se tam dostal už celý tucet lidí. třebaže nikdo se neodvážil jít blíž. Arya se protlačila mezi nimi. Weese ležel natažený na dlažebních kamenech, z hrdla mu zbyly rudé cáry a jeho oči slepě zíraly vzhůru na šedivá mračna. Jeho ošklivý skvrnitý pes mu stál na hrudi, chlemtal krev, která mu prýštila z krku, a tu a tam si urval plnou tlamu masa z obličeje mrtvého.
Nakonec kdosi přinesl kuš a psa zastřelil, zrovna když ožíral jedno z Weesových uší.
"Zatracené stvoření." slyšela říkat jednoho muže. "Měl tu fenu od té doby, co byla štěně."
"Tohle místo je prokleté," poznamenal muž s kuší.
"Já vám povídám, že to byl Harrenův duch," vyjekla hospodyně Amabel. "Přísahám, že už tady nebudu spát ani jednu noc."

Arya zvedla pohled od mrtvého muže a jeho zastřeleného psa. Jaqen H'ghar se opíral o zeď Věže nářků. Když uviděl, že se na něho dívá, zvedl si ruku k obličeji a nenucené si položil dva prsty na tvář.

CATELYN

Dva dny jízdy od Řekotočí, když napájeli své koně u rozvodněného potoka, zpozoroval je průzkumník. Catelyn nikdy tak ráda nespočinula zrakem na znaku s dvojitou věží rodu Freyů.
Když ho požádala, aby je odvedl k jejímu strýci, řekl: "Černá ryba odjel na západ s králem, moje paní. Průzkumníkům místo něho nyní velí Martyn Řeka."
"Ach tak." S Řekou se setkala ve Dvojčatech; nemanželským synem lorda Waldera Freye, nevlastním bratrem sera Perwyna. Nepřekvapilo ji, když se dozvěděla, že Robb zaútočil do srdce lannisterské moci; podle všech známek o tom uvažoval již tehdy, když ji posílal pryč, aby vyjednávala s Renlym. "Kde je Řeka teď?"
"Táboří dvě hodiny jízdy odsud, moje paní."
"Odveď nás k němu," poručila mu. Brienne jí pomohla znovu vysednout na koně a neprodleně vyrazili.
"Přijela jsi z Drsného mostu, moje paní?" zeptal se průzkumník.
"Ne." Neodvážila se tam. Teď, když byl Renly po smrti, Catelyn si nebyla jistá ohledně přijetí, kterého by se jí mohlo dostat od mladé vdovy a jejích ochránců. Místo toho projížděla rovnou srdcem války, přes dříve úrodné a bohaté říční krajiny proměněné v důsledku zuřivosti Lannisterů v černou pustinu, a každou noc jí její průzkumníci přinášeli zvěsti, ze kterých se jí dělalo zle. "Lord Renly byl zavražděn," dodala. "Doufali jsme, že to je nějaká lannisterská povídačka nebo -"
"Kéž by tomu tak bylo. Můj bratr velí mužům v Řekotočí?"
"Ano, moje paní. Jeho Výsost sera Edmura ponechala zde, aby bránil Řekotočí a kryl mu záda."
Bohové, dejte mu sílu, ať to zvládne, pomyslela si Catelyn, a taky moudrost. "Obdrželi jste nějakou zprávu od Robba ze západu?"
"Ty jsi to neslyšela?" Zdálo se, že muž je překvapen. "Jeho Výsost dosáhla velkého vítězství u Volského brodu. Ser Stafford Lannister je mrtvý a jeho armáda rozprášená."
Ser Wendel Manderly zapískal překvapením, ale Catelyn jenom přikývla. Víc než včerejší výhry ji zajímaly zítřejší zkoušky.
Martyn Řeka se utábořil ve skořepině rozbořené pevnosti, vedle stájí bez střechy a stovky čerstvých hrobů. Když Catelyn sesedla, poklekl před ní. "Vítám tě zde, moje paní. Tvůj bratr nás pověřil úkolem postarat se o tvoji bezpečnost a doprovodit tě co nejrychleji do Řekotočí."
Catelyn jeho slova znepokojila. "Je to kvůli mému otci?"
"Ne, moje paní. Stav lorda Hostera se nezměnil." Řeka byl zdravě vyhlížející mladík, který se jen málo podobal svým nevlastním bratrům. "To jenom proto, že jsme měli strach, abys nenarazila na lannisterské průzkumníky. Lord Tywin vyjel z Harrenova a táhne se vší svou silou na západ."
"Vstaň," řekla Řekovi zachmuřeně. Stannis Baratheon se také brzy vydá na pochod, bohové, pomozte jim všem. "Jak dlouho to potrvá, než sem lord Tywin dorazí?"
"Tři dny, možná čtyři, to je těžké říct. Hlídáme všechny cesty, ale lépe bude nezdržovat se zde ani o chvíli déle, než je zapotřebí."
A tak se i stalo. Řeka nechal rychle strhnout tábor, vysedl na koně vedle ní a vyrazili na cestu, nyní v počtu téměř padesáti mužů uhánějících pod praporci se zlovlkem, z vody vymrštěným pstruhem a dvojitou věží.
Její muži chtěli slyšet víc o Robbově vítězství u Volského brodu a Řeka jim samozřejmě vyšel vstříc. "Do Řekotočí zavítal zpěvák, říká si Rymund Veršotepec, a ten o boji složil píseň. Nepochybně dnes večer uslyšíš, jak ji zpívá, moje paní. Ten Rymund ji nazval ‚Vlk noci'." Mluvil dál, aby jim pověděl, že zbytky Staffordovy armády utekly do Lannisportu. Bez obléhacích strojů neexistoval způsob, jak Casterlyovu skálu zdolat, a tak se Mladý vlk alespoň rozhodl oplatit Lannisterům všechno to plundrování a ničení v říčních krajinách. Lordi Karstark a Glover vyrazili podél pobřeží, lady Mormont hnala k Řekotočí tisíce kusů dobytka, zatímco Velký Jon se zmocnil zlatých dolů v Kastameru, Klášterní hlubině a v Pendrických kopcích. Ser Wendel se dal do smíchu. "Nic Lannistera nepřiměje dát se na pochod rychleji než hrozba, že přijde o své zlato."
"Jak se král vůbec zmocnil Zubu?" zeptal se ser Perwyn Frey svého nevlastního bratra. "Je to silná pevnost, a kdo ji má, ten ovládá průchod horami."
"Nezmocnil se ho. Proklouzl kolem za noci. Říká se, že cestu mu ukazoval zlovlk, jeho Šedý vítr. To zvíře vyčenichalo kozí stezku, která vedla dolů průsmykem a pak nahoru podél hřebene, křivolakou a kamenitou, ale přesto dost širokou, aby po ní muži mohli jet v řadě za sebou. Lannisterští neměli šanci zpozorovat je ze svých strážních věží." Řeka ztišil hlas. "Někteří muži říkají, že král po bitvě vyřízl Staffordu Lannisterovi srdce z těla a dal ho sežrat svému vlkovi."
"Takovým povídačkám bych nevěřila," zasáhla Catelyn ostře. "Můj syn není žádný barbar."
"Jak pravíš, moje paní. To zvíře by si to přesto zasluhovalo. Není to obyčejný vlk. Velký Jon se dal slyšet, že ty zlovlky tvým dětem seslali sami staří bohové severu."
Catelyn si vzpomněla na den, kdy její chlapci našli vlčata v pozdně letním sněhu. Bylo jich pět, tři psi a dvě fenky, pro pět dětí z rodu Starků... a šesté, s bílou srstí a červenýma očima pro Nedova nemanželského syna Jona Sněha. Opravdu to nejsou obyčejní vlci, pomyslela si. Opravdu nejsou.
Toho večera, když rozbili tábor, Brienne ji vyhledala v jejím stanu. "Moje paní. jsi v bezpečí mezi svými, na den jízdy od

hradu tvého bratra. Dovol mi nyní odjet."
Catelyn to mohla očekávat. Nehezká mladá žena se po celou cestu stranila jejich společnosti a většinu času trávila s koňmi, kartáčovala jim srst a vytahovala jim kamínky z kopyt. Pomáhala Šaddovi vařit a také čistit zvěřinu a brzy se ukázalo, že umí lovit stejně dobře jako muži. Jakýkoli úkol, kterým ji Catelyn pověřila, Brienne vykonala zručně a beze slůvka stížnosti, a když ji někdo oslovil, zdvořile odpověděla, ale nikdy si s nikým jen tak nepovídala, nikdy neplakala ani se nesmála. Jela s nimi každý den a spala mezi nimi každou noc, aniž se ve skutečnosti stala jednou z nich.
Stejné to bylo, když byla s Renlym, pomyslela si Catelyn. Na hostině, při pranici, dokonce i v Renlyho altánu se svými bratry z Duhové gardy. Vystavěla kolem sebe zdi vyšší, než byly ty na Zimohradu.
"Jestliže nás opustíš, kam se vydáš?" zeptala se jí.
"Zpátky," odpověděla Brienne. "Do Bouřlivého konce."
"Sama." Nebyla to otázka.
Dívčin široký obličej jako by byl jezírkem stojaté vody, bez sebemenšího náznaku toho, co by se mohlo skrývat v hlubinách pod hladinou. "Ano."
"Máš v úmyslu zabít Stannise."
Brienne sevřela silnými mozolnatými prsty jílec svého meče. "Ten meč patřil jemu. Složila jsem přísahu. Přísahala jsem třikrát. Sama jsi mě slyšela."
"Slyšela," připustila Catelyn. Věděla, že přestože se dívka zbavila zbytků svého krví potřísněného oblečení, duhový plášť si ponechala. Brienniny vlastní věci zůstaly při jejich útěku v Bouřlivém konci a dívka byla nucena vzít zavděk nesourodými kusy nadbytečného oblečení sera Wendela, protože nikdo jiný z jejich skupiny nenosil oděv dost velký na to, aby jí padl. "Souhlasím s tím, že přísahy je třeba dodržovat, ale Stannis kolem sebe má početnou armádu a taky svoje vlastní strážné, kteří přísahali, že budou ochraňovat jeho život."
"Já se jeho strážných nebojím. Jsem stejně dobrá jako kterýkoli z nich. Neměla jsem odtamtud utíkat."
"Tak tohle tě trápí, že by tě nějaký blázen mohl nazvat zbabělcem?" Povzdechla si. "Renlyho smrt nebyla tvoje chyba. Sloužila jsi mu odvážně, ale pokud máš v úmyslu následovat ho do hrobu, nikomu to neprospěje." Natáhla k ní ruku, aby jí poskytla alespoň částečnou útěchu svým dotekem. "Já vím, jak je to těžké -"
Brienne její ruku setřásla. "To neví nikdo."
"Mýlíš se," řekla Catelyn ostře. "Každého rána, když se probudím, vzpomenu si, že Ned je mrtvý. Neumím zacházet s mečem, ale to neznamená, že nesním o tom, že jednou přijedu do Králova přístaviště, položím ruce kolem bílého hrdla Cersei Lannister a budu je svírat tak dlouho, dokud jí nezčerná obličej."
Brienne k ní zvedla oči, to jediné, co na ní bylo opravdu krásné. "Pokud sníš o tomhle, proč mi bráníš vydat se zpátky? Je to kvůli tomu, co Stannis řekl při vyjednávání s Renlym?"
Že by to skutečně bylo kvůli tomu? Catelyn se zahleděla přes tábor. Dva muži tam stáli na hlídce, s oštěpy v rukou.
"Učili mě, že dobří lidé musí bojovat proti zlu na tomto světě, a Renlyho smrt byla špatná nade všechny pochybnosti. Také mě ale učili, že krále dělají bohové, nikoli meče lidí. Pokud je Stannis naším právoplatným králem -"
"Není. Robert také nebyl právoplatným králem, dokonce i Renly to říkal. Pravého krále zavraždil Jaime Lannister poté, co Robert zabil jeho dědice na Trojzubci. Kde byli bohové tehdy? Bohové se o lidi nestarají o nic víc, než se králové starají o obyčejné rolníky."
"Dobrý král se stará."
"Lord Renly... Jeho Výsost, on... on by byl tím nejlepším králem na světě, moje paní, byl tak laskavý, tak..."
"Je mrtvý, Brienne," řekla jí. jak nejněžněji uměla. "Stannis a Joffrey žijí dál... a taky můj syn."
"On by... ty bys se Stannisem nikdy neuzavřela mír, viď že ne? Nepoklekla bys před ním? Přece bys..."
"Povím ti pravdu, Brienne. Já to nevím. Můj syn je možná králem, ale já nejsem královnou... jenom matkou, která se ze všech sil snaží chránit svoje děti."
"Já jsem se nenarodila k tomu, abych byla matkou. Já musím bojovat."
"Pak tedy bojuj... ale za živé, nikoli za mrtvé. Renlyho nepřátelé jsou také Robbovými nepřáteli."
Brienne hleděla do země a šoupala nohama. "Tvého syna neznám, moje paní." Vzhlédla. "Ale mohla bych sloužit tobě. Pokud bys o to stála."
Catelyn byla ohromena. "Proč mně?"
Zdálo se, že ta otázka Brienne zaskočila. "Pomohla jsi mi. Tam v altánu… když si mysleli, že jsem… že jsem..."
"Byla jsi nevinná."
"Přesto jsi to nemusela udělat. Mohla jsi je nechat, aby mě zabili. Nic jsem pro tebe neznamenala."
Možná jsem nechtěla být jedinou, která by znala temnou pravdu o tom, co se tam skutečné stalo, pomyslela si Catelyn.
"Brienne, během let jsem do svých služeb přijala mnoho urozených dam, ale žádná nebyla jako ty. Já nejsem velitelský typ."
"Ne, ale máš odvahu. Ne snad odvahu jít do bitvy, ale... já nevím... jakýsi druh ženské odvahy. A myslím, že až přijde čas, nebudeš se snažit zadržet mě. Slib mi to. Že mi nebudeš bránit v tom, abych se šla pomstít Stannisovi."
Catelyn v duchu stále slyšela Stannise, jak říká, že na Robba taky dojde. Cítila to jako studený dech vzadu na šíji. "Až přijde čas, nebudu ti bránit."
Vysoká dívka neobratně poklekla, tasila z pochvy Renlyho meč a položila jí ho k nohám. "V tom případě jsem tvoje, moje paní. Tvůj vazal, nebo... cokoli jiného, čím mne chceš mít. Budu tě ochraňovat, plnit tvoje rozkazy a dám svůj život za tvůj, bude-li to třeba. Tak přísahám na bohy staré i nové."
"A já ti přísahám, že vždy budeš mít místo u mého krbu a jídlo a pití u mého stolu a že tě nepověřím žádným úkolem, který by znevážil tvoji čest. Tak přísahám na bohy staré i nové. Vstaň." Když Catelyn sevřela ruku druhé ženy ve svých dlaních, nemohla si pomoci, ale musela se usmát. Jak často jsem se dívala, jak Ned poslouchá přísahu muže,

kterého přijímá do služby? Napadlo ji, co by si asi pomyslel, kdyby ji teď viděl.
Později toho dne přebrodili Rudý bodec, o kus dál po proudu od Řekotočí, kde se řeka stáčela v širokém oblouku a voda tam byla bahnitá a mělká. Brod střežila smíšená sila lučištníků a kopiníků s orlem Mallisterů na hrudi. Uviděli Catelyniny praporce, vynořili se zpoza hradby z naostřených kůlů a poslali na protilehlý břeh muže, aby skupinu převedl, "Pomalu a opatrně, moje paní." varoval ji, když vzal za ohlávku jejilio koně. "Umístili jsme pod vodu železná kopí a všude mezi kameny jsou rozmístění ježci z kůlů. Podobně je tomu na příkaz tvého bratra u všech ostatních brodů."
Edmure si myslí, že se tady bude bojovat. Měla z toho pomyšlení nedobrý pocit, ale raději držela jazyk za zuby. Mezi Rudým bodcem a Rejdivým proudem se připojili k davu lidí pospíchajících do bezpečí Řekotočí. Někteří před sebou hnali zvířata, jíní táhli vozíky, ale když Catelyn projížděla kolem, všichni jim ustupovali z cesty a zdravili ji výkřiky: "Tully!" nebo "Stark!" Půl míle od hradu projížděla kolem rozlehlého vojenského tábora, kde nad altánem lorda plápolala šarlatová zástava Blackwoodů. Lucas ji tam opustil a jel vyhledat svého otce, lorda Tytose. Ostatní pokračovali v cestě.
Na severním břehu Rejdivého proudu Catelyn spatřila druhý tábor, s povědomými praporci plápolajícími ve větru - tančící pannu Marqa Pipera, Darryho oráče, propletené rudobílé hady Paegeů. Všechno to byli vazalové jejího otce, lordi Trojzubce. Většina z nich odjela z Řekotočí ještě před ní, aby bránili svoje vlastní území. Pokud se vrátili zpět, mohlo to znamenat pouze skutečnost, že je povolal Edmure. Bohové, chraňte nás, je to pravda, on má v úmyslu dát lordu Tywinovi jeho bitvu.
Z hradeb Řekotočí viselo cosi tmavého. Catelyn to viděla už zdálky. Když přijela blíž, spatřila mrtvé muže visící z vrcholu hradeb, pověšené na koncích dlouhých provazů, s konopnými smyčkami těsně utaženými kolem krků a s napuchlými, černými obličeji. Vrány toho z nich moc nenechaly, ale na pozadí pískovcových stěn se zřetelně rýsovaly jejich purpurové pláště.
"Pověsili nějaké Lannistery," poznamenal Hal Mollen.
"Pěkný pohled," zaburácel ser Wendel Manderly zvesela.
"Naši přátelé začali bez nás," zažertoval Perwyn Frey. Ostatní se smáli, ale Brienne, která bez mrknutí hleděla vzhůru na řadu oběšenců, neřekla slůvka ani se neusmála.
Pokud zabili Králokata, jsou mrtvé i moje dcery. Catelyn popohnala svého koně do drobného klusu. Hal Mollen a Robin Flynt ji cvalem předjeli, aby zavolali na muže ve strážnici. Strážní na hradbách však nepochybně zpozorovali jejich praporce už zdálky, protože mříž byla zvednutá, když k ní přijeli.
Z hradu jí vyjel vstříc sám Edmure, obklopen třemi z otcových mužů - zbrojmistrem serem Desmondetn Grellem, majordomem Utherydem Waynem a serem Robinem Rygerem, mohutným holohlavým kapitánem domácí stráže. Všichni byli zhruba stejného věku jako lord Hoster, muži, kteří strávili život ve službách jejího otce. Staří muži, uvědomila si Catelyn. Edmure na sobě měl rudomodrý plášť a tuniku s vyšitou stříbrnou rybou. Podle jeho vzhledu se neholil od té doby, co odjela na jih; jeho brada byla rozježenou houštinou. "Cat, jsem rád, že ses bezpečně vrátila. Když jsme se doslechli o Renlyho smrti, obávali jsme se i o tvůj život. A navíc se vydal na pochod lord Tywin."
"To už jsem slyšela. Jak se vede našemu otci?"
"Jednoho dne vypadá silnější, druhého..." Zavrtěl hlavou. "Ptal se po tobě. Nevěděl jsem, co mu mám říct."
"Brzy se za ním půjdu podívat," slíbila. "Dostali jste nějaký vzkaz z Bouřlivého konce od té doby, co Renly zemřel? Nebo z Drsného mostu?" Na cestě k nim žádní havrani nepřilétali a Catelyn dychtila vědět, co nového se tam přihodilo po jejím odjezdu.
"Z Drsného mostu jsme nedostali nic. Z Bouřlivého konce přiletěli tři ptáci od místního kastelána, sera Cortnayho Penrosea, všichni se stejnou prosbou. Stannis ho obklíčil ze země i z moře. Nabízí svoje spojenectví kterémukoli králi, jenž prolomí obléhání. Píše, že se bojí o chlapce. Nevíš náhodou, jakého chlapce má na mysli?"
"Edrika Bouři," řekla Brienne. "Robertova nemanželského syna."
Edmure na ni zvědavě pohlédl. "Stannis slíbil, že obyvatelstvo může opustit hrad bez újmy na zdraví, za předpokladu, že se do čtrnácti dnů vzdají a předají mu do rukou toho kluka, ale ser Cortnay to odmítl,"
Tolik riskuje pro nemanželského chlapce, který dokonce ani není z jeho krve, pomyslela si Catelyn. "Poslal jsi mu odpověď?"
Edmure zavrtěl hlavou. "Proč, když mu nemůžeme nabídnout pomoc ani naději? A Stannis není naším nepřítelem."
Promluvil ser Robin Ryger. "Moje paní, mohla bys nám říct, jakým způsobem lord Renly zemřel? Ty povídačky, které jsme slyšeli, byly dost podivné."
"Cat," ozval se její bratr, "někteří říkají, že Renlyho jsi zabila ty. Jiní tvrdí, že to byla nějaká jižanská žena." Jeho pohled zalétl zpátky k Brienne.
"Můj král byl zavražděn," řekla dívka tiše, "ale lady Catelyn to neudělala. Přísahám to na svůj meč, při bozích starých i nových."
"Toto je Brienne z Tarthu, dcera lorda Selwyna Večerní hvězdy, která sloužila v Renlyho Duhové gardě," řekla jim Catelyn. "Brienne, mám tu čest představit ti svého bratra sera Edmura Tullyho, dědice Řekotočí. Jeho majordomus Utherydes Wayn, ser Robin Ryger a ser Desmond Grell,"
"Je mi ctí," řekl ser Desmond. Ostatní jeho slova opakovali. Dívka se začervenala, uvedená do rozpaků dokonce jen běžnou zdvořilostní frází. Pokud ji Edmure považoval za divnou, měl alespoň tolik slušnosti, že si to nechal pro sebe.
"Brienne byla s Renlym, když byl zabit, stejně jako já," řekla Catelyn, "ale žádná z nás se na jeho smrti nijak nepodílela." Nechtěla mluvit o stínu, ne teď na otevřeném prostranství s muži všude kolem sebe, a tak mávla rukou směrem k tělům. "Co je to za muže, které jsi nechal pověsit?"
Edmure zasmušile zvedl zrak k mrtvolám. "Přijeli sem se serem Cleosem, který přinesl královninu odpověď na naši

nabídku ke smíru."
Catelyn byla šokována. "Vy jste zabili vyslance?"
"Falešné vyslance," prohlásil Edmure. "Odpřísáhli, že budou zachovávat klid a složí zbraně, a tak jsem jim dovolil volně se pohybovat po hradu a po tři večery jsem je hostil u svého stolu, zatímco jsem vyjednával se serem Cleosem. Čtvrté noci se pokusili osvobodit Králokata." Ukázal nahoru. "To velké zvíře zabilo dva strážné holýma rukama. Popadlo je pod krkem a roztříštilo jim lebky o sebe, zatímco ten kostnatý chlapík vedle něho otevíral Lannisterovu celu kusem drátu, ať ho bohové proklejí. Ten na konci byl jakýmsi kejklířem. Mým vlastním hlasem jim nařídil, aby otevřeli bránu dole u řeky. Strážní na to přísahají. Enger a Delp a taky Dlouhý Lew, všichni tři. Podle mě ten chlapík vůbec nemluvil jako já, ale ti troubové přesto zvedli padací mříž."
To byla Skřetova práce, pomyslela si Catelyn; zavánělo to stejným druhem vychytralosti, jaký použil tam v Orlím hnízdě. Kdysi Tyriona považovala za toho nejméně nebezpečného ze všech Lannisterů. Nyní si tím už nebyla tak jistá.
"Jak jste je dopadli?"
"Inu, když se to stalo, nebyl jsem zrovna v hradu. Přeplul jsem Rejdivý proud, abych, ehm..."
"Byl jsi za děvkami nebo jsi pil. Pokračuj."
Edmure měl tváře stejně rudé jako svůj vous. "Bylo to hodinu před úsvitem a já se teprve vracel. Když Dlouhý Lew spatřil můj člun a poznal mě, uvědomil si, že ten příkaz mu vydal někdo úplně jiný, a začal burcovat na poplach."
"Řekni mi, že jste Králokata znovu zajali."
"Ano, ale nebylo to snadné. Jaime se zmocnil meče, zabil Poula Pemforda a panoše sera Desmonda Mylese a taky zranil Elpa tak zle, že se mistr Vyman obává, že stejně brzy zemře. Byla to krvavá řež. Při zvuku oceli se přiřítili další lannisterští zbrojnoši, aby mu pomohli, i když byli beze zbraní. Ty čtyři, kteří ho osvobodili, jsem nechal pověsit, a ostatní jsem uvrhl do žaláře. Jaimeho taky. Teď už se mu hned tak utéct nepodaří. Je dole ve tmě, spoutaný na rukou i na nohou a přivázaný řetězem ke zdi."
"A Cleos Frey?"
"Přísahá, že o tom spiknutí nevěděl. Nevím, jestli mu mám věřit. Ten muž je napůl Lannister, napůl Frey. Dal jsem ho zavřít do Jaimeho staré cely."
"Řekl jsi, že přinesl odpověď na naši nabídku. Cersei poslala svoje vlastní mírové podmínky?"
"Můžeš tomu tak říkat, ale ujišťuji tě, že líbit se ti nebudou o nic víc než mně."
"Můžeme doufat v pomoc z jihu, lady Stark?" zeptal se jí Utherydes Wayn, majordomus jejího otce. "To obvinění z krvesmilstva... lord Tywin takovou urážku jen tak nestrpí. Bude se snažit smýt tu potupu ze jména své dcery krví jejího žalobce. Lord Stannis to určitě ví. Nemá jinou možnost než dát se dohromady s námi."
Stannis se dal dohromady se silami mnohem mocnějšími a temnějšími. "O těchto záležitostech si promluvíme později."
Catelyn přejela padací most, nechala chmurnou řadu mrtvých lannisterských zbrojnošů za sebou. Její bratr s ní udržoval tempo. Když vjeli do ruchu horního nádvoří, před jejich koňmi proběhlo nahé dítě. Catelyn prudce trhla otěžemi, aby se mu vyhnula, a rozčileně se rozhlédla kolem sebe. Do hradu byly vpuštěny stovky prostých lidí a bylo jim dovoleno vztyčit si hrubé přístřešky nalepené ke zdem. Všude pod nohama se pletly jejich děti a nádvoří se hemžilo kravami, ovcemi a kuřaty. "Kde se tu všichni ti lidé vzali?"
"Jsou to moji lidé," připustil Edmure. "Měli strach."
Jenom můj drahý bratr je ve své dobrotě ochoten přijmout všechna tahle nadbytečná ústa do hradu, který možná brzy začne být obléhán. Catelyn věděla, že Edmure má měkké srdce; někdy si ale říkala, že ještě měkčí má hlavu. Milovala ho za to, a přesto...
"Lze za Robbem poslat havrana?"
"Je v poli, moje paní," odpověděl ser Desmond. "Pták by ho tam nenašel,"
Utherydes Wayn si odkašlal, "Než odsud mladý král odjel, nařídil nám, abychom tě po tvém návratu poslali do Dvojčat, lady Stark. Žádá tě, aby ses snažila co nejlépe poznat dcery lorda Waldera, abys mu pak mohla pomoct vybrat si nevěstu, až přijde čas."
"Dáme ti čerstvé koně a zásoby na cestu," ujistil ji její bratr. "Budeš se chtít občerstvit, než -"
"Budu chtít zůstat," řekla Catelyn rázně a sesedla ze svého koně. Neměla v úmyslu odjet znovu z Řekotočí a od svého umírajícího otce, jen aby vybrala manželku pro Robba. Robb chce, abych byla v bezpečí, z toho jej nemohu vinit, ale tajeho záminka je pěkné průhledná. "Chlapče," zvolala a ze stájí vyběhl jakýsi výrostek, aby vzal otěže jejího koně.
Edmure se zhoupl dolů ze sedla. Byl sice o hlavu vyšší než ona, ale stále to byl její malý bratr. "Cat," řekl zkormouceně, "blíží se sem lord Tywin -"
"Míří na západ, aby bránil svoje území. Pokud zavřeme bránu a schováme se za hradbami, můžeme se zde v bezpečí dívat, jak táhne kolem."
"Tohle je území Tullyů," prohlásil Edmure. "Pokud si Tywin Lannister myslí, že po něm projde nezbrocen krví, mýlí se. Mám v úmyslu uštědřit mu tvrdou lekci."
Stejnou jako jsi dal jeho synovi? Její bratr uměl být tvrdohlavý jako říční kámen a hrdosti také neměl poskrovnu, ale všichni dosud měli v živé paměti, jak ser Jaime posledně rozsekal Edmurovu armádu na krvavé kousky. "Jestliže se s lordem Tywinem utkáme v poli, nemáme z toho co získat a také nemáme co ztratit," řekla taktně.
"Nádvoří není místem vhodným k probírání mých bitevních plánů."
"Jak si přeješ. Kam tedy půjdeme?"
Obličej jejího bratra potemněl. Na okamžik si myslela, že už s ní ztratil trpělivost, ale nakonec přece jen vyštěkl: "Do božího háje. Když jinak nedáš."
Následovala ho po ochozu k bráně do božího háje. Když se Edmure hněval, nebyl na něho příjemný pohled. Catelyn mrzelo, že ho svými slovy ranila, ale situace byla příliš vážná, než aby se ještě mohla zabývat hrdostí svého bratra.

Jakmile se ocitli o samotě pod stromy, Edmure se k ní otočil,
"Nemáš tolik vojska, aby ses s Lannistery mohl utkat v poli," vyhrkla bez obalu.
"Když povolám všechny svoje muže, měl bych mít osm tisíc pěšáků a tři tisíce jezdců."
"Což znamená, že lord Tywin bude mít dvakrát víc mužů než ty."
"Robb vyhrál bitvy proti větší přesile," odpověděl Edmure, "a já mám plán. Zapomněla jsi na Roosea Boltona. Lord Tywin ho porazil na Zeleném bodci, ale nepronásledoval ho. Když lord Tywin odtáhl se svou armádou do Harrenova, Bolton obsadil rubínový brod a rozcestí. Má deset tisíc mužů. Poslal jsem vzkaz Helmanu Tallhartovi, aby se k němu připojil s muži, které Robb zanechal ve Dvojčatech -"
"Edmure, Robb tam ty muže nechal, aby hlídali Dvojčata a zabezpečili nám loajálnost lorda Waldera."
"Je nám věrný až dost," odsekl Edmure umíněně. "Freyové statečně bojovali v Šeptajícím lese a starý ser Stevron padl u Volského brodu. Ser Ryman a Černý Walder s ostatními jsou s Robbem na západě, Martyn mně neocenitelně pomáhá jako průzkumník a ser Perwyn tě pomohl bezpečně doprovodit k Renlymu. Bohové, buďte dobří, co víc po nich ještě můžeme žádat? Robb je prakticky zasnouben s jednou z dcer lorda Waldera a slyšel jsem, že Roose Bolton se oženil s další. A nepřijala jsi dva z jeho vnuků jako svěřence do pěstounské péče na Zimohradu?"
"Svěřenec se v případě potřeby snadno může stát rukojmím." O smrti sera Stevrona ani o Boltonově sňatku nevěděla.
"Pokud máme k dobru dvě rukojmí, o to větší má lord Walder důvod neodvažovat se hrát s námi falešnou hru. Bolton potřebuje Freyovy muže a také Helmanovy. Nařídil jsem jim, aby se zmocnili Harrenova."
"To bude velmi obtížné."
"Ano, ale jakmile hrad padne, lord Tywin nebude mít žádné bezpečné útočiště, do něhož by se mohl vrátit. Moji vlastní odvedenci budou bránit brody Rudého bodec, aby je nemohl překročit. Pokud zaútočí zpoza řeky, dopadne stejně jako Rhaegar, když se snažil překročit Trojzubec. Jestliže se bude držet zpátky, ocitne se polapen mezi Řekotočím a Harrenovem, a až se Robb vrátí ze západu, můžeme si to s ním vyřídit jednou provždy."
Hlas jejího bratra byl plný odměřené sebedůvěry, ale Catelyn si v tu chvíli říkala, kéž by tak Robb s sebou nebyl odvedl jejího strýce Bryndena. Černá ryba byl veteránem půl stovky bitev; Edmure byl veteránem jedné, a to ještě prohrané.
"Je to dobrý plán," uzavřel svou řeč. "Říká to lord Tytos a také lord Jonos. Ptám se tě, kdy se spolu Blackwood a Bracken shodli na čemkoli, co nebylo předem jisté?"
"Ať si je tomu, jak chce." Najednou byla velmi unavená. Možná se mýlila, když mu oponovala. Možná to byl skvělý plán a její pochybnosti pramenily jen z ženského strachu. Přála si, aby tam s ní byl Ned nebo její strýc Brynden nebo…
"Hovořil jsi o tom s otcem?"
"Otec není ve stavu, kdy by mohl posuzovat válečné strategie. Před dvěma dny plánoval tvůj sňatek s Brandonem Starkem. Jdi ho navštívit a přesvědč se sama, jestli mi nevěříš. Můj plán vyjde, Cat, uvidíš."
"Doufám v to, Edmure, opravdu doufám." Políbila ho na tvář, aby mu dala najevo, že to skutečně myslí vážně, a šla navštívit svého otce.
Lord Tully byl ve stejném stavu, jako když ho viděla naposledy upoutaný na lůžko, přepadlého vzhledu, bledý a zpocený. Místnost byla cítit nemocí. Panoval v ní vtíravý pach sestávající stejnou měrou ze zvětralého potu a aromatu spousty léků. Když odrhnula závěsy, její otec tiše zasténal a zemdleně otevřel od. Hleděl na ni, jako by nechápal, kdo je nebo co od něho chce.
"Otče." Políbila ho. "Vrátila jsem se."
Zdálo se, že ji konečně poznal. "Ty jsi přišla," zašeptal slabým hlasem. Jeho rty se stěží pohnuly.
"Ano," řekla. "Robb mě poslal na jih, ale já jsem pospíchala zpátky."
"Jih... kde... je Orlí hnízdo na jihu, drahá? Nevzpomínám si... moje drahé srdíčko, měl jsem takový strach... odpustila jsi mi, dítě?" Po tvářích mu stékaly slzy.
"Neudělal jsi nic, co by si žádalo odpuštění, otče." Pohladila ho po zplihlých bílých vlasech a položila mu ruku na čelo. Jeho tělem navzdory všem mistrovým lektvarům stále lomcovala horečka.
"Bude to tak nejlepší," zašeptal její otec. "Jon je dobrý muž, dobrý, silný, laskavý... Postará se o tebe... postará... a je urozeného původu, poslechni mne, musíš si ho vzít, jsem tvůj otec... tvůj otec... Provdáš se za něho, až se bude vdávat Catelyn, ano provdáš..."
On si myslí, že jsern Lysa, uvědomila si Catelyn. Bohové, buďte dobří, on mluví, jako bychom ještě nebyly provdané. Ruce jejího otce stiskly její dlaň, rozechvělé jako dva vystrašení bílí ptáci. "Ten mladík.., proklatý výrostek... nechci ani znát jeho jméno... je tvojí povinností... tvoje matka, ta by..." Když se přes něj převalila vlna bolesti, lord Hoster vykřikl. "Och, bohové, odpusťte mi, odpusťte mi, odpusťte ml. Moje léky..."
A pak už tam byl mistr Vyman, který mu držel pohár u rtů, zatímco lord Hoster polykal hustý bílý nápoj tak dychtivě jako dítě sající z matčina prsu, po chvíli Catelyn uviděla, jak se v jeho obličeji opět rozhostil mír. "Nyní bude spát, moje paní," řekl mistr, když byl pohár prázdný. Makové mléko zanechalo bílou stopu kolem otcových úst. Mistr Vyman ji otřel rukávem.
Catelyn už se na to nemohla déle dívat. Hoster Tully býval silným a hrdým mužem. Bolelo ji, když ho viděla v tomto strašlivém stavu. Vyšla ven na terasu. Nádvoří pod ní bylo přeplněné uprchlíky a rozlehalo se chaotickými zvuky, ale řeky za hradbami plynuly čisté, průzračné a nekonečné. Jsou to jeho řeky a on se k nim brzy vrátí na svoji poslední cestu. Mistr Vyman za ní vyšel ven. "Moje paní." řekl tiše. "Nemohu konec už dlouho oddalovat. Měli bychom poslat jezdce za jeho bratrem. Ser Brynden by si přál být zde."
"Ano," řekla Catelyn hlasem zastřeným zármutkem.
"A možná taky za lady Lysou?"
"Lysa nepřijede."
"Kdybys jí sama napsala, možná by..."

"Napíšu pár slov na papír, když té to potěší." Divila se, kdo byl tím Lysiným "proklatým výrostkem". Nejspíš nějaký mladý panoš nebo potulný rytíř... třebaže podle naléhavosti, s jakou tomu lord Hoster oponoval, se mohlo jednat i o syna obchodníka nebo nějakého tovaryše nízkého původu, ba dokonce o zpěváka. Lysa vždycky měla zpěváky až příliš ráda. Nemohu ji z toho vinit. Jon Arryn byl o dvacet let starší než náš otec, jakkoli byl vznešený.
Věž, kterou jí její bratr vyčlenil k použití, byla tatáž, o kterou se s Lysou dělily jako děvčata. Byla ráda, že se opět bude moci vyspat v péřové posteli, s ohněm v krbu; když odpočívala, svět jí připadal méně bezútěšný.
Před svými komnatami však nalezla Utheryda Waynea, který tam čekal se dvěma ženami oděnými v šedém, s obličeji zakrytými až po oči. Catelyn okamžitě věděla, odkud přišly. "Ned?"
Sestry sklopily zrak a Utherydes řekl: "Ser Cleos ho přivezl z Králova přístaviště, moje paní."
"Odveďte mne k němu," nařídila.
Položili ho na stůl a přikryli ho praporcem, bílou zástavou s šedým zlovlkem ve středu. "Chci se na něho podívat," řekla.
"Zůstaly jenom kosti, moje paní."
"Podívám se na něho," opakovala.
Jedna z tichých sester odhrnula praporec.
Kosti, pomyslela si Catelyn. Tohle není Ned, to není muž, kterého jsem milovala, otec mých dětí. Ruce měl složené na hrudi, kostlivé prsty svíraly jílec jakéhosi meče, ale nebyly to Nedovy ruce, silné a plné života. Sestry ty kosti oblékly do Nedovy bojové suknice, jemného bílého sametu se znakem zlovlka na prsou, ale nic nezůstalo z teplé hrudi, na kterou tolikrát za nocí pokládala hlavu, z paží, které ji objímávaly. Hlava byla připojená k tělu tenkým stříbrným drátem, ale jedna lebka vypadá jako druhá a v prázdných očních důlcích nenašla ani stopu po tmavě šedivých očích svého manžela, po očích, které uměly být měkké jako mlha a tvrdé jako kámen. Dali jeho oči vránám, vzpomněla si.
Catelyn se odvrátila. "Tohle není jeho meč."
"Led nám nevrátili, moje paní." řekl Utherydes. "Jenom kosti lorda Eddarda."
"Předpokládám, že bych za to měla královně poděkovat."
"Poděkuj Skřetovi, moje paní. To je jeho dílo."
Jednoho dne jim poděkuju všem. "Jsem vám vděčná za vaše služby, sestry," řekla Catelyn, "ale musím vás pověřit dalším úkolem. Lord Eddard byl Stark a jeho kosti musí být uloženy k odpočinku pod Zimohradem." Vytesají mu sochu, kamennou podobiznu, která bude sedět ve tmě se zlovlkem u nohou a mečem přes kolena. "Postarej se o to, aby sestry dostaly čerstvé koně a vše ostatní, co potřebují na cestu," řekla Utherydu Waynovi. "Hal Mollen je doprovodí zpátky na Zimohrad, je to jeho povinnost jako kapitána stráží." Znovu pohlédla na kosti, jež byly vším, co zůstalo z jejího pána, z její lásky. "Teď mne opusťte, všichni. Dnes v noci chci být s Nedem sama."
Ženy v šedém sklonily hlavy. Tiché sestry s živými nemluví, vzpomněla si Catelyn otupěle, ale někteří říkají, že umějí rozmlouvat s mrtvými. Jak jim to nyní záviděla...

DAENERYS

Závěsy ji chránily před prachem a horkem ulic, ale nemohly ji uchránit od zklamání. Dany znaveně vyšplhala dovnitř, ráda, že zas unikne moři qarthénských očí. "Vykliďte cestu!" vykřikl na dav Jhogo, který seděl na koňském hřbetu a práskal nad hlavou bičem. "Vykliďte cestu! Vykliďte cestu pro Matku draků."
Xaro Xhoan Daxos, který byl opřený o hromadu saténových polštářů, navzdory kolébání palankýnu nalil pevnýma a jistýma rukama do dvou pohárů ze zlata a nefritu rubínově rudé víno. "Vidím v tvé tváři vepsaný hluboký smutek, moje světlo lásky." Nabídl jí pohár. "Že by to bylo kvůli nenaplněnému snu?"
"Jen kvůli odloženému snu." Do kůže na krku ji dřel těsný stříbrný náhrdelník. Rozepjala si ho a hodila jej stranou. Náhrdelník byl zdobený kouzelným ametystem, o kterém Xaro tvrdil, že ji ochrání proti všem jedům. O Čistokrevných bylo známo, že těm, které považují za nebezpečné, nabízejí otrávené víno, ale Dany nedali víc než pohár vody. Vůbec ve mně neviděli královnu, pomyslela si s hořkostí. Byla jsem pro nejen odpolední kratochvílí, koňskou holkou s podivným mazlíčkem.
Když natáhla ruku pro víno, Rhaegal zasyčel a zaťal jí ostré černé drápy do kůže. Škubla sebou a přendala si ho na druhé rameno, kde mohl zatínat drápy do jejího šatu namísto do ramene. Byla oblečená po qarthénském způsobu. Xaro ji varoval, že Čistokrevní nikdy nebudou naslouchat Dothrakovi, a tak se přemohla a předstoupila před ně ve splývavém zeleném aksamitu s jedním ňadrem odhaleným, ve stříbrných sandálech na nohou a se šňůrou z černých a bílých perel kolem pasu. Za všechnu tu pomoc, co mi nabídli, jsem tam klidně mohla přijít nahá. Možná by to bylo lepší. Zhluboka se napila.
Čistokrevní, potomci pradávných králů a královen Qarthu, veleli městské hlídce a flotile překrásné zdobených galér, které ovládaly úžiny mezi moři. Daenerys Targaryen chtěla právě toto loďstvo, nebo alespoň jeho část, a také některé z jejich vojáků. Učinila tradiční oběť v Chrámu paměti, nabídla tradiční dar Strážci dlouhého seznamu, poslala tradiční tomel Dveřníkovi a nakonec dostala tradiční modré hedvábné trepky, které znamenaly předvolání do Síně tisíce trůnů. Čistokrevní si její prosbu vyslechli z velkých dřevěných trůnů svých předků, zvedajících se v křivolakých řadách z mramorové podlahy až ke stropu s vysokou kopulí, který byl pomalovaný výjevy zmizelé qarthénské slávy. Trůny byly obrovité, fantasticky vyřezávané, vykládané zlatem a zdobené jantarem, onyxem, lapisem a nefritem. Každý byl odlišný od všech ostatních a jeden byl hezčí než druhý. Avšak muži, kteří v nich seděli, jako by byli apatičtí a unavení životem. Docela dobře v nich mohli spát. Naslouchali mi, ale neslyšeli mě, neboje to nezajímalo, pomyslela si. Skutečně

to jsou Mléční lidé. Nikdy neměli v úmyslu pomoct mi. Pozvali mě proto, že byli zvědaví. Přišli proto, že se nudili, a drak na mém rameni je zajímal víc než já.
"Tlumoč mi slova Čistokrevných," vybídl ji Xaro Xhoan Daxos. "Pověz mi, co řekli královně mého srdce."
"Řekli ne." Víno vonělo granátovými jablky a horkými letními dny. "Řekli to s velkou zdvořilostí, to ano, ale i přes všechna jejich krásná slova to stále bylo ne."
"Lichotila jsi jim?"
"Bezostyšně."
"Plakala jsi?"
"Krev draka nepláče," ohradila se podrážděně.
Xaro si povzdechl. "Měla jsi plakat." Qarthéňané plakali často a snadno; bylo to považováno za typickou vlastnost civilizovaných lidí. "Co říkali ti muži, které jsme podplatili?"
"Mathos neřekl nic. Wendello vychvaloval způsob, jakým jsem hovořila. Vybraný mne odmítl společně s ostatními, ale pak plakal."
"Běda Qarthéňanovi, který je bez víry." Xaro sám nebyl Čistokrevný, ale poradil jí, komu má předem zaplatit a co mu má nabídnout. "Plač, plač, kvůli lidské proradnosti,"
Dany by nejraději oplakala svoje zlato. Za úplatky, které nabídla Mathosi Mallarawanovi, Wendellu Qar Deethovi a Egonu Emerosovi Vybranému, si mohla koupit loď nebo najmout početnou skupinu žoldnéřů. "Co kdybych poslala sera Joraha, aby moje dary požadoval nazpět?" zeptala se.
"A co kdyby do mého paláce někdy v noci přišel Lítostivý muž a zabil tě ve spánku?" opáčil Xaro. Lítostiví muži byli prastarým posvátným řádem vrahů, pojmenovaným tak proto, že pokaždé, než svou oběť zabili, pošeptali jí do ucha: "Je mi to líto." Qarthéňané, když už nebyli jiní, byli alespoň zdvořilí. "Moudře se říká, že je snazší podojit Kamennou krávu z Farosu než dostat zlato z Čistokrevného."
Dany nevěděla, kde je Faros, ale měla pocit, že Qarth je kamenných krav plný. Kupečtí princové, nesmírně zbohatlí námořním obchodem, se dělili do tří vzájemně se svářících frakcí: byl to Prastarý cech Kořenářů, Turmalínové bratrstvo a Třináct, ke kterým náležel i Xaro. Každá soupeřila s ostatními kvůli nadvládě a všechny tři se donekonečna svářily s Čistokrevnými. A nad tím vším bděli čarodějové s modrými rty, údajně oplývající strašlivými schopnostmi, zřídkakdy vídaní, ale velmi obávaní.
Nebýt Xara, byla by ztracená. Zlato, které zbytečně vydala, aby jí otevřelo dveře do Síně tisíce trůnů, bylo velkou měrou výsledkem kupcovy štědrosti a vychytralostí. S tím, jak se zvěsti o živých dracích šířily dál na východ, stále víc zvědavců se přicházelo přesvědčit o jejich pravdivosti - a Xaro Xhoan Daxos dohlédl na to, aby jak urození, tak lidé nízkého původu nabízeli Matce draků dary.
Zpočátku tenký pramínek brzy začal nabývat na síle. Kupečtí kapitáni přinášeli krajky z Myru, truhlice šafránu z Yi Ti, jantar a dračí sklo z Ašaje. Kupci jí nabízeli měšce plné mincí, stříbrotepci prsteny a náhrdelníky. Pištci pro ni pěli, akrobati předváděli svoje kousky a žongléři žonglovali, zatímco barvíři ji halili do barev, o kterých předtím netušila, že vůbec existují. Pár z Jogoas Nhai jí daroval jednoho ze svých pruhovaných koní, černobílého a divokého. Jedna vdova jí přinesla vyschlou mrtvolu svého manžela, pokrytou vrstvou ze stříbrných listů; o takových pozůstatcích se věřilo, že mají velkou moc, především pokud zesnulý byl za života čarodějem, a tento byl. A Turmalínové bratrstvo jí darovalo korunu vytvarovanou do podoby tříhlavého draka. Tělo bylo ze žlutého zlata, křídla ze stříbra, hlavy vybroušené z nefritu, slonoviny a onyxu.
Koruna byla jediným darem, který si ponechala. Zbytek prodala, aby získala bohatství, které posléze vyhodila kvůli slyšení u Čistokrevných. Xaro by prodal také korunu - přísahal, že Třináct by se postaralo o to, aby dostala mnohem krásnější -, ale Dany to zakázala. "Viserys prodal korunu mé matky a lidé mu začali nadávat do žebráků. Já si tuto ponechám a lidé mé budou zvát královnou." A také tak učinila, třebaže ji z tíhy koruny bolel krk.
Ovšem přestože jsem korunovaná, stále zůstávám žebračkou, pomyslela si. Stala jsem se tou nejokázalejší žebračkou na světě, ale přesto jí jsem. Cítila v sobě nenávist, stejnou, jakou musel cítit její bratr. Vzpomínala na všechna ta léta útěků z města do města, vždy jen krůček před Uchvatitelovými vrahy, na prosby o pomoc od archonů, princů a magistrů, na to, jak za jídlo platili lichotkami. Viserys si musel být vědom toho, jak ho urážejí. Není divu, že se stal tak zahořklým a vzteklým. Nakonec ho to dohnalo až k šílenství. Se mnou se časem stane totéž, pokud to dovolím. Část jejího já netoužila po ničem jiném než odvést svůj lid zpátky do Vaes Tollora a přimět to mrtvé město znovu vykvést. Ne, to by znamenalo moji porážku. Já mám něco, co Viserys neměl. Mam draky, a to je velký rozdíl.
Pohladila Rhaegala. Zelený drak sevřel zuby kolem svalu na její ruce. Velké město za závěsy jejího palankýnu bublalo, hučelo, vibrovalo a vřelo, jeho myriády hlasů splývaly v jediný tlumený zvuk připomínající mořský příliv. "Vykliďte cestu, Mléční lidé, vykliďte cestu Matce draků!" volal Jhogo a Qarthéňané ustupovali stranou, ani ne tak kvůli jeho volání, jako spíš diky volskému spřežení. Dany ho skrze povívající závěsy občas zahlédla, jak obkročmo sedí na svém šedém hřebci. Čas od času popohnal jednoho z volů konečkem biče se stříbrnou rukojetí, který mu darovala. Aggo ji střežil z druhé strany, zatímco Rakharo jel vzadu za procesím a pátral mezi obličeji přítomných po jakémkoli náznaku možného nebezpečí. Ser Jorah dnes zůstal v paláci, aby pohlídal ostatní draky; exilový rytíř proti této pošetilosti protestoval od samého začátku.
Ten nedůvěřuje nikomu, uvažovala, a možná k tomu má dobré důvody.
Zvedla ke rtům svůj pohár. Rhaegal k vínu přičichl a se sykotem odporu zvrátil hlavu dozadu. "Tvůj drak má dobrý čích." Xaro si oblízl rty. "Tohle je docela obyčejné víno. Říká se, že za Nefritovým mořem vyrábějí zlatá výběrová vína tak jemná, že stačí jen doušek a všechna ostatní vína ti ve srovnání s nimi budou připadat jako ocet. Nasedněme do mé výletní bárky a vyjeďme po nich spolu pátrat, ty a já."
"Nejlepší víno na světě dělají ve Stromovině," prohlásila Dany. Vzpomněla si, že lord Redwyne bojoval s jejím otcem

proti Uchvatiteli jako jeden z mála, kteří mu zachovali věrnost až do samého konce. Bude tak bojovat i za mne? Od té doby uplynulo již tolik let. "Pluj se mnou do Stromoviny, Xaro, a tam ochutnáš ta nejlahodnější vína, jaká jsi kdy pil. Na to ale potřebujeme válečnou loď, ne tvoji výletní bárku!"
"Já žádné válečné loďstvo nemám. Válka obchodu nesvědčí. Už mnohokrát jsem ti říkal, že Xaro Xhoan Daxos je mužem míru."
Xaro Xhoan Daxos je mužem zlata, pomyslela si, a zlato mne koupí všechny lodě a meče, které potřebuju. "Já po tobě nežádám, abys kvůli mně pozvedl svůj meč, jenom abys mi půjčil svoje lodě."
Pokorně se usmál. "Věc se má tak, že kupeckých lodí mám jen pár. Kdo vůbec může říct kolik? Jedna z nich možná právě teď klesá ke dnu v nějaké bouřlivé končině Letního moře. Jiná zítra padne za oběť korzárům. Příštího dne jeden z mých kapitánů pohlédne na zlato, které jsem mu svěřil, a pomyslí si: Tohle všechno by mělo patřit mně. Taková už jsou úskalí obchodování. Čím déle tady spolu rozmlouváme, tím méně lodí mám. Ve skutečnosti jsem každým okamžikem chudobnější."
"Dej mi lodě a učiním z tebe opět boháče."
"Provdej se za mne, jasné světlo, a pluj na lodi mého srdce. Nemohu za nocí spát, protože myslím jen na tvou krásu."
Dany se usmála. Xarovy květnaté výlevy vášně ji bavily, avšak jeho chování protiřečilo jeho slovům. Zatímco ser Jorah, ktetý jí pomáhal nastoupit do palankýnu, byl stěží schopen odtrhnout zrak od jejího obnaženého prsu, Xaro si ho sotva všiml, a to i navzdory uzavřenému prostoru, o který se spolu dělili. Také nemohla nevidět půvabné chlapce, kteří kupeckého prince obklopovali a pohybovali se jeho palácem v průsvitném hedvábí. "Mluvíš sladce, Xaro, ale zpod tvých slov zaznívá další ne."
"Železný trůn, o němž stále hovoříš, působí obludně a chladně. Nesnesu pomyšlení na rozježené ostré bodec, které zraňují tvoji jemnou kůži." Šperky v nose Xarovi dodávaly vzhled podivného blýskavého ptáka. Odmítavě mávl svými dlouhými, elegantními prsty. "Učiň svým královstvím Qarth, nejvznešenější z královen, a dovol mi být tvým králem. Dám ti trůn ze zlata, budeš-li chtít. Jakmile se ti Qarth omrzí, můžeme cestovat po Yi Ti, kde budeme hledat snová města básníků a popíjet víno moudrosti z lebek mrtvých mužů."
"Já mám v úmyslu plavit se do Západozemí a pít víno pomsty z lebky Uchvatitele." Poškrábala Rhaegala pod okem a drak na okamžik rozvinul svá nefritově zelená křídla a rozvířil jimi vzduch v nosítkách.
Xarovi stekla po tváři jediná slza dokonalého tvaru. "Copak tě od toho šílenství nic neodradí?"
"Nic," řekla a přála si přitom, aby si tím byla stejně jistá, jako to znělo. "Kdyby mi každý z Třinácti půjčil deset lodí-"
"Měla bys jedno sto třicet lodí a žádnou posádku, která by se v nich plavila. Spravedlnost tvojí věci pro obyčejné muže Qarthu nic neznamená. Proč by se moji námořníci měli starat o to, kdo sedí na trůně v nějakém království na kraji světa?"
"Já jim zaplatím, aby se o to starali."
"Čím, sladká hvězdo mého nebe?"
"Zlatem, které přinesou hledači draků."
"To udělat můžeš," připustil Xaro, "ale počítej s tím, že to bude velmi drahé, moje milá. Budeš jim muset zaplatit mnohem víc než já, a to už se mé štědrosti, která mě jen ruinuje, směje celý Qarth."
"Pokud mi nepomůže Třináct, snad bych mohla požádat Prastarý cech kořenářů nebo Turmalínové bratrstvo, co myslíš?"
Xaro nenucené pokrčil rameny. "Od těch můžeš očekávat jen lichotky a lži. Kořenáři jsou pokrytci a chvastouni a Turmalínové bratrstvo je plné pirátů."
"V tom případě se musím obrátit na Pyata Pree a jít s ním za těmi jeho čaroději."
Kupecký princ se v palankýnu prudce napřímil. "Pyat Pree má modré rty a pravdivě se říká, že modré rty vyslovují jen lži. Hledej moudrost toho, který tě miluje. Čarodějové jsou zahořklí tvorové, kteří polykají prach a popíjejí stín večera. Nic ti nedají. Ani nic nemají, co by ti mohli nabídnout."
"Kdyby mi to, co žádám, dal můj přítel Xaro Xhoan Daxos, nemusela bych hledat pomoc u čarodějů."
"Dal jsem ti svůj domov a svoje srdce. Cožpak to pro tebe nic neznamená? Dal jsem ti parfémy a granátová jablka, žonglující opice a plivající hady, svitky ze ztracené Valyrie, hlavu modly a nohu z hada. Dal jsem ti tento palankýn ze zlata a ebenu a pár volů, aby jej tahal, jednoho bílého jako slonovina a druhého černého jako gagát, s rohy vykládanými drahokamy."
"Ano," přitakala Dany, "jenomže já jsem chtěla lodě a vojsko."
"Copak jsem ti nedal celou armádu, nejsladší z žen? Tisíc rytířů, každého v zářivé zbroji?"
Zbroj byla vyrobena ze stříbra a zlata, rytíři z nefritu, opálů a ametystů, ale žádný nebyl větší než její prostředník. "Tisíc nádherných rytířů," řekla, "ale ne takových, aby se jich moji nepřátelé báli. A moji voli mě nemohou přenést přes vodu, tak jako - proč zastavujeme?"
Volské spřežení citelně zpomalilo.
"Khaleesi," zvolal Aggo skrze závěsy, když palankýn s náhlým trhnutím zastavil. Dany se opřela o loket a vyhlédla ven. Byli na okraji tržnice a nedaleko od nich byla cesta zablokovaná neproniknutelnou hradbou lidských těl. "Na co se to tam dívají?"
Zepředu k nim přijel Jhogo. "Na ohnivého mága, khaleesi."
"Chci se taky podívat."
"Jak si přeješ." Dothrak jí nabídl ruku, aby jí pomohl. Když ji uchopila, vyzvedl ji na svého koně a posadil ji před sebe, aby viděla nad hlavami davu. Ohnivý mág zničehonic vyčaroval do vzduchu žebřík, praskající oranžové příčky z mihotavých plamenů, který vyrůstal ničím nepodepřený z podlahy tržiště směrem vzhůru k vysokému mřížovanému stropu.

Většina diváků, kterých si všimla, nebyla z města: viděla námořníky z obchodních lodí. kupce, kteří přišli s karavanami, poutníky uprášené po cestě rudou pustinou, žoldnéře, řemeslníky, otroky. Jhogo jí dal ruku kolem pasu a naklonil se k ní blíž. "Mléční lidé se ho raději straní, khaleesi. Vidíš tu dívku v plstěném klobouku? Tam, za tím tlustým knězem. Je to -"
"- kapsářka," dopověděla to Dany za něho. Nebyla z těch, kdo by nevěděli, o co se jedná. Během let, která strávila se svým bratrem na útěku před vrahy najatými Uchvatitelem, viděla v uličkách svobodných měst mnoho kapsářů.
Mág gestikuloval, rozmáchlými pohyby rukou pobízel plameny, aby rostly stále výš a výš. Zatímco diváci vyvraceli hlavy ke stropu tržnice, kapsářky nepovšimnutě klouzaly davem, s miniaturními nožíky ukrytými v dlaních. Jednou rukou zbavovaly majetné jejích mincí a druhou přitom ukazovaly vzhůru společně s ostatními.
Když ohnivý žebřík sahal čtyřicet stop vysoko, mág skočil kupředu a začal po něm šplhat, míhaje ruku přes ruku, rychle jako opice. Každá příčka, na kterou sáhl, pod jeho dotekem zmizela a nezůstalo z ní víc než pramínek stříbřitého kouře. Jakmile mág dosáhl vrcholu, žebřík zmizel a s ním i jeho tvůrce.
"Pěkný trik," prohlásil Jhogo pln obdivu.
"To nebyl žádný trik," promluvil společným jazykem ženský hlas.
Dany si Quaithe v davu vůbec nevšimla, ale žena tam přesto stála, s vlhkýma, lesklýma očima pod neodmyslitelnou rudé lakovanou maskou. "Co tím chceš říci, moje paní?"
"Před půl rokem ten muž stěží dokázal vyčarovat oheň z dračího skla. Uměl pár kousků s prachem a divokým ohněm, dostačujících k tomu, aby uvedl do transu dav, zatímco jeho kapsářky odváděly svou práci. Uměl chodit po žhavém uhlí a vyčarovat ze vzduchu hořící růži, ale v to, že bude šplhat po ohnivém žebříku, nemohl doufat o nic víc, než obyčejný rybář může doufat, že do svých sítí chytí krakatici,"
Dany se s nepříjemným pocitem podívala tam, kde ještě před chvílí stál žebřík. Teď se rozplynul dokonce i kouř a dav se rozcházel. Každý si šel po svém a během chvíle několik z nich zjistí, že jejich měšce jsou splasklé a prázdné.
"Ale nyní jeho moc den ode dne narůstá, khaleesi. A ty jsi toho příčinou."
"Já?" Dala se do smíchu. "Jak je to možné?"
Žena přistoupila blíž a položila dva prsty na Danyino zápěstí. "Jsi přece Matkou draků, ne snad?"
"Je, a nebude se jí dotýkat žádný zplozenec stínů, jako jsi ty!" Jhogo ženiny prsty smetl rukojetí svého biče.
Žena o krok couvla. "Musíš toto město co nejdříve opustit, Daenerys Targaryen, jinak ti nikdy nedovolí odejít z něho."
Na místě, kde se jí Quaithe dotkla, Dany stále svědilo zápěstí. "Kam bych podle tebe měla jít?" zeptala se.
"Aby ses dostala na sever, musíš se vydat na jih. Abys dosáhla západu, musíš jít na východ. Abys mohla jít dopředu, musíš zamířit dozadu, a aby ses dotkla světla, musíš projít stínem."
Ašaj, pomyslela si Dany. Ona mě chce donutit, abych šla do Ašaje. "Dá mi snad Ašaj armádu?" zeptala se. "Bude pro mne v Ašaji zlato? Budou tam lodě? Bude v Ašaji to, co jsem nenalezla zde v Qarthu?"
"Bude tam pravda," odpověděla žena v masce a s hlubokou úklonou se ztratila v davu.
Rakharo pod svými převislými černými kníry pohrdavě zavrčel. "Khaleesi, je lépe spolknout škorpiona než důvěřovat zplozencům stínů, kteří se neodvažují vystavovat své tváře slunci. Je to známo."
"Je to známo," souhlasil Aggo.
Xaro Xhoan Daxos celý výjev sledoval ze svých polštářů. Když Dany nastoupila zpátky do palankýnu a posadila se vedle něho, řekl: "Ti tvoji divoši jsou moudřejší, než tuší. Ašajcům není radno důvěřovat." Pak jí vnutil další pohár vína a po zbytek cesty do svého paláce mluvil o lásce, vášni a jiných malichernostech.
V tichu svých komnat ze sebe Dany strhala celou tu qarthénskou nádheru a oblékla si volný šat z purpurového hedvábí. Draci měli hlad, a tak posekala na kusy hada a opekla jej nad železným košem. Rostou, uvědomila si, když se dívala, jak po sobě chňapají a perou se o kusy zčernalého masa. Určitě už váží dvakrát víc než tam ve Vaes Tolorru. Přesto to potrvá ještě celé roky, než budou dostatečné velcí, abych s nimi mohla jít do války. Také musí být dobře vycvičeni, jinak moje království promění v popel. Navzdory své targaryenské krvi Dany neměla nejmenší ponětí, jak takového draka vycvičit.
Slunce již zapadalo, když za ní přišel ser Jorah Mormont. "Čistokrevní tě odmítli?"
"Jak jsi mne ostatně předem varoval. Pojď, posaď se ke mně a poraď mi." Dany ho stáhla dolů na polštáře vedle sebe a Jhigui jim přinesla mísu purpurových oliv a cibulek nakládaných ve víně.
"V tomto městě se ti pomoci nedostane, khaleesi." Ser Jorah uchopil cibulku mezi palec a ukazováček. "Každého dne jsem o tom přesvědčen víc než předchozího dne. Čistokrevní nevidí dál než za zdi Qarthu a Xaro..."
"Znovu mne požádal, abych se za něho provdala."
"Ano, a já vím proč." Rytíř se zamračil a oblouky jeho mohutného černého obočí nad hluboko posazenýma očima se spojily dohromady.
"Sní prý o mně ve dne v noci," řekla se smíchem.
"Promiň, moje královno, ale on sní o tvých dracích."
"Xaro mne ujišťuje, že v Qarthu je zvykem, že muž a žena si po svatbě každý ponechají svůj vlastní majetek. Draci jsou moji." Usmála se na Drogona, který s rozevřenými křídly přehopkal mramorovou podlahu a vyšplhal na polštář vedle ní.
"V tomto ohledu mluví pravdu, ovšem o jedné věci se ti zapomněl zmínit. Qarthéňané mají podivný svatební zvyk, moje královno. V den sňatku žena může požádat svého manžela o dar na znamení jeho lásky. O cokoli z jeho světských statků ho požádá, muž jí to musí dát. A on může na oplátku žádat cokoli od ní. Může sice požádat jen o jednu věc, ale tu mu nelze odmítnout."
"O jednu věc," opakovala. "A tu mu nelze odmítnout?"
"S jedním drakem by Xaro Xhoan Daxos ovládl toto město, ale jedna loď, kterou bys od něho možná dostala ty, naší

věci nijak nepomůže, královno."
Dany ukusovala z cibulky a žalostně přemítala o zatvrzelosti Qarthéňanů. "Na cestě zpátky ze Síně tisíce trůnů jsme projížděli tržnicí." řekla seru Jorahovi. "Potkala jsem tam Quaithe." Pověděla mu o ohnivém mágovi, o jeho plamenném žebříku a o tom, co jí na to řekla žena v červené masce.
"Mám-li být upřímný, já bych z tohoto města odešel rád," řekl rytíř, když s vyprávěním skončila. "Ovšem ne do Ašaje."
"Kam tedy?"
"Na východ," odpověděl,
"Už tady jsem od svého království polovinu světa daleko. Když se vydám ještě dál na východ, možná už nikdy nenajdu cestu domů do Západozemí."
"Když se vydáš na západ, budeš riskovat svůj život."
"Rod Targaryenů má přátele ve svobodných městech," připomněla mu. "Věrnější přátele, než je Xaro nebo Čistokrevní."
"Pokud máš na mysli Illyria Mopatise, nebyl bych si jeho přátelstvím tak jistý. Za dostatečné množství zlata tě Illyrio prodá stejně pohotově jako toho nejnižšího otroka."
"Můj bratr a já jsme v Illyriově domě přebývali jako hosté půl roku. Kdyby měl v úmyslu prodat nás, udělal by to už tehdy."
"Tebe přece prodal," namítl ser Jorah. "Khalu Drogovi."
Dany se začervenala. Měl v této věci pravdu, ale přesto se jí nezamlouvala příkrost, s jakou to řekl. "Illyrio nás chránil před Uchvatitelovými vrahy a věřil, že můj bratr je v právu, když chtěl získat zpět svůj trůn."
"Illyrio nevěří v nic, z čeho by neplynul prospěch hlavně jemu. Hamouni jsou nenasytní a magistři nevyzpytatelní. Illyrio Mopatis je obojím. Co o něm skutečně víš?"
"Vím, že mi daroval dračí vejce."
Odfrkl si. "Kdyby věděl, že se z nich vylíhnou draci, sám by na nich seděl."
Jeho slova Dany přiměla nedobrovolně se usmát. "Och, o tom nepochybuji, sere. Znám Illyria lépe, než si myslíš. Když jsem odešla z jeho domu v Pentosu, abych se provdala za svoje slunce a hvězdy, byla jsem ještě dítě, ale nebyla jsem hluchá ani slepá. A teď už nejsem ani dítě."
"Dokonce i kdyby Illyrio byl takovým přítelem, za jakého ho považuješ," řekl rytíř tvrdohlavě, "není dost mocný, aby tě sám dosadil na trůn, stejně jako nedokázal pomoct tvému bratrovi."
"Je bohatý," řekla. "Ne sice tak bohatý jako Xaro, ale dost bohatý, aby pro mne mohl najmout lodě a muže."
"Žoldnéři jsou sice prospěšní," připustil ser Jorah, "ale s verbeží ze svobodných měst trůn svého otce nezískáš. Nic nestmelí rozvrácenou říši rychleji než vetřelecká armáda na jejím území."
"Jsem jejich právoplatná královna," protestovala Dany.
"Jsi cizinka, jež má v úmyslu vylodit se u jejich břehů s armádou divochů, kteří dokonce ani nemluví společným jazykem. Lordi Západozemí tě neznají a mají mnoho důvodů obávat se tě a nedůvěřovat ti. Musíš je získat na svou stranu dřív, než vypluješ. Alespoň pár."
"A jak to mám udělat, když se vydám na východ, jak mi radíš?"
Snědl olivu a vyplivl pecku do dlaně. "Já nevím, Tvoje Výsosti," připustil, "ale vím, že čím déle zůstaneš na tomto místě, tím snazší bude pro tvoje nepřátele vyhledat tě. Jméno Targaryen je stále děsí. Proto poslali svého muže, aby tě zavraždil, když se doslechli, že čekáš dítě. Co si myslíš, že udělají, až se dozvědí o tvých dracích?"
Drogon byl svinutý pod její paží. teplý jako kámen, který se celý den zahříval na sálajícím slunci. Rhaegal a Viseryon se spolu prali o kus masa, vzájemně proti sobě doráželi křídly a z nozder jim se sykotem stoupal kouř. Moje divoké děti, pomyslela si. Nesmí se jim nic stát. "Kometa mne do Qarthu přivedla z určitého důvodu. Doufala jsem, že zde naleznu armádu, ale zdá se, že tomu tak nebude. Sama sebe se ptám, co jiného tu ještě mám hledat?" Bojím se, uvědomila si, ale musím být statečná. "Zítra ráno půjdeš za Pyatem Pree."

TYRION

Dívka vůbec neplakala. Myrcella Baratheon se navzdory svému mládí chovala jako opravdová princezna. A navzdory svému jménu také jako Lannisterka, připomněl Tyrion sám sobě, stejným dílem z Jaimeho a Cerseiny krve.
Jistě, když se před odchodem na palubu Bleskurychlé loučila se svými bratry, její úsměv byl maličko rozechvělý, ale věděla, jaká slova má říci, a pronášela je s odvahou a důstojností. To princ Tommen se dal do pláče, když odcházela, a Myrcella ho utěšovala.
Tyrion na jejich loučení shlížel z vysoké paluby Kladiva krále Roberta, velké válečné galéry o čtyřech stech veslech. Robovo kladivo, jak jí říkali veslaři, mělo tvořit hlavní sílu Myrcellina doprovodu a společně s ním se na cestu vydávaly také Lví hvězda, Chrabrý vítr a Lady Lyanna.
Neměl příjemný pocit z toho, že musí poslat pryč tak velkou část již nedostačující flotily, oslabené o všechny lodě, které odpluly s lordem Stannisem do Dračího kamene a už se nevrátily, ale Cersei nechtěla o menším doprovodu ani slyšet. Možná to od ní bylo prozíravé. Pokud by se dívky měl někdo zmocnit předtím, než se bezpečně dostane do Slunečního oštěpu, dornské spojenectví by se předem rozpadlo. Doran Martell zatím neudělal nic jiného, než jen svolal svoje vazaly. Slíbil, že jakmile se Myrcella bezpečně dostane do Braavosu, obsadí se svým vojskem horské průsmyky. Tato hrozba nepochybně některé z lordů Blat přiměje zamyslet se nad tím, jak je to s jejich loajalitou, a zastavit Stannise

v jeho tažení na sever z Bouřlivého konce. Bylo zřejmé, že to jsou jen plané řeči. Martellové ve skutečnosti nikdy nepůjdou do války, pokud nebude napadeno samotné Dorne, a tak zbrklý blázen Stannis nebyl. I když někteří z jeho vazalů takoví možná jsou, uvažoval Tyrion. Měl bych se nad tím zamyslet.
Odkašlal si. "Svoje rozkazy znáš, kapitáne."
"Znám, můj pane. Máme plout podél pobřeží, stále na dohled od pevniny, dokud nedosáhneme Prasklého výběžku. Odtamtud zamíříme přes úzké moře rovnou do Braavosu. V žádném případě se nesmíme plavit na dohled od Dračího kamene."
"A kdyby vás naši nepřátelé přesto napadli?"
"Pokud se bude jednat o jedinou loď, máme na ni zaútočit a zničit ji. Jestliže jich bude víc, Chrabrý vítr se od nás oddělí a popluje ochraňovat Bleskurychlou, zatímco zbytek lodí bude bojovat."
Tyrion přikývl. Kdyby skutečně mělo dojít k nejhoršímu, Bleskurychlá by měla být schopná uniknout pronásledování. Tato malá loď s velkými plachtami byla rychlejší než jakákoli válečná loď, alespoň to tvrdil její kapitán. Jakmile se Myrcella dostane do Braavosu, měla by být v bezpečí. Jako jejího osobního strážce s ní posílal sera Aryse Oakhearta a předem si dojednal, že Braavosané ji doprovodí po zbytek cesty až do Slunečného oštěpu. Dokonce i lord Stannis by si to dvakrát rozmyslel, než by se odvážil riskovat hněv největšího a nejmocnějšího ze svobodných měst. Cesta z Králova přístaviště do Dorne přes Braavos rozhodně nebyla nejkratší, zato byla nejbezpečnější... Alespoň v to doufal.
Kdyby lord Stannis věděl o teto plavbě, nemohl by si vybrat lepší okamžik k tomu, aby na nás poslal svoje loďstvo.
Tyrion se ohlédl za sebe, tam, kde se Černovodý proud vléval do Černovodého zálivu. Když na širém zeleném obzoru nespatřil jedinou plachtu, spadl mu kámen ze srdce. Podle posledních zpráv baratheonská flotila stále kotvila u Bouřlivého konce, kde ser Cortnay Penrose dál bránil hrad ve jménu mrtvého lorda Renlyho. Tyrionovy rumpálové věže mezitím vyrostly do tří čtvrtin své konečné výšky. Dokonce i dnes muži zvedali a ukládali na místo těžké kamenné kvádry, nepochybně ho proklínajíce za to, že je nutí pracovat i ve svátek. Ar si mě proklínají. Ještě čtrnáct dní, Stannisi, to je vše, co potřebuju. Čtrnáct dní a všechno bude hotovo.
Díval se, jak jeho půvabná neteř pokleká před nejvyšším septonem, aby jí udělil požehnání na cestu. Od jeho křišťálové koruny se odrazily sluneční paprsky a zalily Myrcellynu zvednutou tvář barvami duhy. V hluku zaznívajícím od řeky nebylo její modlitby slyšet. Tyrion doufal, že bohové mají lepší uši. Nejvyšší septon byl obrovitý jako dům a ještě okázalejší a pomalejší v proslovech, než býval Pycelle. Dost, starý muži, konec řečí, pomyslel si podrážděně. Bohové mají na práci důležitější věci než ti naslouchat, a já taky.
Modlitby a mumlání nakonec přece jen byly odbyty a Tyrion se rozloučil s kapitánem Robova kladiva. "Odvez moji neteř bezpečně do Braavosu, po tvém návratu tě zde bude očekávat rytířství," slíbil mu.
Scházel dolů po příkré lodní lávce a cítil na sobě nevraživé pohledy. Galéra se mírně pohupovala, v důsledku čehož působila jeho kolébavá chůze ještě komičtějším dojmem než obvykle. Vsadil bych se, že by se nejraději dali do hlasitého smíchu. Nikdo se toho ale neodvážil, ne otevřeně, třebaže slyšel mumlání smíšené s praskotem dřeva a lanoví a prouděním vody kolem pilířů. Nemají mě rádi, pomyslel si. Nu, není divu. Jsem sice ošklivý, ale netrpím hlady, zatímco oni ano.
Bronn ho doprovodil davem až na místo, kde stála jeho sestra se svými syny. Cersei ho jako obvykle ignorovala a raději zahrnovala úsměvy svého synovce. Tyrion pohlédl na okouzlujícího Lancela, který měl oči stejně zelené jako řetěz ze smaragdů kolem Cerseina štíhlého bílelio hrdla, a v duchu si dovolil maličký vědoucí úsměv. Já tvoje tajemství znám, Cersei, pomyslel si. Jeho sestra poslední dobou často navštěvovala nejvyššího septona, u kterého hledala požehnání bohů pro nadcházející střet s lordem Stannisem... nebo alespoň chtěla, aby právě tomuhle Tyrion věřil. Ve skutečnosti Cersei po krátké návštěvě Velkého Baleorova septa oblékala hnědý cestovní plášť a vykrádala se na schůzky s jistým potulným rytířem s prapodivným jménem ser Osmund Černokotlý a jeho stejně podezřelými bratry Osneym a Osfrydem. Lancel mu o nich řekl všechno. Cersei měla v úmyslu koupit si bratry jako první ze své vlastní tajné síly námezdních žoldnéřů.
Nu, jen ať se ve svých piklích vyžívá. Když si myslela, že nad ním má vrch, byla mnohem půvabnější a chovala se k němu laskaveji. Bratři ji obalamutí, vezmou si její peníze a slíbí jí cokoli, co po nich bude chtít. Všichni to byli pobudové, ve skutečnosti mnohem zběhlejší v přetvářce než v boji a zabíjení. Cersei se podařilo koupit si tři duté bubny. Budou sice vydávat dunivé zvuky, jaké chce slyšet, ale uvnitř jsou prázdné. To Tyriona opravdu pobavilo.
Rohy zatroubily fanfáry a Lví hvězda a Lady Lyanna odrazily od břehů a vypluly dolů po řece, aby vyklízely cestu Bleskurychlé. Z hrdel davu shromážděného na břehu se ozvalo pár sporadických výkřiků, stejně slabých a rozptýlených, jako byly mraky honící se jim nad hlavami. Myrcella se usmívala a mávala z paluby. Za ní stál ser Arys Oakheart, jehož bílý plášť plápolal ve vetru. Kapitán nařídil uvolnit lana, veslaři se opřeli do vesel a Bleskurychlá vplula do silného říčního proudu, kde se ve větru rozvinuly její plachty. Na Tyrionovo naléhání to byly obyčejné bílé plachty, nikoli lannisterský purpur. Princ Tommen vzlykal. "Mečíš jako mimino," zasyčel na něho jeho bratr. "Princové přece nepláčou."
"Princ Aemon Dračí rytíř také plakal, když se princezna Naerys vdávala za jeho bratra Aegona," řekla Sansa Stark, "a dvojčata ser Arryk a ser Erryk zemřela se slzami na tvářích, poté co si vzájemně zasadila smrtelné rány."
"Buď zticha, nebo poručím seru Merynovi, aby zasadil smrtelnou ránu tobě!" utrhl se Joffrey na svoji snoubenku.
Tyrion pohlédl na svou sestru, ale Cersei byla právě zaujata něčím, co jí říkal ser Balon Swann. Že by opravdu byla tak slepá k tomu, jak se její syn chová? divil se v duchu.
Na řece mezitím Chrabrý vítr spustil vesla a uháněl po proudu v brázdě Bleskurychlé. Jako poslední vyplulo Kladivo krále Roberta, nejsilnější loď královské flotily... nebo alespoň té její části, která minulý rok neodplula se Stannisem do Dračího kamene. Tyrion lodě vybíral s velkou péčí, vyhýbaje se na základě Varysových rad těm kapitánům, o jejichž loajalitě se dalo pochybovat... ale poněvadž o loajalitě samotného Varyse také pochyboval, němči ani teď stoprocentní

jistotu, že lodě vybral správně. Potřeboval bych svoje vlastní informátory, l když těm bych také nemohl bezvýhradně věřit. Přehnaná důvéra dokázala zabíjet.
Znovu přemýšlel o Malíčkovi. Neslyšeli o něm od té doby, co Petyr Baeliš vyrazil na cestu do Drsného mostu. Nemuselo to znamenat nic, ale mohlo to také znamenat všechno. Dokonce ani Varys si nebyl ničím jistý. Eunuch byl toho názoru, že Malíčka na cestě potkalo nějaké neštěstí. Možná ho dokonce zabili. Tyrion se jen pohrdavě ušklíbl. "Jestli je Malíček mrtvý, tak já jsem obr." Pravděpodobnější bylo, že Tyrellové nechtěli o nabízeném sňatku slyšet. Tyrion jim to stěží mohl zazlívat. Kdybych já byl Mace Tyrell, raději bych měl Jojfreyovu hlavu na kůlu než jeho úd v těle své dcery.
Skupina lodí byla již daleko v zálivu, když Cersei pokynula, že je načase vrátit se do hradu. Bronn přivedl Tyrionova koně a pomohl mu vysednout. Byla to sice práce Podricka Paynea, ale Tyrion Podá raději nechal v Rudé baště. Přítomnost hubeného žoldnéře na něj působila mnohem víc ujišťujícím dojmem.
Úzké uličky byly lemované muži z městské hlídky, kteří zadržovali dav rukojeťmi svých kopí. Úplně vpředu jel ser Jacelyn Bywater v čele oddílu jízdních kopiníků v černé kroužkové zbroji a zlatých pláštích a za nimi jeli ser Aron Santagar a ser Balon Swann, nesoucí královské praporce, lva Lannisterů a korunovaného jelena Baratheonů. Následoval král Joffrey na vysokém šedém koni, se zlatou korunou spočívající na jeho světlých kadeřích. Po jeho boku jela na kaštanové hnědé klisně Sansa Stark, která se nedívala ani napravo, ani nalevo. Po ramennou jí splývaly husté zlatohnědé vlasy ozdobené síťkou s měsíčními kameny. Po stranách mladého páru jeli dva muži z Královské gardy, Ohař po králově pravici a ser Mandon Moore po Sansině levici.
Jako další jel stále ještě fňukající Tommen se serem Prestonem Greenfieldem v bílé zbroji a plášti a pak Cersei provázená serem Lancelem a chráněná Merynem Trantem a Borosem Blountem. Tyrion jel hned za svou sestrou. Následoval nejvyšší septon ve svých nosítkách a dlouhý průvod dalších dvořanů - ser Horas Redwyn, lady Tanda se svou dcerou, Jalabhar Xho, lord Gyles Rosby a ostatní. Zadní část průvodu uzavíral dvojitý zástup zbrojnošů.
Zpoza řady kopí si jezdce s výrazy tupého vzdoru měřili neholeni, nemytí lidé. Ani trochu se mi to nelíbí, pomyslel si Tyrion. Bronn do davu rozmístil pár svých žoldnéřů s příkazem učinit přítrž jakémukoli problému ještě předtím, než se stačí rozvinout. Možná Cersei podobným způsobem zaměstnala bratry Černokotlé. Tyrion nebyl přesvědčen, že by jim to v případě nouze pomohlo. Pokud je oheň příliš horký, sotva je možné zachránit pudink před spálením tím, že do hrnce přihodíte pár rozinek.
Přejeli Rybářské náměstí, projeli Blátivou ulicí, zabočili do úzkého a křivolakého Háku a započali výstup vzhůru do Aegonova kopce. Občas se ozval nějaký ten výkřik.- Joffrey! Ať žije král Joffrey, ať žije!" ale na každého člověka, který takto vykřikl, jich stovka mlčela. Lannisterové projížděli mořem otrhaných mužů a hladových žen, zdolávali příliv zamračených pohledů. Cersei, která jela těsně před ním, se smála čemusi, co řekl Lancel, ale Tyrion předpokládal, že její veselí je jen hrané. K atmosféře kolem nich nemohla být lhostejná, ale jeho sestra vždycky sázela na předstíranou kuráž.
V polovině cesty do kopce se mezi dvěma zbrojnoši protlačila jakási ječící žena a vběhla na ulici před krále a jeho ochránce. Nad hlavou držela mrtvolku svého dítěte. Byla již celá modrá, napuchlá a znetvořená a v matčiných očích se zračila nepopsatelná hrůza. Joffrey na okamžik vypadal, jako by ji chtěl přejet, ale Sansa Stark se k němu naklonila a něco mu řekla. Král sáhl do svého měšce a hodil ženě stříbrňák. Mince se odrazila od dítěte a odkutálela se stranou, pod nohy zlatých plášťů a do davu, kde se o ni začal prát tucet lidí. Matka ani nemrkla. Její ruce se chvěly pod mrtvou tíhou jejího synka.
"Nevšímej si jí, Tvoje Výsosti," zavolala Cersei na krále, "té ubožačce už není pomocí."
Matka ji slyšela. Královnin hlas jako by proťal ženin zatemněný rozum. Její ztrhaný obličej se zkřivil nenávistí. "Děvko!" vykřikla. "Králokatova děvko! Krvesmilnice!" Ukázala na Cersei a mrtvé dítě jí vypadlo z rukou jako pytel mouky. "Krvesmilnice, krvesmilnice, krvesmilnice!" Tyrion neviděl, kdo ten kobylinec hodil. Slyšel jenom, jak Sansa zalapala po dechu a Joffrey hlasitě zaklel, a když se tam podíval, král si utíral hnědou špínu z tváře. Hnůj mu vletěl do zlatých vlasů a rozprskl se Sanse po nohou.
"Kdo to hodil?" vyjekl Joffrey. Vrazil si prsty do vlasů, strašlivě se zamračil a odmrštil další hrst plnou hnoje. "Chci člověka, který to hodil!" vykřikl. "Sto zlatých dragonů tomu, kdo jej udá."
"Tamhle byl!" vykřikl někdo z davu. Král otáčel svého koně dokola a prohlížel si střechy a otevřené balkony nad nimi. Lidé v davu ukazovali, strkali se, proklínali jedni druhé i krále.
"Tvoje Výsosti, prosím, nech ho být," žadonila Sansa.
Král jí nevěnoval pozornost. "Přiveďte mi člověka, který to hodil!" nařídil. "Buď to ze mě olíže, nebo bude o hlavu kratší. Ohaři, okamžitě ho sem přiveď!"
Sandor Clegane, poslušný jako vždy, se zhoupl dolů ze sedla, ale neexistoval způsob, jak by se mohl dostat přes hradbu těl, natožpak na střechu. Ti, co k němu byli nejblíž, do sebe začali strkat ve snaze utéci, zatímco jiní se tlačili dopředu, aby viděli, co se děje. Tyrion cítil katastrofu. "Clegane, nech ho být, ten člověk je dávno pryč!"
"Já ho chci!" Joffrey ukázal na střechu. "Byl tamhle! Pse, prosekej si jimi cestu a přiveď-!"
Jeho poslední slova zanikla v přílivu zvuku, v dunivém hřmotu hněvu, strachu a nenávisti, který je obklopil ze všech stran. "Bastarde!" vykřikl někdo na Joffreyho, a taky "Nemanželská zrůdo!" Jiné hlasy volaly na královnu nadávky Děvko!" a "Krvesmilnice!" zatímco Tyriona častovaly lichotkami "Zrůdo!" a "Polomuži!" Mezi nadávkami občas zaslechl zvolání jako "Spravedlností" a "Robb, král Robb, Mladý vlk!" a taky "Stannis!" a dokonce "Renly!" Z obou stran ulice se dav tlačil proti kopím, zatímco muži ve zlatých pláštích se snažili udržet svoji řadu. Vzduchem létaly kameny, kobylince a ještě horší věci. "Nakrmte nás!" vykřikla jakási žena z davu. "Dejte nám chléb!" zaburácel muž za ní. "Chceme chléb, bastarde!" Během okamžiku začalo o chléb volat na tisíc hlasů. Král Joffrey, král Robb i král Stannis byli zapomenuti a začal vládnout král Chléb. "Chléb!" volali. "Chléb, chléb!"

Tyrion popohnal koné, přejel ke své sestře a vykřikl. "Zpátky do hradu! Okamžitě!" Cersei stroze přikývla a ser Lancel tasil meč. Vpředu před průvodem vydával příkazy ser Jacelyn Bywater. Jeho jezdci sklonili kopí a v klínu se rozjeli proti davu. Král otáčel koně dokola v nervózních kruzích, zatímco zpoza řady zlatých plášťů se natahovaly ruce a chňapaly po něm. Komusi se podařilo chytit ho za nohu, ale jen na okamžik. Ser Mandon mávl svým mečem a oddělil ruku od zápěstí. "Jeď!" křikl Tyrion na svého synovce a prudce jeho koně plácl po zadku. Zvíře se vzepjalo na zadních, zařehtalo a vyrazilo kupředu přes stěnu těl,
Tyrion vjel do mezery těsně za královým koněm. Bronn s mečem v ruce s ním udržoval tempo. Kolem hlavy mu proletěl ostrý kámen a proti štítu sera Mandona explodovala shnilá zelná hlávka. Po jejich levici padli k zemi pod tlakem těl tři zbrojnoši ve zlatých pláštích a pak už se dav řítil kupředu a zašlapával muže pod sebou. Ohař zmizel vzadu, třebaže jeho kůň běžel vedle nich. Tyrion viděl, jak stáhli ze sedla Arona Santagara a vyrvali mu z ruky zlatočerný praporec rodu Baratheonů. Ser Balon Swann upustil lannisterského lva a chopil se meče. Sekal napravo i nalevo, zatímco lidé rvali praporec na kusy a vzduchem vířilo jako purpurové listí ve větrné smršti na tisíc roztrhaných kousků. Během okamžiku byli pryč. Někdo se vpotácel před Joffreyho koně a vykřikl, když ho král přejel. Zda to byl muž, žena nebo dítě, to Tyrion nebyl schopen rozpoznat. Joffrey se zsinalým obličejem cválal po jeho boku a ser Mandon Moore uháněl jako bledý stín po jeho levici.
A najednou to šílenství bylo za nimi a jejich koně s hlasitým klapotáním kopyt cválali přes kočičí hlavy náměstí, které sousedilo s předmostním opevněním hradu. Bránu hlídala řada kopiníků. Ser Jacelyn otáčel svoje muže dokola k dalšímu útoku. Kopiníci se rozestoupili, aby nechali královskou skupinu projet pod padací mříží. Nad nimi se tyčily bledé červené hradby, vysoké a bezpečné, hemžící se muži s kušemi.
Tyrion si nevzpomínal, že by sesedal. Ser Mandon pomáhal otřesenému králi z koně, zatímco Cersei, Tommen a Lancel projížděli bránou, se serem Merynem a serem Borosem hned za nimi. Čepel Borosova meče byla od krve a Merynovi někdo serval bílý plášť z ramen. Horas Redwyne přivedl dovnitř lady Tandu, pološílenou strachy o svou dceru Lollys, která zůstala vzadu, poté, co ji stáhli ze sedla. Lord Gyles, jehož obličej byl šedivější než obvykle, blábolil cosi o nejvyšším septonovi, který vypadl ze svých nosítek a řval modlitby, zatímco dav jej ušlapával k smrti. Jalabhar Xho řekl, že viděl sera Prestona Greenfielda z Královské gardy, jak jede k septonovýtn převrženým nosítkům, ale jistý si tím nebyl.
Tyrion si nejasně uvědomoval, že se ho mistr ptá, zda nebyl zraněn. Protlačil si cestu nádvořím k místu, kde stál jeho synovec s nakřivo posazenou a hnojem potřísněnou korunou. "Zrádci," blábolil Joffrey rozčileně, "nechám je všechny o hlavy zkrátit, nechám!"
Trpaslík mu na zrudlou tvář vyťal tak prudký políček, že Joffreymu sletěla z hlavy koruna. Pak do něj strčil oběma rukama a srazil ho k zemi. "Ty zatracený slepý blázne!"
"Byli to zrádci," ječel na něho Joffrey ze země. "Nadávali mi a napadli mě!"
"Poštval jsi na ně svého psa! Co sis myslel, že udělají, že budou pokorně klečet, zatímco Ohař si jimi bude prosekávat cestu? Ty rozmazlený hloupý kluku, zabil jsi Clegana a kdovíkolik dalších, ale ty jsi z toho vyšel bez škrábnutí. Budiž proklat!" Kopl do něho. Měl z toho dobrý pocit, ale ser Mandon Moore ho vzápětí odtáhl. Joffrey vykřikl a pak už byl u Tyriona Bronn, který ho uchopil za paži. Cersei klečela nad svým synem, zatímco ser Balon Swann usměrňoval sera Lancela. Tyrion se vykroutil z Bronnova sevření. "Kolik jich tam ještě je?" vykřikl na nikoho a na všechny.
"Moje dcera," naříkala lady Tanda. "Prosím, někdo se tam musí vrátit pro moji Lollys..."
"Nevrátil se ser Preston," hlásil ser Boros Bloum, "ani Aron Santagar."
"Ani Chůva," řekl ser Horas Redwyne. Byla to nadávka, kterou panoši používali, když hovořili o mladém Tyreku Lannisterovi.
Tyrion se rozhlédl po nádvoří. "Kde je Starkovo děvče?"
Chvíli nikdo neodpovídal. Nakonec Joffrey řekl: "Jela vedle me. Já nevím, kam se poděla..."
Tyrion si přitiskl prsty k pulzujícím spánkům. Jestli se Sanse něco stalo, Jaime je předem odepsaný. "Sere Mandone, tys ji měl ochraňovat."
Nezdálo se, že by to sera Mandona nějak znepokojilo. "Když napadli Ohaře, myslel jsem především na krále."
"A dobře jsi udělal," vložila se do toho Cersei. "Borosi, Meryne, jeďte tam zpátky a najděte to děvče."
"A moji dceru," vzlykala lady Tanda. "Prosím, pánové..."
Ser Boros se netvářil příliš nadšené při vyhlídce, že má opustit bezpečí hradu. "Tvoje Výsosti," řekl královně, "pohled na naše bílé pláště by dav mohl ještě víc rozvášnit."
Tyrion už toho měl dost. "Vaše zatracené pláště ať si vezmou Jiní. Sundejte si je, když se bojíte jet tam v nich, vy hlupci... ale najděte mi Sansu Stark, nebo přísahám, že nařídím Šaggovi, aby vám rozbil ty vaše hnusné hlavy o sebe a podíval se, jestli v nich máte něco jiného než jen černý pudink."
Ser Boros zrudl vzteky. "Ty budeš mně říkat, že jsem hnusný, ty?" Začal zvedat svůj zakrvácený meč, který stále svíral v ocelí pokryté pěsti. Bronn Tyriona neurvale odtáhl za sebe.
"Nechte toho!" vykřikla Cersei. "Borosi, udělej, co ti poručil, nebo si najdeme někoho jiného, kdo bude nosit tvůj plášť. Přísahal jsi, že -"
"Tamhle je!" vykřikl najednou Joffrey a ukázal před sebe.
Sandor Clegane, který svižně projel bránou, seděl obkročmo na Sansině kaštanově zbarvené klisně. Dívka seděla za ním a oběma rukama pevně svírala Ohaře kolem hrudi.
"Jsi zraněná, lady Sanso?" zavolal na ni Tyrion.
Sanse stékala po tváři krev řinoucí se z hluboké rány na hlavě. "Oni... házeli po mne věci... kameny a hnůj, vejce... snažila jsem se jim vysvětlit, že pro ně žádný chléb nemám. Jakýsi muž mě chtěl stáhnout ze sedla. Myslím, že Ohař ho zabil... usekl mu..." Oči sejí rozšířily a dlaň jí vylétla k ústům. " Usekl mu ruku."

Clegane ji zvedl a postavil ji na zem. Svůj bílý plášť měl potrhaný a plný skvrn a trhlinou v levém rukávu prosakovala krev. "Ptáček krvácí. Ať ji někdo odvede zpátky do klece a podívá se na to zranění." Mistr Frenken již chvátal kupředu, aby se Sansy ujal. "Dostali Santagara," pokračoval Ohař. "Drželi ho čtyři muži. kteří se střídali v tom, že ho mlátili do hlavy dlažebnimi kameny. Jednoho jsem zabil, ale to seru Aronovi moc nepomohlo."
Přišla k němu lady Tanda. "Moje dcera -"
"Tu jsem neviděl." Ohař se zamračené rozhlédl kolem sebe po nádvoří. "Kde je můj kůň? Jestli se tomu zvířeti cokoli stalo, někdo to odnese."
"Chvíli běžel s námi," vzpomněl si Tyrion, "ale nevím, co se s ním stalo pak."
"Oheň!" ozval se výkřik z vrcholu předrnostrifho opevnění. "Moji lordi, ve městě zuří oheň. Bleší zadek je v plameni,"
Tyrion byl neskutečně unavený, ale na nějaké stesky teď nebyl čas. "Bronne, vezmi si tolik mužů, kolik potřebuješ, a dohlédni na to, aby nikdo nebránil v průjezdu cisternám s vodou." Bohové, buďte dobří, divoký oheň! Kdyby se k němu měl dostat sebemenší plamínek... "Bude-li to nezbytné, ať oheň klidně stráví celý Bleší zadek, ale v žádném případě se nesmí rozšířit k Cechovnímu domu alchymistů, rozumíte? Clegane, jeď s ním."
Na kratičký okamžik se mu zdálo, že v Ohařových temných očích zahlédl strach. Oheň, uvědomil si, ať mě vezmou Jiní, on nenávidí oheň, až příliš dobře ho poznal na vlastní kůži. Ten pohled byl v okamžení pryč, vystřídán Cleganovým známým šklebem. "Pojedu," řekl, "třebaže ne na tvůj příkaz. Nejdřív musím najít svého koně!"
Tyrion se otočil ke třem zbývajícím rytířům Královské gardy. "Každý z vás pojede jako doprovod herolda. Nařiďte lidem, ať se rozejdou do svých domovů. Jakýkoli člověk, který se bude zdržovat na ulici po setmění, bude bez milosti zabit."
"Naše místo je zde vedle krále," namítl ser Meryn vyčítavým hlasem.
Cersei na něj zaútočila jako zmije. "Tvoje místo je tam, kde říká můj bratr," zasyčela. "Pobočník mluví královým hlasem a neuposlechnutí rozkazu se rovná zradě."
Boros a Meryn si vyměnili pohledy. "Máme si nechat svoje pláště, Tvoje Výsosti?" zeptal se ser Boros.
"Pro mě za mě jeďte třeba nazí. Možná by to davu připomnělo, že jste muži. Určitě na to zapomněli, když viděli, jak jste se tam venku chovali." Tyrion nechal svoji sestru zuřit. Hlava mu pulzovala bolestí. Říkal si, že cítí kouř, ale možná to byl jenom pach jeho vlastních škvařících se nervů. Dveře do Pobočníkovy věže hlídali dva muži z Kamenných vran.
"Najděte mi Timetta, syna Timettova."
"Kamenné vrány nikdy nechodí hledat Spálené lidi," informoval ho jeden z jeho horalů pohotově.
Tyrion na okamžik zapomněl, s kým mluví. "V tom případě mi najděte Šaggu."
"Šagga spí."
Jen s velkým sebezapřením se nedal do křiku. "Probuďte ho."
"Není radno budit Šaggu, syna Dolfova," stěžoval si muž. "Jeho hněv je strašlivý." Přesto nakonec s mručením a tichými kletbami odešel.
Horal se k němu po chvíli přikolébal, zíval na celé kolo a škrábal se. "Polovina města se bouří, druhá polovina hoří a Šagga si tu chrápe," poznamenal Tyrion.
"Šagga nesnáší tu vaši blátivou vodu, a tak musí pít vaše slabé pivo a kyselé víno, a potom ho z toho bolí hlava."
"Šae je v domě blízko Železné brány. Chci, abys tam jel za ní a dával na ni pozor, ať se stane cokoli,"
Obrovský muž se usmál, ukázal žluté zuby v rozježené houštině svého vousu. "Šagga ji přivede sem."
"Stačí, když se postaráš o to, aby se jí nic nestalo. Řekni jí, že jakmile budu moct, přijdu za ní. Možná dnes v noci, nebo určitě zítra ráno."
Jenomže přišel večer a město stále vřelo, třebaže Bronn hlásil, že požár byl uhašen a většina davu se rozešla, l když Tyrion neskonale toužil po útěše Šaeiny náruče, uvědomil si, že dnes večer nebude moci jet nikam.
Když v šeru svého soláru večeřel studeného kapouna a hnědý chléb, dostavil se ser Jacelyn Bywater se seznamem mrtvých a pohřešovaných. Soumrak se do té doby změnil ve tmu, ale když přišli jeho služebníci, aby zapálili svíce a rozdělali oheň v krbu, Tyrion je s řevem poslal pryč. Měl náladu stejně černou, jako byla jeho komnata, a Bywater neřekl nic, čím by ji prosvětlil.
Seznamu zabitých korunoval nejvyšší septon, jenž byl roztržen vpůli, zatímco ječel ke svým bohům o pomoc.
Hladovějící lidé nemají v lásce kněze, kteří jsou tak tlustí, že nemohou téměř chodit, říkal si Tyrion.
Mrtvolu sera Prestona nejdříve přehlédli; zlaté pláště hledaly rytíře v bílé zbroji, ale on byl pobodán a rozsekán tak strašlivě, že byl rudohnědý od hlavy až k patě.
Ser Aron Santagar byl nalezen ve strouze a jeho hlava v rozdrcené přilbici byla krvavou změtí.
Dceru lady Tandy připravilo za koželužskou dílnou o panenství půl stovky mužů. Zbrojnoši městské hlídky ji našli, jak bloudí nahá po Rozsévačské uličce.
Tyrek stále chyběl, stejně jako křišťálová koruna nejvyššího septona. Devět zlatých plášťů bylo zabito, dva tucty mužů byly zraněny. Nikdo se nenamáhal spočítat, kolik lidí zemřelo z davu.
"Chci, abyste našli Tyreka, živého nebo mrtvého," řekl Tyrion stroze, když Bywater skončil, "Je to ještě chlapec, syn mého zesnulého strýce Tygetta. Jeho otec se ke mně vždy choval laskavé."
"Najdeme ho. Septonovu korunu taky."
"Co se mé týče, septonovu korunu ať si třeba sežerou Jiní."
"Když jsi mě jmenoval velitelem městské hlídky, řekl jsi mi, že ode mě vždycky chceš slyšet ničím nepřikrášlenou pravdu, je to tak?"
"Mám pocit, že to, co mi hodláš říct, se mně nebude líbit," řekl Tyrion ponurým hlasem.
"Dnes jsme město udrželi, můj pane, ale nemohu ti totéž slíbit ohledně zítřka. Kotel je blízko bodu varu. Venku se pohybuje tolik zlodějů a vrahů, že příbytek žádného člověka není bezpečný. Ve varných krámcích podél řeky se šíří

úplavice a v celém městě není žádné jídlo, co by se dalo koupit za měď nebo dokonce za stříbro. Tam, kde jsi předtím z davu slyšel jenom mumlání, se nyní otevřeně mluví o zradě."
"Potřebuješ víc mužů?"
"Polovině mužů, které mám, nedůvěřuji. Slynt velikost městské hlídky ztrojnásobil, jenomže k tomu, aby se z muže stal strážný, je zapotřebí víc než jen zlatý plášť. Mezi novými rekruty jsou dobří muži a věrní, ale je tam také mnohem víc bestií, zbabělců, opilců a zrádců, než bys chtěl vědět. Jsou napolo vycvičení a nedisciplinovaní, a co se týče jejich loajality, jsou věrní jen sami sobě. Obávám se, že pokud by mělo dojít k boji, brzy odpadnou."
"Nikdy jsem neočekával, že vydrží." řekl Tyrion. "Od samého začátku vím, že jakmile jednou padnou naše hradby, je s námi konec."
"Moji muži jsou většinou naverbovaní z obyčejného lidu. Chodí po stejných uličkách, pijí ve stejných hospodách, jedí misky hnědého ve stejných varných krámcích. Tvůj eunuch ti to určitě již řekl, můj pane. Lannistery zkrátka v Králově přístavišti nemají rádi. Mnozí si stále pamatují, jak tvůj lord otec město vyplenil, když mu Aerys otevřel brány. Šeptají si, že bohové nás trestají za hříchy tvého rodu - za to, že tvůj bratr zabil krále Aeryse, za zavraždění Rhaegarových dětí. za popravu Eddarda Starka a za krutost Joffreyho vlády. Někteří otevřeně mluví o tom, o kolik to bylo lepší, když byl králem Robert, a že zas bude lépe, až na trůně bude sedět Stannis. Tyhle řeči slyšíš nejenom ve varných krámcích, hospodách a nevěstincích, ale obávám se, že také v kasárnách a strážnicích."
"Chceš tím říct, že moji rodinu nenávidí?"
"Ano... a jestli k tomu dostanou příležitost, postaví se proti vám."
"Proti mně taky?"
"Zeptej se na to svého eunucha."
"Já se ptám tebe."
Bywaterovy hluboko posazené oči se setkaly s trpaslíkovým různobarevným pohledem, ale nezamrkaly. "Proti tobě nejvíc ze všech, můj pane."
"Nejvíc ze všech?" Měl pocit, že se z té nespravedlnosti zadusí. "Vždyť to byl Joffrey, kdo jim řekl, aby jedli svoje mrtvé, Joffrey, kdo na ně poštval psa. Jak by mohli vinit mě?"
"Jeho Výsost je teprve chlapec. V ulicích se říká, že má špatné rádce. Královna nikdy nebyla známá jako přítelkyně lidu, ani lorda Varyse nezvou Pavoukem z lásky... ale tebe obviňují ze všech nejvíc. Tvoje sestra a eunuch tu byli už předtím, když ještě byly lepší časy za krále Roberta, ale ty jsi tu nebyl. Stěžují si, že jsi město zaplnil opilými žoldáky a nemytými divochy, zvířaty, která si berou, co se jim zlíbí, a neřídí se žádnými zákony kromě svých vlastních. Říkají, že jsi poslal do exilu Janose Slynta, protože jsi zjistil, že je na tvůj vkus příliš odvážný a čestný. Tvrdí, že jsi moudrého a laskavého Pycelleho uvrhl do žaláře, když se proti tobě odvážil pozvednout hlas. Někteří jsou dokonce toho názoru, že máš v úmyslu uchvátit Železný trůn pro sebe."
"Ano, a kromě toho jsern zrůda, ošklivý a znetvořený, abychom nezapomněli." Tyrion sevřel ruku v pěst. "Už jsem toho slyšel dost. Oba máme práci. Odejdi."
Pokud je tohle tím nejlepším, čeho jsem schopen dosáhnout, možná byl můj lord otec v právu, když mnou po celá ta léta opovrhoval, pomyslel si Tyrion, jakmile se ocitl o samotě. Hleděl na zbytky své večeře a žaludek se mu při pohledu na vychladlého mastného kapouna bouřil. Znechuceně talíř odstrčil stranou, křikl na Podá a poslal chlapce, aby mu sehnal Varyse a Bronna. Mými nejdůvěryhodnějšími rádci jsou eunuch a žoldnéř a žena mého srdce je děvka. Co to o mně vypovídá?
Když přišel Bronn, stěžoval si na tmu a trval na rozdělání ohně v krbu. Než se dostavil Varys, oheň již vesele plápolal.
"Kde jsi byl?" chtěl vědět Tyrion.
"Vyřizoval jsem královy záležitosti, můj drahý pane."
"Ach ano, královy," zamumlal Tyrion. "Můj synovec není schopen sedět sám ani na latríně, natožpak na Železném trůnu."
Varys pokrčil rameny. "Každého učně je třeba naučit jeho řemeslu."
"Polovina tovaryšů ze Smradlavé uličky by dokázala vládnout lépe než tenhle tvůj král." Bronn se posadil na stůl a utrhl si křídlo z kapouna.
Tyrion se již naučil ignorovat žoldnéřovo neomalené chování, ale dnes večer mu jen zahýbalo žlučí. "Já si nevzpomínám, že bych ti řekl, abys za mě dojedl večeři."
"Nezdá se, že bys měl v úmyslu sníst ji sám," řekl Bronn s ústy plnými masa. "Město hladoví a plýtvat jídlem je zločin. Nemáš tu nějaké víno?"
Příště bude chtít, abych mu ho ještě naléval, pomyslel si Tyrion zachmuřeně. "Zacházíš příliš daleko," varoval ho.
"Zato ty nikdy nejdeš dost daleko." Bronn odhodil kost z křídla na rohože. "Pomyslel jsi někdy na to, o co snáz by se nám žilo, kdyby se ten druhý byl narodil jako první?" Vrazil prsty do kapouna a utrhl si z něj kus hrudi. "Ten uplakaný, Tommen. Ten by udělal cokoli, co by mu řekli, tak jak to má dělat správný král,"
Tyrion si uvědomil, na co žoldák naráží, a po zádech mu přeběhl mráz. Kdyby byt králem Tommen...
Existoval jen jeden způsob, jak by se Tommen mohl stát králem. Ne, na to nedokázal dokonce ani pomyslet. Joffrey byl z jeho vlastní krve, Jaimeho syn, a stejně tak Cersein. "Za takové řeči bych ti mohl nechat srazit hlavu," řekl Bronnovi, ale žoldnéř se jen zasmál.
"Přátelé," řekl Varys, "hádky nám k ničemu neposlouží. To chce chladnou hlavu."
"Čí?" zeptal se Tyrion kysele. Napadalo ho hned několik lákavých možností.

DAVOS

Ser Cortnay Penrose na sobě neměl zbroj. Seděl na ryšavém hřebci a jeho vlajkonoš na šedobílém grošákovi. Ve větru nad nimi plápolaly praporce s korunovaným jelenem Baratheonů a překříženými brky Penroseů, bílými na rezavém poli. Do čtverce zastřižený vous sera Penrosea byl také ryšavé barvy, ale hlavu měl holou jako koleno. Pokud na něj zapůsobila velikost a nádhera královské družiny, nedal to na svém větrem ošlehaném obličeji znát.
Klusali kupředu za hlasitého cinkání kroužkové zbroje a břinkotu plátů. Dokonce i Davos na sobě měl kroužkovou zbroj, ač k tomu neměl žádný důvod; ramena a záda ho bolela od tíhy, na kterou nebyl zvyklý. Připadal si ve zbroji neohrabaný a jako blázen, a tím víc se divil, proč tady vlastně je. Nepřísluší mi pochybovat o královýchrozkazech, a přesto...
Každý muž ve skupině byl urozenějšího původu a vyššího postavení než Davos Mořský. Vznešení lordi se blýskali v ranním slunci, odění v postříbřené oceli vykládané zlatem a v přilbicích zdobených různorodostí hedvábných chocholů, per a fantasticky tvarovaných heraldických zvířat s očima z drahých kamenů. Stannis sám do této bohaté královské společnosti jaksi nezapadal. Podobně jako Davos i král byl prostě oděn ve vlně a vařené kůži, třebaže koruna z rudého zlata obepínající mu spánky mu přece jen propůjčovala určitou vznešenost. Kdykoli pohnul hlavou, sluneční světlo se odrazilo od hrotů vytvarovaných do podoby plamenů. To bylo nejblíž, co se Davos dostal k Jeho Výsosti během osmi dnů, od té doby co se Černá Betha připojila ke zbytku flotily Bouřlivého konce. Žádal o audienci do hodiny po svém příchodu, jen aby mu bylo řečeno, že král je zaneprázdněn. Král byl zaneprázdněn velmi často, jak se Davos dozvěděl od svého syna Devana, jednoho z královýchpanošů. Nyní, když se Stannis Baratheon dostal k moci, lordi se kolem něj hemžili jako mouchy kolem mrtvoly. Sám taky vypadá jako mrtvola, o celá léta starší, než když jsem vyplouval z Dračího kamene. Devan mu řekl, že král poslední dobou špatné spí. "Od té doby, co lord Renly zemřel, trápí ho noční můry," prozradil chlapec svému otci. "Mistrovy lektvary na ně nepůsobí. Jenom lady Melisandra ho dokáže ukonejšit ke spánku."
Proto s ním nyní přebývá v jeho altánu? divil se Davos. Aby se s ním modlila? Nebažná nějaký jiný způsob jak ho ukonejšit? Byla to nestoudná otázka a on se neodvažoval položit ji, dokonce ani svému synovi. Devan byl dobrý chlapec, ale to svoje plamenné srdce nosil na kabátci s patřičnou hrdostí, a jeho otec ho za soumraku vídal u nočních ohňů, kde prosil Pána světla, aby opět přinesl úsvit. Je to králův panoš, omlouval ho v duchu, očekává se od něho, že se bude modlit k bohu svého krále.
Davos již téměř zapomněl, jak vysoké a silné jsou zdi Bouřlivého konce, které se nyní tyčily nad nimi. Král Stannis zastavil jen pár stop od sera Cortnayho a jeho vlajkonoše. "Sere," řekl se strohou zdvořilostí, aniž sesedl z koně, "Můj pane." To bylo méně zdvořilé', třebaže ne neočekávané.
"Je zvykem používat ve styku s králem oslovení Tvoje Výsosti," poznamenal lord Florent. Na jeho hrudnítn plátu vystrkovala svůj zářivý čenich rudozlatá liška obklopená věncem květin z lazuritu. Lord ze Stráže u Šedé vody, velmi urozený, velmi uhlazený a velmi bohatý, byl prvním z Renlyho vazalů, kteří odpřísáhli věrnost Stannisovi, a prvním, kdo se vzdal starých bohů a přijal za svého Pána světla. Svoji choť společně s jejím strýcem Axellem Stannis zanechal v Dračím kameni, ale královnini muži přesto byli početnější a silnější než kdykoli předtím a Alester Florent byl tím nejzanícenějším ze všech.
Ser Cortnay Penrose ho ignoroval a začal mluvit ke králi. "Jaká pozoruhodná společnost. Urození lordové Estermont, Errol a Varner. Ser Jon ze zeleného jablka Fossowayů a ser Bryan z červeného. Lord Caron a ser Guyard z Duhové gardy krále Renlyho... a abych nezapomněl na mocného lorda Alestera Florenta ze Stráže u Jasné vody. Pokud mne oči neklamou, tamhle vzadu vidím Cibulového rytíře. Vítám tě, sere Davosi. Obávám se, že tu dámu neznám."
"Jmenuji se Melisandra, pane." Jako jediná přijela beze zbroje, jen ve své splývavé rudé róbě. Velký rubín na jejím hrdle hltavě vpíjel denní světlo. "Sloužím tvému králi a Pánovi světla."
"Af se jim daří, moje paní." odpověděl ser Cortnay, "ale já se klaním jiným bohům a jinému králi."
"Je jen jeden pravý král a jeden pravý bůh," prohlásil lord Florent.
"Sešli jsme se zde, abychom diskutovali o teologii, můj pane? To kdybych věděl, byl bych s sebou přivedl septona."
"Dobře víš, proč jsme tady," řekl Stannis. "Měl jsi čtrnáct dní na to, abys zvážil mou nabídku. Vyslal jsi na cestu havrany. Nikdo ti na pomoc nepřišel. Nikdo ani nepřijde. Bouřlivý konce je sám a mně došla trpělivost. Ještě jednou naposledy ti nařizuji, abys otevřel bránu a odevzdal mi to, co mi po právu náleží."
"A podmínky?" zeptal se ser Cortnay.
"Zůstávají stejné jako předtím," odpověděl Stannis. "Prominu ti tvoji zradu, tak jako jsem prominul lordům, kteří sem přijeli se mnou. Muži z tvé posádky budou moct vstoupit do mých služeb nebo se mohou vrátit do svých domovů. Můžete si ponechat svoje zbraně a tolik majetku, kolik každý muž unese. Budu však požadovat vaše koně a nosná zvířata."
"A co Edrik Bouře?"
"Nemanželského syna mého bratra mně musíš vydat."
"V tom případě moje odpověď stále zní ne, můj pane."
Král zaťal čelist a mlčel.
Místo něho promluvila Melisandra. "Nechť tě Pán světla ochraňuje ve tvé temnotě, sere Cortnayi."
"Tvého Pána světla ať ošoustají Jiní," vyštěkl Penrose v odpověď, "a zadek ať mu utřou těmi cáry, co máš na sobě."
Lord Alester Florent si odkašlal. "Sere Cortnayi, dávej si pozor na jazyk. Jeho Výsost nemá v úmyslu ublížit tomu chlapci. To dítě je z jeho vlastní krve a také z mojí. Všichni vědí, že jeho matkou byla moje neteř Delena. Pokud nedůvěřuješ králi, věř alespoň mně. Znáš mne přece jako čestného muže -"
"Znám tě především jako ambiciózního muže," skočil mu do řeči ser Cortnay. "Jako muže, který mění krále a bohy tak,

jako já měním boty. A stejně tak ti ostatní odrodilci, co tu vidím před sebou."
Od královых mužů zaznělo rozhořčené mumlání. Není daleko od pravdy. Fossowayové, Guyard Morrigen a lordi Caron, Varner, Errol a Estermont ještě před nedávném patřili Renlymu. Seděli s ním v jeho altánu, pomáhali mu vymýšlet válečné strategie, snažili se přijít na to, jak porazit Stannise. A lord Florent byl s nimi - byl to sice vlastní strýc královny Selyse, ale to lordu ze Stráže u Jasné vody nebránilo v tom, aby poklekl před Renlym, když jeho hvězda vycházela.
Bryce Caron popojel na svém koni o pár kroků dopředu. Jeho duhově pruhovaný plášť plápolal ve větru vanoucím od zálivu. "Nikdo tu není odrodilec, sere. Jsem loajální Bouřlivému konci a král Stannis je jeho právoplatným pánem... a naším pravým králem. Je posledním z rodu Baratheonů, Robertovým a Renlyho dědicem."
"Pokud je tomu tak, proč mezi vámi není Rytíř květin? A kde je Mathis Rowan, Randyll Tarly a lady Oakheart? Proč nejsou ve vaší společnosti ti, kteří Renlyho milovali nejvíc? Kde je Brienne z Tarth u, ptám se vás!"
"Ta?" Ser Guyard Morrigen se drsně zasmál. "Utekla. A dobře udělala. To ona krále zabila."
"To je lež," namítl ser Cortnay. "Znal jsem Brienne, když ještě byla děvčátkem hrajícím si u nohou svého otce ve Večeropádu, a ještě lépe jsem ji poznal, když ji Večerní hvězda poslal sem do Bouřlivého konce. I slepý viděl, že Renlyho Baratheona milovala od prvního okamžiku, kdy na něm spočinula zrakem."
"Jistě," prohlásil lord Florent afektovaně, "sotva by byla první dívkou dohnanou zoufalstvím až k vraždě muže, který ji připravil o panenství. Třebaže co se mě týče, osobně věřím, že krále zabila lady Stark. Urazila celou tu dlouhou cestu až z Řekotočí, aby požádala o spojenectví, a Renly ji odmítl. Nepochybně v něm viděla hrozbu pro svého syna, a tak ho raději odstranila."
"Byla to Brienne," trval na svém lord Caron. "Ser Emmon Cuy to odpřísáhl, než zemřel. A mohu ti na to přísahat i já, sere Cortnayi."
Hlas sera Cortnayho byl zastřený pohrdáním. "A za co by ta tvoje přísaha stála? Vidím, že stále nosíš svůj duhový plášť. Ten, který ti dal Renly, když jsi vyslovil přísahu, že ho budeš ochraňovat. Když je teď mrtvý, jak to, že ty jsi naživu?" Otočil se ke Guyardu Morrigenovi. "Totéž bych se mohl zeptat tebe. Guyard Zelený, že ano? Jeden z rytířů Duhové gardy, který přísahal, že svůj život položí za svého krále. Kdybych já měl takový plášť, styděl bych se ho teď nosit."
Morrigen se naježil. "Buď rád, že jsme sem přijeli jenom vyjednávat, Penrosi, jinak bych ti za taková slova vyřízl jazyk."
"A hodil ho do stejného ohně, kam jsi hodil svoje přirození?"
"Dost!" zasáhl Stannis. "To Pán světla si přál, aby můj bratr za svou zradu zemřel. Na tom, kdo to udělal, nezáleží."
"Tobě možná ne," řekl ser Cortnay. "Vyslechl jsem si tvoji nabídku, lorde Stannisi. Zde je moje." Stáhl si rukavici a udeřil jí krále do obličeje. "Souboj muže proti muži. S mečem, kopím či jakoukoli zbraní, kterou si vybereš. Nebo jestli máš strach jít na trh se svým magickým mečem a královskou kůží a postavit se starému muži, jmenuj šampióna, který bude bojovat za tebe, a totéž udělám já." Obdařil Guyarda Morrigena a Brycea Carona sžíravým pohledem. "Myslím, že některé z těchto štěňat by stačilo."
Ser Guyard Morrigen potemněl vzteky. "Zvednu tu rukavici, pokud to krále potěší."
"Stejně jako já." Bryce Caron pohlédl na Stannise.
"Ne," procedil král mezi zuby.
Zdálo se, že sera Cortnayho to nepřekvapilo. "Pochybuješ snad o spravedlnosti své věci, můj pane, nebo o sile svých paží? Bojíš se, že se na ten tvůj hořící meč vymočím a on uhasne?"
"Považuješ mne za naprostého blázna, sere?" opáčil Stannis. "Mám dvacet tisíc mužů. Jsi obklíčen z pevniny i z moře. Proč bych měl volit souboj muže proti muži, když moje konečné vítězství je předem jisté?" Král na něj namířil prst. "Dal jsem ti čestné varování. Pokud mne nutíš zmocnit se mého hradu násilím, neočekávej ode mne žádné milosrdenství. Nechám vás pověsit za zradu, všechny do jednoho."
"Ať se stane, jak si bohové přejí. Pokus se hrad zdolat bouří, jestli chceš, můj pane - a vzpomeň si přitom na jeho jméno." Ser Cortnay potáhl za otěže svého koně a rozjel se zpátky k bráně hradu.
Stannis neřekl ani slovo. Otočil koně dokola a zamířil ke svému táboru. Ostatní ho následovali.
"Pokud na tyto hradby zaútočíme, zbytečné padnou tisíce mužů," rozčiloval se starý lord Estermont, který byl královým dědečkem z matčiny strany. "Zajisté by bylo moudřejší riskovat jen jeden život. Naše věc je spravedlivá a bohové by našeho šampióna určitě obdařili vítězstvím."
Bůh, starče, opravil ho Davos v duchu. Zapomínáš, že teď máme jen jednoho, Melisandřina Pána světla.
"Rád bych se té výzvy zhostil sám," ozval se ser Jon Fossoway, "i když nejsem ani zpoloviny tak dobrým šermířem jako tady lord Caron nebo ser Guyard. Renly v Bouřlivém konci nezanechal žádné pozoruhodné bojovníky. Hrad je plný starých mužů a nezkušených chlapců."
Lord Caron s ním souhlasil. "Jistě, bylo by to snadné vítězství. A jaká by to byla sláva, kdybychom Bouřlivý konec dobili jediným soubojem!"
Stannis je všechny zpražil pohledem. "Klevetíte tady jako straky a všechno jsou to nesmysly. Chci tu mít ticho."
Královy oči padly na Davose. "Sere. Pojeď za mnou." Bodl koně ostruhami do slabin a poodjel od svých následovníků. Tempo s ním udržovala jenom Melisandra, třímající v ruce velkou zástavu s ohnivým srdcem, v jehož středu byl korunovaný jelen. Jakoby jím byl celý pohlcený.
Davos viděl pohledy, kterými si ho měřili lordové, když projížděl kolem nich, aby se připojil ke králi. Nebyli to žádní cibuloví rytíři, ale hrdí muži z prastarých vážených rodů. Mohl si domyslet, že Renly je podobným způsobem nikdy neplísnil. Nejmladší z Baratheonů se narodil s darem přirozené zdvořilosti, kterou jeho bratr naneštěstí postrádal.
Jeho kůň dohonil králova a Davos zvolnil tempo do pomalého klusu. "Tvoje Výsosti." Zblízka Stannis vypadal ještě hůř, než Davosovi připadal zdálky. Jeho obličej byl ztrhaný a pod očima měl temné kruhy. "Jako pašerák umíš dobře

odhadnout lidi," řekl král. "Co si myslíš o seru Cortnaym Penroseovi?"
"Je to tvrdohlavý muž," odpověděl Davos opatrně.
"Já bych spíš řekl, že dychtí po smrti. Hodil mi moji nabídku milosti do obličeje. Tím předem odepsal život nejenom svůj, ale také každého člověka za hradbami Bouřlivého konce. Souboj muže proti muži!" Král si odfrkl pohrdáním.
"Nepochybné si mě spletl s Robertem."
"Spíš byl zoufalý. Jakou jinou má šanci?"
"Žádnou. Hrad padne. Ale jak to zařídit, abychom ho dobyli co nejrychleji?" Stannis se na chvíli zamyslel, Davos pod neúnavným klapotáním kopyt slyšel, jak král tiše skřípe zuby. "Lord Alester na mne naléhá, abych sem přivedl starého lorda Penrosea, otce sera Cortnayho. Ty toho muže tuším znáš, že ano?"
"Když jsem navštěvoval lordy jako tvůj vyslanec, lord Penrose mne přijal zdvořileji než většina ostatních," odpověděl Davos. "Je to starý muž, Tvoje Výsosti. Nemocný a unavený."
"Florent by věděl, jak na to. Nechal by ho pověsit před hradbami, jeho synovi na očích."
Bylo nebezpečné oponovat královninýmmužům, ale Davos přísahal, že svému králi bude vždy říkat pravdu.
"Myslím, že to by nebylo moudré, můj pane. I když se ser Cortnay bude muset dívat, jak jeho otec umírá, bránu stejně neotevře. Nezískali bychom tím nic, a ty bys jen znevážil spravedlnost své věci."
"Jak znevážil?" naježil se Stannis. "Copak chceš, abych šetřil životy zrádců?"
"Životy těch, co jedou za námi, jsi ušetřil."
"Ty mi to vytýkáš, pašeráku?"
"To mi nepřísluší, Tvoje Výsosti." Obával se, že zašel příliš daleko.
Král ho ale na pokoji nenechal. "Mám dojem, že si toho Penrosea vážíš víc než mých lordů vazalů. Proč?"
"Zůstává věrný."
"Mylně věrný mrtvému uchvatiteli."
"Ano," připustil Davos, "ale přesto zůstává loajální."
"A ti za námi ne?"
Davos už v rozhovoru se Stannisem zašel příliš daleko, než aby mohl couvnout. "Ještě vloni to byli Robertovi muži. Před měsícem patřili Renlymu. Dnes ráno jsou tvoji. Komu budou patřit zítra?"
Stannis se zasmál. Náhlým výbuchem, surovým a plným pohrdání. "Co jsem ti říkal, Melisandro?" otočil se k rudé ženě. "Můj Cibulový rytíř mně vždycky říká jen pravdu."
"Vidím, že ho znáš dobře, Tvoje Výsosti," odvětila rudá žena.
"Velmi jsi mi chyběl, Davosi," řekl král. "Ano, tvůj čich tě neklame, mám za sebou průvod zrádců. Moji lordi vazalové jsou nestálí dokonce i ve své zradě. Potřebuju je, ale měl bys vědět, jak se mi zvedá žaludek z toho, že musím udělovat milost takovým, jako jsou oni, když jsem potrestal muže za daleko menší zločiny. Máš právo kárat mne za to, sere Davosi."
"Ty sám sebe káráš víc, než bych se kdy odvážil já, Tvoje Výsosti. Potřebuješ ty velké lordy, aby ti pomohli získat tvůj trůn -"
"Člověku jako ty jsem usekl prsty." Stannis se ponuře usmál,
Davos bez přemýšlení zvedl svou zmrzačenou ruku k váčku, který nosil kolem hrdla, a nahmatal prsty uvnitř. Pro štěstí.
Král si toho pohybu všiml. "Ty je stále máš, Cibulový rytíři? Ještě jsi je neztratil?"
"Ne."
"Často jsem si říkal, proč si je vlastně necháváš."
"Připomínají mi, čím jsem byl. Odkud jsem přišel. Připomínají mi to, jak jsi spravedlivý, Tvoje Výsosti."
"Ano, byl jsem spravedlivý," přitakal Stannis. "Dobrý skutek nesmyje špatný, stejně jako špatný nesmyje dobrý. Za dobrý by měla následovat odměna a za špatný odplata. Byl jsi hrdinou a pašerákem zároveň." Pohlédl za sebe na lorda Florenta a ostatní, duhové rytíře a odrodilce, kteří jeli v uctivé vzdálenosti za ním. "Ti na milost vzatí lordi by se nad tím také měli zamyslet. Dobří a poctiví lidé budou bojovat za Joffreyho, protože jej mylně považují za pravého krále. Seveřan by dokonce totéž mohl říct o Robbu Starkovi. Ale tito lordi se shlukli kolem praporců mého bratra, o přitom o něm věděli, že je to uchvatitel. Otočili se zády ke svému pravému králi, a to jen z toho důvodu, že snili o moci a slávě. A já jsem jim dal milost. Odpustil jsem jim, ale nezapomnél jsem." Na okamžik zmlkl, přemýšleje o své představě spravedlnosti. A pak se najednou zeptal: "Co o Renlyho smrti říkají obyčejní lidé?"
"Jsou zarmoucení. Tvého bratra všichni milovali."
"Blázni milují blázna," zamumlal Stannis, "ale já jsem kvůli němu také smutný. Kvůli chlapci, kterým byl, ne kvůli muži, ve kterého vyrostl." Chvíli byl zticha, pak položil další otázku: "Jak lid přijímá zprávy o Cerseině krvesmilstvu?"
"Když jsme byli mezi nimi, provolávali slávu králi Stannisovi. Nemohu říct, co si mezi sebou povídali, jakmile jsme odpluli."
"Takže podle tebe tomu nevěřili?"
"Když jsem ještě byl pašerákem, pochopil jsem, že někteří lidé věří všemu a jiní ničemu. Setkali jsme se s jedněmi i s druhými. A také se mezi nimi šíří jiná povídačka."
"Ano." Stannis to řekl za něho. "Selyse mi nasadila parohy a uvázala na ně bláznovy zvonce. Moji dceru zplodil šašek s polovičním rozumem. Ten příběh je stejně zlý, jako je absurdní. Renly mi ho hodil do obličeje, když jsme se setkali na vyjednávání. Aby člověk věřil takovým povídačkám, musel by být šílený jako Strakoš."
"To je možná pravda, Tvoje Výsosti... ale ať už té povídačce věří či ne, rádi si ji povídají." Na mnoho míst se dostala ještě před nimi a lidé pak s o to větší nedůvěrou přijímali jejich vlastní pravdivý příběh.
"Robert by se mohl vymočit do poháru a lidé by to zvali vínem, ale já jim nabízím čistou studenou vodu a oni podezřívavě mhouří oči a navzájem si stěžují, jak divně chutná." Stannis zaskřípal zuby. "Kdyby někdo řekl, že jsem se

převtělil v kance, abych mohl Roberta zabít, pravděpodobně by tomu uvěřili taky."
"Nemůžeš jim zabránit v řečech, Tvoje Výsosti," řekl Davos, "ale když se pomstíš skutečným vrahům svého bratra, říše bude vědět, že ty povídačky jsou lživé."
Zdálo se, jako by ho Stannis slyšel jen napolo. "Nepochybuji o tom, že na Robertově smrti měla svůj podíl Cersei. Já jeho smrt ale pomstím. Ano, a taky smrt Neda Starka a Jona Arryna."
"A Renlyho smrt?" Ta slova z něj vyšla dřív, než si to Davos stačil rozmyslet. Král dlouho mlčel. Pak velmi tiše řekl: "Někdy se mi o tom zdá. O tom, jak Renly umíral. Zelený stan, sníce, ženský výkřik. A krev." Stannis pohlédl na svoje ruce. "Když zemřel, byl jsem ještě v posteli. Tvůj Devan mi to může dosvědčit. Snažil se mě probudit, protože už svítalo. Moji lordi čekali, dávali najevo nespokojenost. Měl jsem už sedět na koni, ve zbroji. Věděl jsem, že Renly za rozbřesku zaútočí. Devan říkal, že jsem sebou házel ze spaní a křičel jsem, ale co na tom záleží? Byl to jenom sen. V okamžiku, kdy Renly zemřel, jsem byl ve svém stanu, a když jsem se probudil, moje ruce byly čisté."
Ser Davos Mořský cítil, jak ho začínají svrbět useklé konečky prstů. Tady není něco v pořádku, pomyslel si bývalý pašerák. Přesto přikývl a řekl: "Chápu."
"Tehdy na vyjednávání mi Renly nabídl broskev. Urážel mne, posmíval se mi, vyhrožoval mi a pak mi nabídl broskev. Myslel jsem, že má v úmyslu tasit meč, a tak jsem vytáhl svůj. O co mu šlo? Aby mé přinutil dát najevo strach? Nebo to byl jen další z jeho bezvýznamných žertíků? Když mluvil o tom, jak sladká je ta broskev, měla jeho slova nějaký skrytý význam?" Král prudce zavrtěl hlavou, jako pes třesoucí králíkem, kterého chytil pod krkem. "Jenom Renly mé dokázal tak rozčilit obyčejným kouskem ovoce. Svou zradou na sebe přivolal zkázu, ale měl jsem ho rád, Davosi, teď to vím. Přísahám, že až půjdu do hrobu, budu přitom myslet na broskev svého bratra."
Do té doby již byli v táboře a jeli kolem vyrovnaných řad stanů, plápolajících praporců a hromad štítů a kopí. Ve vzduchu se vznášel těžký pach koňského trusu, mísící se s kouřem varných ohňů a vůní pekoucího se masa. Stannis počkal, až ho dohoní ser Florent a ostatní, stroze je propustil a nařídil jim, aby se za hodinu dostavili k válečne'mu sněmu do jeho stanu. Lordi pokývli hlavami na souhlas a rozešli se, zatímco Davos a Melisandra spolu odjeli ke královu altánu.
Měl velký stan, protože se v něm scházeli jeho lordi vazalové k poradám, ale jinak na něm nebylo nic velkolepého. Byl to vojenský stan z těžkého plátna v barvě temné žlutí, která někdy vypadala jako zlato. Jenom královská zástava na vrcholu středového kůlu vypovídala o tom, že se jedná o králův stan. Ta, a strážní venku; královnini muži opírající se o dlouha kopí. se znakem ohnivého srdce našitým nad jejich vlastními.
Přišli k nim štolbové a pomohli jim sesednout. Jeden ze strážných vzal od Melisandry její těžkopádný praporec a zabodl jeho rukojeť do měkké hlíny. Devan stál z jedné strany vchodu a čekal, až bude moci zvednout plentu pro krále. Vedle něho stál starší panoš. Stannis si sundal korunu z hlavy a podal ji Devanovi. "Přines nám studenou vodu a dva poháry. Davosi, pojď se mnou. Moje paní, pro tebe pošlu, až tě budu potřebovat."
"Jak král poroučí." Melisandra se vzdálila.
Po jasu rána byl vnitřek stanu chladný a tmavý. Stannis se posadil na obyčejnou dřevěnou táborovou židli a pokynul Davosovi, aby si sedl na druhou. "Jednoho dne z tebe udělám lorda, pašeráku. I kdyby jen proto, abych zahýbal žlučí Celtigarovi a Florentovi. Nebudeš mi za to ale vděčný. Znamená to, že budeš muset přežít sněmy jako ten, co mě teď čeká, a předstírat zájem o oslí hýkání."
"Na co je máš, když jsou ti k ničemu?"
"Oslové zvuk svého vlastního hýkání milují. Potřebuju je, aby táhli moji káru. Jistě, jednou za dlouhý čas některý z nich přijde s dobrým nápadem. Obávám se však, že dnes tomu tak nebude - á, je zde tvůj syn s vodou."
Devan položil tác na stolek a naplnil dva hliněné poháry. Než se král napil, vsypal do svého poháru špetku soli. Davos svou vodu pil bez ničeho a přál si přitom, aby to bylo víno. "Mluvil jsi o svém sněmu."
"Dovol mi povědět ti, jak bude probíhat. Lord Velaryon na mě bude naléhat, abych za prvního kuropění začal ztékat zdi hradu, s lodními háky a žebříky proti šípům a vroucímu oleji. Ti mladí oslové to považují za vynikající nápad. Estermont bude nakloněn spíš tomu, abychom je vyhladověli, tak jako se to Tyrell a Redwyne kdysi pokoušeli se mnou. To by mohlo trvat rok, ale staří oslové jsou trpěliví. A Caron a ostatní, kteří rádi kopou, by chtěli zvednout rukavici sera Cortnayho a riskovat souboj muže proti muži. Každý z nich si představuje, že on bude šampiónem a získá si nehynoucí slávu." Král dopil svou vodu. "Co bys mi poradil ty, pašeráku?"
Než Davos odpověděl, na okamžik se zamyslel.
"Neprodleně zaútočit na Královo přístaviště." Král se zamračil. "A nechat zde Bouřlivý konec nedobytý?"
"Ser Cortnay není nijak silný, aby ti mohl ublížit. Lannisterové ano. Obléhání by trvalo příliš dlouho, souboj muže proti muži je příliš riskantní a přímý útok by stál tisíce životů, a to bez záruky, že uspějeme. A navíc to není zapotřebí. Jakmile Joffreyho zbavíš trůnu, tento hrad ti připadne tak či tak. Po táboře se povídá, že lord Tywin Lannister se žene na západ, aby osvobodil Lannisport od seveřanské hrozby..."
"Máš velmi chytrého otce, Devane," řekl král chlapci, který stál u jeho lokte. "Kéž bych tak měl ve svých službách víc takových pašeráků a méně lordů. V jednom ohledu se však mýlíš, Davosi. Je to zapotřebí. Pokud nechám Bouřlivý konec nedobytý za svými zády, bude se říkat, že jsem zde byl poražen. Oni jsou se mnou proto, že se mne bojí... a porážka znamená smrt strachu. Ten hrad musí padnout." Zaskřípal zuby. "A to rychle. Doran Martell povolal svoje vazaly a obsadil horské průsmyky. Jeho Dornové jsou připravení přihrnout se na Blata. A navíc je tu Vysoká zahrada. Můj bratr ponechal větší část své armády v Drsném mostu. Téměř šedesát tisíc pěšáků. Poslal jsem tam bratra své ženy, sera Errola, se serem Parmenem Cranem, aby převzali velení v mém jménu, ale oni se nevrátili. Obávám se, že ser Loras Tyrell dosáhl Drsného mostu před mými vyslanci a zabral si armádu pro sebe."
"O to větší máme důvod zaútočit co nejdříve na Královo přístaviště. Salladhor Saan mi řekl -"
"Salladhor Saan myslí jen na zlato," vybuchl Stannis. "Má hlavu plnou snů o pokladu, který podle něho leží pod

Rudou baštou. O Salladhoru Saanovi už nechci slyšet. Den, kdy budu potřebovat radu od toho lysenského korzára, bude dnem, kdy sundám z hlavy korunu a dám se k černým." Král zaťal ruku v pěst. "Jsi tu, abys mi sloužil, pašeráků? Nebo abys mne rozčiloval planými řečmi?"
"Jsem tvůj," řekl Davos.
"V tom případě mne poslouchej. Zástupcem sera Cortnayho je bratranec Fossowayů. Lord Meadows, dvacetiletý zelenáč. Kdyby se Penroseovi náhodou něco stalo, velení Bouřlivého konce by připadlo tomuhle výrostkovi a jeho bratranci věří, že by přijal moje podmínky a vzdal se hradu."
"Vzpomínám si na jiného výrostka, kterému bylo svěřeno velení Bouřlivého konce. Tomu tehdy také nemohlo být víc než dvacet."
"Lord Meadows není taková tvrdohlavá palice, jako jsem byl já."
"Tvrdohlavý nebo zbabělý, záleží na tom? Ser Cortnay Penrose mi připadal zdravý a v plné síle."
"Tak vypadal i můj bratr v den předtím, než zemřel. Noc je temná a plná hrůz, Davosi,"
Davos Mořský cítil, jak se mu vzadu na krku ježí vlasy. "Můj pane, já ti nerozumím."
"Já po tobě nežádám, abys porozuměl. Chci jenom, abys mi sloužil. Ser Cortnay bude během dne mrtvý. Melisandra to viděla v plamenech budoucnosti. Jeho smrt i způsob, jakým zemře. Netřeba říkat, že nezemře v rytířském souboji."
Stannis natáhl ruku s pohárem a Devan jej opět naplnil vodou ze džbánu. "Její plameny nelžou. Viděla v nich také Renlyho konec. Viděla to v Dračím kameni a řekla to Selyse. Lord Velaryon a tvůj přítel Salladhor Saan chtěli, abych vyplul proti Joffreymu, ale Melisandra mi řekla, že když se vydám do Bouřlivého konce, získám větší část armády svého bratra. Měla pravdu."
"A-ale," zajíkl se Davos, "lord Renly sem přijel jen proto, že jsi začal obléhat jeho hrad. Sám předtím byl na tažení proti Královu přístavišti, proti Lannisterům, a zaútočil by -"
Stannis se zamračeně posunul na své židli. "Byl, zaútočil by, k čemu to všechno? Udělal zkrátka to, co udělal. Přijel sem se svými praporci a broskvemi a přijel si pro svou zkázu... a dobře pro mě, že to udělal. Melisandra viděla v plamenech ještě jiný den. Ráno, kdy by Renly vyjel ve své zelené zbroji, aby rozbil moji armádu pod hradbami Králova přístaviště. Kdybych se se svým bratrem setkal tam, mohl jsem místo něho zemřít já."
"Nebo jsi mohl svoji armádu spojit s jeho, abyste porazili Lannistery," protestoval Davos. "Proč ne? Pokud viděla dvě verze budoucnosti... obě přece nemohly být pravdivé."
Král Stannis zvedl prst. "V tomto ohledu se mýlíš, Cibulový rytíři. Některá světla vrhají víc než jen jeden stín. Postav se za noci vedle ohně a přesvědčíš se o tom na vlastní oči. Plameny se posouvají a tančí, ani na okamžik nezůstávají v klidu. Stíny jsou chvíli dlouhé a chvíli krátké a každý člověk jich vrhá celý tucet. Některé jsou slabší než jiné a lidé vrhají stíny také přes budoucnost. Jeden stín nebo mnoho. Melisandra je všechny vidí.
Ty tu ženu nemáš rád. Já to vím, Davosi, nejsem slepý. Nemají ji v lásce ani moji lordi. Estermont si myslí, že vybrat si za znak plamenné srdce bylo špatným nápadem, a prosí, aby směl bojovat pod korunovaným jelenem jako zastará. Ser Guyard říká, že ta žena by neměla být mojí vlajkonoškou. Ostatní si šeptají, že by neměla mít právo zasedat na válečných sněmech, že bych ji měl poslat zpátky do Ašaje, že je hříšné nechávat ji na noc ve svém stanu. Ano, šeptají si... zatímco ona jen slouží."
"Jak slouží?" zeptal se Davos, obávaje se odpovědi,
"Jak je zapotřebí." Král na něho pohlédl. "A ty?"
"Já..." Davos si oblízl rty. "Jsem zde na tvůj příkaz. Co pro tebe mám vykonat?"
"Nic, co jsi nedělal už předtím. Jenom zapluješ s lodí pod hrad, neviděn v černi noci. Uděláš to pro mě?"
"Ano. Dnes v noci?"
Král stroze přikývl. "Budeš potřebovat jen malou loďku. Ne Černou Bethu. Nikdo o tvém konání nesmí vědět."
Davos chtěl protestovat. Už nebyl pašerákem, ale rytířem, a nikdy nebyl vrahem. Jenomže když otevřel ústa, nevyšla mu z nich žádná slova. Je to přece Stannis, jeho právoplatný pán, kterému vděčí za všechno, čím je. A musí myslet také na svoje syny. Bohové, buďte dobří, co to s ním ta žena udělala?
"Neodpovídáš," poznamenal Stannis.
Ani bych neměl, pomyslel si Davos, ale místo toho řekl: "Můj pane, nyní už chápu, že ten hrad musíš dobýt, ale určitě existují jiné způsoby. Čistší způsoby. Dovolme seru Cortnayovi nechat si toho chlapce, a on se pak vzdá."
"Jenomže já toho chlapce potřebuju, Davosi. Potřebuju. I tohle Melisandra viděla v plamenech."
Davos tápal po odpovědi. "V Bouřlivém konci nejsou žádní rytíři, kteří by se mohli rovnat seru Guyardovi, lordu Caronovi nebo kterémukoli ze stovky jiných, co ti odpřísáhli věrnost. Ten souboj muže proti muži... možná seru Penroseovi jde jen o to, aby se vzdal a neztratil svoji čest. Dokonce i kdyby přitom měl přijít o život." Královým obličejem přelétl utrápený výraz. "Spíš plánuje nějakou zradu. K žádnému souboji nedojde. Ser Cortnay byl mrtvý předtím, než mi hodil rukavici do tváře. Plameny nelžou, Davosi,"
Jenomže k tomu, aby byly pravdivé, potřebuješ mě, pomyslel si Davos Mořský. Už dlouho necítil takový smutek.
A tak se stalo, že v temnotě noci opět křižoval Záliv ztroskotání, tentokrát u kormidla malé loďky s černou plachtou. Obloha byla stejná jako tehdy a moře taky. Ve vzduchu byla stejně cítit sůl a voda dorážela proti trupu přesně tak, jak si to pamatoval. Kolem hradu blikalo na tisíc jiskřiček táborových ohňů, stejně jako tam před šestnácti lety hořely ohně Tyrellů a Redwynů. Ale to ostatní bylo jinak.
Tenkrát jsem do Bouřlivého konce vezl život v podobě cibulí. Tentokrát je to smrt v podobě Melisandry z Ašaje. Před šestnácti lety s každým pohybem větru hlasité pleskaly plachty, dokud je nespustil a neplul dál jen za pomoci vesel. Přesto měl tenkrát srdce až v krku. Muži z Redwynových galér však po tak dlouhé době obléhání již nebyli tak ostražití a on jejich kordonem proplul hladce jako přes černý satén. Dnes jediné lodě v dohledu patřily Stannisovi a jediné nebezpečí představovali strážní na hradbách. Davos byl přesto napjatý jako tětiva luku.

Melisandra seděla schoulená na sedátku veslaře, zahalená v záhybech temně rudého pláště, který ji halil od hlavy až k patě. Pod kápí se rýsoval její bledý obličej. Davos miloval vodu. Nejlépe se mu spalo, když pod sebou měl rozhoupanou palubu, a vzdychání větru v ráhnoví mu znělo sladčeji než píseň, kterou by na své harfě mohl vyloudit sebelepší trubadúr, ale dnes mu dokonce ani moře nedokázalo poskytnout útěchu. "Čiší z tebe strach, pane rytíři," řekla rudá žena tiše.
"Kdosi mi řekl, že noc je temná a plná hrůz. A já dnes večer nejsem žádný rytíř. Dnes jsem znovu jen pašerák Davos. Kéž bys tak byla cibulí."
Zasmála se. "Takže mě se bojíš? Nebo toho, co děláme?"
"Toho, co děláš ty. Já se na tom nijak nepodílím."
"To tvoje ruka zvedla kotvu. Tvoje ruka svírá kormidlo."
Davos tiše udržoval kurz. Pobřeží bylo pásem rozeklaných skalisek, a tak s loďkou plul daleko od něj. Než se obrátí ke břehu, vyčká na příliv. Bouřlivý konec se tyčil před nimi, ale rudou ženu to nijak nevzrušovalo. "Jsi dobrý muž, Davosi Mořský?" zeptala se.
Copak by tohle dělal dobrý muž? "Jsem muž," odpověděl. "Jsem laskavý na svoji manželku, ale měl jsem i jiné ženy. Snažím se být dobrým otcem svým synům, pomáhám jim najít si pro sebe místo na tomto světě. Ano, porušoval jsem zákony, ale nikdy jsem si nepřipadal špatný. Až do dnešního večera. Řekl bych, že jsem obojím, moje paní. Dobrým i špatným."
"Šedý muž," řekla, "ani bílý, ani černý, ale díl z obého. Takový jsi, sere Davosi?"
"A co když ano? Mám dojem, že většina lidí je šedivá."
"Pokud je polovina cibule černá hnilobou, pak je shnilá celá cibule. Člověk je buď dobrý, nebo špatný."
Ohně za nimi se rozplynuly do nejasné záře na pozadí černé oblohy a pevninu měli téměř z dohledu. Bylo načase zamířit k pobřeží. "Pozor na hlavu, moje paní." Otočil kormidlem a loďka se prudce naklonila, zčeřila velkou černou vlnu a zabočila. Melisandra se opírala o rozhoupané ráhno a jednou rukou svírala bok loďky, klidná jako vždy. Dřevo skřípalo, plachta praskala, voda stříkala, a to všechno tak hlasitě, že člověk by mohl přísahat, že ti v hradu to určitě slyší taky. Davos ale věděl, že tomu tak není. Jediným zvukem, který kdy pronikl masivními přímořskými hradbami Bouřlivého konce, bylo nekonečné dorážení vln proti kameni, a to ještě jen slabě.
Uháněli kupředu a v jejich brázdě se zvedala vysoká černá vlna. "Mluvíš o mužích a cibulích," řekl Davos Melisandře.
"A co ženy? Neplatí totéž pro ně? Jsi dobrá, nebo špatná, moje paní?"
Melisandra se dala do smíchu. "Ach, já jsem dobrá. Jsem svým vlastním rytířem, drahý pane. Šampiónem světla a života."
"A přesto máš v úmyslu zabít dnes v noci člověka," řekl. "Tak jako jsi zabila mistra Cressena."
"Tvůj mistr se otrávil sám. Měl v úmyslu zabít mne, ale mne chránila vyšší moc, zatímco jeho ne."
"A Renly Baratheon? Kdo zabil jeho?"
Otočila k němu hlavu. Její oči pod stínem kápě žhnuly jako bledě červené plameny svící. "Já ne."
"Lhářko." Davos si tím nyní byl jistý.
Melisandra se znovu dala do smíchu. "Zmítáš se v temnotě a zmatku, sere Davosi."
"Což je dobrá věc." Davos pokynul ke vzdáleným světlům blikajícím podél hradeb Bouřlivého konce. "Cítíš, jak je vítr chladný? Strážní se k sobě choulí kolem pochodní. Trocha světla, něco málo tepla, za noci, jako je tahle, jsou za ne jen vděční. Jenomže světlo je oslepí, takže nás pak neuvidí, jak se k nim blížíme." Alespoň v to doufám. "Nyní nás ochraňuje bůh tmy, moje paní. Dokonce i tebe."
Plamínky v jejích očích jako by při jeho slovech zažhnuly o něco jasněji. "Nevyslovuj to jméno, pane, nebo k nám přitáhneš jeho černý pohled. Ujišťuji tě, že ten žádné lidi nechrání, protože je nepřítelem všeho, co žije. To pochodně nás chrání, jak jsi sám řekl. Světelný dar od Pána světla."
"Ať si je to, jak chceš."
"Spíš jak chce on."
Vítr se měnil. Davos to cítil, poznal to podle toho, jak se vlnila plachta. Sáhl po zdvihacím lanu. "Pomoz mi zkasat plachtu. Po zbytek cesty budu veslovat."
Společně stáhli plachtu, zatímco loďka se houpala na vlnách. Když Davos spouštěl do zpěněné černé vody vesla, zeptal se: "Kdo tě odvezl k Renlymu?"
"Nebylo zapotřebí, aby mne k němu někdo vezl," řekla. "Nic ho nechránilo. Ale tady... je to Bouřlivý konec, prastaré místo. Jeho kameny jsou očarované kouzlem. Jsou tu temné zdi, kterými neprojde žádný stín - staré, zapomenuté, ale stále jsou tady."
"Stín?" Davos cítil, jak mu po těle naskakuje husí kůže. "Stín je přece věcí temnoty."
"Jsi větší ignorant než dítě, pane rytíři. Ve tmě žádné stíny nejsou. Stíny jsou služebníky světla. Čím jasnější plamen, tím temnější vrhá stíny."
Davos se zamračil a pak již mlčel. Blížili se k pobřeží a jejich hlasy by se mohly nést přes vodu. Vesloval a jeho vesla přitom vydávala jen ten nejtišší zvuk, který navíc zanikal v rytmu vln. Přímořská strana Bouřlivého konce dřepěla na bílém útesu, příkře se svažujícím vápencovém skalisku, které končilo ve výši masivní parkánové zdi. V útesu zel černý otvor, právě k němu nyní Davos zamířil, tak jako tehdy před šestnácti lety. Tunel se otevíral v jeskyni pod hradem, kde si bouřliví lordi postavili přístaviště.
Tímto průchodem bylo možné proplout jenom za přílivu, a i tehdy byl zrádný, ale Davos zjistil, že jeho um pašeráka ho stále ještě neopustil. Zručné loď prováděl mezi rozeklanými skalisky, dokud se před nimi netyčilo ústí jeskyně. Nechal vlny, aby je vnesly dovnitř. Tříštily se kolem nich, narážely do člunu z jedné strany a ze druhé a smáčely je na kost. Z šera proti nim vyskočil neviděný kamenný prst, ale Davos ho za pomoci vesla na poslední chvíli zručně obeplul.

Pak už byli uvnitř, obklopeni temnotou, a voda se uklidnila. Loďka zpomalila a zatočila se na hladině. Zvuk jejich vlastního dechu se odrážel od stěn kolem nich, dokud je zcela neobklopil, Davos čerň neočekával. Posledně po celé délce tunelu hořely pochodně a vražednými děrami na ně shlížely oči hladovějících mužů. Věděl, že někde vpředu je padací mříž. Za pomoci vesel loďku zbrzdil a nyní již pluli pomalu.
"Dál už nemůžeme, pokud nemáš uvnitř člověka, který by pro nás zvedl mříž." Jeho šepot uháněl přes šplouchající vodu jako řada myšek na měkkých růžových tlapkách.
"Projeli jsme už pod hradbami?"
"Ano. Projeli. Dál se nedostaneme. Mříž sahá až na samé dno a její tyče jsou tak těsně u sebe, že by se mezi nimi neprotáhlo ani dítě."
Neozvala se žádná odpověď, jenom tichý šustot. A pak uprostřed temnoty vytrysklo světlo.
Davos zvedl ruku, aby si ochránil oči, a dech mu uvízl v hrdle. Melisandra odhodila svou kápi a setřásla z ramen doutnající plášť. Pod ním byla nahá a břicho měla vzedmuté pokročilým těhotenstvím. Na hrudi jí visely těžké naběhlé prsy a břicho se jí napínalo, jako by mělo každou chvíli prasknout. "Bohové, ochraňte nás," zašeptal, a v odpověď uslyšel smích, hluboký a hrdelní. Její oči byly jako žhavé uhlíky a pot, který jí v krůpějích stál na kůži, jako by zářil svým vlastním světlem. Melisandra svítila.
S prudkým oddychováním si sedla do dřepu a roztáhla nohy. Po stehnech jí stékala krev, černá jako inkoust. Její výkřik mohl být agónií, extází, nebo možná obojím. Davos se díval, jak se z jejího těla začíná drát na svět vrcholek dětské hlavičky. Na svobodu se vykroutily dvě ruce, tápající kolem sebe, šmátrající černými prsty po Melisandřiných napjatých stehnech, vykrucující se z ní. dokud z ní nevyklouzl celý stín a nestal se větším než Davos, velkým jako tunel sám, a dokud se netýčil nad loďkou. Viděl ho jen na okamžik, než zmizel. Prolezl mezi tyčemi padací mříže a pak už klouzal nad vodou. Ten okamžik však byl dost dlouhý na to, aby Davos stín poznal. A znal i člověka, který ho vrhal.

JON

Černí noci k nim připlul táhlý zvuk rohu. Tábor začal ožívat. Také Jon se vztyčil na lokti a ze zvyku sáhl po Dlouhém drápu. Roh, který budí spící, pomyslel si. Nízký tón stále prodléval na okraji slyšitelnosti. Hlídky u kruhové hradby se zastavily na svých obchůzkách a nyní tam muži stáli s hlavami otočenými ke zdi a dech jim zamrzal u úst. Jakmile zvuk rohu odezněl, dokonce i vítr přestal foukat. Muži odhazovali pokrývky a sahali po kopích nebo opascích s meči, tiší. zaposlouchaní do noci. Zaržál a byl utišen kůň. Na kratičký okamžik se zdálo, jako by celý les zadržoval dech. Bratři Noční hlídky čekali na druhé zatroubení a modlili se, aby se neozvalo. Když ticho trvalo již nesnesitelně dlouho a muži konečně nabyli jistotu, že roh už znovu nezazní, začali se ostýchavě usmívat jeden na druhého, jako by tím chtěli popřít, že měli strach. Jon Sníh přihodil do ohně pár větviček, zapnul si opasek s mečem, natáhl si boty, vytřepal ze svého pláště hlínu a rosu a připjal si jej kolem ramen. Zatímco se oblékal, oheň se rozhořel vysokým plamenem, který ho svým teplem příjemně hřál do pokožky tváře. Slyšel lorda velitele, jak se hýbe ve svém stanu. Po chvíli Mormont nadzvedl plentu vchodu. "Jedno zatroubení?" zeptal se. Havran, který mu seděl na rameni, byl rozčepýřený, tichý a vypadal zkormouceně.
"Jedno, můj pane," přitakal Jon. "Přijíždějí sem bratři." Mormont přešel k ohni. "Půlruký. Už byl nejvyšší čas." Velitel byl každým dnem čekání nepokojnější; ještě chvíli a byl by z toho vyseděl mladé. "Postarej se, aby jeho muži dostali teplé jídlo a koně krmení. Půlrukého okamžitě pošli za mnou."
"Přivedu ho, můj pane." Muži ze Stínové věže byli očekáváni již před celými dny. Když se neobjevili, bratři si začali dělat starosti. Jon slyšel ponuré mumlání kolem varného ohně, a nejenom od Bolestínského Edda. Ser Ottyn Wythers navrhoval, aby se vrátili do Černého hradu, čím dříve, tím lépe. Ser Mallador Locke chtěl vyrazit ke Stínové věži, aby prý zjistili, kudy se Půlruký ubíral a co se mu stalo. A Thoren Smallwood chtěl pochodovat dál do hor. "Mance Nájezdník ví, že se bude muset s Hlídkou střetnout," prohlásil, "ale nikdy nás nebude očekávat tak daleko na severu. Když se vydáme vzhůru podél Mléčné vody, překvapíme ho a rozsekáme jeho armádu na cucky dřív, než si uvědomí, že jsme na ně zaútočili."
"Mance Nájezdník má mnohem víc mužů než my," protestoval ser Ottyn. "Kraster říkal, že shromažďuje velkou armádu. Mnohatisícovou. Nás jsou bez Qhorina pouhé dvě stovky."
"Pošli dvě stě vlků proti deseti tisícům ovcí, sere, a uvidíš, co se bude dít," řekl Smallwood sebejistě.
"Mezi těmi ovcemi jsou i kozy, Thorene," varoval ho Jarman Buckwell. "Jo, a možná taky pár lvů. Chřestivá košile, Harma Psí hlava, Alfyn Vránobijec..."
"Já je znám stejně dobře jako ty, Buckwelle," vyštěkl na něho Thoren Smallwood. "A mám v úmyslu dostat je, všechny do jednoho. Jsou to divocí, ne vojáci. Pár stovek hrdinů, většinou opilých, uprostřed velké skupiny ženských, děcek a otroků. Přeženeme se přes ně a s vytím je zaženeme zpátky do jejich nor."
Dohadovali se takto několik hodin, ale nedospěli k žádné shodě. Starý medvěd byl příliš tvrdohlavý, než aby se vrátil do hradu, ale také se nehodlal bezhlavě řítit podél Mléčné vody do bitvy. Nakonec se dohodli, že na muže ze Stínové věže počkají dalších pár dní, a pokud se neobjeví, promluví si o tom znovu.
Qhorinovi muži však konečně přijeli, což znamenalo, že rozhodnutí již nebude možné déle odkládat. Jon tomu byl rád. Pokud musí bojovat proti Mancemu Nájezdníkovi, ať je to co nejdřív.
Našel Bolestínského Edda u ohně, kde si stěžoval na to, jak špatné se mu spí, když někdo pořád v lesích troubí na ty svoje zatracené rohy. Jon mu poskytl novou záminku, aby si mohl stěžovat. Společně probudili Hakea, který si za hlasitého klení vyslechl příkazy lorda velitele, ale zanedlouho kolem sebe přesto mel tucet bratrů, již krájeli bulvy na

polévku.
Když Jon procházel táborem, s oddychováním se k němu přihrnul Sam. Jeho obličej pod černým pláštěm byl bledý a kulatý jako měsíc. "Slyšel jsem roh. Vrátil se snad tvůj strýc?"
"To jsou jen muži ze Stínové věže." Bylo stále obtížnější lnout k naději, že Benjen Stark se ještě vrátí. Plášť, který našel pod Pěstí, mohl docela dobře patřit jeho strýci nebo některému z jeho mužů, což připustil i Starý medvěd, třebaže nikdo nebyl schopen říci, proč by ho tam někdo zakopával, společně se zásobou dračího skla. "Musím jít, Same."
U kruhové hradby našel strážné, kteří z napolo zmrzlé hlíny vytahovali kopí, aby vytvořili otvor ve zdi. Netrvalo to dlouho a po svahu začali nahoru vyjíždět první bratři ze Stínové věže. Všichni byli odění v kůži a kožešinách, tu a tam v kousku oceli či bronzu; jejich tvrdé štíhlé obličeje byly zarostlé mohutnými vousy, s nimiž vypadali stejně chundelatí jako jejich koně. Jona překvapilo, když viděl, že někteří jedou na koních po dvou. Když se podíval pozorněji, uvědomil si, že mnozí z nich jsou ranění. Určitě je cestou potkalo něco zlého.
Qhorina Půlrukého Jon poznal v okamžiku, kdy ho spatřil, třebaže nikdy předtím se nesetkali. Mohutný průzkumník byl u Noční hlídky něčím jako živoucí legendou; muž pomalé mluvy a rychlých činů, vysoký a rovný jako oštěp, s dlouhými končetinami a vážného vzezření. Na rozdíl od svých mužů byl hladce oholený. Vlasy mu spadaly zpod přilbice v těžkém copu pokrytém jinovatkou, a černý oděv, který měl na sobě, byl vybledlý došediva. Z dlaně, kterou svíral otěže, mu zbyl jen palec a ukazováček; o ostatní prsty přišel, když jimi zachytil sekeru divokého, která by mu jinak byla rozsekla lebku vpůli. Říkalo se, že svoji zmrzačenou pěst vrazil sekerníkovi do obličeje, takže mu do očí vytryskla krev, a zabil ho, zatímco muž byl oslepen. Od toho dne divocí zpoza Zdi neznali neúprosnějšího nepřítele.
Jon ho pozdravil. "Lord velitel Mormont by tě rád ihned viděl. Ukážu ti cestu do jeho stanu." Qhorin se zhoupl dolů ze sedla. "Moji muži mají hlad a někdo se musí postarat o koně."
"Všechno je zařízeno."
Průzkumník svěřil koně do péče jednomu ze svých mužů a následoval ho. "Ty jsi určitě Jon Sníh. Podobáš se svému otci."
"Ty jsi ho znal, můj pane?"
"Já žádný pán nejsem. Jenom bratr Noční hlídky. Ano, znal jsem lorda Eddarda. A před ním jeho otce."
Jon musel zrychlit, aby stačil Qhorinovým dlouhým krokům. "Lord Rickard zemřel předtím, než jsem se narodil."
"Byl to přítel Noční hlídky." Qhorin se k němu otočil. "Říká se, že s sebou máš zlovlka."
"Duch by se měl vrátit za svítání. V noci loví."
Našli Bolestínského Edda, jak opéká plátky slaniny a vaří tucet vajec v kotlíku nad varným ohněm Starého medvěda. Mormont seděl ve své táborové židli vyrobené ze dřeva a kůže. "Začínal jsem o tebe mít strach. Měli jste cestou problémy?"
"Narazili jsme na Alfyna Vránobijce. Mance ho poslal na průzkum podél Zdi a my jsme ho překvapili při návratu." Qhorin si sňal z hlavy přilbici. "Alfyn říši už nebude déle sužovat, ale někteří z jeho skupiny nám unikli. Dohonili jsme jich tolik, kolik jsme jen mohli, avšak některým se přece jen podařilo utéct zpátky do hor."
"A cena?"
"Čtyři bratři mrtví, tucet zraněných. Pouhá třetina toho, co ztratil nepřítel. A dva jsme vzali do zajetí. Jeden brzy podlehl svým zraněním, ale ten druhý žil dost dlouho, abychom ho mohli vyslechnout."
"Bude lépe, když si o tom promluvíme uvnitř. Jon ti přinese roh piva. Nebo bys dal přednost horkému kořeněnému vínu?"
"Horká voda postačí. Taky vejce a kus slaniny."
"Jak si přeješ." Mormont nadzvedl plentu vchodu a Qhorin Půlruký sklonil hlavu a vešel do stanu.
Edd stál nad kotlíkem a honil vejce ve vodě lžící. "Závidím těm vejcím," řekl. "Já bych teď taky potřeboval trochu povařit. Kdyby ten kotel byl větší, možná bych do něho skočil. I když bych byl raději, kdyby to bylo spíš víno než voda. Existují horší způsoby smrti než v teple a opilý. Znal jsem bratra, který se jednou utopil ve víně. Byla to odporná břečka a jeho mrtvola ji nijak nevylepšila."
"Tys to víno pil?"
"Je to strašné, když najdeš bratra mrtvého. Člověk se nikdy nepotřebuje napít víc než právě v takovém okamžiku, lorde Sněhu." Edd zamíchal vodu v kotlíku a hodil do ní špetku muškátového oříšku.
Jon si nepokojně dřepl vedle ohně a začal ho rozhrabávat klackem. Zevnitř stanu slyšel hlas Starého medvěda, přerušovaný výkřiky havrana a tišším hlasem Qhorina Půlrukého, ale slova nerozlišil. Alfyn Vránobijec je mrtvý, to je dobře. Byl to jeden z Manceho nejdivočejších průzkumníků, který si dal jméno podle černých bratří, jež pozabíjel. Proč tedy Qhorin mluvil po takovém vítězství tak ponuře?
Jon doufal, že příjezd mužů ze Stínové věže pozvedne ducha černých bratří v táboře. Včera večer, když se vracel ze tmy, kde se byl vymočit, zaslechl pět či šest mužů hovořících spolu tichými hlasy kolem uhlíků ohně. Když uslyšel Chetta mumlat, že je nejvyšší čas, aby se vrátili, Jon se zastavil a zaposlouchal se do jejich hovoru. "Celá tahle výprava byla jen pošetilým nápadem starého muže," slyšel. "V těch horách nenajdeme nic, jenom svoje hroby."
"V Mrazokiech žijí obři, vlkodlaci a ještě horší věci," řekl Lark ze Sester.
"Já vás ujišťuju, že mě tam nikdo nedostane."
"Starý medvěd ti zřejmě nedá na vybranou."
"Možná my nedáme na vybranou jemu," řekl Chett.
Právě tehdy jeden z psů zvedl hlavu a zavrčel a Jon se rychle vzdálil, aniž ho spatřili. Tohle jsem neměl slyšet, pomyslel si. Uvažoval o tom, že to poví Mormontovi, ale nedokázal se přinutit donášet na svoje bratry, dokonce ani na takové bratry jako Chett a Lark. Byly to jen prázdné řeči, ujišťoval sám sebe. Je jim zima a mají strach;jako ostatně my všichni. Bylo obtížné čekat na tom kamenitém vrchu nad lesem a divit se, co jim přinese zítřek. Neviděný nepřítel je vždy tím

nejobávanějším.
Vytáhl z pochvy svoji novou dýku a prohlížel si ji ve světle plamenů, které se odrážely od lesklého černého skla. Sám si upravil dřevěnou rukojeť a omotal ji konopným provázkem, aby ji mohl lépe svírat v ruce. Byla ošklivá, ale sloužila dobře. Bolestínský Edd byl toho názoru, že skleněné nože jsou užitečné asi tak jako bradavky na hrudním plátu rytířské zbroje, ale Jon si tím tak jistý nebyl. Čepel z dračího skla byla ostřejší než ocelová, i když mnohem křehčí.
Museli ji tam zakopat z nějakého důvodu.
Vyrobil dýku také pro Grenna a další pro lorda velitele. Válečný roh dal Samovi. Při bližší prohlídce vyšlo najevo, že roh je naprasklý, a přestože jej dokonale očistili od hlíny, Jon nebyl schopen vyloudit z něj žádný zvuk. Okraj měl také prasklý, ale Sam měl staré věci rád, dokonce i bezcenné staré věci. "Udělej si z něj pijácký roh," radil mu Jon, "a pokaždé, když se z něj napiješ, vzpomeneš si, jak jsi byl na průzkumné výpravě za Zdí. až na Pěsti Prvních lidí." Také Samovi dal hlavici oštěpu a tucet hlavic k šípům a zbytek pro štěstí rozdal svým ostatním přátelům.
Zdálo se, že Starý medvěd je dýkou potěšen, ale Jon si přesto všiml, že dává přednost ocelovému noži u svého pasu. Mormont mu nebyl schopen nabídnout žádné odpovědi ohledně toho, kdo tam ten plášť mohl pohřbít a proč. Možná to bude vědět Qhorin. Půlruký se odvážil hlouběji do divočiny než kterýkoli z živých lidí.
"Chceš je obsloužit, nebo mám jít já?"
Jon dýku zastrčil do pochvy. "Půjdu já." Chtěl slyšet, o čem si tam spolu povídají.
Edd uřízl tři silné krajíce z okoralého bochníku ovesného chleba, vyrovnal je na dřevěný tác, pokryl je slaninou, pokapal vypečeným tukem a naplnil misku natvrdo vařenými vejci. Jon misku vzal do jedné ruky a tác do druhé a zády napřed vešel do stanu lorda velitele.
Qhorin seděl na podlaze se zkříženýma nohama a zády rovnými jako oštěp. Když mluvil, světlo svící vykreslovalo tvrdé plošky jeho větrem ošlehané tváře. "... Chřestivá košile, Plačící muž a všichni další náčelníci velcí i malí," říkal právě. "Také mají vlkodlaky a mamuty a mnohem víc mužů, než by nás kdy mohlo napadnout. Alespoň to tak tvrdil. Nemohl bych ale odpřísáhnout, že to je pravda. Ebben věří, že ten muž nám tyhle povídačky namluvil jen proto, abychom ho nechali žít o něco déle."
"Pravda či lež, je třeba varovat Zeď," řekl Starý medvěd, když Jon pokládal tác mezi ně. "A krále."
"Kterého krále?"
"Všechny. Pravé i falešné. Když už si dělají nárok na říši, ať ji také brání."
Půlruký si vzal vejce a naťukl je o okraj misky. "Tihle králové si budou dělat, co budou chtít," řekl, zatímco loupal z vejce skořápku. "Myslím, že nám nepomohou. Naší největší nadějí je Zimohrad. Starkové musí na severu shromáždit armádu."
"Ano. To je víc než jisté." Starý medvěd rozvinul mapu, zamračil se na ni, pak ji odhodil stranou a rozvinul další. Jon viděl, že uvažuje nad tím, kam by kladivo Manceho útoku mohlo dopadnout. Hlídka kdysi spravovala sedmnáct hradů podél stovky lig Zdi, jenomže byly jeden po druhém opuštěny, s tím jak se počet bratrů snižoval. Nyní byly obývány jenom tři, což byla skutečnost, které si Mance Nájezdník byl vědom stejně dobře jako oni, "Doufám, že ser Alliser Thorne přivede čerstvé odvedence z Králova přístaviště. Kdybychom zalidnili Šedou stráž muži ze Stínové věže a Dlouhou mohylu lidmi z Východní hlídky..."
"Šedá stráž je již hodně poničená. Lépe by posloužily Kamenné dveře, pokud pro ně najdeme muže. Možná taky Ledobod a Hluboké jezero. S denními patrolami podél opevnění mezi nimi."
"Patroly, ano. Dvakrát denně, bude-li to možné. Zeď samotná je mocnou překážkou. Nechráněná je sice nemůže zastavit, ale alespoň je zbrzdí. Čím větší armáda, tím víc času na její překonání budou potřebovat. Podle prázdných vesnic, které jsme míjeli, je zřejmé, že s sebou mají svoje ženy, děti a také zvířata... Už jsi někdy viděl kozu šplhat po žebříku? Nebo po laně? Budou si muset postavit schody nebo velkou rampu... To bude trvat přinejmenším měsíc, možná déle. Mance ví, že jeho nejlepší šancí je projít Zdí. Bránou nebo..."
"Trhlinou."
Mormont prudce otočil hlavu. "Cože?"
"Oni nemají v úmyslu lézt přes Zeď, ani se podhrabat pod ní. můj pane. Mají v plánu rozbít ji."
"Zeď je sedm set stop vysoká a v základu tak silná, že prosekat si přes ni cestu krumpáči a sekerami by stovce mužů trvalo rok."
"Přesto to mají v úmyslu."
Mormont se zamračeně tahal za vous. "Jak?"
"Jak jinak než pomocí čar a kouzel?" Qhorin ukousl půlku vejce. "Proč by se Mance rozhodl shromáždit svoji armádu v Mrazoklech? Je to bezútěšné, kruté místo a cesta ke Zdi je z něho dlouhá a úmorná."
"Doufal jsem, že si hory vybral proto, aby se ukryl před očima mých průzkumníků."
"To je taky možné," připustil Qhorin, který dojedl vejce, "ale myslím, že to má ještě jiný důvod. On v těch mrazivých horách něco hledá. Něco, co potřebuje."
"Něco?" Mormontův havran zvedl hlavu a zakrákal. Ten zvuk pronikl uzavřeným prostorem stanu jako ostrý nůž.
"Nějakou moc. Co to má být, to nám náš zajatec nebyl schopen říct. Možná ho vyslýchali až příliš tvrdě, a tak zemřel, aniž toho moc řekl. Pochybuju, že o tom beztak něco věděl."
Jon slyšel vítr venku před stanem. Profukoval mezi kameny kruhové hradby, tahal za provazy stanu a vydával přitom vysoký hvízdavý zvuk. Mormont si zamyšleně zamnul ústa. "Nějakou moc," opakoval. "Potřebuju vědět jakou."
"V tom případě musíš do hor vyslat průzkumníky."
"Nechci riskovat životy dalších mužů."
"Můžeme jenom zemřít. Proč jinak nosíme tyhle černé pláště, než abychom v nich zahynuli při obraně říše? Já bych tam poslal patnáct mužů, ve třech skupinách po pěti. Jednu po proudu Mléčné vody, druhou do Křivolakého průsmyku,

třetí nahoru po Obřích schodech. Jarmana Buckwella, Thorena Smallwooda a mě. Abychom zjistili, co nás v těch horách čeká."
"Čeká," vykřikl havran. "Čeká."
Lord velitel Mormont si zhluboka povzdechl. "Jinou možnost nevidím," souhlasil nakonec, "ale jestli se nevrátíte..."
"Někdo z Mrazoklů sejde určitě, můj pane," řekl průzkumník. "Pokud my, bude to jen dobře. Jestliže ne, bude to Mance Nájezdník a vy mu sedíte rovnou v cestě. Nemůže táhnout na jih a nechat vás za sebou, abyste jeli za ním a obtěžovali jeho zadní voj. Musí zaútočit. Tohle je dobré místo."
"Ne zas tak moc," namítl Mormont.
"V tom případě všichni zemřeme. Než nás pozabíjejí, bratři na Zdi alespoň získají čas. Čas na to, aby zalidnili prázdné hrady a opevnili je, aby přivolali na pomoc lordy a rytíře a aby nabrousili svoje sekery a opravili katapulty. Naše životy budou výhodně utracenou mincí."
"Zemřeme," zamumlal havran, který se procházel Mormontovi po rameni. "Zemřeme, zemřeme, zemřeme, zemřeme."
Starý medvěd tam seděl skleslý a tichý, jako by pro něj břímě řeči bylo příliš těžké, než aby je dokázal unést. Nakonec řekl: "Ať mi bohové odpustí. Vyber si svoje muže."
Qhorin Půlruký otočil hlavu. Jeho oči se setkaly s Jonovými a na dlouhou dobu na něm spočinuly. "Dobrá. Vybral jsem si Jona Sněha."
Mormont zamrkal. "Vždyť je to ještě chlapec. Kromě toho je mým majordomem. Dokonce ani není průzkumník."
"Tollett se o tebe postará stejně dobře, můj pane." Qhorin zvedl svoji zmrzačenou dvouprstou ruku. "Staří bohové jsou tady za Zdí stále silní. Bohové Prvních lidí... a Starků."
Mormont pohlédl na Jona. "Jak to vidíš ty?"
"Pojedu," řekl bez váhání.
Starý muž se smutně usmál. "Myslel jsem si to."
Již se rozednívalo, když Jon vyšel s Qhonnem Půlrukým ze stanu. Vítr vířil kolem nich, tahal za jejich černé pláště a vynášel do vzduchu rej červených jisker z ohně.
"Vyjedeme v poledne," řekl mu průzkumník. "Měl bys najít toho svého vlka."

TYRION

Královna má v úmyslu poslat prince Tommena pryč." Klečeli spolu samotní v tichém šeru septa, obklopení stíny a mihotavými plameny svící, a dokonce i Lancel hovořil šeptem. "Lord Gyles ho odveze na hrad Růženín a ukryje ho tam v přestrojení za páže. Mají v úmyslu nabarvit mu vlasy natmavo a říct každému, že to je syn potulného rytíře."
"Bojí se Cersei lůzy? Nebo mě?"
"Obojího," odpověděl Lancel,
"Ach tak." Tyrion o tomto plánu nic netušil. Že by Varysovi ptáčci pro tentokrát zklamali? Dokonce i pavouk někdy usne, pomyslel si... nebo s ním eunuch hraje ještě tajemnější a nepostřehnutelnější hru, než si myslel? "Máš moje díky, sere."
"Dáš mi ten dar, o který jsem tě žádal?"
"Možná." Lancel toužil po tom, aby v nadcházející bitvě mohl velet svému vlastnímu oddílu. Nádherný způsob, jak zemřít, než mu stačí dorůst ten jeho knírek, ale mladí rytíři si vždycky myslí, že jsou nepřemožitelní.
Jeho synovec nenápadně vyklouzl ze septa, ale Tyrion se ještě chvíli zdržel, U Válečníkova oltáře vzal hořící svíci a zapálil jí jednu z nových. Opatruj mého bratra, ty zatracený bastarde, patří k tvým mužům. Druhou svíci zapálil na Cizincově oltáři, tentokrát za sebe.
Té noci, když Rudá bašta potemněla, k němu přišel Bronn, právě ve chvíli, kdy Tyrion zapečeťoval dopis. "Odnes tohle seru Jacelynu Bywaterovi." Trpaslík kapal horký zlatý vosk na pergamen.
"Co v něm stojí?" Bronn neuměl číst, a tak kladl drzé otázky.
"Aby vzal padesát svých nejlepších mužů a vydal se s nimi hlídat Růžovou cestu." Tyrion do měkkého vosku otiskl svoji pečeť.
"Stannis přijede spíš po Královské cestě."
"Och, to já vím. Pověz Bywaterovi, aby bez ohledu na to, co v tom dopise stojí, odvedl svoje muže na sever. Jeho úkolem bude nastražit past na cestě do Růženína. Lord Gyles má v úmyslu během dne či dvou odjet na svůj hrad s tuctem zbrojnošů, nějakým služebnictvem a mým synovcem. Princ Tommen možná bude oblečen jako páže."
"Ty chceš, aby ti toho chlapce přivedli zpátky, je to tak?"
"Naopak. Chci, aby ho bezpečně doprovodili na hrad." Tyrion usoudil, že rozhodnutí poslat chlapce pryč z města bylo jedním z lepších nápadů jeho sestry. Na Růženínu bude Tommen v bezpečí před lůzou a navíc skutečnost, že bude odloučen od svého bratra, ztíží situaci Stannisovi; i kdyby dobyl Královo přístaviště a popravil Joffreyho, stále bude zbývat lannisterský následník trůnu, se kterým se bude muset vypořádat. "Lord Gyles je příliš nemocný, než aby mohl utíkat, a příliš zbabělý, aby bojoval. Nařídí svému kastelánovi, aby otevřel bránu. Jakmile budou uvnitř, Bywater vyžene posádku hradu a bude tam Tommena držet v bezpečí. Zeptej se ho, jak se mu líbí zvuk jména lord Bywater."
"Lord Bronn by znělo lépe. Já bych pro tebe toho chlapce taky dokázal ukrást. Klidně bych ho i houpal na kolenou a zpíval mu ukolébavky, pokud se za tohle dává lordství."
"Tebe potřebuju tady," řekl Tyrion. A s ohledem na mého synovce ti nedůvěřuju. Kdyby se Joffreymu mělo cokoli stát, lannisterský nárok na Železný trůn bude spočívat na Tommenových mladých ramennou. Zlaté pláště sera

Jacelyna budou chlapce chránit, zatímco Bronnovi žoldáci by ho nejspíš prodali jeho nepřátelům.
"Co má nový lord udělat s tím starým?"
"Co bude chtít, pokud ho nezapomene krmit. Nechci, aby zemřel." Tyrion se odstrčil od stolu. "Mimochodem, moje sestra pošle s princem jednoho z rytířů Královské gardy."
To Bronnovi starosti nedělalo. "Ohař je Joffreyho psem, toho pryč nepošle. S těmi ostatními by si zlaté pláště Železné ruky měly hravě poradit."
"Pokud přijde na zabíjení, řekni seru Jacelynovi, že nechci, aby to dělali před Tommenem." Tyrion si oblékl těžký plášť z nahnědo obarvené vlny. "Můj synovec je útlocitný chlapec."
"Jsi si jistý, že je to vůbec Lannister?"
"Nejsem si jistý ničím, kromě zimy a bitvy," odpověděl. "Pojď. Pojedu kus cesty s tebou."
"K Chataye?"
"Znáš mě až příliš dobře."
Odjeli zadní brankou v severní zdi. Tyrion zabodl svému koni ostruhy do slabin a rozjel se s ním Stínočernou uličkou. Do ulic se při zvuku kopyt na kamenné dlažbě vykradlo pár temných stínů, ale nikdo se neodvážil obtěžovat je. Malá rada rozšířila jeho zákaz vycházení; nechat se chytil na ulici po večerním vyzvánění znamenalo smrt. Toto opatření do jisté míry obnovilo klid v Králové přístavišti a snížilo na čtvrtinu množství mrtvol nacházených každého rána v uličkách, ale Varys mu řekl, že lidé ho za to stejné proklínají. Měli by mi být vděční, že se jim vůbec dostává dech, aby mě mohli proklínat. Když vyjížděli z Měďařskc ulice, zastavil je pár zlatých plášťů, ale jakmile muži zjistili, o koho se jedná, poprosili pobočníka o odpuštění a mávli rukou, aby jeli dál. Záhy se rozloučili a Bronn zamířil na jih k Blátivé bráně.
Tyrion jel dál směrem k Chatayinu domu, ale najednou ho opustila veškerá trpělivost. Otočil se v sedle a prohlédl si ulici za sebou. Nikde nebylo ani stopy po nikom, kdo by ho sledoval. Neslyšel za sebou nic než jen vítr prohánějící se uličkami. Pokud Cersei má někoho, kdo se za mnou dnes v noci krade, musel by být přestrojený za krysu. "Kašlu na všechno," zamumlal si pro sebe. Už mu z té přílišné opatrnosti bylo nanic. Otočil koně dokola a zabodl mu ostruhy clo slabin. Jestli mě někdo sleduje, alespoň uvidí, jak dobře umím jezdit. Uháněje za svou láskou, letěl uličkami zalitými světlem měsíce a od zdí kolem něho se odrážel zvuk kopyt na kamenné dlažbě. Když zabušil na bránu, uslyšel tiché zvuky hudby linoucí se přes kamennou zeď opatřenou hroty. Dovnitř ho vpustil jeden z Ibbeňanů. Tyrion muži předal svého koně a zeptal se: "Kdo je to?" Diamantově tvarované tabulky oken v síni zářily žlutým světlem a Tyrion slyšel prozpěvující mužský hlas.
Ibbeňan pokrčil rameny. "Jakýsi tlustý zpěvák."
Kráčel ze stáje k domu a zvuk nabýval na hlasitosti. Tyrion nikdy neměl zpěváky příliš v lásce. Otevřel dveře a muž zmlkl, "Můj lorde pobočníku." Poklekl, plešatějící, s břichem jako kotlík. "Jaká čest," zamumlal, "jaká čest."
"Můj pane." Šae se při pohledu na něho usmála. Měl její úsměv, který se vždy tak znenadání objevil na její půvabné tváři, tolik rád. Dívka na sobě měla šaty z purpurového hedvábí, opásané šerpou ze stříbrného brokátu. Barvy ladily s jejími tmavými vlasy a hebkou pokožkou v barvě smetany.
"Drahoušku," zvolal. "Kdopak je tohle?"
Zpěvák k němu zvedl oči. "Říkají mi Symon Stříbrný jazyk, můj pane. Jsem hráč, zpěvák, vypravěč -"
"A velký blázen," skočil mu Tyrion do řeči. "Jak jsi mi to řekl, když jsem vstoupil?"
"Řekl? Já jen..." Stříbro v Symonově jazyce jako by se proměnilo v olovo. "Řekl jsem ti můj lorde pobočníku..."
"Moudřejší člověk by předstíral, že mě nepoznal. Ne že bych se nechal obalamutit, ale mohl ses o to alespoň pokusit. Co s tebou teď mám udělat? Znáš moji sladkou Šae, víš, kde přebývá, víš, že ji samotný navštěvuju za noci."
"Přísahám, že to nikomu nepovím."
"To bych ti radil. Přeji ti dobrou noc." Tyrion si Šae odváděl nahoru po schodech.
"Můj zpěvák už možná nikdy znovu nezazpívá," škádlila ho. "Vyděsil jsi ho tak, že z toho může ztratit hlas."
"Trocha strachu mu pomůže snáz zpívat vysoké tóny."
Zavřela za nimi dveře ložnice. "Neublížíš mu, viď že ne?" Zapálila vonnou svíci a klekla si, aby mu stáhla boty. "Jeho písně mne obveselují za nocí, kdy mne nenavštěvuješ."
"Kéž bych tak mohl přicházet každého večera," řekl, zatímco Šae mu mnula bosá chodidla. "Jak umí zpívat?"
"Lépe než někteří. Ne tak dobře jako jiní." Tyrion rozevřel její šaty a zabořil jí tvář mezi ňadra. Vždycky mu voněla tak čistě, dokonce i v téhle páchnoucí stoce města. "Nech si ho, když chceš, ale drž ho blízko sebe. Nechci, aby se potuloval po městě a rozšiřoval povídačky ve varných krámcích."
"Nebude -" začala.
Tyrion jí přikryl ústa svými. Namluvil toho už dost; teď potřeboval jen sladkou prostotu rozkoše, kterou nalezl mezi Šaeinými stehny. Přinejmenším tady byl vítán a žádán.
Potom vytáhl ruku zpod její hlavy, navlékl na sebe tuniku a sešel dolů do zahrady. Měsíc v první čtvrti postříbřoval listy ovocných stromů a odrážel se od hladiny kamenného jezírka. Tyrion se posadil vedle vody. Někde po jeho pravici prozpěvoval podivně uklidňujícím zvukem cvrček. Je tady takový klid, pomyslel si, ale jak dlouho ještě?
Závan jakéhosi zápachu ho přimel otočit hlavu. Ve dveřích za ním stála Šae, oblečená ve stříbrné róbě, kterou jí daroval. Miloval jsem pannu bílou jako zima, s měsíčním svitem ve vlasech. Za ní stál jeden z žebravých bratří, rozložitý muž ve špinavém záplatovaném hábitu, s holými chodidly pokrytými vrstvou špíny a s miskou pověšenou na kožené tkanici kolem krku, tam kde septon nosíval krystal. Z jeho zápachu by se zadusila i krysa.
"Přišel tě navštívit lord Varys," oznámila mu Šae.
Žebravý bratr na ni překvapeně zamrkal. Tyrion se dal do smíchu. "To je dobré. Jak to, že ty jsi ho poznala a já ne?"
Pokrčila rameny. "Prostě je to on. Jenom jinak oblečený."

"Jinak vypadá, jinak páchne, má jiný způsob chůze," řekl Tyrion. "Většina lidí by se tím dala oklamat."
"A možná taky většina žen. Ovšem ne nevěstek. Nevěstka musí umět poznat, co je muž pod svým oděvem zač, jinak skončí mrtvá někde ve strouze."
Varys vypadal ztrápeně, ale nebylo to kvůli falešné prašivině na nohou. Tyrion se uchechtl. "Šae, přinesla bys nám víno?" Potřeboval se napít. Ať mu sem eunuch přišel v temnotě noci vyřídit cokoli, určitě to nebude nic dobrého.
"Mám téměř strach říct ti, proč jsem přišel, můj pane," spustil Varys, když Šae odešla. "Přináším špatné zprávy."
"Měl ses obléknout do černého peří. Varysi, protože jsi stejně zlověstným znamením jako havran." Tyrion se neobratně zvedl na nohy, plný strachu položit mu další otázku: "Je to Jaime?" Pokud mu ublížili, už je nic nezachrání.
"Ne, můj pane. Jde o něco jiného. Ser Cortnay Penrose je mrtvý. Bouřlivý konec otevřel brány Stannisi Baratheonovi."
Zděšení vyhnalo z Tyrionovy mysli všechny ostatní myšlenky. Když se Šae vrátila s vínem, polkl jeden doušek a mrštil pohárem proti zdi domu, kde se roztříštil na kousky. Zvedla ruku, aby se ochránila před střepy, zatímco víno stékalo dolů po kamenech v dlouhých prstech, černých v měsíčním světle. "Budiž proklat!" řekl Tyrion.
Varys se usmál, odhalil ústa plná vyhnilých zubů. "Kdo, můj pane? Ser Cortnay nebo ser Stannis?"
"Oba." Bouřlivý konec byl silný, měl odolávat půl roku nebo i déle... což by bylo dost času na to, aby jeho otec jednou provždy skoncoval s Robbem Starkem. "Jak se to stalo?"
Varys pohlédl na Šae. "Můj pane, musíme kazit spánek tvojí drahé dámy takovými ponurými, krvavými zvěstmi?"
"Dáma by se možná bála," odpověděla Šae, "ale já ne."
"Měla bys," řekl jí Tyrion. "Teď, když Bouřlivý konec padl, Stannis brzy obrátí svou pozornost ke Královu přístavišti."
Nyní litoval, že víno zahodil. "Lorde Varysi, dej mi okamžik, pojedu s tebou zpátky do hradu."
"Počkám na tebe ve stájích." Uklonil se a odkulhal pryč.
Tyrion přitáhl Šae k sobě. "Tady nejsi v bezpečí."
"Mám kolem sebe zdi a strážné, co jsi mi dal."
"Žoldnéře," namítl Tyrion. "Moje zlato se jim sice líbí. ale zemřeli by pro ně? Co se týče těchto zdí, jeden muž se druhému postaví na ramena a hravě je přeleze. Dům jako tento byl vypálen během nedávných nepokojů ve městě. Zabili zlatníka, který ho vlastnil, a to jenom proto, že měl plnou špižírnu, podobně jako roztrhali na kusy nejvyššího septona, Lollys padesátkrát znásilnili a seru Aronovi rozmlátili lebku. Co myslíš, že by udělali, kdyby jim padla do rukou pobočníkova dáma?"
"Chtěl jsi říct pobočníkova děvka?" Podívala se na něho svýma velkýma odvážnýma očima. "I když, já bych chtěla být tvojí dámou, můj pane. Oblékala bych se do všech těch krásných šatů, které jsi mi dal, do saténu, aksamitu a brokátu, nosila bych tvoje šperky, držela bych se s tebou za ruku a sedávala vedle tebe při hostinách. Mohla bych ti porodit syny, vím, že bych mohla... a přísahám, že bych tě nikdy nezahanbila."
Moje láska k tobě mne zahanbuje až dost. "Sladký sen, Šae. Nyní tě prosím, abys ho odložila stranou. Nikdy se nemůže uskutečnit."
"Kvůli královně? Té se také nebojím."
"Já ano."
"Tak ji zabij a budeme od ní mít pokoj. Nezdá se mi, že by mezi vámi panovala přílišná láska."
Tyrion si povzdechl. "Je to moje sestra. Člověk, který zabije svou vlastní krev, je navždy proklat v očích bohů i lidí. Kromě toho, cokoli si ty nebo já myslíme o Cersei, můj otec a bratr ji milují. Dokážu si za pomoci své chytrosti poradit s každým člověkem v Sedmi královstvích, ale bohové mne neobdařili silou, abych se mohl postavit Jaimemu s mečem v ruce."
"Mladý vlk a lord Stannis také mají meče a ti tě nebojí."
Jak málo toho víš, drahá. "Proti nim mám k dispozici veškerou moc rodu Lannisterů. Proti Jaimemu nebo svému otci nemám víc než pokroucená záda a pár zakrslých nohou."
"Máš mě." Šae ho políbila a přitiskla svoje tělo k jeho.
Ten polibek ho vzrušil, tak jak to její polibky dokázaly vždycky, ale tentokrát se Tyrion z jejího objetí něžně vymanil.
"Teď ne, miláčku, mám... nu, říkejme tomu zárodek plánu. Myslím, že bych tě mohl vzít do hradní kuchyně."
Šae znehybněla. "Do kuchyně?"
"Ano. Pokud budu jednat přes Varyse, mohlo by se to podařit."
Tiše se zasmála. "Můj pane, a co když té otrávím? Každý muž, který poznal moje kuchařské umění, mě pochválil, jaká jsem dobrá děvka."
"Rudá bašta má svých kuchařů dost. Také pekařů a řezníků. Ty bys tam myla nádobí."
"Kuchtička," hlesla, "ve škrábavé hnědé zástěře. Takto mě můj pán chce vidět?"
"Tvůj pán tě především chce vidět živou," řekl Tyrion. "Sotva bys mohla drhnout hrnce v hedvábí a sametu."
"Copak jsem svého pána už omrzela?" Zajela mu rukou pod tuniku a nahmatala jeho úd. Stačily dva rychlé tahy a měl ho tvrdý. "On mě stále chce," zasmála se. "Tobě by se líbilo šoustat kuchtičku, můj pane? Můžeš mě posypat moukou a olizovat mastnotu z mých bradavek, když budeš..."
"Nech toho!" Způsob jejího chování mu připomněl Dancy, která se tak snažila vyhrát svoji sázku. Odtáhl její ruku, aby jí zabránil v dalších neplechách. "Teď není čas na postelové hrátky, Šae. Možná bude ohrožen tvůj život."
Její úsměv se vytratil, "Jestli jsem se svému pánu znelíbila, lituji toho, jenom... nemohl bys mi prostě raději dát víc strážných?"
Tyrion si zhluboka povzdechl. Nezapomínej, jak je mladá, řekl si v duchu. Vzal ji za ruku. "Tvoje šperky lze nahradit a mohu pro tebe nechat ušít nové šaty, dvakrát tak krásné jako ty staré. Pro mě jsi nejcennějším drahokamem v těchto zdech ty. Rudá bašta taky není bezpečná, ale v každém případě je to tam mnohem jistější než tady. Chci, abys tam byla se mnou."

"V kuchyni," Její hlas byl bezvýrazný. "Abych drhla hrnce."
"Jen na chvíli."
"Kuchyňskou děvečku ze mě udělal můj otec," řekla, a zkřivila ústa. "Proto jsem utekla z domu."
"Mně jsi řekla, že jsi utekla proto, že otec z tebe udělal svoji děvku," připomněl jí.
"To taky. Drhnout jeho hrnce se mi nelíbilo o nic víc než mít v sobě jeho ptáka." Zavrtěla hlavou. "Proč si mě nemůžeš nechat ve své věži? Ženy, které jim zahřívají postele, si vydržuje polovina lordů u dvora."
"Bylo mi výslovně zakázáno vzít tě ke dvoru."
"To ten tvůj pitomý otec." Šae našpulila ústa. "Jsi dost starý, aby sis ponechal všechny děvky, které budeš chtít. Copak tě tvůj otec považuje za holobrádka? Co by ti mohl udělat, vyplísnit tě?"
Vyťal jí políček. Ne prudký, ale i tak dost tvrdý. "Budiž proklatá. Nikdy mě neurážej. Ty ne."
Šae na chvíli ztratila řeč. Jediný zvuk vydával cvrček, který bez přestání cvrlikal a cvrlikal. "Prosím tě o prominutí, můj pane," řekla nakonec těžkým prkenným hlasem. "Nechtěla jsem být drzá." A já neměl v úmyslu uhodit tě. Bohové, buďte dobří, měním se snad v Cersei? "Tohle se nemělo stát," řekl. "Zachovali jsme se špatně, já i ty. Šae, ty tomu nerozumíš." Jako maškary z dutého koně z něj začala vylézat slova, která nikdy neměl v úmyslu říct. "Když mi bylo třináct, oženil jsem se s domkářovou dcerou. Nebo jsem ji za ni alespoň považoval. Byl jsem zaslepený láskou k ní a myslel jsem si, že ona cítí totéž ke mně, ale můj otec mi odhalil krutou pravdu. Moje nevěsta byla děvka, kterou Jaime najal proto, aby mi poprvé dala okusit chuť mužství. A já blázen všemu věřil. "Aby mně uštědřil náležité ponaučení, lord Tywin dal moji ženu svým strážným v kasárnách, ať si s ní užijí, a já jsem se na to musel dívat." A musel jsem si ji vzít jako poslední, když s ní všichni ostatní skončili. Ještě jednou, naposledy, bez jakékoli lásky nebo něžnosti. "Takto si alespoň zapamatuješ, jaká je ve skutečnosti," řekl otec, a já jsem mu měl vzdorovat, jenomže můj úd mě zradil a já jsem udělal, co mi poručil. "Jakmile bylo po všem, můj otec manželství samozřejmě zrušil. Septoni mi řekli, že to je, jako bych se nikdy nebyl oženil." Stiskl jí ruku. "Prosím, už o Pobočníkové věži nemluv. Zůstaneš v kuchyni jen na krátký čas. Jakmile si to vyřídíme se Stannisem, dostaneš jiný dům a hedvábí hladké jako tvoje ruce."
Šae na něj hleděla svýma velkýma očima, ale Tyrion v tu chvíli nedokázal číst, co leží za nimi. "Moje ruce už nebudou hebké, když budu celý den čistit trouby a drhnout talíře. Budeš se jich stále chtít dotýkat, až budou celé červené, napuchlé a popraskané od horké vody a louhového mýdla?"
"Víc než kdy jindy," řekl. "Kdykoli na ně pohlédnu, připomenou mi, jak jsi statečná."
Nebyl si jistý, zda mu věří. Sklopila oči. "Udělám, co mi přikážeš, můj pane."
Věděl, že to je všechno, co z ní dnes dostane. Políbil ji na tvář, kam ji předtím uhodil, aby alespoň trochu zmírnil palčivost úderu. "Pošlu pro tebe."
Varys na něho čekal ve stájích, jak slíbil. Jeho kůň byl na první pohled zchromlý a polomrtvý. Tyrion vysedl na svého a jeden z žoldnéřů jim otevřel bránu. V tichosti vyjeli ven. Bohové, pomozte mi, proč jsem jí povídal o Tyše? zeptal se sám sebe, najednou pln strachu. Existují určitá tajemství, která by nikdy neměla být vyřčena, hanby, které by si s sebou člověk měl vzít do hrobu. Co od ní chtěl, odpuštění? Co měl znamenat ten pohled, kterým jej obdařila? Nenáviděla snad tolik pomyšlení, že bude drhnout hrnce, nebo to bylo kvůli jeho doznání? Jak jsem jí to mohl říct a myslet si, že mě stále bude milovat? zeptala se část z něho, zatímco druhá část ho urážela, řkouc zakrslý blázne, děvky přece milují jenom zlato a drahé kamení.
V jeho zjizveném lokti mu cukalo bolestí, jež byla jitřena pokaždé, když kůň spočinul kopytem na dlažbě. Někdy by téměř mohl přísahat, že slyší kosti skřípající uvnitř o sebe. Možná by s tím měl zajít za mistrem, vyžádat si nějaký lektvar proti bolesti... Ale od té doby, co vyšlo najevo, jaký je ve skutečnosti Pycelle, Tyrion Lannister mistrům nedůvěřoval. Jen bohové věděli, s kým se dávají do spolku nebo co míchají do lektvarů, které člověku nabízejí. "Varysi," řekl, "potřebuju, abys Šae dostal do hradu, aniž by se o tom Cersei dozvěděla." Stručně mu nastínil svůj plán s kuchyní. Když skončil, eunuch tiše zamlaskal. "Jistě, udělám, co můj pán poroučí... ale musím tě varovat. Kuchyně je plná očí a uší. Dokonce i kdyby si toho děvčete nijak zvlášť nevšímali, bude předmětem tisíce otázek. Kde se narodila? Kdo byli její rodiče? Jak se dostala do Králova přístaviště? Pravda jim nikdy nepostačí, takže bude muset lhát... a lhát a lhát."
Pohlédl dolů na Tyriona. "A taková pěkná mladá kuchtička v nich probudí nejenom zvědavost, ale také chtíč. Budou ji osahávat, štípat ji, poplácávat a mazlit se s ní. Kuchtíci jí v noci polezou pod pokrývky. Nějaký osamělý kuchař se s ní možná bude chtít oženit. Pekaři jí zamoučněnýma rukama budou hníst ňadra."
"Raději ať ji hnětou, než aby ji někdo zabil," řekl Tyrion.
Varys ujel pár kroků a řekl: "Možná existuje jiné řešení. Náhoda tomu chtěla, že služebná, která pracuje u dcery lady Tandy, krade své paní šperky. Kdybych na to lady Tandu upozornil, okamžitě by tu dívku musela propustit. A její dcera by samozřejmě potřebovala novou služebnou."
"Chápu. Tyrion viděl, že tohle je docela slibné řešení. Služebná urozené dámy nosí pěknější oděv než kuchtička, možná taky nějaký ten šperk či dva. Šae by se to určitě líbilo. A Cersei lady Tandu považuje za nudnou a hysterickou a její Lollys za stvoření mdlého rozumu, takže k nim určité nechodí na přátelské návštěvy.
"Lollys je bázlivá a důvěřivá," řekl Varys. "Spokojí se s jakýmkoli příběhem, který jí napovídáme. Od té doby, co ji znásilnili, bojí se vyjít ze svých komnat, a Šae by nebyla na očích... Ovšem byla by dost blízko, kdybys potřeboval poskytnout útěchu."
"Pobočníkovu věž hlídají, jak dobře víš. Cersei by se určitě začala divit, kdyby mě začala navštěvovat Lollysina služebná."
"Možná bych to dítě dokázal nepozorovaně propašovat do tvé ložnice. Chatayin nevěstinec není jediný dům ve městě, který se může pochlubit skrytými dveřmi."
"Tajný vchod? Do mých komnat?" Tyriona to spíš podráždilo, než překvapilo. I když, z jakého jiného důvodu by Maegor Krutý nařídil smrt všech zedníků, kteří pracovali na stavbě hradu, než aby zůstala zachována jeho tajemství?

"Ano, předpokládám, že to by šlo. Kde ta dvířka najdu? V mém soláru? V ložnici?"
"Můj příteli, přece po mně nechceš, abych ti vyzradil všechna svoje malá tajemství?"
"Ode dneška je považuj za naše malá tajemství, Varysi." Tyrion pohlédl na eunucha v jeho páchnoucí mnišské kutně. "Za přepokladu, že jsi na mojí straně..."
"Copak o tom pochybuješ?"
"Ne, bezvýhradně ti důvěřuju." Od zabedněných oken se odrazil jeho hořký smích. "Ve skutečnosti ti důvěřuju tak, jako bys byl z mé vlastní krve. Teď mi pověz, jak zemřel Cortnay Penrose."
"Říká se, že se vrhl dolů z věže."
"Sám? Ne, tomu nevěřím!"
"Jeho strážní neviděli žádného člověka, který by vstoupil do jeho komnat, a nenašli tam nikoho ani potom."
"Vrah ho očekával, schován pod postelí," navrhl Tyrion, "nebo sešplhal dolů ze střechy po laně. Možná že strážní lžou. Kdo může vědět, že to nespáchali oni?"
"Jistě máš pravdu, můj pane."
Jeho pochybovačný tón však protiřečil jeho slovům.
"Ve skutečnosti tomu ale nevěříš. Jak se to tedy stalo?"
Varys dlouho mlčel. Jediným zvukem bylo majestátní klapotání koňských kopyt na kočičích kamenech dlažby. Nakonec si eunuch odkašlal. "Můj pane, věříš ve starou moc?"
"Myslíš v magii?" opáčil Tyrion netrpělivě. "V krvavá kouzla, kletby, tvaroproměny a podobné věci?" Pohrdavě si odfrkl. "Chceš snad říct, že ser Cortnay Penrose zahynul působením nějakých čar a kouzel?"
"Ráno v den, kdy ser Cortnay Penrose zemřel, vyzval Stannise na souboj muže proti muži. Ptám se tě, jednal by takto muž, který je přemožen zoufalstvím? A navíc je zde ta záležitost záhadné a nanejvýš podivné vraždy lorda Renlyho ve chvíli, kdy se formovaly bitevní linie jeho armády, aby v poli smetly muže jeho bratra." Eunuch se na okamžik zamyslel, "Můj pane, jednou ses mě ptal, jak mě vykastrovali."
"Vzpomínám si na to," řekl Tyrion. "Nechtěl jsi o tom mluvit."
"Ani nechci, ale..." Tato odmlka byla ještě delší než ta předchozí, a když Varys opět promluvil, jeho hlas byl jaksi pozměněný. "Byl jsem sirotek, který se dal k jedné potulné herecké společnosti. Náš pán vlastnil malou bachratou kogu, ve které jsme se plavili sem a tam po úzkém moři. Vystupovali jsme ve všech svobodných městech a čas od času také ve Starém městě a Králově přístavišti.
Jednoho dne v Myru naše představení navštívil jistý muž. Po představení přišel za mým pánem a chtěl mě koupit. Jeho nabídka byla pro mého pána příliš lákavá, než aby ji odmítl. Byl jsem zděšen. Měl jsem strach, že ten muž má v úmyslu dělat se mnou to, co muži obvykle dělávají s malými chlapci, jenomže on ze mě potřeboval jenom něco. Moje přirození. Dal mi vypít nápoj, po kterém jsem se nemohl hýbat ani mluvit, ale moje smysly nijak neotupil. Dlouhým zakřiveným nožem mi uřízl varlata a úd a po celou tu dobu něco odříkával. Díval jsem se, jak moje přirození pálí nad železným košem. Plameny zmodraly a já jsem uslyšel hlas, který odpověděl na jeho vzývání, třebaže slovům, která byla pronášena, jsem nerozuměl.
Než se mnou skončil, herci již byli pryč. Jakmile jsem posloužil svému účelu, už jsem toho muže nezajímal, a tak mě vyhodil na ulici. Když jsem se ho ptal, co si mám počít, odpověděl mi, že jsem při tom měl zemřít. Já jsem se, jemu navzdory, rozhodl žít. Žebral jsem, kradl jsem a prodával jsem ty části svého těla, které mi zůstaly. Zakrátko jsem byl pomalu nejlepším zlodějem v Myru, a když jsem vyrostl, pochopil jsem, že obsah dopisů často bývá cennější než obsah měšců.
Stále se mi o té noci zdává, můj pane. Ne o tom čaroději, ani o jeho noži, dokonce ani o mém přirození, jak se scvrkává nad ohněm. Zdává se mi o tom hlase. O hlase z plamenů. Byl to bůh, démon, nebo nějaký kouzelnický trik? To ti říct nemohu, a přitom znám všechny triky. Jediné, co mohu s jistotou tvrdit, je to, že ten muž ho vyzval a hlas odpověděl, a já od toho dne nenávidím magii a všechny, kdo ji praktikují. Pokud k nim patří i lord Stannis, mám v úmyslu vidět ho mrtvého."
Když domluvil, nějaký čas jeli v tichosti. Nakonec Tyrion řekl: "Smutný příběh. Je mi to líto."
Eunuch si povzdechl. "Je ti to líto, ale nevěříš mi. Ne, pane, nemusíš se omlouvat. Byl jsem omámený a strašně to bolelo, ale stalo se to už velmi dávno a daleko za mořem. Možná jsem si ten hlas vysnil, jak jsem sám sebe natisíckrát přesvědčoval."
"Já věřím v ocelové meče, zlaté mince a lidský rozum," řekl Tyrion. "A také věřím tomu, že kdysi žili draci. Koneckonců, viděl jsem jejich lebky."
"Doufejme, že to bylo to nejhorší, co jsi kdy viděl, můj pane."
"V tom se spolu shodneme." Tyrion se usmál. "A co se týče smrti sera Cortnayho, nu, víme, že Stannis najal žoldáky ze svobodných měst. Možná si koupil také nějakého zkušeného vraha."
"Velmi zkušeného vraha."
"Jsou takoví. Snival jsem o tom, že jednoho dne, až budu dost bohatý, pošlu nějakého Muže bez tváře na svoji drahou sestru."
"Bez ohledu na to, jak ser Cortnay zemřel," řekl Varys, "je mrtvý a hrad padl, Stannis se nyní může vydat na pochod."
"Je zde nějaká šance, že bychom mohli přesvědčit Dorny, aby sestoupili na Blata?" zeptal se Tyrion.
"Žádná."
"Škoda. Ta hrozba mohla posloužit alespoň k tomu, aby lordy z Blat přinutila držet se blíž vlastních hradů. Nějaké zprávy o mém otci?"
"Pokud lord Tywin dosáhl vítězství na Červeném bodci, není mi o tom nic známo. Jestliže si nepospíší, může se stát, že se ocitne polapen mezi svými nepřáteli. Na severu od Klikatice byl spatřen list Oakheartů a strom Rowanů."

"Ani slovo od Malíčka?"
"Zřejmě do Drsného mostu nikdy nedorazil. Nebo tam možná zemřel. Lord Tarly přepadl Renlyho zásobárny a mnoho mužů pobil, především Florentovy. Lord Caswell se zavřel na svém hradu."
Tyrion zvrátil hlavu dozadu a dal se do smíchu.
Varys zmateně zastavil, "Můj pane?"
"Copak ty nevidíš, jak je to absurdní, lorde Varysi?" Tyrion mávl rukou k zabedněným oknům a naznačil celé spící město. "Bouřlivý konec padl a Stannis proti nám brzy vytáhne s mečem, ocelí, bohy a kdovíjakou temnou mocí, a tihle dobří lidé nemají ani Jaimeho, aby je ochraňoval, ani Roberta, ani Renlyho, ani Rhaegara, ani toho svého milovaného Rytíře květin. Jenom mě, mě, kterého nenávidí." Znovu se dal do smíchu. "Skřeta, zlého rádce, pokřiveného opičího démona. Já jsem jediným, co stojí mezi nimi a naprostým chaosem."

CATELYN

Pověz otci, že na mě bude moct být hrdý." Její bratr se vyhoupl do sedla, ve své zářivé zbroji a splývavém plášti rudomodré barvy byl každým coulem lord. Vrcholek jeho přilbice zdobil stříbrný pstruh, dvojče toho, kterého měl namalovaného na štítu.
"Vždycky na tebe byl hrdý, Edmure. A má tě moc rád, věř mi."
"Mám v úmyslu postarat se o to, aby mě měl rád nejenom proto, že jsem jeho syn." Otočil svého válečného oře dokola a zvedl ruku. Zazněly trumpety, rozduněl se buben, trhavými pohyby začal klesat padací most a ser Edmure Tully se jal vyvádět svoje muže z Řekotočí, s kopími obrácenými hroty vzhůru a praporci plápolajícími ve větru.
Já mám větší armádu než ty, bratře, pomyslela si Catelyn, když se dívala, jak odjíždějí. Armádu pochybností a obav.
Utrpení Brienne, která stála vedle ní, bylo téměř hmatatelné. Catelyn nařídila, aby jí byly ušity šaty podle jejích tělesných měr, pěkné šaty příslušející jejímu původu a pohlaví, ale ona se přesto dál oblékala do částí zbroje a vařené kůže a kolem pasu nosila opasek s mečem. Nepochybně by byla šťastnější, kdyby mohla vyjet do války s Edmurem, ale dokonce i hrady tak silné jako Řekotočí potřebovaly bojovníky, aby je bránili. Její bratr poslal všechny schopné muže k brodům a na hradě ponechal jenom sera Desmonda Grella, který měl velet posádce sestávající z raněných, starých a nemocných, společně s pár panoši a hrstkou nevycvičených venkovských chlapců, jimž se ještě rozhodně nedalo říkat muži. Takoví měli bránit hrad plný žen a dětí.
Pod padací mříží prošel poslední z Edmurových pěšáků a Brienne se zeptala: "Co teď budeme dělat, moje paní?"
"Svoje povinnosti," odpověděla Catelyn s přísnou tváří a zamířila přes nádvoří. Já jsem si vždycky plnila svoje povinnosti, pomyslela si. Možná proto ji její otec vždycky měl nejraději ze všech svých dětí. Oba její starší bratři zemřeli již v útlém věku, takže pro lorda Hostera byla jak dcerou, tak synem, a to až do té doby, než se narodil Edmure. Pak její matka skonala a otec jí řekl, že se musí stát paní Řekotočí, a ona ho poslechla. A když ji lord Hoster zaslíbil Brandonu Starkovi, poděkovala mu, že pro ni vyjednal tak dobrý sňatek.
Dala jsem Brandonovi dar na znamení přízně, ale Petyra jsem poté, co byl zraněn, ani jednou nepřišla utěšit. Dokonce jsem se s ním ani nerozloučila, když ho otec poslal pryč. A když Brandona zabili a otec mi řekl, že se musím provdat za jeho bratra, udělala jsem tak ráda, třebaže Neda Starka jsem nepoznala až do našeho svatebního dne. Dala jsem svoje panenství tomu vážnému cizinci a pak jsem ho poslala do jeho války, za jeho králem a za ženou, co mu porodila toho jeho bastarda, a to všechno proto, že jsem si vždycky plnila svoji povinnost.
Její kroky ji zavedly k septu, sedmihrannému pískovcovému chrámu, který stál uprostřed zahrad její matky a byl zalitý duhovým světlem. Když do něj vstoupila, byl přeplněný; Catelyn nebyla samotná, kdo potřeboval útěchu modlitby. Poklekla před malovanou podobiznou Válečníka a zapálila vonnou svíci za Edmura a další za Robba, který byl daleko za kopci. Ochraňuj je a dopomožjim k vítězství, modlila se, a přines pokoj duším zabitým a útěchu pozůstalým.
Zatímco byla zabraná do modliteb, vstoupil septon se svou kadidelnicí a krystalem a Catelyn zůstala i na mši. Neznala toho septona, upřímně vyhlížejícího mladého muže zhruba Edmurova věku. Sloužil mši dobře a jeho hlas, kterým pěl chválu Sedmi, byl zvučný a příjemný na poslech, ale Catelyn přesto zjistila, že touží po tenkém kolísavém hlase dávno zesnulého septona Osmynda. Osmynd by si trpělivě vyslechl příběh o tom, co viděla a cítila tam v Renlyho altánu, a možná by dokonce věděl, co to všechno znamenalo a jak se má zbavit stínů, které ji od té doby pronásledovaly ve snech. Osmynd, můj otec, strýc Brynden, starý mistr Kym, ti všichni jako by vždycky věděli všechno, ale teď jsem tu sama a zdá se, že nevím nic, dokonce ani to, co je mojí povinností. Jak si mám plnit své povinnosti, když nevím, v čem spočívají?
Než vstala, měla ztuhlá kolena, ale o nic moudřejší si nepřipadala. Možná by se večer měla vydat do božího háje a pomodlit se také k Nedovým bohům. Byli přece jen starší než Sedm.
Venku uslyšela píseň zcela jiného druhu. Rymund Veršotepec seděl u budovy pivovaru uprostřed kruhu posluchačů a svým hlubokým zvučným hlasem pěl píseň o lordu Deremondovi na Krvavé louce.

A tam s mečem v ruce zůstal státi,
poslední z Darryho mužů deseti...

Brienne se zastavila, aby chvíli naslouchala. Široká ramena měla shrbená a silné ruce si založila na hrudi. Kolem proběhla skupinka otrhaných chlapců, kteří pokřikovali a doráželi na sebe klacky. Proč si chlapci tak rádi hrají na válku?
Catelyn poslouchala a snažila se najít odpověď v Rymundově písni. Zpěvák se blížil ke konci a jeho hlas sílil.

A rudá byla tráva pod jeho chodidly,
rudé zářily též praporce jasné
a rudé bylo i zapadající slunce,
které na něj vrhalo světlo své.
"Pojďte, pojďte," zvolal velký lord,
hladov je stále můj meč."
S řevem divokého vzteku
se vyrojili zpoza kopce na zteč...

"Vždycky je lepší bojovat než čekat," poznamenala Brienne. "Když bojuješ, nepřipadáš si tak bezmocná. Máš meč a koně, někdy sekeru. Jsi-li ve zbroji, je pro ně obtížnější zranit tě."
"Rytíři v bitvách umírají," připomněla jí Catelyn. Brienne na ni pohlédla svýma krásnýma modrýma očima. "Stejně jako ženy umírají na porodním loži. Jenomže o nich nikdo písně nezpívá."
"Děti, to je úplně jiná bitva." Catelyn zamířila přes nádvoří. "Bitva bez korouhví nebo válečných rohů, ale o nic méně lítá. Donosit dítě, přivést je na tento svět... Tvoje matka by ti pověděla o bolestech, které tvůj příchod na svět provázely..."
"Svoji matku jsem nepoznala," řekla Brienne. "Můj otec měl dámy... každý rok jinou, ale..."
"To nebyly žádné dámy," řekla Catelyn. "Bez ohledu na to, jak je porod obtížný, to, co následuje po něm, je mnohem těžší. Někdy mívám pocit, jako bych byla rvána vpůli. Kdybych tak existovala napětkrát, jednou pro každé svoje dítě, abych je všechny mohla ochraňovat a držet v bezpečí."
"A kdo by ochraňoval tebe, moje paní?"
Znaveně se na ni usmála. "Inu, přece muži mého rodu. Nebo mě to tak alespoň učila moje matka. Můj lord otec, můj bratr, můj strýc, můj manžel, ti všichni by mne měli chránit... ale protože tu nejsou, očekávám, že zaujmeš jejich místo, Brienne."
Dívka sklopila hlavu. "Vynasnažím se, moje paní."
Později toho dne mistr Vyman přinesl dopis. Uviděla ho už zdálky a doufala, že to bude vzkaz od Robba nebo od sera Rodrika ze Zimohradu, ale ukázalo se, že je od lorda Meadowse, který sám sebe jmenoval kastelánem Bouřlivého konce. Byl adresován jejímu otci, jejímu bratrovi, jejímu synovi, "nebo komukoli, komu nyní patří Řekotočí". Ser Cortnay Penrose je mrtvý, psal ten muž, a Bouřlivý konec otevřel svoji bránu Stannisovi, jedinému právoplatnému dědici. Muži z hradní posádky mu odpřísáhli věrnost, všichni do jednoho, a nikomu se nic nestalo.
"Kromě Cortnayho Penrosea," zamumlala Catelyn. Nikdy se s tím mužem nesetkala, a přesto ji rmoutilo, když se doslechla o jeho smrti. "Tohle by se Robb měl neprodleně dozvědět," řekla. "Víme, kde se nachází?"
"Naposledy pochodoval směrem ke Skalisku, sídlu rodu Westerlingů," řekl mistr Vymaň. "Kdybych poslal havrana do Jasanohradu, snad by za Robbem mohli poslat jezdce."
"Udělej to."
Jakmile mistr odešel, Catelyn si dopis přečetla znovu. "Lord Meadows nepíše nic o Robertovu nemanželském synovi," řekla dívce vedle sebe. "Předpokládám, že chlapce předal Stannisovi se zbytkem hradu, třebaže musím přiznat, že nechápu, proč po něm Stannis tak toužil."
"Možná se obává chlapcova nároku," navrhla Brienne.
"Bastardova nároku? Ne, v tom bude něco jiného... Jak ten chlapec vypadá?"
"Je mu sedm či osm let, je moc hezký, s černými vlasy a jasně modrýma očima. Návštěvníci Bouřlivého konce ho často považovali za vlastního syna lorda Renlyho."
"A Renly se podobal Robertovi." Catelyn to začínala chápat. "Stannis má v úmyslu předvést nemanželského syna svého bratra říši, aby v něm lidé viděli Roberta a začali si klást otázku, proč svému otci není takto podobný i Joffrey."
"A to je tak důležité?"
"Ti, kteří straní Stannisovi, to budou považovat za důkaz. Ti, co podporují Joffreyho, řeknou, že to nic neznamená." Její vlastní děti v sobě měly víc z Tullyů než ze Starků. Arya byla jediná, v jejíchž rysech byla patrná Nedova podoba. A také Jon Sníh, ale ten není můj. Zjistila, že myslí na Jonovu matku, tu tajnou lásku, o které její manžel nikdy nemluvil. Truchlí pro Neda tak jako já? Nebo ho stále nenávidí za to, že opustil její lože a vrátil se do mého? Modlí se za svého syna, tak jako se já modlím za svoje děti?
Byly to nepříjemné myšlenky a neplodné. Kdyby se Jon byl narodil Ašaře Dayne z Hvězdopadu, jak si někteří šeptali, ta žena je již dávno mrtvá; pokud ne, Catelyn netušila, kdo nebo kde by jeho matka mohla být. Ani na tom nezáleželo. Ned byl nyní mrtev a jeho láska i jeho tajemství zemřely a ním.
Přesto byla udivena roztodivností způsobů, jimiž se muži chovali s ohledem na svoje nemanželské potomky. Ned Jona vždycky zaníceně ochraňoval a ser Cortnay Penrose kvůli tomu Edrikovi Bouři dokonce obětoval život, ale pro takového Roosea Boltona jeho bastard neznamenal víc než jeden z jeho psů, soudě podle podivného chladného dopisu, který od něj Edmure obdržel před necelými třemi dny. Psal v něm, že překročil Trojzubec a táhne na Harrenov, jak mu bylo nařízeno. "Podivný hrad a dobře opevněný, ale Jeho Výsost ho dostane, i kdybych musel zabít každou živou duši v něm, abych ho dobyl." Doufal, že Jeho Výsost mu v důsledku této zásluhy promine zločiny jeho nemanželského syna, kterého zabil ser Rodrik Cassel. "Nepochybně si takový osud zasloužil," psal Bolton. "Nečistá krev je vždycky zrádná a Ramsay měl úlisnou, hrabivou a krutou povahu. Jsem rád, že od něho mám pokoj. Dokud by žil, synové, které mi slíbila moje mladá žena, by se nikdy nemohli cítit bezpečně."
Zvuk spěšných kroků vyhnal tyto morbidní myšlenky z její hlavy. Do místnosti se celý udýchaný přihnal panoš sera

Desmonda a poklekl. "Moje paní... Lannisterové... za řekou."
"Zhluboka se nadechni, chlapče, a pověz mi to pomalu."
Udělal, co mu nařídila. "Průvod ozbrojených mužů," hlásil. "Za Červeným bodcem. Na jejich praporcích je purpurový jednorožec pod lannisterským lvem."
Některý ze synů lorda Braxe. Brax do Řekotočí přijel jen jednou, když ještě byla mladá, aby lordu Hosterovi nabídl sňatek jednoho ze svých synů s ní nebo Lysou. Napadlo ji, jestli tam venku v čele nepřátel náhodou není tentýž syn.
Vyšla na hradby, aby se připojila k seru Desmondovi, a rytíř jí řekl, že Lannisterové přijeli se spoustou praporců z jihovýchodu. "Nic víc než pár předsunutých jezdců," ujistil ji. "Hlavní síla armády lorda Tywina je stále daleko na jihu. Nehrozí nám zde žádné nebezpečí."
Na jih od Červeného bodec se prostírala plochá, otevřená krajina. Catelyn ze strážní věže dohlédla na míle daleko. Přesto byl viditelný jen nejbližší brod. Edmure jeho obranu svěřil lordu Jasonu Mallisterovi, společně se třemi dalšími vzhůru po řece. Lannisterští jezdci nejistě popojížděli blízko vody a jejich šarlatové a stříbrné praporce se třepetaly ve větru. "Nebude jich víc než padesát," odhadoval ser Desmond.
Catelyn se dívala, jak se jezdci roztahují do dlouhé řady. Muži lorda Jasona na ně čekali schovaní za kameny, trávou a kopečky. Ozvalo se zatroubení trumpety a jezdci váhavou chůzí vyrazili kupředu a začali se brodit do proudu. Na okamžik představovali skvělou ukázku síly. Všichni byli oděni v zářivé zbroji, nad hlavami jim ve větru plápolaly praporce a sluneční paprsky se odrážely od hrotů jejich kopí.
"Teď," uslyšela Brienne zamumlat.
Bylo obtížné rozlišit, co se děje, ale i zdálky k nim doléhalo bolestné koňské ržání, pod nímž Catelyn slyšela slabší třeskot oceli o ocel. Jeden z praporců náhle zmizel, protože jeho vlajkonoš byl sestřelen šípem, a brzy poté již proud unášel kolem jejich hradeb první mrtvolu. Do té doby již lannisterští jezdci zmatené couvali. Dívali se na ně z hradeb, jak se znovu formují, jak se krátce radí a jak cválají zpátky směrem, odkud přijeli. Muži na hradbách za nimi volali urážky, třebaže lannisterští bojovníci již byli příliš daleko, než aby je slyšeli.
Ser Desmond se poplácal po břiše. "Kéž by to tak viděl lord Hoster. Roztančil by se z toho."
"Obávám se, že dny, kdy můj otec tančil, již dávno minuly," řekla Catelyn, "a tento boj teprve začal, Lannisterové se vrátí. Lord Tywin má dvakrát tolik vojáků než můj bratr."
"Ať jich má třeba desetkrát tolik, na tom nezáleží," řekl ser Desmond. "Západní břeh Rudého bodec je vyšší než východní, moje paní. a dobře zalesněný. Lučištníci jsou dobře ukrytí a mají čisté pole pro své šípy, a kdyby se objevila jakákoli trhlina, Edmure má svoje nejlepší rytíře v záloze, připravené okamžitě vyrazit tam, kde jich bude nejvíc zapotřebí. Řeka je zadrží."
"Modlím se, abys měl pravdu," řekla Catelyn vážně.
Té noci přišli znovu. Nařídila svým lidem, aby ji probudili v okamžiku, kdy se nepřítel objeví. Krátce po půlnoci se jejího ramene zlehka dotkla služebná. Catelyn se na loži okamžitě posadila. "Co se děje?"
"Jsou znovu u brodu, moje paní."
Catelyn, zahalená ve spací róbě, vyšla na střechu věže. Viděla odtamtud přes hradby a na měsícem zalitou řeku, kde zuřila bitva. Obránci rozdělali podél břehu ohně a Lannisterští se možná domnívali, že budou bojovat proti rozespalým bojovníkům. Pokud si to opravdu mysleli, byla to pošetilost. Temnota byla přinejmenším nejistým spojencem. Muži, kteří vjeli do řeky a jali se brodit na druhou stranu, šlapali do skrytých tůní a za hlasitého šplouchání padali, zatímco ostatní zakopávali o kameny nebo si rozsekávali nohy o skryté ježky. Mallisterští lučištníci posílali přes řeku syčivou smršť šípů, na kterou byl z výše neskutečné krásný pohled. V po kolena hluboké vodě se otáčel a svíjel jeden muž, tucetkrát probodnutý a hořící, dokud se nakonec nezhroutil a nebyl smeten proudem. Než jeho tělo doplulo k hradbám Řekotočí, vyprchal z něj život a uhasly i plameny.
Malé vítězství, pomyslela si Catelyn, když boj skončil a přeživší nepřítel se vytratil zpátky do noci, ale přesto vítězství.
Sestupovaly po točitých schodech a Catelyn se Brienne zeptala, co si o tom myslí. "Byl to jen dotek konečku prstu lorda Tywina, moje paní," odpověděla dívka. "Tápá, hledá slabé místo a nechráněný přechod. Pokud ho nenajde, zatne prsty v pěst a pokusí se nějaký vytvořit." Brienne shrbila ramena. "To bych alespoň udělala já na jeho místě." Zajela rukou k jilci svého meče a jemně se ho dotkla, jako by se chtěla ujistit, že ho tam stále má.
Bohové, pomozte nám, jestli k něčemu takovému dojde, pomyslela si Catelyn. Přesto neexistovalo nic, co by mohla udělat. Tam na řece to byla Edmurova bitva; její zuřila zde uvnitř hradu.
Příštího rána při snídani poslala pro stárnoucího majordoma svého otce, Utheryda Waynea. "Nech seru Cleosovi donést džbán vína. Mám v úmyslu vyslechnout ho a potřebuju, aby mu víno rozvázalo jazyk."
"Jak poroučíš, moje paní."
Nedlouho poté přijel jezdec s mailisterským orlem vyšitým na hrudi a se vzkazem od lorda Jasona o další bitvě a dalším vítězství. Ser Flement Brax se snažil vynutit si přechod na jiném brodu šest líg jižně od Řekotočí. Tentokrát Lannisterští zkrátili svá kopí a vydali se přes řeku bez koní, ale mallisterští lučištníci je přivítali deštěm vysoko vystřelovaných šípů, které jako krupobití dopadaly na jejich štíty, zatímco škorpiony, které Edmure nechal rozmístit na břehu řeky, proti nim metaly těžké kameny a rozbíjely jejich řady. "Nechali ve vodě tucet mrtvých. Na mělčími se dostali jenom dva a s těmi jsme rychle skoncovali," hlásil jezdec. Také jí řekl o boji výš po proudu, kde brody bránil lord Karyl Vance. "Tyto útoky také byly úspěšně odraženy a nepřítel ztratil mnoho mužů."
Možná je Edmure moudřejší, než jsem si myslela, říkala si Catelyn. Všem jeho lordům jeho bitevní plány připadaly rozumné, tak proč jsem byla tak slepá? Můj bratr už není malý chlapec, jakého si pamatuju, o nic víc, než jím není Robb.
Počkala do večera a pak odešla navštívit sera Cleose Freye, odůvodňujíc si svoje čekání tím, že čím déle to bude odkládat, tím bude Frey opilejší. Vstoupila do věžní cely a ser Cleos padl na kolena. "Moje paní. já o žádném útěku nevím. Skřet řekl, že Lannister potřebuje lannisterský doprovod, tak přísahám na svou rytířskou-"

"Vstaň, sere." Catelyn se posadila. "Já vím, že žádný vnuk Waldera Freye by nikdy nebyl křivopřísežníkem." Pokud by z toho neměl užitek. "Můj bratr říkal, že jsi přinesl mírové podmínky."
"Přinesl." Ser Cleos vrávoravě vstal. Potěšilo ji, když viděla, jak se kymácí.
"Pověz mi je," poručila mu a on to udělal.
Když domluvil, Catelyn tam zůstala zamračeně sedět. Edmure měl pravdu, ty podmínky byly nepřijatelné, kromě jedné Lan nister chce vyměnit Aryu a Sansu za svého bratra?"
"Ano. Seděl na Železném trůnu a přísahal na to."
"Před svědky?"
"Před celým dvorem, moje paní. A také před bohy. Pověděl jsem to už seru Edmurovi, ale on mi na to řekl, že to není možné, že Jeho Výsost Robb s tím nikdy nebude souhlasit."
"Mluvil pravdu." Sama nemohla říci, zda Robb dělá či nedělá dobře. Arya a Sansa byly dětmi. Králokat, živý a volný, byl jedním z nejnebezpečnějších mužů v říši. Tato cesta nikam nevedla. "Viděl jsi moje děvčata? Zacházejí s nimi dobře?"
Ser Cleos zaváhal, "Já... ano, zdá se..."
Snaží se vymyslet lež, uvědomila si Catelyn, ale víno mu zatemnilo rozum. "Sere Cleosi," řekla chladným hlasem, "předstíral jsi, že svoje muže potřebuješ, aby tě sem bezpečně doprovodili, a přitom s námi hráli falešnou hru. Zalži mi a budeš viset z hradeb vedle nich. Věř mi. Ptám se tě znovu - viděl jsi moje dcery?"
Měl čelo orosené potem. "V den, kdy mi Tyrion sdělil svoje podmínky, jsem v trůnní síni viděl Sansu. Vypadala velmi půvabně, moje paní. Snad jen maličko bledá. Dalo by se říct, že byla... povadlá." Sansu, ale ne Aryu. To by mohlo znamenat cokoli. Arya vždycky byla hůře zvladatelná. Možná ji Cersei nechtěla předvádět u dvora ze strachu, co by mohla říci nebo udělat. Možná ji někam bezpečně uklidili, aby nebyla na očích. Nebojí možná zabili. Catelyn tu myšlenku zaplašila. "Jeho podmínky, řekl jsi... jenomže královnou regentkou je Cersei."
"Tyrion tehdy mluvil za oba. Královna tam nebyla. Bylo mi řečeno, že je indisponována."
"Podivné." Catelyn si znovu vzpomněla na strašlivou cestu Měsíčními horami a na způsob, jakým se Tyrionu Lannisterovi nějak podařilo získat do svých služeb toho žoldnéře. Ten trpaslík je na svůj vzrůst až příliš chytrý. Nedokázala si představit, jak mohl přežít cestu přes hory, poté, co ho její sestra Lysa vyhnala z Údolí, a přesto ji to nepřekvapilo. Alespoň že se nijak nepodílel na Nedově vraždě. A přišel mi napomoc, když nás napadlí muži z klanů. Kdybych mohla důvěřovat jeho slovům...
Rozevřela ruce a pohlédla na jizvy na svých prstech. Stopy po jeho dýce, připomněla si. Po jeho dýce v ruce vraha zaplaceného za to, aby Branovi podřízl hrdlo. Třebaže trpaslík to popřel. Dokonce i poté, co ho Lysa zamkla do jedné ze svých nebeských cel a vyhrožovala mu, že vyletí ven jejími měsíčními dveřmi, jestliže stále bude zapírat. "Lhal," řekla a prudce vstala. "Lannisterové jsou lháři všichni do jednoho a Skřet je tím nejhorším z nich. Ten vrah byl vyzbrojen jeho dýkou."
Ser Cleos na ni nechápavě hleděl. "Já o žádné dýce nevím -"
"Nevíš nic," souhlasila a odešla z jeho cely. Brienne se k ní připojila, tichá jako vždy. O kolik to má jednodušší, pomyslela si Catelyn s bodnutím závisti. V tomto ohledu je jako muž. Pro muže je odpověď vždycky stejná a nikdy není dál než nejbližší meč. Pro ženu a matku je cesta mnohem kamenitější a hůře schůdná.
Povečeřela ve velké síni se svojí posádkou, aby jim dodala tolik odvahy, kolik jen byla schopná. Rymund Veršotepec během všech chodů zpíval, a tak alespoň nemusela nic říkat. Skončil písní, kterou napsal o Robbově vítězství ve Volském brodu. "A hvězdy noci byly očima jeho vlků a vítr sám byl písní jejich."
Mezi slokami Rymund vždycky zvrátil hlavu dozadu a zavyl a nakonec s ním vyla polovina síně, dokonce i Desmond Grell, který pořádně přebral. Jejich hlasy se odrážely od krovů.
Jen ať si zpívají, pokud jim to dodá odvahy, pomyslela si Catelyn, která si pohrávala se svým stříbrným pohárem.
"Když jsem ještě byla malá, na Večeropadu vždycky pobýval nějaký zpěvák," řekla Brienne tiše. "Naučila jsem se všechny jejich písně zpaměti."
"Sansa dělávala to samé, třebaže zpěváci nebyli na Zimohradu častými hosty." Já ji ujišťovala, že budou v Králové přístavišti. Napovídala jsem jí, že tam uslyší tu nejkrásnější hudbu, že otec jí najde nějakého učitele, aby ji naučil hrát na harfu. Och, bohové, odpusťte mi...
"Vzpomínám si na jednu ženu..." řekla Brienne. "Pocházela z místa odkudsi za úzkým mořem. Nepoznala jsem, jakým jazykem zpívala, ale měla hlas stejně půvabný, jako byla krásná. Měla oči barvy švestek a pas tak útlý, že můj otec jej mohl sevřít do dlaní. Jeho ruce byly téměř stejně velké jako moje." Sevřela svoje dlouhé, silné prsty, jako by je chtěla schovat.
"Zpívávala jsi svému otci?" zeptala se Catelyn.
Brienne zavrtěla hlavou, s pohledem upřeným do talíře, jako by chtěla najít odpověď v omáčce.
"Lordu Renlymu?"
Dívka zrudla. "Nikdy, já... Jeho šašek někdy pronášel kruté poznámky a já..."
"Jednoho dne budeš muset zazpívat mně."
"Já... to ne, prosím, nemám nadání." Brienne vstala od stolu. "Promiň mi, moje paní. Dovolíš mi nyní odejít?"
Catelyn přikývla. Vysoká nemotorná dívka odešla ze siné dlouhými kroky, téměř nepovšimnuta mezi veselím panujícím kolem ní. Ať jsou bohové s ní, pomyslela si Catelyn, která se nepřítomně obrátila ke své večeři.
Trvalo to tři dny, než dopadl úder pěsti, který Brienne předvídala, a pět dní, než se o něm doslechli, Catelyn právě seděla u svého otce, když dorazil Edmurův posel. Byl oděný v promačkané zbroji, boty měl zaprášené a v jeho bojové suknici zela velká díra, ale když poklekl, poznala podle výrazu jeho tváře, že nese dobré zprávy. "Vítězství, moje paní."
Podal jí Edmurův dopis. Když rozlamovala pečeť, chvěla se jí ruka. Její bratr psal, že lord Tywin se pokoušel vynutit si

násilím přechod na tuctu různých míst, ale každý jeho útok byl odražen. Lord Lefford se utopil, crakehallský rytíř přezdívaný Silný kanec byl vzat do zajetí, ser Addam Marbrand byl třikrát přinucen dát se na ústup... ale ta nejzuřivější bitva byla vybojována u Kamenného mlýna, kde útok vedl sám ser Gregor Clegane. Padlo tam tolik jeho mužů, až hrozilo, že těla jejich mrtvých koní přehradí řeku. Nakonec Hora a hrstka jeho nejlepších bojovníků obsadili západní břeh, ale Edmure na ně poslal svoji zálohu a ti je rozprášili. Ser Gregor sám přišel o koně a potácel se zpátky přes Rudý bodec pešky, krvácející z tuctu ran, zatímco kolem něho padal déšť šípů a kamenů. "Ti nepřejdou, Cat," psal Edmure. "Lord Tywin pochoduje na jihovýchod. Možná je to jen finta, možná definitivní ústup, na tom nezáleží. Nepřejdou."
Ser Desmond Grell se rozplýval radostí. "Kéž bych tak byl s ním," řekl starý rytíř, když mu dopis přečetla. "Kde je ten blázen Rymund? U bohů, na tohle musí složit píseň, takovou, že si jí bude chtít poslechnout dokonce i Edmure. Mlýn, který semlel Horu, sám bych téměř dokázal složit slova, kdybych měl hudební nadání."
"Nechci tu slyšet žádné písně, dokud boj neskončí," řekla Catelyn, možná až příliš ostře. Nakonec přesto seru Desmondovi dovolila rozšířit tu zprávu a souhlasila s tím, aby nechal otevřít pár sudů vína na počest vítězství u Kamenného mlýna. Nálada v Řekotočí dosud byla napjatá a vážná; všem jim bude s trochou vína a naděje lépe.
Té noci hrad hlaholil zvuky oslavy. "Řekotočí!" volali prostí lidé, a taky: "Tullyové! Tullyové!" Přišli sem vystrašení a bezmocní a jejich bratr je přijal, třebaže většina lordů by před nimi zavřela bránu. Jejich hlasy proplouvaly vysokými okny a pronikaly pod těžkými sekvojovými dveřmi. Rymund hrál na svoji harfu, provázen párem bubeníků a mladíkem s rákosovými píšťalami. Catelyn naslouchala dívčímu smíchu a vzrušenému hovoru holobrádků, které zde její bratr ponechal na jejich obranu. Milé zvuky... a přesto ji nedojaly. Nemohla s nimi jejich štěstí sdílet.
V soláru svého otce našla těžký, v kůži vázaný atlas a otevřela jej na stránkách s mapou říčních krajin. Její pohled padl na Rudý bodec a sjížděl po něm v mihotavém světle svící dolů. Pochoduje na jihovýchod, pomyslela si. Usoudila, že nyní už bude na horním toku Černovodého proudu.
Knihu zavřela mnohem nepokojnější, než byla předtím. Bohové je obdarují jedním vítězstvím za druhým. V Kamenném mlýně, u Volského brodu, při Bitvě táborů, v Šeptajícím lese...
Jenomže když vyhráváme, proč mám takový strach?

BRAN

Ten zvuk byl tím nejtišším zacinkáním, zaškrábáním oceli o kámen. Zvedl hlavu z tlap a zavětřil v nočním vzduchu. Večerní déšť probudil stovky spících pachů a přidal jim na zralosti a síle. Tráva a trnité keře, ostružiny rozšlapané na zemi, bláto, červi, tlející listí, krysa šramotivě cupitající mezi keři. Zachytil pach černého chundelatého kožichu svého bratra a ostrou měďnatou pachuť krve veverky, kterou zabil. Ve větvích nad jeho hlavou se pohybovaly jiné veverky, páchly mokrou srstí a strachem a jejich drobné tlapky škrábaly po kůře. Ten zvuk, který zaslechl předtím, zněl podobně. Uslyšel ho znovu. Cinkání a škrábání. Přimělo ho to vstát. Vztyčil uši a zvedl ocas. Zavyl, táhlým děsivým zvukem, voláním, které mělo probudit spící, jenomže hromada lidmi nakupeného kamene byla tichá a mrtvá. Panovala nehybná vlhká noc, taková, co lidi zahání do jejich doupat. Déšť ustal, ale lidé se dál schovávali před vlhkem, schoulení u ohňů ve svých kamenných jeskyních.
Jeho bratr, který vyklouzl zpod stromů, se pohyboval téměř stejně tiše jako další bratr, na kterého si nejasně vzpomínal, ten bílý s očima barvy krve. Oči tohoto bratra byly jezírky temného stínu a vzadu na krku se mu ježila srst. Také ty zvuky slyšel a věděl, že znamenají nebezpečí.
Tentokrát bylo cinkání a škrábání následováno zaskřípěním a tichým rychlým pleskáním v kůži oděných nohou po kameni. Vítr k němu přinesl ten nejslabší závan pachu lidí, které neznal. Cizí lidé. Nebezpečí. Smrt.
Rozběhl se po zvuku, se svým bratrem uhánějícím vedle sebe. Před nimi se do výše zvedal kamenný spletence s kluzkými, mokrými zdmi. Vycenil zuby, ale lidská skála si toho nevšímala. Nad ním se tyčila brána, černý kovový had pevně ovinutý kolem mříží a tyčí. Když se proti němu rozběhl, brána se zachvěla, had zachřestil a maličko se pohnul, ale nepovolil. Přes tyče viděl dlouhý kamenný tunel, který vedl mezi zdmi na kamenité pole za ním, avšak neexistoval způsob, jak se tam dostat. Mezi mřížemi mohl prostrčit jenom čenich, nic víc. Jeho bratr se již mnohokrát pokoušel rozkousat železné kosti brány svými zuby, ale nikdy se mu to nepodařilo. Také se společně snažili podhrabat pod nimi, jenomže pod bránou byly velké ploché kameny, napolo pokryté zeminou a nafoukaným listím.
S vrčením chvíli chodil sem a tam, pak se proti bráně rozběhl znovu a vší silou do ní narazil. Nepatrně se pohnula a odrazila ho zpátky. Je zamčená, pošeptalo mu něco. Na řetěz. Hlas, který neslyšel, pach bez vůně. Jiné přístupové cesty byly také zavřené. Tam, kde ve zdech lidské skály zely dveře, bylo silné, odolné dřevo. Cesta dovnitř neexistovala.
Tamhle je, ozval se šepot a jemu se zdálo, jako by spatřil stín velkého stromu obaleného jehličím, vyrůstajícího z černi země do desetinásobné výšky člověka. Když se ale rozhlédl kolem sebe, nic tam nebylo. Na druhé straně božího háje je tam strážní strom, pospěš si, pospěš...
Černí noci k němu dolehl tlumený výkřik, záhy umlčený.
Rychle se otočil a vběhl zpátky mezi stromy. Pod tlapami mu šustilo vlhké listí a šlehaly po něm větve keřů, kolem kterých probíhal. Slyšel sve'ho bratra, jak běží těsně za ním. Uháněli pod stromem srdce a kolem chladného jezírka, přes ostružiníky, změtí podrostu z mladých doubků, jasanů a hlohu, až na vzdálenou stranu háje... a tam byl, stín, který zahlédl, aniž ho viděl, šikmo rostoucí strom sahající až k vrcholkům střech. Strážní strom, zasáhla ho myšlenka.
Tehdy si vzpomněl, jaké to je šplhat. Všude je jehličí, škrábe ho do holého obličeje a padá mu na záda, na rukou má lepkavou mízu a cítí kolem sebe ostrý borový pach. Byl to strom, po kterém by snadno vyšplhal kterýkoli chlapec; šikmo nakloněný, rozsochatý a s větvemi tak blízko u sebe, že téměř tvořily žebřík, svažující se rovnou na střechu.

Zavrčel, očichal úpatí kmene stromu, zvedl nohu a označil jej proudem moči. Do čenichu ho škrábla nízko vyrůstající větev a on po ní chňapl. Kroutil jí a tahal za ni, dokud dřevo nepovolilo a neutrhlo se. Měl tlamu plnou jehličí a cítil hořkou chuť mízy. Potřásl hlavou a zavrčel na dřevo.
Jeho bratr, který seděl za ním, pozvedl hlas v táhlém zavytí, v písni černé zármutkem. Tahle cesta pro ně není. Nebyli veverkami ani lidskými mláďaty, a tak nemohli šplhat po kmenech stromů a držet se ho měkkými růžovými tlapkami a neohrabanými chodidly. Byli běžci, lovci, tuláci.
Za temnotou noci, za kamenem, který je obklopoval, se probudili psi a začali štěkat. Jeden, poté druhý a pak všichni, burcovali na poplach. Ucítili to taky: pach nepřítele a strachu.
Naplnila ho zoufalá zuřivost, palčivá jako hlad. Odskočil od zdi, poodběhl mezi stromy, se stíny větví a listoví promítajícími se na jeho šedou srst... a pak se otočil a prudce se rozběhl zpátky. Jeho tlapy se přímo vznášely, rozkopávaly vlhké listí a borové jehličí a na kratičký okamžik měl pocit, jako by byl lovcem, který pronásleduje prchajícího jelena. Viděl jeho paroží, cítil ho a letěl za ním. Když nasál pach strachu zvířete, rozbušilo se mu srdce a z úst mu začaly téci sliny, a pak už se ocitl u šikmého stromu a vrhl se vzhůru proti jeho kmeni. Vyskočil nahoru, jednou, dvakrát, třikrát, dokud se neocitl mezi nižšími větvemi. Nohy se mu zaplétaly mezi drobné větévky, které ho šlehaly do očí. a všude byly bodavé šedozelené jehličky, jimiž si klestil cestu vzhůru. Musel zpomalit. Něco chňaplo po jeho noze a on ji se zavrčením vyprostil. Kmen pod jeho tělem se zužoval, nakloň byl stále prudší, strom už rostl téměř kolmo. Vlhká kůra, o kterou se pokoušel zachytit, se pod jeho drápy trhala jako kůže. Byl ve třetině cesty vzhůru, v polovině, ještě výš, měl střechu již téměř na dosah... a pak položil tlapu na kmen a ucítil, jak klouže po mokrém dřevu, a najednou padal. Zavyl strachem a vzteky a padal a padal a točil se dokola, zatímco země se řítila k němu, aby ho rozbila na kusy... A pak byl Bran již zpátky v posteli ve své osamělé věžní místnosti, zapletený do pokrývky a celý udýchaný. "Léto," vykřikl nahlas. "Léto." Rameno, na které dopadl, ho bolelo, ale Bran věděl, že to je jenom slabým odvarem toho, co cítí vlk. Jojen mluvil pravdu. Jsem zvíře. Zvenčí slyšel slabé štěkání psů. Přišlo sem moře. Hrne se přes naše hradby, přesně tak, jak to viděl Jojen. Popadl tyč nad svojí hlavou, vytáhl se do sedu a zavolal o pomoc. Nikdo nepřišel a on si po chvíli uvědomil, že nikdo ani nepřijde. Před jeho dveřmi nestál žádný strážný. Ser Rodrik s sebou odvedl všechny bojeschopné muže a Zimohrad zde byl ponechán jenom se symbolickou posádkou.
Ostatní odjeli před osmi dny, šest stovek mužů ze Zimohradu a nejbližších pevností. Cley Cerwyn měl přivést další tři stovky mužů, kteří se k nim připojí za pochodu, a mistr Luwin před ně poslal havrany, povolávající odvedence z Bílého přístavu a území mohylových hrobů, ba dokonce z odlehlých míst hluboko ve vlčím lese. Torrhenův dvůr byl napaden jakýmsi obludným válečníkem jménem Dagmer Rozseklý. Stará chůva jim vyprávěla, že není možné zabít ho, že mu nepřítel jednou rozsekl hlavu vpůli sekerou, ale Dagmer prosté ty dvě půlky dal znovu k sobě a držel je u sebe tak dlouho, dokud mu opět nesrostly. Že by ten Dagmer vyhrál? Torrhenův dvůr se nacházel mnoho dnů jízdy od Zimohradu, a přesto...
Bran vstal z postele a přesouval se pomocí rukou od tyče k tyči, dokud se nedostal až k oknu, kde. otevřel okenice. Nádvoří zelo prázdnotou. "Hodore!" křikl dolů, jak nejhlasitěji dokázal. Hodor určitě spí nad stájemi, ale když zavolá dost hlasitě, možná ho uslyší, nebo ho zaslechne někdo jiný. "Hodore, pojď sem rychle! Ošo! Meero, Jojene, kdokoli!" Bran si zvedl ruce do tvaru trumpety k ústům. "HÓÓÓDÓÓÓRÉÉÉ!"
Jenomže když se za ním s hlasitým zapraskáním otevřely dveře, vstoupil jimi dovnitř muž, kterého Bran nikdy předtím neviděl. Měl na sobě kožený kabátec pošitý překrývajícími se železnými destičkami, v jedné ruce třímal dlouhou dýku a na zádech měl připevněnou sekeru. "Co tu chceš?" zeptal se Bran vyděšeně. "Toto je moje komnata. Odejdi odsud."
Za mužem vešel do pokoje Theon Greyjoy. "My ti neublížíme, Brane."
"Theon?" Brana zalila slabost z náhlé úlevy. "Poslal té Robb? Přijel sem s tebou?"
"Robb je daleko odsud. Ten ti teď nepomůže."
"Nepomůže?" hlesl zmateně. "Neděs mě, Theone."
"Teď jsem princ Theon. Oba jsme princové, Brane. Kdo by to byl kdy řekl? Jenomže já jsem se právě zmocnil tvého hradu, můj princi."
"Zimohradu?" Bran nevěřícně zavrtěl hlavou. "Ne, to přece není možné."
"Nech nás o samotě, Werlagu." Muž s dýkou se vzdálil. Theon se posadil na postel. "Poslal jsem čtyři muže přes hradby s háky a provazy a ti nám ostatním otevřeli zadní bránu. Dokonce i teď moji muži bojují s tvými. Ujišťuji tě, že Zimohrad je skutečně můj."
Bran to nechápal. "Ale vždyť jsi přece byl svěřencem mého otce!"
"A teď jste ty a tvůj bratr mými svěřenci. Jakmile boj skončí, moji muži přivedou zbytek vašich lidí do velké síně. Společně k nim promluvíme. Ty jim povíš, že jsi mi předal Zimohrad, a nařídíš jim, aby mně sloužili a poslouchali svého nového pána stejně, jako poslouchali toho starého."
"To neudělám!" řekl Bran. "Budeme bojovat a porazíme vás. Já jsem se přece nevzdal a ty mě nemůžeš donutit, abych jim řekl, že jsem to udělal."
"Tohle není hra, Brane, takže si přede mnou nehraj na malého kluka a neztěžuj to. Hrad je můj, ale ti lidé stále patří tobě. Pokud chceš, aby se jim nic nestalo, měl bys udělat, co ti říkám." Vstal a zamířil ke dveřím. "Někdo sem přijde, aby tě oblékl a odnesl dolů do velké síně. Pečlivě si rozmysli, co jim řekneš."
Čekání Branovi přivodilo pocit ještě větší bezmocnosti, než měl předtím. Seděl na okenním sedátku a hleděl ven na temné věže a zdi černé jako stín. Jednou se mu zdálo, že za strážnicí slyšel výkřiky a také něco, co mohlo být řinčením mečů, ale neměl uši Léta ani jeho čenich, aby něco cítil. Když jsem vzhůru, jsem stále zlomený, ale když spím, když jsem Léto, mohu běhat a bojovat a taky lépe slyším a cítím.
Předpokládal, že pro něho přijde Hodor nebo možná dokonce některá ze služebných, ale když se dveře znovu otevřely, byl v nich mistr Luwin, který nesl v ruce svíci. "Brane," řekl, "víš... víš už, co se stalo? Řekli ti to?" Čelo nad levým

okem měl roztržené a po tváři mu stékala krev.
"Přišel sem Theon. Říkal, že Zimohrad teď patří jemu."
Mistr postavil svíci na zem a otřel si krev z tváře. "Přeplavali vodní příkop a za pomoci háků a lan přelezli hradby. Přišli sem celí mokří, voda z nich jen kapala a v rukou třímali ocel." Posadil se na židli u dveří. Z rány na čele se mu znovu vyřinula krev. "Pivní břich byl u brány. Překvapili ho ve vížce a zabili ho. Senohlávek je zraněný. Než vtrhli ke mně, měl jsem ještě čas vyslat na cestu dva havrany. Pták do Bílého přístavu odletěl, ale toho druhého sestřelili šípem." Mistr měl zrak sklopený do rohoží. "Ser Rodrik si odvedl příliš mnoho našich mužů, ale já jsem tím vinen stejnou měrou jako on. Toto nebezpečí jsem nikdy nepředvídal, nikdy..."
Jojen ho předvídal, pomyslel si Bran. "Měl bys mi pomoct obléknout se."
"Ano, přesně to uděláme." V těžké, železem okované truhlici u nohou Branovy postele mistr našel spodní prádlo, kalhoty a tuniku. "Jsi Starkem ze Zimohradu a Robbovým dědicem. Musíš vypadat jako princ." Společně ho oblékli tak, aby vyhlížel jako lord.
"Theon chce, abych se vzdal hradu," řekl Bran, když mu mistr upevňoval plášť jeho oblíbenou sponou ve tvaru vlčí hlavy ze stříbra a černého jantaru.
"Není to nic, zač by ses měl stydět. Pán musí chránit svoje poddané. Krutá místa rodí kruté lidi, Brane. Pamatuj na to, až budeš jednat s těmi železnými muži. Tvůj lord otec se snažil ze všech sil, aby Theonovu povahu změnil, ale obávám se, že se přece jen snažil málo a že začal příliš pozdě."
Železný muž, který pro něho přišel, byl podsaditý zavalitý člověk s vousem černým jako uhel, jenž mu pokrýval dobrou polovinu hrudníku. Bez problémů chlapce snesl dolů, třebaže se nezdálo, že by tím úkolem byl zrovna nadšen. Rickonova ložnice se nacházela v polovině cesty dolů po schodišti. Čtyřletý chlapec byl zmámený spánkem, když ho probudili, "Chci matku," fňukal. "Chci ji, A taky Chundeláče."
"Tvoje matka je daleko odsud, můj princi," Mistr Luwin dítěti svlékl noční košili přes hlavu. "Ale jsem tady já a Bran."
Pomohl Rickonovi obléknout se a vyvedl ho ven.
Pod sebou narazili na Meeru a Jojena, které vyháněl z jejich komnaty holohlavý muž, jehož oštěp byl o dobré tři stopy delší než muž sám. Jojen pohlédl na Brana a jeho oči byly zelenými jezírky plnými smutku. Další železní muži vyháněli Freye. "Tvůj bratr přišel o svoje království," řekl Malý Walder Branovi. "Teď už nejsi princ, jenom rukojmí."
"Jenomže ty taky," řekl Jojen, "i já a všichni ostatní."
"S tebou nikdo nemluvil, žabožroute."
Jeden z železných mužů šel před nimi s pochodní v ruce, ale venku se znovu dalo do deště a pochodeň brzy zhasla. Když pospíchali přes nádvoří, slyšel výt vlky v božím háji. Doufám, že si Léto neublížit, když padal ze stromu.
Theon Greyjoy sedel ve vysokém křesle Starků. Sundal si plášť. Na košili z jemného drátěného pletiva měl černou bojovou suknici ozdobenou zlatou krakaticí svého rodu. Jeho ruce spočívaly na vlčích hlavách vytesaných na koncích širokých kamenných opěrek. "Theon sedí v Robbově křesle," postěžoval si Rickon.
"Buď zticha, Rickone." Bran kolem sebe cítil hrozbu, ale jeho bratr byl ještě příliš malý. Zapálili pár pochodní a rozdělali oheň ve velkém krbu, ale většina síně tonula v šeru. Lavice byly naskládané u stěn, nebylo tam žádné místo k sezení, lidé z hradu tam stáli v malých skupinkách a neodvažovali se promluvit. Viděl starou chůvu bezhlesně otevírající a zavírající bezzubá ústa. Senohlávka přivedli dovnitř další dva strážní. Kolem holého hrudníku měl zakrvácený obvaz. Zjizvený Tym byl neutěšitelný a Beth Cassel plakala strachy.
"Kohopak to tu máme?" zeptal se Theon a pokývl hlavou směrem k Reedovým a Freyovým.
"Jsou to svěřenci lady Catelyn, oba jménem Walder Frey," vysvětloval mistr Luwin. "A toto je Jojen Reed a jeho sestra Meera, syn a dcera Howlanda Reeda ze Stráže u Šedé vody, kteří přišli obnovit svoji přísahu věrnosti Zimohradu."
"Někteří by to mohli považovat za špatně načasované," řekl Theon, "ale já ne. Jste tady a zůstanete tu." Vstal z vysokého křesla. "Přines sem prince, Lorrene." Muž s černým vousem hodil Brana na kamenný trůn, jako by byl pytlem ovsa.
Do velké síně stále vcházeli lidé, pohánění výkřiky a tupými konci oštěpů. Gage a Oša přišli z kuchyně, uprášení od mouky, jak zadělávali těsto na ranní chléb. Mikkena přitáhli dovnitř klejícího. Farlen vešel kulhavým krokem a snažil se přitom podpírat Pallu. Šaty, které měla na sobě, byly roztrhané; držela si je v zaťaté pěsti a šla, jako by pro ni každý krok byl utrpením. Septon Chayle jí běžel na pomoc, ale jeden z železných mužů ho srazil k zemi.
Posledním zajatcem, který vešel do síně, byl vězeň Smraďoch, jehož předcházel pronikavý ostrý zápach. Bran cítil, jak se mu z něho zvedá žaludek. "Tohodle jsme našli zamčeného ve věžní cele," oznámil muž, který ho přivedl, bezvousý mladík se skořicově zbarvenými vlasy a v mokrých šatech, nepochybně jeden z těch, kteří přeplavali vodní příkop. "Prý mu říkají Smraďoch."
"Myslím, že vím proč," řekl Theon s úsměvem. "To tak strašně smrdíš vždycky, nebo jsi právě ošoustal prasnici?"
"Od té doby, co mě zavřeli, jsem neošoustal nikoho, můj pane. Ve skutečnosti se jmenuju Heke. Byl jsem ve službách Bastarda z Hrůzova, dokud mu Starkové jako svatební dar nedali šíp do zad."
Theonovi to připadalo zábavné. "S kým se oženil?"
"S vdovou z Hornwoodů, můj pane."
"S tou babiznou? Copak byl slepý? Vždyť měla cecky jako prázdné vinné měchy, suché a povadlé."
"On se s ní neoženil pro její cecky, můj pane."
Železní muži zabouchli vysoké dveře na konci síně. Bran z vysokého křesla viděl, že jich je zhruba dvacet. Pravděpodobně nechali nějaké muže u brány a u zbrojnice. Přesto jich nemohlo být víc než třicet.
Theon zvedl ruku, aby si vyžádal ticho. "Všichni mě znáte -"
"Jo, a víme, že jsi pytlem smradlavého hnoje!" vykřikl Mikken, než ho plešatý muž bodl tupým koncem oštěpu do břicha a pak ho rukojetí uhodil přes obličej. Kovář padl na kolena a vyplivl zub.

"Mikkene, buď zticha." Bran se snažil mluvit přísně a jako lord, tak jako vždycky mluvil Robb, když někomu něco nařizoval, ale hlas ho zradil a jeho slova byla pisklavým vyjeknutím.
"Poslechni svého paníčka, Mikkene," řekl Theon. "Má víc rozumu než ty."
Dobrý pán chrání svůj lid, připomněl si. "Předávám Zimohrad Theonovi."
"Hlasitěji, Brane. A říkej mi princi,"
Zvedl hlas. "Předávám Zimohrad princi Theonovi. Všichni teď budete dělat, co vám nařídí."
"Ať jsem proklatý, jestli ho budu poslouchat!" zařval Mikken.
Theon jeho výkřik ignoroval. "Můj otec si nasadil prastarou korunu ze soli a kamene a prohlásil se za krále Železných ostrovů. Zabírá si pro sebe také sever, a to právem dobyvatele. Vy všichni budete jeho poddanými."
Jdi do prdele." Mikken si otřel krev z úst. "Já sloužím Starkům, ne nějakým zrádcovským potvorám z - áách." Konec oštěpu ho srazil obličejem dolů na kamennou podlahu.
"Kováři mají silné ruce, ale slabé mozky," poznamenal Theon. "Pokud mně vy ostatní budete sloužit stejně věrně, jako jste sloužili Nedu Starkovi, shledáte, že jsem tím nejlaskavějším pánem, jakého jen můžete mít."
Mikken, který klečel na kolenou a opíral se rukama o podlahu, plival krev. Prosím, ne, Mikkene, žadonil Bran v duchu, ale kovář vykřikl: "Jestli si myslíš, že dokážeš udržet sever s touhle žalostnou sebrankou -"
Plešatý muž zezadu vbodl hrot svého oštěpu Mikkenovi do krku. Ocel projela masem a vyjela mu z hrdla v přílivu krve. Jakási žena vykřikla a Meera pevně objala Rickona. Utopil se v krvi, pomyslel si Bran otupěle. Ve své vlastní krvi.
"Ještě někdo chce něco říct?" zeptal se Theon Greyjoy.
"Hodor, Hodor, Hodor, Hodor," vykřikl Hodor s vytřeštěnýma očima.
"Umlčte někdo toho tupce."
Dva železní muži začali Hodora bít rukojeťmi svých kopí. Ubohý štolba padl na kolena a snažil se bránit si hlavu rukama.
"Budu vám stejně dobrým pánem, jakým vám byl Eddard Stark." Theon zvedl hlas, aby ho slyšeli nad pleskáním dřeva do masa. "Avšak zraďte mě a budete si přát, abyste to nebyli udělali. A nemyslete si, že muži, které vidíte před sebou, představují veškerou moji sílu. Torrhenův dvůr a Pahorek v Hlubokém lese již také brzy budou naše a můj strýc se plaví vzhůru po Slaném oštěpu, aby se zmocnil Kailinské držby. Pokud Robb Stark dokáže porazit Lannistery, může si tam zůstat vládnout jako král Trojzubce, ale sever od nynějška patří rodu Greyjoyů."
"Starkovi lordi proti tobě budou bojovat," zvolal muž jménem Smraďoch. "To nafouklé prase z Bílého přístavu a taky Umberové a Karstarkové. Budeš potřebovat muže. Dej mi svobodu a jsem tvůj."
Theon ho chvíli pozoroval. "Jsi chytřejší, než páchneš, ale já bych ten tvůj zápach nesnesl."
"Inu," řekl Smraďoch, "snad bych se mohl trochu umýt. Kdybych byl volný."
"Tak chytrý člověk se vidí zřídkakdy." Theon se usmál. "Poklekni."
Jeden z železných mužů Smraďochovi podal meč a ten ho položil Theonovi k nohám a odříkal přísahu věrnosti rodu Greyjoyů a králi Balonoví. Bran se na to nemohl dívat. Zelený sen se naplňoval.
"Můj pane Greyjoyi?" Oša vystoupila zpoza Mikkenova těla. "Byla jsem sem také přivedena jako zajatec. Byl jsi při tom, když mne vzali do zajetí."
Já myslel, že jsi přítel, pomyslel si Bran ublíženě.
"Potřebuju bojovníky," prohlásil Theon, "ne kuchyňské coury!"
"Do kuchyně mě poslal Robb Stark. Po většinu roku jsem musela drhnout kotle, umývat mastnotu z talířů a zahřívat slárnu tomuhle." Změřila si Gagea nenávistným pohledem. "Už toho mám až po krk. Dej mi opět do ruky kopí."
"Já pro tebe mám kopí tady," uchechtl se plešatý muž, který zabil Mikkena, a popadl se za rozkrok.
Oša mu vrazila svoje kostnaté koleno mezi nohy. "Tu svoji měkkou růžovou věc si nech." Vykroutila mu oštěp z ruky a podrazila mu jeho tupým koncem nohy. "Já budu mít dřevo a železo." Holohlavec se svíjel na podlaze, zatímco ostatní železní muži se smáli, až se za břicha popadali,
Theon se smál s nimi. "Dobrá," souhlasil nakonec. "Nech si ten oštěp, Stygg si najde jiný. Teď poklekni a přísahej."
Když už se neozval nikdo další, kdo by chtěl vstoupit do jeho služeb, byli propuštěni s varováním, aby si šli po své práci a nepůsobili žádné problémy. Hodorovi dali za úkol odnést Brana zpátky do jeho komnaty. Měl obličej znetvořený bitím, nos měl oteklý a jedno oko zavřené. "Hodor," vzlykal popraskanými rty, když Brana zvedl silnými pažemi a zakrvácenýma rukama a vynesl ho zpátky do deště.

ARYA

Jsou tu duchové, já vím, že tu jsou." Horký koláč hnětl těsto a ruce měl zamoučněné až po lokty. "Pia cosi viděla včera večer v máselnici,"
Arya protáhla obličej. Pia v máselnici pořád něco vidí. Obvykle to jsou muži. "Nemohla bych dostat koláč?" zeptala se ho. "Upekl jsi jich celý tác."
"Potřebuju jich celý tác. Ser Amory je má rád." Arya sera Amoryho nenáviděla. "Poplivejme mu je." Horký koláč se nervózně rozhlédl kolem. Kuchyně byla plná temných stínů a ozvěn, ale všichni ostatní kuchaři i jejich pomocníci spali v prostorném patře nad pecemi. "Pozná to."
"Nepozná," řekla Arya. "Slina přece nemá žádnou chuť."
"Jestli to pozná, dostanu za to výprask já." Horký koláč přestal hníst těsto. "A ty bys tu vůbec nemela být. Je tmavá noc." Byla, ale Arye to nevadilo. Dokonce ani uprostřed noci v kuchyni nikdy nebyl naprostý klid; vždycky tam byl

někdo, kdo zadělával těsto na ranní chléb, míchal něco v kotli velkou dřevěnou vařečkou nebo krájel slaninu na snídani pro sera Amoryho. Dnes to byl Horký koláč.
"Jestli se Růžovooký probudí a zjistí, žes utekla -" začal Horký koláč.
"Růžovooký se neprobudí," skočila mu Arya do řeči. Ve skutečnosti se jmenoval Mebble, ale každý mu říkal Růžovooký, protože mu věčně slzely oči. "Ten se ještě nikdy neprobudil." Každé ráno začínal svou snídani pivem a každého večera upadal po jídle do opileckého spánku, při kterém mu po bradě stékaly vínem obarvené sliny. Arya vždycky počkala, dokud nezačal chrápat, a pak se bosá vykradla po schodech pro služebnictvo, nevydávajíc přitom větší hluk než myška, kterou předtím byla. Dokonce s sebou ani neměla zapálenou svíci. Syrio jí kdysi řekl, že temnota může být jejím spojencem, a měl pravdu. Stačilo jí, když na obloze svítil měsíc a hvězdy, které jí osvětlovaly cestu.
"Vsadím se, že bychom klidně mohli utéct a Růžovooký by si vůbec nevšiml, že jsem pryč," řekla Horkému koláči.
"Já odsud nechci utíkat. Je to tu lepší než tam v lese. Nechci zase jíst červy. Tu máš, nasyp mně trochu mouky na vál."
Arya naklonila hlavu na stranu. "Co to bylo?"
"Co? Já nic neslyšel."
"Poslouchej ušima, ne pusou. Byl to válečný roh. Dvě zatroubení, copak jsi je neslyšel? Teď rachotí řetězy padací mříže, a to znamená, že někdo vjíždí dovnitř nebo vyjíždí ven. Nechceš se tam jít podívat?" Brány Harrenova se neotevřely od toho rána, co lord Tywin vyrazil se svou armádou na pochod.
"Zadělávám na ranní chléb," stěžoval si Horký koláč. "Stejně jsem ti říkal, že tam venku se mi ani trochu nelíbí, když je taková tma."
"Já jdu. Pak ti povím, co to bylo. Tak můžu si vzít ten koláč?"
"Nemůžeš."
Arya si přesto jeden vzala a snědla ho cestou ven. Byl plněný mletými ořechy, ovocem a tvarohem, kůrčička byla pěkně vypečená a stále ještě teplá z trouby. Pomyšlení, že jí koláč sera Amoryho, jí dodalo odvahu. Bosá nožka, jistá nožka, lehká nožka, prozpěvovala si neslyšně. Jsem duchem Harrenova.
Hrad se probíral ze spánku; muži vycházeli ze svých pokojů, aby se podívali, kvůli čemu je to pozdvižení. Arya se zamíchala mezi ostatní. Pod padací mříží projížděla řada volských povozů. Okamžitě poznala, že se vraceli z plundrování. Jezdci, kteří provázeli povozy, spolu hovořili změtí divných jazyků. Jejich zbroj se bledě leskla v měsíčním světle a Arya spatřila pár černobíle pruhovaných koní. Krvaví drancíři. Stáhla se hlouběji do stínu a dívala se, jak kolem ní vezou velkého černého medvěda v kleci, která stála v zadní části jednoho z povozů. Ostatní povozy byly naloženy odshora dolů stříbrnou plátovou zbrojí, zbraněmi a štíty, pytly mouky, klecemi plnými kvičících vepřů, hubených psů a kuřat.
Arya právě přemýšlela o tom, kolik času už uplynulo od té doby, co měla k jídlu pořádný kus vepřového, když tu uviděla prvního ze zajatců.
Podle jeho vzezření a hrdého způsobu, jímž držel zvednutou hlavu, se muselo jednat o nějakého lorda. Pod jeho potrhanou červenou bojovou suknicí probleskovala plátová zbroj. Zpočátku ho Arya považovala za Lannistera, ale když procházel pod pochodní, všimla si, že jeho znakem je stříbrná pěst, nikoli zlatý lev. Měl svázané ruce a provazem pevně utaženým kolem kotníku byl spojen s mužem za ním a ten zase s mužem za ním, takže celý jejich průvod se musel šinout kupředu velmi opatrnými, nejistými kroky. Mnozí ze zajatců byli zranění. Pokud se kterýkoli z nich zastavil, přiklusal k němu některý z jezdců a šlehnutím svého biče ho přinutil opět se dát do pohybu. Pokoušela se odhadnout, kolik vězňů tam je, ale ztratila o nich přehled dřív, než se dostala k padesáti. Bylo jich tam přinejmenším dvakrát tolik. Měli šaty poskvrněné blátem a krví a ve světle pochodní bylo obtížné rozlišit jejich znaky, ale některé z těch, které zahlédla, přece jen poznala. Dvojitou věž. Východ slunce. Zakrváceného muže. Bitevní sekeru. Bitevní sekera je Cerwynova a bílé slunce na černém poli patří Karstarkovi. Jsou to severané. Muži mého otce a Robbovi. Nebylo příjemné snažit se domyslet, co by to mohlo znamenat.
Krvaví drancíři začali sesedat. Ze stájí se vynořili rozespalí štolbové, aby se ujali jejich zpěněných koní. Jakýsi jezdec volal, že chce pivo. Hluk vylákal na jeden z ochozů nad nádvořím sera Amoryho Lorche, který tam nyní stál mezi dvěma muži s pochodněmi. Vargo Hoat v kozí přilbici pod ním právě zastavoval svého koně. "Muj pane kaštelane," řekl. Měl nezřetelný, huhňavý hlas, jako by jeho jazyk byl na jeho ústa příliš velký.
"Co to má znamenat, Hoate?" otázal se ser Amory zamračeně.
"Žajatči. Root Bolton ši myšlel, že přejde řeku, ale moji Chlabři kumpani ho rožšekali na kousky. Mnoho jich žabili, a pak Bolton utekl. Toto je jejich lord velitel, Glover, a ten ža nim je šer Aenyš Frey."
Ser Amory svýma malýma prasečíma očkama hleděl dolů na spoutané zajatce. Arye se nezdálo, že by tím byl nadšen. Každý v hradu věděl, že on a Vargo Hoat se vzájemné nenávidí. "Dobrá práce," řekl, "Sere Cadwyne, odveď ty muže do žalářů!"
Lord s obrněnou pěstí na bojové suknici k němu zvedl oči. "Slíbili nám, že se nám dostane uctivého zacházení-" začal.
"Ticho!" okřikl ho Vargo Hoat, prskaje sliny.
"Co vám Vargo Hoat slíbil," řekl ser Amory Lorch, "mě nezajímá. Lord Tywin jmenoval kastelánem Harrenova mě a já si s vámi můžu dělat, co budu chtít." Pokynul strážným. "Zavřete je všechny do velké cely pod Vdovinou věží. A ti, kteří tam jít nechtějí, ať si klidné zemřou tady."
Jeho muži se jali pohánět zajatce hroty svých kopí a Arya v tu chvíli spatřila Růžovookého, který vyšel nahoru po schodišti a rozespale mrkal ve světle pochodní. Kdyby zjistil, že utekla, nadával by jí a vyhrožoval, že ji zbije kusem surové kůže, ale Arya se ho nebála. Nebyl to Weese. Stále jen vyhrožoval, že někoho zbije kusem surové kůže, jenomže ve skutečnosti Arya nikdy neviděla, že by někoho udeřil. Přesto bude lépe, když ji neuvidí. Rozhlédla se kolem sebe. Voli stále nebyli vypřaženi a povozy vyloženy, ale Chrabří kumpáni už volali, že chtějí pít, a kolem medvěda v kleci se shromáždili zvědavci. Ve všem tom shluku a zmatku nebylo obtížné nepovšimnuta vyklouznout pryč. Vrátila se tou samou cestou, kterou přišla, protože jim chtěla zmizet z očí dřív, než si jí někdo všimne a něčím ji zaměstná.

Kromě brány a stájí byl velký hrad téměř vylidněný. Hluk za ní utichal. Do zdí se opřel vířící poryv větru a vyloudil vysoký hrůzyplný výkřik z prasklin Věže nářků. Ze stromů v božím háji již začalo opadávat listí a Arya je teď slyšela, jak poletuje přes vylidněná nádvoří a mezi prázdnými budovami, kde je vítr honil po kamenech a vydával přitom tichý šustivý zvuk. Teď, když Harrenov byl opět téměř prázdný, zvuky si tu hrály podivné hříčky a šálily lidské smysly. Někdy jako by se vpíjely do kamenů a na nádvoří padaly rubáše ticha, zatímco jindy jako by svým vlastním způsobem ožívala ozvěna, takže každý krok zněl jako kročeje armády duchů a každý vzdálený hlas jako by se linul z jejich přízračně hostiny. Právě tyto legrační zvuky byly jednou z věcí, které děsily Horkého koláče, ale Arya se jich nebála. Tichá jako stín pospíchala přes prostřední nádvoří, kolem Věže strachu a mezi prázdnými klecemi, kde podle povídaček vířili křídly vzduch duchové mrtvých sokolů. Mohla si jít, kam chtěla. Vojenská posádka hradu nyní nečítala víc než stovku mužů, což byl tak žalostný počet, že v Harrenova byli ztraceni. Síň stovky srdcí, ba dokonce i Věž nářků, společně s mnoha dalšími menšími budovami, byly uzavřeny. Ser Amory Lorch přebýval v kastelánových komnatách v Králově pochodni, které byly tak prostorné, jako by patřily samotnému lordovi, a Arya a ostatní služebnictvo se zdržovali ve sklepeních pod ní, aby mu byli po ruce, kdyby cokoli potřeboval. Když na Harrenově ještě pobýval lord Tywin, všude byli zbrojnoši, kteří se vyptávali, kam jdete a proč tam jdete. Nyní zde zůstala jen stovka mužů, kteří měli hlídat tisíc dveří, a zdálo se, že žádný z nich neví, kdo kde má být, ani se o to nijak zvlášť nestarali.
Když procházela kolem zbrojnice, uslyšela zvonění kladiva. Z vysokých oken se linula temně oranžová záře. Vylezla na střechu a nahlédla dovnitř. Gendry tam koval hrudní plát. Při práci pro něj neexistovalo nic než kov, měchy a oheň. Kladivo jako by bylo součástí jeho paže. Pozorovala hru svalů na jeho hrudníku a naslouchala ocelové písni, kterou hrál svým kladivem. Ješitný, pomyslela si. Když uchopil dlouhé kleště, aby plát mohl ponořit do vody, Arya vlezla oknem dovnitř a skočila na zem vedle něho.
Nezdálo se, že by ho to překvapilo. "Měla bys být v posteli, děvče." Ponořil hrudní plát do studené vody a ocel zasyčela jako kočka. "Kvůli čemu je všechen ten hluk?"
"Vrátil se Vargo Hoat a přivedl s sebou zajatce. Viděla jsem jejich znaky. Byl tam Glover z Pahorku v Hlubokém lese. Je to vazal mého otce. Ti ostatní většinou taky." Arya najednou pochopila, proč ji její kroky zavedly až sem. "Musíš mi pomoct osvobodit je."
Gendry se dal do smíchu. "A jak to chceš udělat?"
"Ser Amory je poslal dolů do žaláře. Do toho pod Vdovinou věží, do jediné velké cely. Mohl bys svým kladivem vyrazit dveře."
"Zatímco strážní se na to budou dívat a uzavírat sázky, jestli se mi to podaří, že ano?" Arya se kousla do rtu. "Strážné bychom museli zabít."
"A jak to uděláme?"
"Možná jich tam nebude zas tak moc."
"Pokud tam budou jenom dva, i to je na tebe a na mě příliš. Copak ses v té vesnici nepoučila? Zkus to a Vargo Hoat ti uřízne ruce i nohy, jak to s oblibou dělává." Gendry se opět chopil kleští.
"Ty máš strach."
"Nech mě být, děvče."
"Gendry, je tam stovka seveřanů. Možná víc, nedokázala jsem je všechny spočítat. To je přesně tolik mužů, kolik jich má ser Amory. Nu, když nepočítám Krvavé drancíře. Stačí, když je osvobodíme, oni se zmocní hradu a my odsud pak budeme moct utéct."
"Nemůžeš je osvobodit, stejně jako jsi nedokázala zachránit Lommyho." Gendry plát otočil v kleštích, aby si jej důkladně prohlédl. "A i kdybychom odsud utekli, kam bychom šli?"
"Na Zimohrad," vyhrkla bez přemýšlení. "Řekla bych matce, žes mi pomohl, a mohl bys u nás zůstat -"
"Dovolila by to moje paní? Mohl bych pro tebe kovat koně a vyrábět meče pro tvoje urozené bratry?"
Někdy ji dokázal tak rozčilit. "Nech toho!"
"Proč bych měl dávat vsázku svá chodidla za šanci potit se v kovárně na Zimohradu místo na Harrenově? Znáš starého Bena Černého palce? Přišel sem jako chlapec. Dělal kováře pro lady Whent a pro jejího otce před ní a pro jeho otce před ním, a dokonce pro lorda Lothstona, kterému Harrenov patřil před Whentovými. Teď dělá kováře lordu Tywinovi a víš, co říká? Meč je meč, přilbice je přilbice, a když sáhneš do ohně, spálíš se, bez ohledu na to, komu sloužíš. Lukan je spravedlivým mistrem. Já tady zůstanu."
"Jenomže královna tě dostane. Za Benem Černým palcem zlaté pláště neposlala!"
"Pravděpodobně chtěla někoho jiného, ne mě."
"Chtěla tebe a ty to víš. Jsi někdo."
"Jsem kovářský učeň a jednoho dne se možná stanu mistrem zbrojířem... pokud neuteču a nepřijdu o chodidlo nebo se nenechám zabít." Odvrátil se od ní, znovu se chopil svého kladiva a začal bušit do oceli.
Arya bezmocně sevřela ruce v pěst. "Až budeš příště kovat přilbici, přidělej jí oslí uši namísto těch svých býčích rohů!" Musela utéci, jinak by se na něho musela vrhnout a začít do něj bušit. Pravděpodobně by to vůbec necítil. Až přijdou na to, kdo to ve skutečnosti je, a useknou mu tu jeho pitomou oslí hlavu, bude litovat, že mi nepomohl. Stejně by se jí bylo lépe vedlo bez něho. To kvůli němu je všechny chytili tam v té vesnici.
Jenomže vzpomínka na vesnici jí na mysl přivolala další vzpomínky: na pochod, na stodolu, kde je drželi, a na Lechtače. Myslela na chlapečka, kterému rozbili obličej ostnatým palcátem, na toho hloupého Všechno-pro-Joffreyho, na Zelenorukého Lommyho. Byla jsem ovce a potom jsem byla myš, nemohla jsem dělat nic jiného než se jen schovávat. Kousla se do rtu a snažila se dopídit toho, kdy se jí vrátila odvaha. To Jaqen mě opět učinil statečnou. Udělal ze mě ducha namísto myši.
Ode dne Weeseho smrti se Loraťanovi vyhýbala. S Chiswyckem to bylo snadné, z ochozu může člověka shodit

kdokoli, jenomže Weese tu svoji ošklivou skvrnitou fenu měl od štěněte a jenom nějaké temné kouzlo mohlo způsobit, že to zvíře napadlo svého pána. Yoren ho našel v černé cele, vestejné jako Rorgeho a Kousače, vzpomněla si. Jaqen udělal něco strašlivého a Yoren to věděl, proto ho držel v řetězech. Jestli je ten Lorať an čaroděj, pak Rorge a Kousač možná vůbec nejsou lidé, ale démoni, které vyvolal ze samotného pekla.
Jaqen jí stále dlužil jednu smrt. V příbězích staré chůvy o lidech, které měchohubci obdařili kouzelnou mocí. musel být člověk obzvlášť opatrný, co se třetího přání týkalo, protože bylo poslední. Chiswyck a Weese nebyli důležití. Na poslední smrti záleží nejvíc, říkala si Arya každého večera, když si šeptala svoje jména. Nyní ale přemýšlela o tom, jestli právě toto je skutečně důvodem jejího váhání. Pokud může kohokoli zabít pouhým šepotem, nemusí se nikoho bát... ale jakmile využije poslední smrt, opět bude jen myší.
Teď, když byl Růžovooký vzhůru, neodvažovala se jít zpátky do postele. Protože nevěděla, kde jinde by se mohla schovat, zamířila do božího háje. Milovala pronikavou vůni borovic a strážních stromů, hlínu a trávu pod bosými chodidly i zvuky, které vydával vítr v korunách stromů. Hájem se vinul lenivý pramínek potoka a blízko tam byl dokonce malý vodopád.
Tam, pod tlejícím dřevem a pokroucenými rozštípanými větvemi, našla svůj ukrytý meč.
Gendry byl příliš umíněný, než aby jí nějaký vykoval, a tak si musela vyrobit svůj vlastní, tím že olámala štětiny z koštěte. Byl příliš lehký a násada se nedala uchopit do ruky tak pevně jako opravdový jílec, avšak Arye se líbil jeho rozježený ostrý konec. Kdykoli měla volnou chvilku, vykradla se ven, aby si procvičovala výpady, kterým ji učil Syrio. Bosá pobíhala po spadaném listí, mávala násadou po větvích, odsekávala listy. Někdy dokonce vyšplhala na strom, kde tančila v horních větvích, svírala je konečky prstů a chodila po nich sem a tam. Každým dnem, s tím, jak se jí vracelo umění udržovat rovnováhu, jito šlo lépe. Nejlepší dobou byla noc; do božího háje za tmy nikdo nechodíval.
I dnes Arya vyšplhala na strom. Nahoře v království listů vytáhla z pochvy meč a na chvíli na všechny zapomněla: na sera Amoryho a na Krvavé drancíře a také na otcovy muže, ztracená v nádherném pocitu z drsného dřeva pod ploskami chodidel a ze svištění meče vzduchem. Zlomená větev se stala Joffreym. Sekala do ní tak dlouho, dokud neodpadla. Královna, ser Ilyn, ser Meryn a Ohař byli jenom listy, ale ona je přesto všechny pozabíjela, rozsekala je na vlhké zelené cáry. Když ji začala bolet ruka, posadila se a svěsila nohy dolů z větve, aby se v temném chladném vzduchu vydýchala a chvíli si odpočinula. Naslouchala přitom pištění netopýrů, kteří lovili kolem ní, a skrze listnatý baldachýn slyšela chřestění větví stromu srdce, bílých jako kosti. Odsud vypadá stejně jako ten na Zimohradu. Kéž by to tak byl on... Stačilo by, aby slezla dolů, a opět by byla doma a možná by dokonce našla svého otce, jak sedí pod čarostromem, tam, kde vždycky sedával.
Zastrčila si meč za opasek a klouzala dolů z jedné větve na druhou, dokud nebyla zpátky na zemi. Světlo měsíce pomalovalo větve čarostromu, ke kterému zamířila, stříbřitou bělobou, ale jeho pětilaločnaté rudé listy zčernaly nocí. Arya pohlédla na obličej vyřezaný do jeho kmene. Byla to strašlivá tvář se zkřivenými ústy a žhnoucíma očima plnýma nenávisti. Vypadá takto bůh? Dá se bohům ublížit stejně jako lidem? Měla bych se pomodlit, pomyslela si najednou. Poklekla a sepjala ruce. Nebyla si jistá, jak začít. Pomozte mi, staří bohové, modlila se tiše. Pomozte mi dostat ty muže ze žaláře, aby mohli zabít sera Amoryho, a odveďte mě domů na Zimohrad. Udělejte ze mě vodního tanečníka a vlka a zařiďte, ať už se nikdy ničeho nebojím.
Stačilo to? Možná by se měla pomodlit nahlas, jestli chce, aby ji bohové slyšeli. Nebo by se měla modlit déle. Vzpomínala si, že její otec se někdy modlíval velmi dlouho. Jenomže staří bohové mu stejně nepomohli. Když si na to vzpomněla, pocítila hněv. "Měli jste ho zachránit," začala stromu nadávat. "Modlil se k vám po celý čas. Mně je jedno, jestli mi pomůžete, nebo ne. Stejně si myslím, že byste to nedokázali, i kdybyste chtěli."
"Bohy není radno urážet, děvče."
Ten hlas ji vylekal. Vyskočila na nohy a vytáhla svůj dřevěný meč. Jagen H'ghar stál ve tmě tak tiše a nehybně, že vypadal jako jeden ze stromů. "Člověk přišel, aby slyšel jméno. Byl jeden a byl druhý a musí být i třetí. Člověk už to chce mít za sebou."
Arya spustila rozježený koneček násady k zemi. "Jak jsi věděl, že jsem tady?"
"Člověk vidí. Člověk slyší. Člověk ví."
Měřila si ho podezřívavým pohledem. Poslali ho za ní bohové? "Jak jsi přinutil toho psa, aby zabil Weeseho? Vyvolal jsi Rorgeho a Kousače z pekla? Je Jaqen H'ghar tvoje pravé jméno?"
"Někteří lidé mají mnoho jmen. Lasička. Arry. Arya."
Začala před ním couvat, dokud nebyla zády přitisknutá ke kmeni stromu srdce. "To ti řekl Gendry?"
"Člověk ví," řekl znovu, "moje paní ze Starků."
Možná ho opravdu poslali bohové, kteří odpověděli na její modlitby. "Potřebuju tě, abys mi pomohl osvobodit ze žaláře ty muže. Glovera a všechny ostatní. Musím zabít strážné a nějak otevřít jejich celu -"
"Děvče zapomíná," řekl tiše. "Dostalo dva, dlužím ještě třetího. Pokud má zemřít strážný, stačí, aby děvče řeklo jeho jméno."
"Jenomže jeden strážný nebude stačit. Abychom mohli otevřít celu, musíme je zabít všechny." Kousla se do rtu, aby se nedala do pláče. "Chci, abys zachránil seveřany, tak jako jsem já zachránila tebe."
Lítostivě na ni pohlédl. "Bohu byly ukradeny tři životy. Tři životy mu musí být vráceny. Bohy není radno urážet." Jeho hlas byl hladký jako hedvábí i tvrdý jako ocel.
"Já je neurážím." Na okamžik se zamyslela. "To jméno... mohu jmenovat kohokoli! A ty ho zabiješ?"
Jaqen H'ghar naklonil hlavu na stranu. "Člověk slíbil."
"Kohokoli?" opakovala. "Muže, ženu, dítě, lorda Tywina, nejvyššího septona nebo tvého otce?"
"Můj otec je dávno mrtvý, ale kdyby žil a ty bys znala jeho jméno, udělal bych to na tvůj příkaz."
"Přísahej na to," vybídla ho Arya. "Přísahej na bohy."

"Přísahám při všech bozích moře a vzduchu, a dokonce při bohu ohně." Položil ruku na ústa čarostromu. "Přísahám na sedm nových bohů i na bezpočet starých."
Přísahal. "Dokonce i kdybych jmenovala krále..."
"Řekni jméno a smrt přijde. Zítra, při obratu měsíce, za rok ode dneška, ale přijde. Člověk neumí létat jako pták, ale jedna noha střídá druhou a jednoho dne bude člověk na místě a král zemře." Poklekl vedle ní a jeho obličej se ocitl v úrovni jejího. "Děvče mi teď pošeptá to, co se bojí vyslovit nahlas. Pošeptej to. Je to Joffrey?"
Arya přiložila rty k jeho uchu. "Je to Jaqen H'ghar."
Dokonce ani tam v hořící stodole, když se všude kolem něho tyčily plamenné zdi a on sám byl v řetězech, nevypadal tak zděšeně jako nyní. "Děvče… žertuje."
"Přísahal jsi. Bohové tvoji přísahu slyšeli,"
"Bohové slyšeli." Najednou měl v ruce nůž, jehož čepel byla tenká jako její malíček. Arya nevěděla, zda má v úmyslu bodnout sebe nebo ji. "Děvče bude plakat. Děvče přijde o svého jediného přítele."
"Ty nejsi můj přítel. Přítel by mi pomohl." Couvla před ním, balancujíc na špičkách, pro případ, že by po ní nůž hodil, "Přítele bych nikdy nezabila."
Jaqen se krátce usmál. "Kdyby přítel pomohl, mohlo by děvče... říct jiné jméno?"
"Děvče by mohlo," přikývla, "kdyby přítel pomohl."
Nůž zmizel. "Pojď."
"Teď?" Nenapadlo ji, že bude jednat tak rychle.
"Člověk slyší šepot písku ve sklenici. Člověk nebude moct spát, dokud dívka neřekne jiné jméno. Teď, zlé dítě."
Já nejsem zlé dítě, pomyslela si. Jsem zlovlk a duch Harrenova. Schovala svůj meč z koštěte zpátky do skrýše a následovala ho ven z božího háje.
Harrenov byl navzdory pozdní hodině na nohou. Příchod Varga Hoata narušil veškerou rutinu. Povozy, voli i koně, ti všichni již z nádvoří zmizeli, ale medvědí klec tam stále byla. Visela zavěšená na silných řetězech pod klenutým obloukem mostu, který rozděloval vnější a střední nádvoří, jen pár stop nad zemí. Nádvoří osvětloval prstenec pochodní. Někteří z koňských pacholků házeli pochodně po kleci, aby medvěda přiměli mručet a řvát. Za nádvořím se linulo světlo ze dveří Kasárenské síně, provázené třeskotem korbelů a hlasy mužů volajících o další víno. Tucet hlasů zpíval jakousi píseň, podivným hrdelním jazykem, který Arya neznala.
Pijí a jedí a pak teprve půjdou spát, uvědomila si. Růžovooký pro mě určitě poslal, abych je pomáhala obsluhovat. Teď už určitě ví, že jsem pryč. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že je sám zaneprázdněn naléváním vína pro Chrabré kumpány a ty muže z posádky sera Amoryho, kteří se k nim připojili. Hluk, který vydávali, alespoň odvrátí pozornost.
"Jestli člověk udělá tu věc, hladoví bohové dnes budou mít krvavou hostinu," řekl Jaqen. "Milé děvče, laskavé a něžné. Odvolej jedno jméno a řekni jiné a odhoď ten šílený sen stranou."
"To neudělám."
"Jak chceš," řekl odevzdaným hlasem. "Všechno bude vykonáno, ale děvče musí poslechnout. Člověk teď nemá čas na nějaké řeči."
"Děvče poslechne," souhlasila Arya. "Co mám dělat?"
"Stovka mužů je hladová, je třeba nakrmit je, lord poručil horký masový vývar. Děvče musí běžet do kuchyně a říct to svému koláčovému chlapci."
"Vývar," opakovala. "Kde budeš ty?"
"Děvče pomůže uvařit vývar a počká v kuchyni, dokud pro ni člověk nepřijde. Jdi. Utíkej."
Když přiběhla do kuchyně, Horký koláč právě vytahoval z pece hotové bochníky chleba, ale nebyl tam sám. Probudili všechny ostatní kuchaře, aby připravili jídlo pro Varga Hoata a jeho Krvavé drancíře. Sluhové odnášeli koše plné chleba a koláčů, co upekl Horký koláč, vrchní kuchař krájel zlatavé plátky šunky a kuchtíci obraceli králíky na rožních, zatímco kuchtičky je mazaly medem a ženy krájely cibuli a mrkev. "Co chceš, Lasičko?" zeptal se jí vrchní kuchař, když si jí všiml.
"Vývar," oznámila. "Můj pán chce horký vývar."
Mávl svým krájecím nožem směrem k černým kotlům zavěšeným nad plameny. "Co si myslíš, že je tamhleto? Třebaže já bych do toho nejraději načural, až to budu té koze servírovat. Ani člověka nenechají vyspat." Odplivl si. "Běž zpátky a pověz jim, že kotle do práce popohnat nemůžu."
"Mám počkat tady."
"V tom případě nepřekážej. Anebo ještě lépe, pomoz nám. Utíkej do máselnice; jeho kozí lordstvo bude chtít máslo a sýr. Vzbuď Piu a řekni jí. ať si pospíší, jestli chce, aby jí zůstala obě chodidla."
Odběhla tak rychle, jak jen mohla. Pia byla nahoře na patře, sténala pod jedním z drancířů, ale když uslyšela, jak na ni Arya volá, rychle vklouzla zpátky do šatů. Naplnila šest košíků hliněnými džbánky s máslem a velkými klínky voňavého sýra zabaleného do plátna. "Hej, pomoz mi s tím," řekla Arye.
"Já nemůžu. Ale ty si raději pospěš, nebo ti Vargo Hoat uřízne chodidlo." Mrštně odběhla ještě předtím, než ji Pia stačila chytit. Na zpáteční cestě přemýšlela o tom, proč neuřízli nohy nebo ruce některému ze zajatců. Možná měl Vargo Hoat strach, že by tím rozčilil Robba, třebaže se nezdálo, že by se kohokoli bál.
Když přišla zpátky do kuchyně, Horký koláč stál u kotlů a míchal jejich obsah dlouhou dřevěnou vařečkou. Arya si vzala druhou a začala mu pomáhat. Chvíli si pohrávala s myšlenkou, že by mu mohla všechno říci, ale potom si vzpomněla na vesnici a rozhodla se, že si to raději nechá pro sebe. On by se určité chtěl zas vzdát.
Pak uslyšela Rorgeho ošklivý hlas. "Kuchaři," vykřikl, "jdeme si pro ten zatracený vývar." Arya vyděšeně upustila vařečku. Já mu přece neřekla, aby je vzal s sebou. Rorge na sobě měl svoji železnou přilbici s nánosníkem, který napolo zakrýval jeho chybějící nos. Za ním vešli do kuchyně Jaqen a Kousač.

"Ten váš proklatý vývar ještě není hotový," odsekl kuchař. "Potřebuje důkladně provařit. Teprve jsme do něj dali cibuli a -"
"Zavři hubu, nebo ti proženu rožeň zadkem a opeču si tě k večeři. Řekl jsem, že chci vývar a chci ho hned."
Kousač se sykotem urval kus pekoucího se králíka rovnou z rožně a začal ho trhat svými špičatými zuby, zatímco mezi prsty mu odkapával med.
Kuchař byl zděšen. "Pro mě za mě si ten zatracený vývar vezměte, ale až se koza zeptá, proč je tak slabý, vysvětlete si mu to sami."
Kousač si olízl mastnotu a med z prstů, zatímco Jaqen si navlékl pár silných prošívaných rukavic. Druhý pár podal Arye. "Lasička mi pomůže." Polévka byla vroucí a kotle byly těžké. Arya a Jaqen společně popadli jeden a Rorge sám nesl druhý. Kousač popadl další dva a zasyčel bolestí, protože si popálil ruce o ucha. U dveří do Vdoviny věže stáli na stráži dva muži. "Co je to?" zeptal se jeden z nich Rorgeho.
"Kotel vroucích chcanků. Chceš ochutnat?"
Jaqen ho obdařil odzbrojujícím úsměvem. "Vězni také musí jíst."
"Nikdo nic neříkal o tom, že by -"
"To je pro ně, ne pro vás," skočila tnu do řeči Arya.
Druhý strážný mávl rukou, aby šli dál, "Odneste to dolů."
Za dveřmi bylo točité schodiště, které vedlo dolů k žalářům. Rorge šel první, pak Kousač a jako poslední Jaqen s Aryou. "Děvče nám nebude překážet," řekl jí.
Schody se otevíraly do vlhkého kamenného sklepení bez oken. V držácích na stěnách hořelo pár pochodní a téměř na konci sklepení seděla kolem zjizveného dřevěného stolu skupina Amoryho zbrojnošů, kteří si spolu povídali a hráli vrchcáby. Za nimi byly těžké železné mříže, které je oddělovaly od cely, kde se ve tmě tísnili vězni. Vůně polévky mnohé z nich přilákala k mřížím.
Arya napočítala osm strážných. Ti také ucítili polévku. "Fuj, tohle je ta nejošklivější kuchyňská děvečka, jakou jsem kdy viděl," řekl kapitán Rorgemu. "Co máte v těch kotlích?"
"Tvého ptáka a koule. Chceš jíst, nebo ne?"
Jeden ze strážných chodil sem a tam, další stál blízko mříží, třetí seděl na podlaze opřený zády o zeď, ale vidina jídla je všechny přilákala ke stolu.
"V jakou zatracenou dobu nás to krmí?"
"Co to tak voní? Že by cibule?"
"A kde je chleba?"
"Sakra, potřebujeme misky, poháry, lžíce -"
"Nic nepotřebujete." Rorge vychrstl horkou polévku přes stůl přímo strážným do obličejů. Jaqen H'ghar udělal to samé. Kousač po nich hodil rovnou oba kotle, které letěly přes sklepení a na všechny strany z nich pršela vařící tekutina. Jeden trefil do spánku kapitána, jenž se pokoušel vstát. Zhroutil se na podlahu jako pytel písku a zůstal tam bez hnutí ležet. Ostatní křičeli v agónii, modlili se, nebo se pokoušeli odplazit pryč.
Když jim Rorge začal podřezávat krky, Arya se přitiskla zády ke zdi. Kousač dával přednost tomu, že každého muže popadl zezadu za hlavu a pod bradou a zlomil mu vaz jediným pohybem svých obrovitých bledých dlaní. Jenom jednomu ze strážných se podařilo tasit meč. Jaqen odtančil před jeho výpadem, vytáhl svůj vlastní meč, deštěm úderů muže zahnal do kouta a zabil ho ranou do srdce. Pak Lorať an přinesl stále ještě rudý meč k Arye a otřel jej dočista předkem její zástěry. "Děvče by taky mělo být zakrvácené. Tohle je jeho práce."
Klíč k cele visel z háku na zdi nad stolem. Rorge ho vzal a otevřel dveře. Prvním mužem, který vyšel ven, byl lord s okovanou pěstí na své bojové suknici. "Dobrá práce," řekl. "Jsem Robett Glover."
"Můj pane." Jaqen se mu poklonil.
Jakmile byli volní, zajatci mrtvé strážné zbavili jejich zbraní a s ocelí v ruce se jali krást nahoru po schodech. Jejich druhové s prázdnýma rukama je následovali. Postupovali mlčky, rychle a nezdálo se, že by kdokoli z nich byl zraněn tak těžce, jako vypadali, když s nimi Vargo Hoat vcházel dovnitř bránou Harrenova. "To s tou polévkou bylo chytré. Šlo o nápad lorda Hoata?" Rorge se dal do smíchu. Smál se tak prudce, až mu z díry, kde kdysi míval nos, vyletovaly hleny. Kousač seděl na mrtvole jednoho ze strážných, držel jeho ochablou ruku a okusoval mu prsty. Mezi zuby mu praskaly kosti,
"Co jste zač?" Mezi obočím Robetta Glovera se objevila hluboká rýha. "Vy jste s Hoatem nebyli, když přišel do tábora lorda Boltona. Patříte vůbec k Chrabrým kumpánům?"
Rorge si hřbetem dlaně otřel sliz z brady. "Teď už jo."
"Tento člověk má tu čest být Jaqenem H'gharem. Moji nezdvořilí společníci se jmenují Rorge a Kousač. Pán jistě pozná, který z nich je Kousač." Mávl rukou směrem k Arye. "A tamhle je-"
"Já jsem Lasička," vyhrkla, než stačil říci, kým opravdu je. Nechtěla prozrazovat svoje pravé jméno, když by je mohl slyšet Rorge, Kousač a všichni ostatní muži, které neznala.
Viděla, jak si ji Glover měří pohledem. "Dobrá tedy," řekl, "skoncujme s tou krvavou záležitostí."
Vyšli nahoru po točitých schodech a nalezli tam strážné ležící v jezírcích své vlastní krve. Seveřané pobíhali po nádvoří. Arya slyšela výkřiky. Dveře Kasárenské síně se otevřely a vypotácel se z nich raněný muž. Tři další vyběhli za ním a dorazili ho oštěpem a mečem. Bojovalo se také u strážnice vedle brány. Rorge a Kousač pospíchali pryč s Gloverem, ale Jaqen H'ghar poklekl vedle Aryi. "Děvče to nechápe?"
"Ano, chápu," řekla, třebaže ve skutečnosti nerozuměla ničemu.
Lorať an viděl zmatek zračící se jí ve tváři. "Koza neví. co je to věrnost. Myslím, že tu brzy bude plápolat vlčí praporec. Ale nejdřív člověk musí slyšet, jak děvče odvolá jedno jméno."

"Odvolávám tvoje jméno." Arya se kousla do rtu. "Mám stále ještě tu třetí smrt?"
"Děvče je nenasytné." Jaqen se dotkl jednoho z mrtvých strážných a zvedl k ní svoje zakrvácené prsty. "Tady je třetí a vedle něho čtvrtý a osm dalších leží dole. Dluh je splacen."
"Dluh je splacen," opakovala Arya neochotné. Bylo jí z toho smutno. Nechtěla zas být jen vystrašenou šedivou myškou.
"Bůh dostal, co jsme mu dlužili. A člověk teď musí zemřít." Přes rty Jaqena H'ghara přelétl podivný úsměv. "Zemřít?" hlesla zmateně. Co tím myslel? "Ale já jsem tvoje jméno přece odvolala. Teď už nemusíš zemřít."
"Musím. Můj čas vypršel." Jaqen si přejel dlaní po tváři od čela k bradě, a tam, kde se jeho ruka dotkla obličeje, se měnil. Jeho tváře najednou byly plnější, oči se posunuly blíž k sobě; jeho nos se proměnil v ostrý zoban, a na dříve hladké pravé tváři se objevila jizva. Když potřásl hlavou, jeho dlouhé rovné vlasy, napůl červené a napůl bílé, se rozplynuly a zůstala po nich jen vrstvička krátkých černých kučer.
Arya tam stála s otevřenými ústy. "Kdo jsi?" zašeptala, příliš ohromená, než aby vůbec mohla mít strach. "Jak jsi to udělal? Bylo to obtížné?"
Usmál se a mezi rty se mu zableskl zlatý zub. "Ne obtížnější než přijmout nové jméno, pokud víš, jak se to dělá."
"Ukaž mi to," vyhrkla. "Já to chci umět taky."
"Jestli se to chceš naučit, musíš jít se mnou."
Arya zaváhala. "Kam?"
"Daleko a ještě dál, až za úzké moře."
"To nejde. Já musím jít domů. Na Zimohrad."
"V tom případě se musíme rozloučit," řekl, "protože já taky mám své povinnosti." Zvedl ruku a vtiskl jí do dlaně malou minci. "Tu máš."
"Co je to?"
"Mince nesmírné hodnoty."
Arya do ní kousla. Byla tak tvrdá, že to mohlo být jedině železo. "Má alespoň takovou cenu, abych si za ni koupila koně?"
"Ta mince není určená ke kupování koní."
"K čemu je tedy dobrá?"
"To je, jako by ses zeptala, k čemu je dobrý život a nač je dobrá smrt. Pokud přijde den, kdy mne budeš znovu potřebovat, dej tu minci jakémukoli člověku z Braavosu a řekni mu tato slova - valar morghulis."
"Valar morghulis," opakovala. Nebylo to obtížné. Pevně minci sevřela v dlani. Přes nádvoří k ní doléhal nářek umírajících mužů. "Prosím, neodcházej, Jaqene."
"Jaqen je mrtvý, stejně jako Arry," řekl smutným hlasem, "a já jsem dal sliby, které musím splnit. Valar morghulis, Aryo Stark. Zopakuj to ještě jednou."
"Valar morghulis," řekla znovu a cizinec v Jaqenových šatech se jí uklonil a odkráčel do tmy, s pláštěm vlajícím za ním. Pak tam již byla samotná s mrtvými muži kolem sebe. Zasluhovali si zemřít, říkala si, se vzpomínkou na všechny ty, které ser Amory Lorch zabil v pevnosti u jezera.
Vrátila se na svoje slaměné lože a nalezla sklepení pod Královou pochodní téměř prázdné. Pošeptala si do polštáře svoje jména, a když byla hotova, tichým hlasem dodala: "Valar morghulis." V duchu se divila, co to asi znamená.
Než se rozednilo, Růžovooký a ostatní byli zpátky, všichni kromě jednoho chlapce, který byl z jakéhosi nepochopitelného důvodu zabit během potyčky na nádvoří. Růžovooký se pak šel sám podívat nahoru, aby viděl, jak situace vypadá za denního světla, a po celou dobu přitom bručel, že už má staré bolavé kosti a nemůže přece pořád chodit sem a tam po schodech. Když se vrátil, řekl jim všem, že Harrenov byl dobyt. "Krvaví drancíři zabili některé z mužů sera Amoryho v jejich postelích a zbytek pod stoly, kde leželi zpití do němoty. Co nevidět sem dorazí nový lord s celou svojí armádou. Je z divokého severu, odtamtud, kde stojí Zeď, a říkají, že je tvrdý. Tento lord či tamtěm, my musíme bez odmlouvání pracovat. Udělejte nějakou hloupost a sedřu vám kůži ze zad." Když to říkal, díval se přitom na Aryu, ale o tom, že ji v noci nenašel na jejím obvyklém místě, se ani slůvkem nezmínil.
Celé dopoledne se dívala, jak Krvaví drancíři zbavují mrtvé jejich cenností a odtahují je na Kamenité nádvoří, kde jejich těla pálili na velké hranici. Šašek jménem Střapáč usekl dvěma rytířům hlavy a tančil s nimi po hradě, otáčel je kolem dokola za vlasy a předstíral, že hlavy spolu mluví. "Na copak jsi zemřela?" zeptala se jedna hlava druhé, a ta jí odpověděla: "Na horkou lasičí polévku."
Aryu poslali vytírat zaschlou krev. Nikdo jí neřekl nic jiného než obvykle, ale pokaždé, když vzhlédla, viděla, jak si ji lidé měří divnými pohledy. Robett Glover a další muži, které osvobodili, určitě mluvili o tom, co se stalo dole ve sklepení, a pak začal Střapáč vést ty svoje hloupé řeči o lasičí polévce. Řekla by mu, aby mlčel, ale měla z něho strach. Neměl to v hlavě úplně v pořádku a slyšela, že kdysi zabil jakéhosi člověka jen proto, že se nesmál jednomu z jeho žertů. Ať raději zavře pusu, nebo ho přidám na svůj seznam, říkala si, zatímco drhla rudohnědé skvrny.
Byl již téměř soumrak, když se dostavil nový pán Harrenova. Měl plochý obličej, hladce oholený a docela obyčejný, pozoruhodný jenom podivně bledýma očima. Nebyl ani tlustý, ani hubený, ani svalnatý a měl na sobě černou kroužkovou zbroj a skvrnitý růžový plášť. Znak na jeho praporci vypadal jako člověk vykoupaný v krvi. "Všichni poklekněte a slibte poslušnost lordu z Hrůzova!" vykřikl jeho panoš, chlapec ne starší než Arya, a Harrenov poklekl, Vargo Hoat popošel kupředu. "Můj pane, Harrenov je tvůj."
Lord odpověděl, ale příliš tiše, než aby ho Arya slyšela. Robett Glover a ser Aenys Frey, čerstvě vykoupaní a oblečení v nových kabátcích a pláštích, popošli kupředu a připojili se k němu. Chvíli si spolu cosi povídali a pak je ser Aenys odvedl k Rorgemu a Kousačovi. Aryu překvapilo, že tam stále jsou; jaksi očekávala, že zmizí společně s Jaqenem. Slyšela tvrdý zvuk Rorgeho hlasu, ale slova nerozlišila. Pak ji popadl Střapáč a táhl ji přes nádvoří. "Můj pane, můj

pane," tančil a tahal ji za ruku, "tady je Lasička, která uvařila polévku!"
"Pusť mě," řekla Arya, která se snažila vykroutit z jeho sevření.
Lord na ni pohlédl. Pohybovaly se přitom jen jeho oči; byly velmi bledé, v barvě ledu. "Kolik je ti let, dítě?"
Musela se na okamžik zamyslet, aby si na to vzpomněla. "Deset."
"Deset, můj pane" připomněl jí. "Máš ráda zvířata?"
"Některá. Můj pane."
Přes jeho rty přelétl nepatrný úsměv. "Ale ne lvy, jak se zdá. Ani mantikory."
Nevěděla, co na to říci, a tak raději mlčela.
"Povědělimi, že ti říkají Lasička. To se mi moc nelíbí. Jaké jméno ti dala tvoje matka?"
Kousla se do rtu, pátrajíc v paměti po jiném jménu. Lommy jí říkal Tupohlavec, Sansa ji oslovovala Koňská tvář a muži jejího otce jí dokonce někdy přezdívali Arya Podnožka, ale říkala si, že ten urozený pán určitě žádné z těchto jmen slyšet nechce. "Nymeria," vyhrkla. "Aby to bylo kratší, říkala mi jenom Nan."
"Když se mnou budeš mluvit, Nan, musíš mě oslovovat můj pane," řekl lord mírným hlasem. "Na to, aby ses mohla dát k Chrabrým kumpánům, jsi příliš mladá, a taky nesprávného pohlaví. Bojíš se pijavic, dítě?"
"Jsou to jenom pijavice, můj pane."
"Zdá se, že můj panoš by se od tebe mohl učit. Časté přikládání pijavic je tajemstvím dlouhého života. Člověk se čas od času potřebuje zbavit špatné krve. Myslím, že to zvládneš. Po dobu mého pobytu v Harrenově budeš mým šenkem, Nan, a budeš mě obsluhovat u stolu a v mých komnatách."
Tentokrát si dala pozor, aby nevyhrkla, že by raději pracovala ve stájích. "Ano, můj pane. Děkuji, můj pane."
Lord mávl rukou. "Umyjte ji a oblečte," řekl nikomu konkrétnímu, "a postarejte se o to, aby uměla nalévat víno, aniž by je rozlila." Než se otočil k odchodu, zvedl ještě ruku a řekl: "Lorde Hoate, odstraňte ty praporce nad strážnicí."
Čtyři Chrabří kumpáni vylezli na hradby a stáhli dolů lannisterského lva a černého mantikora sera Amoryho. Na jejich místo vyvěsili z kůže staženého muže rodu Boltona a zlovlka Starků. Toho večera páže jménem Nan nalévalo víno Rooseovi Boltonovi a Vargovi Hoatovi, kteří spolu stáli na ochozu a dívali se, jak Chrabří kumpáni pochodují s nahým serem Amorym Lorchem sem a tam po prostředním nádvoří. Ser Amory prosil, vzlykal a chytal svoje věznitele za nohy, a to až do té doby, než ho Rorge pustil a Střapáč ho skopl dolů do medvědí jámy.
Ten medvěd je celý v černém, pomyslela si Arya. Tak jako Yoren. Naplnila pohár lorda Boltona a nevylila přitom ani kapičku.

DAENERYS

Dany očekávala, že ve městě divů bude Dům Neumírajících tou nejkrásnější budovou ze všech, ale když vystoupila ze svého palankýnu, spatřila prastarou šedivou zříceninu.
Byla dlouhá a nízká, bez věží či oken, a vlnila se jako kamenný had hájem stromů s černou kůrou a inkoustově modrými listy, které byly základem kouzelného nápoje, jemuž Qarthéňané říkali stín večera. Žádná jiná budova poblíž nestála. Střechu paláce pokrývaly černé tašky, které byly na mnoha místech spadané, rozlámané a popraskané; malta mezi kameny byla suchá a drolila se. Nyní pochopila, proč mu Xaro Xhoan Daxos říká Palác prachu. Dokonce i Drogona jako by pohled na něj znepokojil. Černý drak zasyčel a mezi jeho ostrými zuby k nebi vytryskl sloupec kouře.
"Krvi mé krve," řekl Jhogo v dothračtině, "toto je zlé místo, doupě duchů a maegi. Vidíš, jak pohlcuje ranní slunce? Odejděme odsud, nebo pohltí i nás."
Přijel k nim ser Jorah Mormont. "Jakou mohou mít moc, když žijí v něčem takovém?"
"Hledej moudrost těch, kdož tě milují nejvíc ze všech," ozval se Xaro Xhoan Daxos uvelebený v palankýnu. "Čarodějové jsou zahořklá stvoření, která jedí prach a pijí stíny. Nedají ti nic. Ani nic nemají, co by ti mohli dát."
Aggo položil ruku na svůj arakh. "Khaleesi, říká se, že do Paláce prachu jich vchází mnoho, ale ven jich z něj vychází málo."
"Tak se to říká," přitakal Jhogo.
"Jsme krví tvé krve," řekl Aggo, "a přísahali jsme, že zemřeme, když zemřeš ty. Dovol nám jít na to temné místo s tebou, abychom tě mohli ochraňovat před nebezpečím."
"Jsou místa, na která musí i khal chodit sám," namítla Dany.
"V tom případě s sebou vezmi mě," naléhal na ni ser Jorah. "Riziko -"
"Královna Daenerys musí vstoupit sama, nebo nesmí vejít vůbec." Zpod stromů se vynořil čaroděj Pyat Pree. Byl tam po celou tu dobu? divila se Dany. "Jestli se nyní odvrátí, dveře poznání pro ni už navždy zůstanou zavřené."
"Moje výletní bárka čeká, dokonce i v tuto chvíli," volal na ni Xaro Xhoan Daxos z palankýnu. "Odvrať se od tohoto šílenství, ty nejtvrdohlavější z královen. Mám flétnisty, kteří upokojí tvoji ztrápenou duši tou nejsladší hudbou, a dívenku, jejíž hlas tě přinutí vzdychat a tát."
Ser Jorah Mormont si kupeckého prince změřil kyselým pohledem. "Tvoje Výsosti, vzpomeň si na Mirri Maaz Duur."
"Už se stalo," řekla Dany, najednou rozhodnutá. "Vzpomínám si, že měla vědomosti. Kromě toho byla to jenom maegi."
Pyat Pree se sotva znatelně usmál. "Dítě mluví moudře jako stařena. Vezmi mne za ruku a já tě povedu."
"Já nejsem žádné dítě," namítla Dany, ale přesto uchopila jeho nabízené rámě.
Pod černými stromy byla větší tma, než očekávala, a cesta byla mnohem delší, než se domnívala. Třebaže se zdálo, že stezka běží od silnice rovnou ke dveřím paláce, Pyat Pree brzy zabočil. Když se ho zeptala proč, čaroděj odpověděl jen: "Přímá cesta vede dovnitř, ale nikdy ven. Dej na má slova, královno. Dům Neumírajících nebyl postaven pro obyčejné

smrtelníky. Pokud si ceníš své duše, buď opatrná a dělej přesně to, co ti řeknu."
"Udělám, co mi řekneš," slíbila Dany.
"Když vstoupíš, ocitneš se v místnosti se čtvero dveřmi: těmi, kterými vejdeš, a trojími dalšími. Vyber si dveře po své pravici. Pokaždé projdi dveřmi po své pravici. Kdybys narazila na schodiště, jdi po něm nahoru. Nikdy nesestupuj dolů a nikdy nevcházej jinými dveřmi než prvními po své pravici."
"Dveře po mé pravici," opakovala Dany. "Rozumím. A jak se dostanu ven, opačným postupem?"
"V žádném případě," odpověděl Pyat Pree. "Odejdeš zcela stejným způsobem. Vždycky nahoru. Vždycky dveřmi po své pravici. Budou se před tebou otevírat i jiné dveře. Uvidíš za nimi mnoho věcí, které tě znepokojí, půvabné výjevy a děsuplné vize, nádheru i hrůzu. Výjevy a zvuky dnů minulých a dnů, které přijdou, a dnů, které nikdy nebyly. Možná k tobě budou hovořit jejich tajemní obyvatelé a služebníci, když je budeš míjet. Odpovídej jim nebo je ignoruj, jak chceš, ale nevstupuj do žádné místnosti, dokud nepřijdeš do audienční síně."
"Rozumím."
"Až přijdeš do síně Neumírajících, buď trpělivá. Naše malicherné životy pro ně nejsou ničím víc než jen mávnutím křídla můry. Naslouchej dobře a zapiš si každé slovo do srdce."
Když přišli ke dveřím - vysokým oválným ústům zasazeným ve stěně, která vypadala jako lidská tvář - na prahu tam seděl ten nejmenší trpaslík, jakého kdy viděla. Nesahal jí výš než po koleno, obličej měl znetvořený a zašpičatělý, s maličkým čenichem, ale oblečený byl v nádherné livreji červenomodré barvy a ve svých drobných růžových dlaních svíral stříbrný tác. Stála na něm štíhlá číše z broušeného skla, naplněná tmavomodrou tekutinou: stínem večera, vínem čarodějů. "Napij se," vybídl ji Pyat Pree.
"Nezmodrají mi rty?"
"Jeden pohár postačí jen k tomu, aby ti otevřel uši a rozpustil mlhu před očima, takže uslyšíš a uvidíš pravdy, jež ti budou zjeveny."
Dany si číši zvedla ke rtům. První doušek chutnal odporně, jako inkoust a zkažené maso, ale když jej polkla, jako by v ní ožil. Cítila, jak se jí rozlévá v hrudi, jako tenké ohnivé prsty, které se svíraly kolem jejího srdce, a na jazyku najednou měla chuť medu, anýzu a smetany. Chutnalo to jako mateřské mléko a jako Drogovo semeno, jako rudé maso a horká krev a roztavené zlato. Bylo to jako všechny chutě, které kdy poznala, a jako žádná z nich... a pak již pohár byl prázdný.
"Nyní můžeš vstoupit," řekl čaroděj. Dany položila pohár zpět na služebníkův tác a vešla dovnitř.
Ocitla se v kamenné předsíni se čtverými dveřmi, po jedněch v každé stěně. Aniž zaváhala, zamířila ke dveřím po své pravici a prošla jimi. Druhá místnost byla dvojčetem první. Opět zamířila ke dveřím po své pravici. Když je otevřela, byla před ní další malá předsíň se čtvero dveřmi. Nacházím se v přítomnosti čarodějné moci.
Čtvrtá místnost byla oválná namísto čtvercovitá a stěny nebyly z kamene, ale ze dřeva prožraného červotočem. Místo čtyř východů jich z nich vedlo šest. Dany si vybrala první dveře po své pravici a vstoupila jimi do dlouhé, ponuré chodby s vysokým stropem. Po pravé ruce měla řadu pochodní hořících čadivým oranžovým plamenem, ale dveře byly jenom nalevo. Drogon rozevřel svá široká černá křídla, zamával jimi a rozvířil zvětralý vzduch. Uletěl před ní zhruba dvacet stop a nedůstojně se zřítil k zemi. Dany pospíchala za ním.
Plesnivinou prožraný koberec pod jejími chodidly kdysi hrál nádhernými barvami a stále v něm byla vidět potrhaná zlatá vlákna, která se zářivě blýskala mezi vybledlou šedí a skvrnitou zelení. To, co z koberce zůstalo, mělo sloužit k tomu, aby to utlumilo její kroky, ale k ničemu to dobré nebylo, protože ze zdí se ozývaly zvuky, tiché škrábání a šustění, při kterém musela myslet na krysy. Drogon to slyšel taky. Otáčel hlavu sem a tam, a když zvuky náhle ustaly, vydal hněvivý výkřik. Jiné zvuky, ještě znepokojivější, se linuly zpoza zavřených dveří. Jedny se prudce otřásly, jak do nich narazilo něco, co se snažilo dostat ven. Zpoza jiných se ozývalo podivné nemelodické pískání, při kterém její drak začal divoce mrskat ocasem ze strany na stranu. Dany pospíchala dál.
Ne všechny dveře byly zavřené. Nebudu se tam dívat, umínila si v duchu, ale pokušení bylo příliš silné, než aby mu šlo odolat.
V jedné místnosti ležela na zemi krásná nahá žena s roztaženýma rukama a nohama a kolem ní se hemžili čtyři malí mužíčci. Měli zašpičatělé krysí obličejíčky a drobné růžové ručky, stejné jako služebník, který jí přinesl číši stínu večera. Jeden ji tloukl mezi nohy. Další ji bodal do ňader, kousal ji do bradavek svými vlhkými rudými ústy, trhal a žvýkal. O kus dál narazila na hostinu mrtvol. Nelidsky zohyzdění hodovníci leželi rozvalení na pokácených židlích a rozštípaných stolech, natažení v kalužích srážející se krve. Někteří měli usekané končetiny, ba dokonce hlavy. Odseknuté ruce svíraly zakrvácené poháry, dřevěné lžíce, pečená kuřata a skývy chleba. Na trůnu nad nimi seděl mrtvý muž s vlčí hlavou. Měl na hlavě železnou korunu a v jedné ruce svíral jehněčí kýtu, asi tak, jako by král mohl držet žezlo. Jeho oči sledovaly Dany s němou prosbou.
Uprchla před ním, ale jenom k dalším otevřeným dveřím. Tuhle místnost přece znám, pomyslela si. Dobře si pamatovala ty silné dřevěné trámy s vyřezávanými zvířecími obličeji, které je zdobily. A tam, venku před oknem, rostl citroník! Pohled na něj rozbolavěl její srdce touhou. Tohle je dům s červenými dveřmi, dům v Braavosu. Ani si to ještě nestačila uvědomit, když tu do místnosti vešel starý ser Willem, ztěžka se opírající o svoji hůl. "Princezničko, tady jsi," řekl svým drsným laskavým hlasem. "Pojď," vyzval ji, "pojď sem, moje paní, tady jsi doma a v bezpečí." Natáhl k ní svou velkou vráskitou ruku, měkkou jako stará kůže, a Dany ji chtěla uchopit a políbit ji, chtěla to tak hodně, jako nikdy v životě nechtěla nic jiného. Udělala krůček kupředu a pak si pomyslela, je mrtvý, je přece mrtvý, ten milý starý medvěd zemřel už tak dávno. Vycouvala ze dveří a utekla.
Dlouhá chodba pokračovala dál a dál, s nekonečnou řadou dveří po její levici. Po pravici byly jen pochodně. Probíhala kolem většího množství dveří, než mohla spočítat, kolem zavřených dveří a otevřených, kolem dveří ze dřeva a dveří ze železa, kolem vyřezávaných dveří a dveří docela obyčejných, dveří s klikami, dveří se zámky a dveří s klepadly. Drogon ji šlehal do zad, pobízel ji, aby pospíchala dál a Dany běžela, dokud už nemohla popadnout dech.

Nakonec se po její levici objevily velké bronzové dveře, zdobenější než většina předchozích. Když se k nim přiblížila, otevřely se, a Dany se zastavila a nahlédla dovnitř. Za dveřmi se prostírala obrovitá kamenná síň, mnohem větší, než jakou kdy viděla. Dolů ze zdí na ni shlížely lebky mrtvých draků. Na vysokém trůnu z železných mečů seděl starý muž v bohatém šatu, s tmavýma očima a dlouhými stříbrošedými vlasy. "Ať je králem zuhelnatělých kostí a uvařeného masa," říkal muži, který stál pod ním. "Ať je králem popela." Drogon vykřikl, zaťal jí drápy do hedvábí a do masa, ale král na trůně to neslyšel. Dany šla dál.
Viserys, bylo její první myšlenkou, když se znovu zastavila, ale při pozornějším pohledu si uvědomila, že to není pravda. Muž sice měl vlasy jako její bratr, ale byl vyšší a jeho oči byly spíš indigové než fialové. "Aegon," říkal ženě, která ležela ve velké dřevěné posteli a chovala v náručí novorozeně. "Jaké jméno může být pro krále vhodnější?"
"Složíš pro něho píseň?" zeptala se žena.
"On jí už má," odpověděl muž. "Je to princ, který byl zaslíben, a sám je písní ledu a ohně." Když to říkal, vzhlédl a jeho oči se střetly s Danyinýma. Zdálo se, jako by ji viděl, jak tam stojí za dveřmi. "Musí být ještě jeden," řekl a Dany nevěděla, zda mluví k ní nebo k ženě na loži. "Drak má tři hlavy." Šel k okennímu sedátku, vzal harfu a zlehka proběhl prsty po jejích stříbrných strunách. Místnost zaplnila tklivá sladká melodie a muž, žena i dítě se vytratili jako ranní opar. Jenom hudba linoucí se z místnosti ji poháněla na cestě dál.
Měla pocit, jako by takto šla celou další hodinu, než dlouhá síň přece jen skončila příkrým kamenným schodištěm klesajícím do temnoty. Každé dveře, ať už otevřené nebo zavřené, byly po její levici, Dany se ohlédla za sebe.
S narůstajícím strachem si uvědomila, že pochodně jedna po druhé zhasínají. Už jich hořelo jen asi dvacet, nanejvýš třicet. Jedna zhasínala dokonce i ve chvíli, kdy se na ni dívala, a temnota postupovala stále dál, plazila se chodbou směrem k ní. Když napjala uši, zdálo se jí, že slyší, jak se k ní blíží ještě něco jiného, něco, co se pomalu šinulo a vleklo po vybledlém koberci. Naplnila ji hrůza. Nemohla jít zpátky a bála se zůstat, ale jak může jít dál? Po pravici neměla žádné dveře a schody vedly dolů, ne nahoru.
Zatímco tam stála a přemýšlela, zhasla další pochodeň a zvuky nepatrně zesílily. Drogon natáhl svůj dlouhý krk, otevřel tlamu, zařval a mezi jeho zuby se vyvalil kouř. On to slyší taky. Duny se znovu otočila k prázdné zdi, ale nic tam nebylo. Že by tam byly tajné dveře, takové, které nevidím? Zhasla další pochoden. A ještě další. První dveře po pravici, říkal Pyat Pree, vždycky první dveře po pravici. První dveře po pravici...
Najednou to pochopila... jsou to poslední dveře po levici!
Vrhla se jimi dovnitř. Byla za nimi další malá místnost se čtyřmi dveřmi. Šla doprava a zase doprava a zase doprava a zase doprava a zase doprava a zase doprava, dokud z toho nebyla zmámená a nedostával se jí dech.
Když se zastavila, ocitla se v další vlhké kamenné síni... ale tentokrát byly dveře naproti ní kulaté, měly tvar otevřených úst a venku na trávě pod stromy stál Pyat Pree. "Že by tě Neumírající propustili tak brzy?" zeptal se nevěřícně, když ji spatřil,
"Tak brzy?" opáčila zmatené. "Chodila jsem tam celé hodiny, a přesto jsem je nenašla."
"Určitě jsi zabočila špatně. Pojď se mnou, povedu tě." Pyat Pree k ní natáhl ruku.
Dany zaváhala. Po její pravici byly dveře, stále zavřené...
"Tamtudy cesta nevede," řekl Pyat Pree pevným hlasem a jeho modré rty se zkřivily nesouhlasem. "Neumírající nebudou čekat věčně."
"Naše malicherné životy pro ně nejsou ničím víc než jen mávnutím křídla můry," řekla Dany, která si vzpomněla na jeho slova.
"Tvrdohlavé dítě. Ztratíš se a už nikdy tě nikdo nenajde."
Zamířila od něho pryč, ke dveřím po své pravici.
"Ne," vyjekl Pyat. "Ne, pojď ke mně, ke mně, ke mněéééééé." Jeho obličej se začal drolit, bortil se do sebe, měnil se v cosi bledého a červovitého.
Dany ho nechala za sebou a vstoupila na schodiště, po kterém se jala vystupovat vzhůru. Netrvalo to dlouho a začaly ji bolet nohy. Vzpomněla si, že zvenčí na Domě Neumírajících žádné věže neviděla.
Nakonec přece jen schodiště skončilo. Po její pravici zely široké dřevěné dveře, otevřené dokořán. Byly vyřezané ze dřeva ebenu a čarostromu a jejich černá a bílá vlákna se proplétala a svíjela v podivných protkávaných vzorech. Byly krásné, a přej sto jaksi děsivé. Krev draka se nesmí bát. Dany si odříkala rychlou modlitbu, poprosila Válečníka o odvahu a dothrackého koňského boha o sílu. Pak sama sebe přiměla vejít dovnitř. Za dveřmi na ni čekala velká síň a okázalá sešlost čarodějů. Někteří na sobě měli přepychové róby z hermelínu, rubínového sametu a zlatého brokátu. Jiní dávali přednost důmyslně tvarované zbroji, zdobené drahými kameny, nebo vysokým špičatým kloboukům posetým hvězdami. Byly mezi nimi i ženy oděné v šatech neobyčejné krásy. Okny s tabulkami z vykládaných sklíček pronikaly dovnitř pruhy slunečního světla a vzduch zvučel tou nejkrásnější hudbou, jakou kdy slyšela.
Uviděl ji muž královského vzezření v bohatém šatu, vstal a usmál se na ni. "Daenerys z rodu Targaryenů, vítej mezi námi. Pojď a poděl se s námi o vše, co máme. Jsme Neumírající Qarthu."
"Dlouho jsme na tebe čekali," řekla žena vedle něho, oděná v růžovostnbrném šatu. Ňadro, které měla po qarthénském způsobu odhalené, mělo ten nejdokonalejší tvar, jaký může ženské ňadro mít.
"Věděli jsme, že k nám přijdeš," řekl král čarodějů. "Věděli jsme to už před tisícovkou let a po celou tu dobu jsme na tebe čekali. Seslali jsme ti kometu, aby ti ukazovala cestu."
"Máme vědomosti, o které se s tebou chceme podělit," řekl válečník v zářivé zbroji ze smaragdů, "a kouzelné zbraně, kterými té chceme vyzbrojit. Prošla jsi všemi zkouškami. Nyní pojď, posaď se k nám, my ti odpovíme na všechny tvoje otázky."
Udělala krok vpřed. Tehdy jí Drogon seskočil z ramen. Přeletěl na vrcholek dveří z ebenu a čarostromu, posadil se tam a začal do vyřezávaného dřeva kousat.

"Hrozné zvíře," zasmál se pohledný mladý muž. "Chceš, abychom tě naučili tajné řeči draků? Pojď, pojď."
Zmocnily se jí pochybnosti. Velké dveře byly tak těžké, že musela vynaložit všechnu svoji sílu, aby jimi hnula, ale nakonec se přece jen začaly hýbat. Za nimi byly ukryty další dveře. Byly ze starého šedého dřeva, plné třísek a bez ozdob... ale nacházely se napravo ode dveří, kterými vešla. Čarodějové ji lákali hlasy sladšími než píseň. Utíkala od nich, i s Drogonem, který k ní slétl zpět. Prošla úzkými dveřmi a vstoupila do místnosti tonouti v šeru.
Tuto místnost vyplňoval dlouhý kamenný stůl. Nad ním se vznášelo lidské srdce, napuchlé a modré hnilobou, ale stále živé. Bilo, hlubokým těžkopádným zvukem, a při každém pulzu vysílalo do okolí záři indigového světla. Postavy kolem stolu nebyly víc než modravými stíny. Dany kráčela k prázdné židli na konci stolu, ale ony se nepohnuly, nepromluvily, ba dokonce se po ní ani neotočily. V místnosti nebyl slyšet jediný další zvuk kromě pomalého hlubokého dunění tlejícího srdce.
... matko draků... ozval se hlas, částečně šepot, částečně zasténání... draků... draků... draků, opakovaly v ozvěně další hlasy v šeru. Některé byly mužské, jiné ženské, jeden mluvil tenkým tónem dítěte. Vznášející se srdce pulzovalo od šera do temnoty. Bylo obtížné najít v sobě vůli promluvit, vzpomenout si na slova, kterým se tak pečlivě učila: "Jsem Daenerys Targaryen z rodu Targaryenů, královna Sedmi království Západozemí." Slyší mě? Proč se nehýbou? Seděla tam s rukama složenýma v klíně. "Poskytněte mi svoji radu a promluvte ke mně s moudrostí těch, kdož zvítězili nad smrtí."
V indigovém šeru rozlišila seschlé rysy Neumírajícího po své pravici, prastarého muže, vráskitého a bez vlasů, jehož pokožka měla temně fialovou barvu a jehož rty a nehty byly modré, tak tmavé, že vypadaly téměř černé. Dokonce i bělmo jeho očí bylo modré. Slepě hleděl na stařičkou ženu na opačném konci stolu, na jejímž těle tlely šaty z bledého hedvábí. Jedno seschlé ňadro měla po qarthénském způsobu odhalené a byla vidět špičatá modrá bradavka, tvrdá jako stará vyschlá kůže.
Ona nedýchá. Dany naslouchala tichu. Nikdo z nich nedýchá, ani se nehýbou a jejich oči nic nevidí. Je možné, že Neumírající jsou mrtví?
Jejich odpověď byla šepotem tenčím než myší vousky. My žijeme... žijeme... žijeme... zněla. Myriáda dalších hlasů šeptala v ozvěně... a víme... víme... víme... víme...
"Přišla jsem si pro dar pravdy," řekla Dany. "V té dlouhé síni jsem viděla věci... byly to pravdivé vize, nebo lži? Minulé věci, nebo věci, které teprve přijdou? Co znamenaly?"
... tvary stínů... zítřky ještě nestvořené... pij z poháru ledu... pij z poháru ledu...
... matko draků... dítě tří...
"Tří?" Nerozuměla tomu.
... tři hlavy má drak... přízračný chór naříkal uvnitř její lebky, aniž se pohnul jediný ret, aniž by nehybný modrý vzduch rozvířilo jediné vydechnutí... matko draků... dítě bouře... Šepoty se staly vířící písní... tři ohně musíš zapálit... jeden pro život a jeden pro smrt a jeden pro lásku... Její vlastní srdce bilo v unisonu s tím, které se vznášelo nad ní. modré a tlející... na třech koních musíš jet... s jedním na lože, s jedním do strachu a s jedním pro lásku... Uvědomila si, že hlasy nabývají na hlasitosti, a její vlastní srdce jako by zpomalovalo, dokonce i její dech ustával... tři zrady poznáš.. .jednou pro krev, jednou pro zlato a jednou pro lásku...
"Já ne..." Její vlastní hlas nebyl víc než pouhým šepotem, téměř stejně slabým jako jejich. Co se to s ní děje?
"Nerozumím tomu," řekla hlasitěji. Proč je pro ni tak obtížné mluvit? "Pomozte mi. Ukažte mi."
... pomozme jí... urážely ji šepoty... ukažme jí...
Pak se v šeru zachvěly přízraky, obrazy v barvě indiga. Křičel před ní Viserys, kterému stékalo dolů po tvářích surové roztavené zlato a plnilo mu ústa. Vysoký lord s měděnou pokožkou a stříbrozlatými vlasy stál pod praporcem s ohnivým ořem a pod ním bylo vypálené město. Po hrudi umírajícího prince, který klesl na kolena do vody a z posledních sil zamumlal ženské jméno, stékaly rubíny, rudé jako kapky krve... matko draků, dcero draků... Modrooký král, který nevrhal stín, zvedl do výše rudý meč zářící jako západ slunce. Na žerdích mezi davem provolávajícím slávu se ve vzduchu vznášel hadrový drak. Z doutnající věže se vzneslo velké kamenné zvíře a vydechlo přízračný oheň... matko draků, vražedkyně lží... Její stříbrná cválala trávou, k temnému potoku pod mořem z hvězd. Na přídi lodi stála mrtvola, které v obličeji zářily jasné oči a na šedých rtech měla smutný úsměv. Ze štěrbiny ve zdi z ledu vyrůstala modrá květina a plnila vzduch sladkou vůní... matko draků, nevěsto ohně...
Vize přicházely rychleji a rychleji, jedna po druhé, dokud Dany neměla pocit, že jimi ožil samotný vzduch. Uvnitř stanu vířily ;i tančily stíny, bez kostí a strašlivé. Malá holčička běžela bosá k velkému domu s červenými dveřmi. Mirri Maz Duur křičela v plamenech a z rozevřeného čela jí vylétal drak. Stříbrný kůň za sebou vláčel krvavou mrtvolu nahého muže. Trávou běžel bílý lev větší než člověk. Pod Matkou hor vyšla z velkého jezera řada nahých stařen, které před ní poklekly a sklonily svoje šedé hlavy. Deset tisíc otroků, kolem kterých uháněla na své stříbrné rychle jako vítr, k ní zvedlo krví potřísněné ruce. "Matko!" křičeli. "Matko, matko!" Natahovali se k ní, dotýkali se jí. tahali ji za plášť, za lem šatů, za chodidlo, za nohu, za ňadro. Chtěli ji, potřebovali ji, oheň, život, Dany zalapala po dechu a rozevřela ruce, aby se dala jim všem...
Ale pak jí kolem hlavy zavířila černá křídla, indigový vzduch proťal výkřik plný hněvu a najednou byly vize pryč a Danyino zalapání po dechu se proměnilo ve zděšení. Neumírající byli všude kolem ní, modří, studení, šeptající. Natahovali se po ní, tahali ji, strkali do ní, rvali z ní šaty, dotýkali se jí svýma suchýma studenýma rukama, zacuchávali jí vlasy prsty, které opustila všechna síla. Cítila ruku na svém nahém ňadru, kroutící jí bradavku. Čísi zuby našly měkkou pokožku na jejím krku. Další ústa vyhledala její oko a začala ho olizovat, sát, kousat...
Pak se indigová změnila v oranžovou a šepoty se proměnily ve výkřiky. Srdce jí prudce poskočilo v těle a rozbušilo se jako splašené. Ruce a ústa z ní odpadly, její pokožku zalilo horko a Dany zamrkala při náhlé záři. Drak sedící nad ní rozprostřel křídla a začal trhat strašlivé temné srdce, rvát jeho shnilé maso na cáry. Pak natáhl hlavu dopředu a z jeho

rozevřených čelistí vytryskl oheň, jasný a horký. Slyšela strašlivé výkřiky hořících Neumírajících, jejichž kvilivé tenké hlasy naříkaly v dávno mrtvých jazycích. Jejich maso bylo drolícím se pergamenem, jejich kosti dřevem nasáklým lojem. Plameny je stravovaly a oni tančili; potáceli se, svíjeli se, otáčeli se, zvedali do výše hořící ruce a jejich prsty byly jasné jako pochodně.
Dany vstala od stolu a protlačila si mezi nimi cestu. Byli lehcí jako vzduch, ne víc než pouhé slupky, které se při doteku rozpadaly. Než přišla ke dveřím, celá místnost byla v plamení. "Drogone!" zvolala a on za ní prolétl ohněm.
Venku se před nijako had vinula dlouhá šerá chodba, osvětlovaná jenom mihotavou oranžovou září zezadu. Dany utíkala, hledala dveře, dveře po pravé straně, dveře po levé straně, jakékoli dveře, ale nebyly tam žádné, jenom vlnící se kamenné zdi a podlaha, která se pomalu hýbala pod jejími chodidly a dmula se, jako by ji chtěla převrhnout. Držela se na nohou a utíkala stále rychleji a najednou před ní byly dveře, které vypadaly jako otevřená ústa.
Když vyběhla ven do slunce, jasné světlo ji oslepilo. Pyat Pree tam mumlal cosi v neznámém jazyce a poskakoval z jedné nohy na druhou. Dany se podívala za sebe a uviděla tenké pramínky kouře deroucí se ven prasklinami v prastarých kamenných zdech Paláce prachu a stoupající k obloze mezi černými taškami střechy.
Pyat Pree zavyl jakousi strašlivou kletbu, tasil nůž a přiskočil k ni, ale Drogon mu vlétl do obličeje. Pak uslyšela zapráskání Jhogova biče - nikdy jí nepřipadalo tak sladké. Nůž vylétl z Pyatovy ruky do vzduchu a o okamžik později Rakharo srazil čaroděje k zemi. Ser Jorah Mormont poklekl na studenou zelenou trávu vedle Dany a položil jí paži kolem ramen.

TYRION
"Jestli se necháte zabít, nakrmím vašimi mrtvolami kozy," vyhrožoval jim Tyrion, když od hráze odrazil vor s první várkou Kamenných vran.
Šagga se dal do smíchu. "Polomuž žádné kozy nemá."
"Já si nějaké seženu, schválně kvůli vám."
Rozednívalo se a na hladině řeky se mihotaly bledé vlnky světla, které se rozbíjely pod bidly a vzápětí se za vorem vytvářely znovu. Timett odvedl svoje Spálené muže do královského lesa již před dvěma dny. Včera za nimi následovali Černé uši a Měsíční bratři, dnes Kamenné vrány.
"Ať se stane cokoli, nenechte se zatáhnout do žádné bitvy," radil jim Tyrion. "Útočte na jejich tábory a zásobovací povozy. Přepadejte jejich průzkumníky a věšte těla na stromy před linii jejich pochodu, obkličujte a podřezávejte opozdilce. Chci noční útoky, v takovém množství a tak náhlé, že budou mít strach usnout-"
Šagga mu položil dlaň na hlavu. "Tohle všechno jsem se naučil od Dolfa, syna Holgerova, ještě předtím, než mně narostly vousy. Přesně takto se válčí v Měsíčních horách."
"Královský les nejsou Měsíční hory a vy nebudete bojovat proti Mléčným hadům nebo Pomalovaným psům. A naslouchejte průvodcům, které posílám s vámi, znají ten les tak dobře, jako vy znáte svoje hory. Řiďte se jejich radami, dobře vám poslouží."
"Ano, Šagga bude poslouchat Polomužovy mazlíčky," slíbil mu muž z klanů vážným hlasem. A pak už byl čas, aby svého koně odvedl na vor. Tyrion se díval, jak odrazili od břehu a za pomoci bidla plují s vorem do středu Černovodého proudu. Když viděl, jak Šagga mizí v ranní mlze, měl z toho divný pocit kolem žaludku. Bez svých horalů si bude připadat jako nahý.
Stále měl Bronnem naverbované žoldáky, kterých teď bylo téměř osm stovek, ale o žoldnéřích bylo známo, že jsou notoricky přelétaví. Tyrion dělal, co mohl, aby si koupil jejich věrnost. Slíbil Bronnovi a tuctu jeho nejlepších mužů pozemky a rytířství, jakmile bude bitva vyhrána. Pili jeho víno, smáli se jeho vtipům a oslovovali jeden druhého sere, dokud se všichni nepotáceli... Všichni kromě Bronna samotného, který se jen usmál tím svým drzým temným úsměvem a pak mu řekl: "Budou pro rytířský titul zabíjet, ale nemyslím, že by pro něj chtěli zemřít."
Tyrion si takové iluze ani nedělal.
Zlaté pláště byly stejně nejistou zbraní. Městská hlídka nyní díky Cerseinu přičinění čítala šest tisíc mužů, ale jenom na čtvrtinu z nich bylo spolehnutí. "Je tam pár docela známých zrádců a převlékačů, ale jsou mezi nimi i takoví, o kterých neví dokonce ani Varys," varoval ho Bywater. "A máme tam také stovky mužů zelenějších než jarní tráva, kteří se k nám přidali za příslib chleba, piva a bezpečí. Žádný muž nemá rád, když v očích svých druhů vypadá jako zbabělec, takže zpočátku, když to bude samý válečný roh a praporec, budou stateční. Ale pokud se ukáže, že bitva bude lítější, než předpokládali, nevydrží. První muž, který odhodí svůj oštěp a otočí se na útěk, za sebou bude mít tisíc dalších, co ho budou následovat."
Jistě, v městské hlídce byli i zkušení muži, zdravé jádro z těch dvou tisíc, kteří svoje zlaté pláště dostali ještě od Roberta, ne až později od Cersei. Přesto... strážný není skutečným vojákem, jak rád říkával lord Tywin Lannister. Rytířů, panošů a zbrojnošů Tyrion neměl víc než tři stovky. Velmi brzy bude nutno prověřit pravdivost dalšího z otcových oblíbených rčení: Jeden muž na zdi má cenu deseti, kteří jsou dole pod ním.
Bronn a jeho doprovod na něho čekali u začátku hráze, mezi hemžícími se žebráky, lelkujícími nevěstkami a prodavačkami ryb, které hlasitě vyvolávaly, co mají na prodej. Prodavačky ryb byly mnohem zaneprázdněnější než všichni ostatní dohromady. Zákazníci se shlukovali kolem jejich sudů a stánků, kde se hádali nad mřenkami, škeblemi a říčními štikami. Poněvadž do města nebylo dodáváno žádné další jídlo, cena ryb byla desetinásobně vyšší než před válkou a stále narůstala. Ti, kteří měli peníze, přicházeli k řece každého rána a každého večera, plni naděje, že si domů odnesou úhoře nebo hrnec červených krabů; ti, kdo je neměli, se plížili mezi stánky a doufali, že se jim podaří něco ukrást, nebo vyzáblí a politováníhodní postávali pod městskými hradbami.
Muži ve zlatých pláštích mu vyklízeli cestu davem, odstrkovali lidi na strany tupými konci svých kopí. Tyrion ignoroval tiché kletby, které slyšel kolem sebe. Z davu vylétla ryba, slizká a shnilá. Přistála u jeho chodidla a rozletěla

se na kusy. Opatrně ji překročil a vyšplhal do sedla, zatímco o kousky páchnoucí ryby se začaly prát děti s vystouplými břišky.
Z hřbetu svého koně se rozhlédl podél břehu řeky. V ranním vzduchu zvonila kladiva tesařů, kteří se rojili nad Blátivou bránou a nastavovali cimbuří dřevěným bedněním. Tam by to bylo v pořádku. Méně potěšen byl pohledem na shluk zchátralých stavení, která vyrůstala vedle přístavní hráze a jako klíšťata pevně lnula k městským hradbám; nuzné domky, skladiště, kupecké stánky, hospody, chatrče, ve kterých roztahovaly nohy levnější děvky. Tohle všechno musí zmizet. Takhle by Stannis ani nepotřeboval žebříky, aby zdolal hradby.
Zavolal k sobě Bronna. "Vezmi si stovku mužů a vypalte všechno, co tu vidíte, od břehu řeky až k městským hradbám."
Mávl svými krátkými prsty a ukázal na všechnu tu říční špínu. "Nic z toho tady nesmí zůstat, rozumíš?"
Černovlasý žoldnéř otočil hlavu, zvažoval ten úkol, "Řekl bych, že jim se to moc líbit nebude."
"Nikdy jsem neříkal, že bude. Ať je to, jak chce, alespoň budou mít důvod, proč toho pokřiveného malého opičího démona budou moct proklínat."
"Někteří s námi možná budou bojovat."
"Postarejte se o to, aby prohráli."
"Co máme udělat s těmi, co tady bydlí?"
"Poskytněte jim rozumnou dobu na to, aby si mohli spakovat svůj majetek, a pak je odsud vyžeňte. Snažte se nikoho z nich nezabít, nejsou to naši nepřátelé. A žádné další násilnění! Pokus se svoje muže udržet na uzdě, proklatě."
"Jsou to žoldnéři, ne septoni," namítl Bronn. "Příště mi řekneš, že chceš, aby byli střízliví."
"To by jim také neuškodilo."
Tyrion si přál, aby mohl stejně snadno učinit městské hradby dvakrát tak vysokými a třikrát tak silnými. Třebaže ani to by mu možná nepomohlo. Masivní stěny a vysoké věže neochránily ani Bouřlivý konec, ani Harrenov, ba dokonce ani Zimohrad.
Vzpomněl si na Zimohrad, jaký byl, když jej viděl naposled. Nebyl tak groteskně velký jako Harrenov, ani tak pevný a na první pohled nezdolatelný jako Bouřlivý konec, a přesto z těch kamenných zdí vyzařovala nesmírná síla a člověk měl pocit, že za jeho hradbami je v bezpečí. Zprávy o pádu hradu přišly jako blesk z čistého nebe. "Bohové jednou rukou dávají a druhou berou," zamumlal si pod fousy, když mu to Varys sdělil. "Dali Starkům Harrenov a vzali jim Zimohrad. Chmurná výměna."
Nepochybně by se z toho měl radovat. Robb Stark se teď bude muset obrátit na sever. Pokud nebude schopen ubránit svůj vlastní domov a krb, nemůže se považovat za krále. Pro západ a pro rod Lannisterů to znamenalo úlevu, a přesto...
Tyrion si na Theona Greyjoye letmo vzpomínal z doby, kterou se Starky strávil na Zimohradu. Nezralý mladík, usměvavý, zkušený v lukostřelbě; bylo těžké představit si ho jako pána Zimohradu. Pánem Zimohradu vždycky měl být Stark.
Pamatoval si jejich boží háj; vysoké strážní stromy obrněné v šedozeleném jehličí, mocné duby, hlohy, jasany a vzpřímené borovice a ve středu strom srdce stojící tam jako nějaký bledý obr zamrzlý v čase. Téměř cítil tajemnou vůni toho zádumčivého místa, pach staletí, a vzpomínal si, jak temný byl les dokonce i za dne. Ten les byl Zimohradem. Byl severem. Nikdy jsem se na žádném místě necítil tak nepatřičně jako tehdy, když jsem se jím procházel, nikde jinde jsem nebyl tak nevítaným vetřelcem. Říkal si, zda to Greyjoyové cítí taky. Hrad je možná jejich, ale ten tiáj jim nebude patřit nikdy. Ani za rok, ani za deset let či za padesát.
Tyrion Lannister pomalu jel na svém koni směrem k Blátivé hraně. Zimohrad pro tebe nic neznamená, připomněl sám sobě. Buď rád, že to místo padlo, a starej se o svoje vlastní hradby. Brána byla otevřená. Uvnitř na tržním náměstí stály vedle sebe tři velké katapulty, které vykukovaly přes hradby jako tři obrovití ptáci. Jejich vrhací ramena byla vyrobena z kmenů starých dubů a zpevněná železnými obručemi, aby nepraskla. Muži městské hlídky je pojmenovali Tři děvky, protože jejich účelem bylo poskytnout Stannisovi co nejvřelejší přivítání. Alespoň v to doufáme.
Tyrion bodl svého koně ostruhami do slabin a procválal Blátivou bránou, prodíraje se lidským přílivem. Jakmile se ocitl za Děvkami, množství těl prořídlo a ulice kolem něho se uvolnila.
Cesta zpátky do Rudé bašty se obešla bez jakéhokoli incidentu, ale v Pobočníkově věži nalezl tucet rozezlených kapitánů obchodních galér, kteří na něho čekali v audienční síni, aby protestovali proti zabrání svých lodí. Upřímně se jim omluvil a slíbil jim kompenzaci, jakmile válka skončí. Příliš je to neuklidnilo. "A co když prohrajete, pane?" zeptal se jeden Braavosan.
"Pak o náhradu můžeš požádat krále Stannise."
Než se mu podařilo zbavit se jich, začaly vyzvánět zvony a Tyrion věděl, že přijde pozdě do septa. Rychle se belhal přes nádvoří, téměř utíkal. Do septa se vplížil právě ve chvíli, kdy Joffrey upevňoval dva bílé hedvábné pláště kolem ramen dvěma nejnovějším příslušníkům své Královské gardy. Při tomto rituálu se od všech vyžadovalo, aby stáli, takže Tyrion neviděl nic než jen stěnu z urozených pozadí. Na druhé straně si alespoň mohl dělat naděje, že jakmile nový nejvyšší septon provede oba rytíře vážným obřadem přísah a pomaže je ve jménu Sedmi, bude moci odejít mezi prvními.
Souhlasil s Cerseiným výběrem sera Balona Swanna, který měl zaujmout místo zabitého Prestona Greenfielda. Swannové patřili k rodům z Dornských blat, hrdým, mocným a obezřetným. Předstíraje nemoc, lord Gulian Swann zůstával ve svém hradu a nijak se na válce nepodílel, ale jeho nejstarší syn byl nejdříve v Renlyho armádě a posléze ve Stannisově, zatímco Balon, mladší syn, sloužil v Králově přístavišti. Tyrion předpokládal, že kdyby lord měl třetího syna, určitě by byl s Robbem Starkem. Nebylo to sice čestné, ale zato prozíravé. Ať Železný trůn získá kdokoli, Swannové to hodlali přežít. Kromě skutečnosti, že byl urozeného původu, byl mladý ser Balon statečný, zdvořilý a uměl zacházet se zbraněmi; dobře s kopím, ještě lépe s bijákem a dokonale s lukem. Bude sloužit se ctí a odvahou.
Bohužel totéž nemohl Tyrion říci o Cerseině druhé volbě. I když, ser Osmund Černokotlý alespoň vypadal impozantně. Byl vysoký šest stop a šest palců, samý sval a šlacha, a jeho hákovitý nos, mohutné rozježené obočí a lopatovitě

tvarovaný hnědý vous dodávaly jeho tváři divokého vzezření, pokud se ovšem neusmíval. Nízkého původu, ne víc než potulný rytíř, Černokotlý mohl za svoji kariéru děkovat jen Cersei. "Ser Osmund je stejně věrný, jako je statečný," řekla Joffreymu, když mu navrhla jeho jméno. Naneštěstí to byla pravda. Dobrý ser Osmund Bronnovi prozrazoval její tajemství ode dne, kdy ho najala, ale to jí Tyrion sotva mohl říci.
Pomyslel si, že by si neměl stěžovat. Získal tím další ucho v blízkosti krále, o kterém jeho sestra nevěděla. A dokonce i kdyby se ukázalo, že ser Osmund je naprostý zbabělec, nemohl být horší než ser Boros Blount, v současné době přebývající v žaláři na Růženíně. Ser Boros provázel Tommena a lorda Gylese, když je na cestě překvapil ser Jacelyn Bywater a jeho zlaté pláště. Vzdal se svého svěřence s pohotovostí, která by nanejvýš rozezlila jeho starého velitele, sera Barristana Selmyho, a stejný účinek měla na Cersei; rytíř Královské gardy přece měl zemřít při obraně krále a jeho rodiny. Jeho sestra trvala na tom, aby Joffrey strhal z Blounta jeho bílý plášť z důvodu zrady a zbabělosti. A nyní ho nahrazuje dalším mužem, stejně tupým.
Modlení, přísahy a pomazávání trvaly většinu dopoledne. Tyriona brzy začaly bolet nohy. Nepokojně přesunul váhu z jedné nohy na druhou. Všiml si lady Tandy, která stála ve druhé řadě před ním, ale její dcera tam s ní nebyla. Napolo doufal, že alespoň zahlédne Šae. Varys mu řekl, že si vede dobře, ale on by ji přesto raději viděl na vlastní oči.
"Lepší služebná urozené dámy než kuchtička," řekla Šae, když jí Tyrion sdělil eunuchův plán. "Mohu si vzít svůj pás ze stříbrných květin a zlatý nákrčník s černými diamanty, o kterých jsi říkal, že vypadají jako moje oči? Nebudu je nosit, když řekneš, že bych neměla." Přestože se mu příčilo zklamat ji, Tyrion jí musel připomenout, že třebaže lady Tanda rozhodně nijak nevyniká chytrostí, dokonce i ona by se mohla divit, jak je možné, že služebná její dcery vlastní lepší šperky než její dcera. "Vyber si dvoje troje šaty, ne víc," nařídil jí. "Dobrou vlnu, žádné hedvábí ani aksamit či kožešiny. Zbytek si ponechám ve svých vlastních komnatách pro chvíle, kdy mne budeš navštěvovat." Nebyla to odpověď, kterou by si Šae přála slyšet, avšak alespoň bude v bezpečí.
Když bylo přijetí nových rytířů konečně odbyto, Joffrey vypochodoval ven mezi serem Balonem a serem Osmundem v jejich nových bílých pláštích, zatímco Tyrion se ještě zdržel na slovíčko s novým nejvyšším septonem (který byl jeho volbou a byl dostatečně moudrý, aby věděl, kdo mu dává peníze na jeho chléb). "Chci, aby bohové byli na naší straně," řekl mu Tyrion bez obalu. "Pověz jim, že Stannis se zapřísahal, že vypálí Velké Baelorovo septum."
"Opravdu, můj pane?" zeptal se nejvyšší septon, malý bystrý mužík s chomáčovitým bílým vousem a seschlým obličejem.
Tyrion pokrčil rameny. "Možná. Vypálil boží háj v Bouřlivém konci jako obeť Pánovi světla. Pokud uráží staré bohy, proč by měl šetřit nové? Povez jim to. A také lidem řekni, že kterýkoli člověk si zahrává s myšlenkou, že pomůže uchvatiteli, zrazuje nejenom svého právoplatného krále, ale také své bohy."
"Udělám to, můj pane. A nařídím jim, aby se modlili za zdraví krále a jeho pobočníka."
Když se Tyrion vrátil do svého soláru, čekal tam na něho Hallyne Pyromancer a také mistr Frenken, který přinesl dopisy. Nechal alchymistu ještě chvíli čekat, aby si v klidu přečetl, co přinesli havrani. Byl tam starý dopis od Dorana Martella, který ho varoval, že Bouřlivý konec padl, a jeden mnohem zajímavější od Balona Greyjoye ze Štítu, jenž sám sebe zval Králem ostrovů a severu. Vyzýval krále Joffreyho, aby poslal vyslance na Železné ostrovy za účelem stanovení hranic mezi říšemi a prodiskutování případného spojenectví.
Tyrion si dopis přečetl třikrát a odložil jej stranou. Válečné veslice lorda Balona by byly vítanou pomocí proti flotile plavící se sem z Bouřlivého konce, jenomže byly tisíc líg daleko na špatné straně Západozemí a navíc si Tyrion nebyl ani zpoloviny jistý tím, že Greyjoyovi chce dát část říše. Možná bych to mohl hodit do klína Cersei nebo to přednést na příštím zasedání rady.
Po Frenkenově odchodu pozval dál Hallyna s nejnovějšími účty od alchymistů. "Tohle nemůže být pravda," žasl Tyrion po chvíli hloubání nad účetními knihami, "Téměř třináct tisíc hrnců? Považuješ mne snad za blázna? Upozorňuji tě, že nebudu mrhat královým zlatem na prázdné hrnce nebo hrnce kalu zapečetěné voskem."
"Ne, ne," vyjekl Hallyne, "přísahám, že ty cifry jsou pravdivé. Měli jsme, hmmm, velké štěstí, můj lorde pobočníku. Byla nalezena další zásobárna lorda Rossarta, víc než tři stovky hrnců. Pod Dračím doupětem! Nějaké děvky ty ruiny využívaly k tomu, že tam bavily svoje zákazníky, a jeden z nich propadl shnilou podlahou rovnou do sklepa. Když nahmatal hrnce, myslel si, že je v nich víno. Byl tak opilý, že narušil pečeť a trochu se napil."
"Byl jednou jeden princ, který se pokoušel o totéž," poznamenal Tyrion suše. "A žádní draci nad městem nelétali, takže se zdá, že ani tentokrát to nefungovalo." Dračí doupě na vrcholu Rhaenysina kopce bylo opuštěné již jeden a půl století. Říkal si, že to je dobré místo k uskladnění divokého ohně, vhodnější než většina ostatních, ovšem zesnulý lord Rossart to mohl alespoň někomu prozradit. "Tři stovky hrnců, říkáš? To stále nevysvětluje jejich celkový počet. Vyrobili jste o několik tisíc hrnců víc, než jste mohli zvládnout podle tvých nejoptimističtějších propočtů, které jsi mi oznámil, když jsme se setkali posledně."
"Ano, ano, to je pravda." Hallyne si otřel bledé čelo rukávem své černorudé róby. "Pracovali jsme velmi usilovně, můj lorde pobočníku, hmmmm."
"To by nepochybně vysvětlovalo, proč jste vyrobili o tolik víc substance než předtím." Tyrion si pyromancera s úsměvem měřil svým nespárovaným pohledem. "Naskýtá se však otázka, proč jste takto usilovně nepracovali od samého začátku."
Hallyne měl pokožku barvy houby, takže bylo takřka nemožné, aby mohl ještě víc zblednout, ale kupodivu se mu to jaksi podařilo. "Můj lorde pobočníku, ujišťuji tě, že já a moji bratři jsme skutečně od začátku pracovali dnem i nocí, ale protože jsme, hmmm, vyrobili tolik substance, stali jsme se v průběhu času hmmm, jaksi zkušenějšími, než jsme byli předtím, a také" - alchymista se nepohodlně ošil - "použili jsme jistá kouzla, hmmm, stará tajemství našeho cechu, velmi delikátní a velmi namáhavá, ale nezbytná, pokud substance má být, hmmm, taková, jaká má být..."
Tyrionovi docházela trpělivost. Každou chvíli tu měl být ser Jacelyn Bywater, a Železná ruka nerad čekal. "Ano, znáte

tajná kouzla, to je skvělé. Co s nimi?"
"Hmmm, zdá se, že právě tato kouzla na našem úkolu zapracovala lépe než my sami." Hallyne se pousmál. "Zřejmě nepředpokládáš, že by se na světě znovu objevili nějací draci, že ne?"
"Ne, pokud jste nějakého nenašli pod Dračím doupětem. Proč?"
"Oh, promiň, můj lorde pobočníku, jenom jsem si vzpomněl na něco, co mi kdysi řekla Jeho Moudrost Pollitor, když jsem ještě byl akolytem. Ptal jsem se ho, proč se zdá, že tolik kouzel je, hmmmm, neúčinných, třebaže podle starých svitků by fungovat měla, a on mi na to odpověděl, že kouzla začala ze světa mizet poté, co zemřel poslední drak. A teď už naše kouzla, hmmm, jaksi znovu účinkuji..."
"Je mi líto, že tě musím zklamat, ovšem já jsem žádné draky neviděl. Všiml jsem si ale, že kolem bloumá vykonavatel královy spravedlnosti. Pokud by se ukázalo, že jediný z hrnců, co mi tu prodáváš, je naplněn něčím jiným než divokým ohněm, budeš mít tu čest poznat ho taky."
Hallyne utekl tak rychle, že málem zakopl o sera Jacelyna -ne lorda Jacelyna, na to nesmí zapomínat. Železná ruka byl jako vždy milosrdně stručný. Vrátil se z Růženína, aby přivedl čerstvou várku odvedenců naverbovaných na panství lorda Gylese a aby se znovu ujal svého velení městské hlídce. "Jak se daří mému synovci?" zeptal se ho Tyrion, když spolu probrali otázku městského opevnění.
"Princ Tommen je zdráv a spokojen, můj pane. Stará se o kolouška, kterého mí muži přinesli na hrad z lovu. Měl prý jednoho už předtím, ale Joffrey ho zabil, aby měl kůži na kabátec. Někdy se ptá po své matce a často začne psát dopis princezně Myrcella, ale nikdy žádný nedopíše do konce. Svého bratra však, jak se zdá, vůbec nepostrádá."
"Víte, co máte dělat, kdybychom bitvu prohráli?"
"Moji muži mají své instrukce."
"Jaké?"
"Poručil jsi mi, abych to nikomu neříkal, můj pane."
Tyrion se musel usmát. "Jsem rád, že jsi na to nezapomněl." Pokud by Královo přístaviště mělo padnout, je možné, že ho dostanou živého, a v tom případě bude lepší, když nebude vědět, kde by se Joffreyho nástupce mohl nalézat.
Nedlouho poté, co ser Jacelyn odešel, objevil se Varys. "Lidé jsou tak proradná stvoření." řekl namísto pozdravu.
Tyrion si povzdechl. "Kdo nás zradil dnes?"
Eunuch mu podal svinutý pergamen. "Je to ničemnost, která z pívá smutnou píseň o naší době. Copak čest zemřela s našimi otci?"
"Můj otec ještě není mrtvý." Tyrion přelétl seznam očima. "Některá z těch jmen znám. Jsou to bohatí lidé. Obchodníci, kupci, řemeslníci. Proč by se tihle měli spiknout proti nám?"
"Zřejmě věří, že lord Stannis vyhraje, a přejí si podílet se na jeho vítězství. Říkají si Muži s parožím, po korunovaném jelenovi."
"Někdo by jim měl vysvětlit, že Stannis změnil svůj znak. Měli by se jmenovat spíš Horká srdce." Nebyla to však záležitost, o které by se dalo žertovat; ukázalo se, že Muži s parožím vyzbrojili několik stovek svých stoupenců, aby se po zahájení bitvy zmocnili Staré brány a vpustili nepřátele do města. Mezi jmény na seznamu figuroval i mistr zbrojíř Salloreon. "Musím se smířit s tím, že tu přísernou přilbici s rohy démona už od něj nedostanu," posteskl si Tyrion, když na toho muže psal zatykač.

THEON

Uprostřed noci náhle procitl, Kyra ležela vedle něho, jednu paži měla přehozenou přes jeho tělo a ňadry se zlehka dotýkala jeho zad. Slyšel, jak tiše, pravidelně oddychuje. Prostěradlo pod nimi bylo zmuchlané. Panovala černá noc a komnata byla temná a tichá.
Co to bylo? Slyšel jsem něco? Někoho?
Vítr se slabým povzdechem narazil proti zavřeným okenicím. Odkudsi zdálky k němu dolehlo táhlé zavřeštění rozvášněné kočky. Spi, Greyjoyi, poručil sám sobě. Hrad je tichý a rozestavil jsi stráže. Jsou u tvých dveří, u brány, u zbrojnice.
Své probuzení mohl přičítat špatnému snu, jenomže jemu se nic nezdálo. Kyra ho úplně vyřídila. Dokud pro ni Theon neposlal, prožila osmnáct let svého života v zimním městečku pod hradem, aniž kdy vkročila za zdi hradu. Přišla k němu vlhká, rozdychtěná a mrštná jako lasička, a milování s obyčejnou hospodskou děvečkou v posteli lorda Eddarda Starka v sobě nepopiratelně mělo pikantní příchuť.
Ospale zamumlala, když Theon vyklouzl zpod její paže a vstal, V krbu stále ještě doutnalo pár uhlíků. Wex spal na podlaze u nohou postele, zahalený ve svém plášti a pro svět mrtvý. Nikde se nic nehýbalo. Theon přešel k oknu a otevřel okenice. Noc se ho dotkla svými chladnými prsty a na těle mu naskákala husí kůže. Opřel se o kamenný parapet a vyhlédl ven na temné věže, prázdná nádvoří, černou oblohu a víc hvězd, než by člověk kdy mohl spočítat. Nad Zvonovou věží plul poloviční měsíc, který vrhal odraz na střechu prosklených zahrad. Neslyšel žádný poplach, žádné hlasy, ba dokonce jediný krok. Všechno je v pořádku, Greyjoyi. Slyšíš to ticho? Měl bys být opilý radostí. Zmocnil ses Zimohradu s necelými třiceti muži, což je čin, o kterém se bude zpívat v písních. Zamířil zpátky do postele. Měl by Kyru převalit na záda a znovu se s ní pomilovat, to by zahnalo všechen jeho nepokoj. Její steny a chichotání budou vítanou úlevou od všudypřítomného ticha.
Náhle se zarazil. Už si tak zvykl na vytí zlovlků, že je ani nevnímal... ale jakási část v něm, jakýsi instinkt lovce, si teď uvědomila jeho nepřítomnost.

Před jeho dveřmi stál na stráži Urzen, šlachovitý muž s kulatým štítem přehozeným přes rameno. "Vlci jsou zticha," řekl mu Theon. "Jdi se podívat, co dělají, a okamžitě se sem vrať." Z pomyšlení na vlky volně pobíhající po hradu neměl právě příjemný pocit. Dobře si pamatoval den ve vlčím lese, kde Brana napadli divocí. Léto a Šedý vítr jich tehdy několik roztrhali na kusy.
Špičkou boty kopl do Wexe. Chlapec se posadil a promnul si oči. "Běž se ujistit, zda Bran Stark a jeho malý bratr jsou ve svých postelích, a pospěš si."
"Můj pane?" zavolala Kyra ospale.
"Jen spi, tohle se tě netýká." Theon si nalil pohár vína a vypil jej do dna. Po celou tu dobu naslouchal, doufal, že uslyší zavytí. Příliš málo mužů, pomyslel si kysele. Mám příliš málo mužů. Jestli sem Aša nepřijde...
Wex se vrátil jako první. Vrtěl hlavou ze strany na stranu. Theon s klením začal hledat svoji tuniku a kalhoty. Byly na podlaze, kam je odhodil ve spěchu, když se chtěl co nejrychleji zmocnit Kyry. Na tuniku si navlékl kabátec z kůže pobité železnými cvočky a na opasek si připjal dlouhý meč a dýku. Vlasy měl rozcuchané jako roští, ale teď měl jiné starosti.
Do té doby se vrátil Urzen. "Vlci jsou pryč."
Theon si říkal, že musí zůstat klidný a rozvážný, stejně jako by na jeho místě byl lord Eddard. "Probuď hrad," řekl, "Vyžeň je na nádvoří, všechny do jednoho, podíváme se, kdo chybí. A Lorren ať zkontroluje brány. Wexi, ty pojď se mnou." Říkal si, jestli už Stygg dorazil do Pahorku v Hlubokém lese. Ten muž nebyl tak zkušeným jezdcem, jak tvrdil - žádný z železných mužů nebyl příliš dobrý v sedle - ale času bylo dost. Aša už je možná na cestě, a jestli se dozví, že Starkové mi utekli... Nedokázal na to dokonce ani jen pomyslet.
Branova ložnice byla prázdná, stejně jako Rickonova o polovinu ohybu schodiště níž. Theon proklínal sám sebe. Měl jim ke dveřím postavit strážné, jenomže považoval za důležitější, aby jeho muži obcházeli na hradbách a hlídali bránu, než aby dělali pokojskou dvěma dětem, z nichž jedno bylo mrzákem.
Zvenčí uslyšel křik a nářek. Obyvatelé hradu byli vytahováni z postelí a vyháněni na dvůr. Ted jim dám co proto. Zacházel jsem s nimi laskavě a oni se mně takto odvděčili. Dokonce nechal dva ze svých vlastních mužů zmrskat do krve za to, že znásilnili tu dívku z psince, aby všem ukázal, že skutečně má v úmyslu být spravedlivý. Přesto mi to znásilnění stále dávají za vinu. A všechno ostatní taky. Považoval to za nespravedlivé. Mikken sám sebe zabil svou prostořekostí. stejně jako tehdy Benfred. Co se týkalo Chayleho, musel někoho dát Potopenému bohu, jeho muži to očekávali. "Nepřeji ti nic zlého," řekl septonovi předtím, než ho hodili do studny, "ale tvoji bohové už tady nemají co pohledávat." Člověk by si myslel, že ostatnímu budou vděční za to, že si nevybral je, ale oni ne. Říkal si, kolik jich má prsty v tomhle spiknutí proti němu.
Urzen se vrátil s Černým Lorrenem. "Lovecká brána," řekl Lorren. "Raději se tam pojď podívat."
Lovecká brána byla příhodně umístěná blízko psince a kuchyně. Otevírala se přímo do polí a lesa a umožňovala lovcům vyjíždět ven a vjíždět dovnitř, aniž by museli projíždět zimním městečkem. Proto byla tak oblíbená loveckými výpravami. "Kdo tam byl na stráži?" zeptal se Theon.
"Drennan a Squint."
Drennan byl jedním z těch, kteří znásilnili Pallu. "Jestli ty kluky nechali utéct, přísahám, že tentokrát jim z kůže na zádech nezbude nic."
"To nebude třeba," řekl Černý Lorren stroze.
Ani nebylo. Squinta našli, jak pluje obličejem dolů v příkopu, s útrobami táhnoucími se za ním jako změť bledých hadů. Dřennaň ležel napolo nahý ve strážnici u brány, v útulné místnůstce, odkud se ovládal padací most. Měl hrdlo rozříznuté od ucha k uchu. Otrhaná tunika zakrývala napolo zhojené jizvy na jeho zádech, ale jeho boty se válely na rohožích a kalhoty rněl stažené k chodidlům. Na stolku blízko dveří byl sýr a vedle něho prázdný džbán. A dva poháry. Theon jeden zvedl a přičichl ke zbytku vína na dně poháru. "Squint byl nahoře na ochozu, že?"
"Jo," odpověděl Lorren.
Theon pohárem mrštil do krbu. "Řekl bych, že Drennan si stáhl kalhoty, aby to píchl do nějaké ženské, jenomže ona to jako první píchla do něho. Podle vzhledu rány to udělala jeho krájecím nožem. Najděte nějaké bidlo a vylovte z příkopu toho druhého blázna."
Ten druhý blázen byl v daleko horším stavu než Drennan. Když Černý Lorren vytáhl jeho tělo z vody, uviděli, že má urvanou ruku v lokti. Chyběla mu polovina hrdla a na místě, kde předtím měl břicho a slabiny, zela vyrvaná díra. Když ho Lorren vytahoval z vody, bidlo projelo vnitřnostmi. Zápach, který mrtvola vydávala, byl strašlivý.
"Zlovlci," řekl Theon. "Myslím, že oba najednou." Znechuceně zamířil zpátky k padacímu mostu. Zimohrad obklopovaly dvoje masivní granitové zdi, s širokým příkopem mezi nimi. Vnější hradby byly osmdesát stop vysoké, vnitřní víc než stovku. Protože Theon postrádal muže, byl nucen nechat vnější opevnění nestřežené a rozestavit svoje strážné podél vysokých vnitřních hradeb. Neodvažoval se mít je na špatné straně příkopu, pro případ, že by proti němu hrad povstal,
Museli být dva nebo víc, usoudil. Zatímco ta žena zabavovala Drennana, ostatní pustili vlky.
Zavolal, že chce pochodeň, a jal se vystupovat vzhůru po schodech na hradby. Mával pochodní nízko před sebou, díval se po... tam. Na vnitřní straně hradeb a v širokém rnezizubí mezi dvěma vzhůru trčícími zuby. "Krev," oznámil, "kvapně utřená. Myslím, že ta žena zabila Drennana a spustila padací most. Squint uslyšel rachocení řetězů, šel se podívat, co se děje, a zlovlci ho napadli. Pak jeho mrtvolu někdo vyhodil mezizubím dolů do příkopu, aby ho tu nenašla další hlídka." Urzen se rozhlížel po hradbách. "Ostatní strážní vížky odsud nejsou nijak daleko. Vidím tam hořet pochodně -"
"Pochodně tam jsou, ale ne strážní." odsekl Theon podrážděně. "Zimohrad má naneštěstí víc strážních vížek, než mám já mužů."

"U hlavní brány byli čtyři strážní." řekl Černý Lorren, "a kromě Squinta jich pět chodilo po hradbách."
"Kdyby byl zatroubil na svůj roh -" řekl Urzen.
Slouží mi sami blázni. "Zkus si představit, že bys tady místo něho byl ty, Urzene. Je tma a zima. Jsi na hlídce už celé hodiny, těšíš se na konec služby. Pak uslyšíš hluk a přesuneš se směrem k bráně. Najednou na vrcholu schodiště uvidíš oči, žhnoucí zeleně a zlatě ve světle pochodně. Rychleji, než bys byl věřil, se k tobě rozběhnou dva stíny. Zahlédneš zuby, začneš zvedat svůj oštěp, ale to už do tebe narazí a rozpářou ti břicho, trhají je přes kůži, jako by byla z fáčoviny." Prudce do Urzena strčil. "A pak už ležíš na zádech, z břicha ti vyhřezají střeva a jeden z vlků ti zuby rve hrdlo." Theon popadl mužův hubený krk, silně ho stiskl prsty a usmál se. "Pověz mi, v kterém okamžiku by ses zastavil, abys zatroubil na ten svůj podělaný roh!" Hrubě Urzena odstrčil. Muž zavrávoral a narazil do zubu cimbuří. Měl jsem se těch bestií zbavit v den, když jsme se zmocnili hradu, pomyslel si Theon pln vzteku. Viděl jsem je zabíjet, věděl jsem, jak jsou nebezpečné.
"Musíme je najít," řekl Černý Lorren.
"Ne za tmy." Theonovi se nelíbila představa, že by měl honit zlovlky po temném lese; lovci by se snadno mohli stát kořistí. "Počkáme do rozbřesku. Do té doby bych si měl promluvit se svými věrnými poddanými."
Nepokojný dav mužů, žen a dětí dole na nádvoří se tísnil u zdi. Mnohým z nich ani nedali čas obléknout se; přikryli se vlněnými dekami nebo se nazí choulili pod plášti či ložním prádlem. Hlídal je tucet železných mužů s pochodněmi v jedné ruce a zbraněmi ve druhé. Vítr foukal v prudkých poryvech a mihotavé oranžové plameny osvětlovaly ocelové přilbice, mohutné plnovousy a zamračené tváře.
Theon chodil sem a tam před zajatci a prohlížel si jejich obličeje. Měl pocit, že všichni vypadají provinile. "Kolik jich chybí?"
"Šest." Smraďoch, který vystoupil zpoza něho, voněl mýdlem a jeho dlouhé vlasy povívaly ve větru. "Oba Starkové, ten kluk z Mokřad a jeho sestra, ten tupec ze stájí a tvoje divoká žena."
Oša. Měl to podezření od okamžiku, kdy uviděl druhý pohár. Měl jsem si to rozmyslet, než jsem ji obdařil svou důvěrou. Je stejně nepřirozená jako Aša. Dokonce i jejich jména znějí podobně.
"Díval se někdo do stájí?"
"Aggar říká, že žádní koně nechybějí."
"Tanečnice je ve svém stání?"
"Tanečnice?" Smraďoch se nechápavě zamračil. "Aggar říká, že všechny koně jsou na svých místech. Ze stájí chybí jenom ten ňouma."
To znamená, že jdou pěšky. To byla ta nejlepší zpráva, kterou slyšel od té doby, co se probudil. Bran nepochybně cestuje ve svém koši na Hodorových zádech a Oša musí nést Rickona; jeho malé nožky by ho daleko nedonesly.
Theon si byl jistý, že je brzy dopadne. "Bran a Rickon utekli," oznámil obyvatelům hradu a díval se jim přitom do očí. "Kdo z vás ví, kam šli?" Nikdo neodpověděl. "Bez vaší pomoci utéct nemohli," pokračoval Theon. "Bez jídla, oblečení, zbraní." Nechal zamknout každý meč a sekeru na Zimohradu, ale nepochybně před ním nějaké zatajili. "Chci jména všech, kdo jim pomáhali. Všech, kteří mě zradili!" jedinou odpovědí mu bylo skučení větru. "Za prvního kuropění mám v úmyslu vyjet za nimi a přivést je zpátky." Zahákl si palce za opasek s mečem. "Potřebuju lovce. Kdo by chtěl pěkně teplý vlčí kožich, který ho bude hřát přes zimu? Gagei?" Kuchař ho vždycky srdečně zdravil, když se vrátil z lovu, a vyptával se, zda přinesl něco chutného pro tabuli, ale teď mu neměl co říci. Theon kolem nich šel zpátky, pátral v jejich obličejích po sebemenším náznaku provinilosti, která by naznačovala, že něco vědí. "Divoký les není místem pro mrzáka a Rickon je ještě tak malý. Jak dlouho mohou tam venku vydržet? Chůvo, ty určitě umíráš strachy." Stará žena mu po celých deset let vypravovala svoje nekonečné příběhy, ale teď na něj hleděla, jako by byl cizincem. "Mohl jsem nechat všechny muže zabít a ženy dát svým vojákům pro potěšení, ale já vás místo toho ochraňuju. Takový je dík, který mi za to nabízíte?" Joseth, který se staral o jeho koně, Farlen, který ho naučil všemu, co věděl o psech, Barth, sládkova manželka, která byla jeho první ženou - žádný z nich se mu nepodíval do očí. Oni mě nenávidí, uvědomil si.
Smraďoch popošel blíž k němu. "Stáhni je z kůže," naléhal na něho, jeho tlusté rty se přitom leskly. "Lord Bolton říkával, že nahý člověk může mít pár tajemství, ale z kůže stažený už nemá žádná."
Theon věděl, že z kůže stažený člověk je ve znaku rodu Boltonů; před celými věky jejich lordi zacházeli až tak daleko, že si z kůže mrtvých nepřátel nechávali šít pláště. Hodně Starků takto dopadlo. Údajně to všechno mělo skončit před tisícem let, kdy Boltonové odpřísáhli věrnost Zimohradu. Alespoň se co tak říká, ale staré zvyky umírají pomalu, jak sám dobře vím.
"Dokud na Zimohradu budu vládnout já, tady na severu žádné stahování z kůže nebude," řekl Theon nahlas. Jsem vaší jedinou ochranou proti takovým, jako je on, chtělo se mu vykřiknout. Věděl, že takto na ně křičet nemůže, ale říkal si, že někteří z nich jsou možná dost chytří, aby to pochopili sami.
Obloha nad zdmi hradu začínala šednout. Svítání nemohlo být daleko. "Josethe, osedlej Usměvavého a vyber si koně pro sebe. Murchi, Garissi, Zjizvený Týme, pojedete s námi." Murch a Gariss byli nejlepšími lovci v hradu a Tym byl dobrým lukostřelcem. "Aggare, Rudonosý, Gelmarre, Smraďochu, Wexi!" Potřeboval také svoje vlastní muže, aby mu kryli záda. "Farlene, chci psy a ty půjdeš s nimi."
Prošedivělý vrchní psovod si zkřížil ruce na hrudi. "A proč bych měl honit svoje pravé pány, a kromě toho děti?"
Theon popošel blíž. "Tvým pravým pánem jsem teď já, muž, který drží ochrannou ruku nad Pallou."
Viděl, jak se z Farlenových očí vytrácí vzdorovitost. "Ano, můj pane."
Theon ustoupil dozadu a rozhlédl se kolem, aby viděl, koho dalšího by k nim ještě mohl přidat. "Mistr Luwin," prohlásil.
"Já o lovu nevím nic."
Ne, ale nechci tě nechat tady na hradě během své nepřítomnosti, protože ti nevěřím. "V tom případě je nejvyšší čas,

aby ses něčemu přiučil."
"Dovolte mi jet taky. Chci ten plášť z vlčí kůže." Kupředu popošel chlapec ne starší než Bran. Theonovi chvíli trvalo, než si uvědomil, kdo to je. "Lovil jsem už stokrát předtím," řekl Walder Frey. "Rudé jeleny a losy, ba dokonce kance." Jeho bratranec se mu začal smát. "Jel sice na lov kanců se svým otcem, ale ke kanci ho vůbec nepustili."
Theon si chlapce pochybovačně prohlédl. "Pojeď, jestli chceš, ale pokud nám nebudeš stačit, nemysli si, že se o tebe budu starat." Obrátil se zpátky k Černému Lorrenovi. "Zimohrad je za mé nepřítomnosti tvůj. Jestli se nevrátím, dělej si s ním, co se ti z l íb í." To by je mělo přimět, aby se modlili za úspěch mé výpravy.
Když se první bledé paprsky světla dotkly vrcholku Zvonové věže, shromáždili se u lovecké brány. Jejich dech se srážel v chladném ranním vzduchu. Gelmarr se vyzbrojil dlouhou sekerou, jejíž topůrko by mu umožnilo zasáhnout vlky předtím, než se dostanou k němu. Hlavice byla dostatečně ostrá, aby zabila jediným úderem. Aggar na sobě měl ocelové rukavice. Smraďoch se dostavil s kančím oštěpem a plátěným pytlem, který se nadouval bůhvíčím. Theon měl svůj luk; nic jiného nepotřeboval. Jednou Branovi zachránil šípem život. Doufal, že jej nyní druhým nebude muset ukončit, ale pokud nebude zbytí, udělá to.
Jedenáct mužů, dva chlapci a tucet psů přešli příkop. Za vnějšími hradbami se v měkké hlíně zřetelně rýsovaly stopy: otisky vlčích tlap, Hodorovy těžké kroky, mělčí stopy zanechané chodidly dvou Reedů. Jakmile se ocitli pod stromy, stopy byly v kamenité půdě a spadaném listí hůře čitelné, ale do té doby již Farlenova rezavá fena zachytila pach. Ostatní psi byli blízko za ní, čenichali u země a štěkali. Jejich řadu uzavíral pár obrovských mastifů, jejichž velikost a zuřivost by mohla být výhodou, kdyby psy museli poslat proti některému ze zlovlků.
Hádal by, že Oša zamířila spíš na jih za serem Rodrikem, ale stopa vedla na sever, do samotného srdce vlčího lesa. Theonovi se to pranic nezamlouvalo. Bylo by hořkou ironií, kdyby Starkové zamířili k Pahorku v Hlubokém lese a padli Aše přímo do rukou. To bych je raději viděl mrtvě, pomyslel si s hořkostí. Ať mě považují spíš za krutého než za blázna.
Mezi stromy se vinuly cáry bledé mlhy. Strážní stromy a vzpřímené' borovice tam rostly hustě u sebe a neexistovalo nic tak temného a ponurého jako věčně zelený les. Země tam byla nerovná a spadané jehličí maskovalo měkkou rašelinu, která byla zrádným terénem pro koně, takže museli postupovat pomalu. Ale ne tak pomalu jako člověk nesoucí mrzáka nebo jako kostnatá čarodějnice se čtyřletým fakanem na zádech. Říkal si, že musí být trpělivý. Než den skončí, dopadne je.
Když se ubírali stezkou, kterou vyšlapala divá zvěř podél okraje rozsedliny, přijel k němu mistr Luwin. "Zatím se náš lov nijak neliší od projížďky lesem, můj pane."
Theon se usmál. "Jistá podobnost tu je. Až na to, že při lovu na konci teče krev."
"Musí tomu tak být? Ten útěk byl velkou pošetilostí, ale nebudeš milosrdný? Hledáme přece tvoje pěstounské bratry."
"Žádný Stark kromě Robba se ke mně nikdy nechoval jako bratr, ale Bran a Rickon pro mě mají větší cenu živí než mrtví."
"Totéž platí o Reedech. Kailinská držba se nalézá na kraji bažin. Lord Howland může z pobytu tvého strýce učinit peklo, když bude chtít, ale dokud máš jeho dědice, musí se držet zpátky."
O tom Theon nepřemýšlel. Ve skutečnosti Reedovým sotva věnoval pozornost, kromě toho, že jednou či dvakrát pozoroval Meeru a snažil se odhadnout, jestli je stále panna. "Možná máš pravdu. Ušetříme je, když budeme moct."
"A Hodora taky, doufám. Ten hoch je slabomyslný, to přece víš. Udělá, co mu člověk poručí. Kolikrát kartáčoval tvého koně, myl tvé sedlo, čistil tvoji zbroj?"
Hodor pro něho nic neznamenal. "Když s námi nebude bojovat, necháme ho žít." Theon zvedl prst. "Ale oroduj mi tady za tu divokou ženu a zemřeš s ní. Odpřísáhla mi věrnost a pak mě zradila."
Mistr naklonil hlavu na stranu. "Pro křivopřísežníky žádnou omluvu nemám. Udělej s ní, co uznáš za vhodné. Děkuji ti za tvoje milosrdenství."
Milosrdenství, pomyslel si Theon, když se od něho Luwin odloučil. Je to proklatá past. Příliš mnoho, a nazvou tě slabochem, příliš málo, a jsi krutou obludou. Věděl ale, že mistr mu poradil dobře. Jeho otec znal jenom dobývání, ale k čemu bude dobré zabrat si království pro sebe, když nebudou schopní udržet si je? Násilí a probouzení strachu se vyplatí jen do určité míry. Škoda že lord Eddard odvedl svoje dcery na jih s sebou; jinak by mohl upevnit svoji nadvládu nad severem tím, že by se s jednou z nich oženil. Sansa byla půvabným malým stvořením, a teď už je určité zralá k tomu, aby se s ní dalo léhat. Jenomže byla tisíc líg daleko, ve spárech Lannisterů. Škoda.
Les byl stále divočejší. Borovice a strážní stromy ustupovaly obrovitým temným dubům. Spletence hlohových keřů zakrývaly zrádné průrvy a rozsedliny. Kamenité kopce se zvedaly a klesaly kolem nich. Projížděli kolem chalupy nějakého nádeníka, opuštěné a zarostlé, a míjeli zatopený lom, jehož nehybná voda se šedivě leskla jako ocel. Když psi začali štěkat, Theon předpokládal, že uprchlíci už nejsou daleko. Popohnal Usměvavého a vyrazil za psy, ale našel jenom mrtvolu mladého losa... nebo spíš to, co z ní zbylo.
Sesedl, aby se na ní podíval důkladněji. Zvíře bylo čerstvě zabité a očividně šlo o práci vlků. Psi zuřivě čenichali kolem a jeden z mastifů zabořil zuby do kýty a žral, dokud ho Farlen s křikem neodehnal. Žádná část zvířete není odříznuta, uvědomil si Theon. Vlci jedli, ale lidé ne. Dokonce i kdyby Oša nechtěla riskovat oheň, alespoň by pro ně pár kousků masa uřízla. Nedávalo smysl nechat tady tolik dobrého masa, aby shnilo. "Farlene, jsi si jistý, že jsme na správné stopě?" zeptal se. "Není možné, že tvoji psi honí jiné vlky?"
"Moje fena velmi dobře zná pach Léta a Chundeláče."
"V to doufám. Už kvůli tobě."
O necelou hodinu později stopa vedla dolů po svahu směrem k blátivému potoku rozvodněnému nedávnými dešti. Tam psi stopu ztratili. Farlen a Wex se se smečkou přebrodili na druhou stranu. Když se vrátili zpět, vrtěli hlavami, zatímco jejich zvířata pobíhala sem a tam po protějším břehu a marně čenichala kolem. "Vešli do potoka, můj pane, ale zřejmě z něho nevyšli ven," řekl vrchní psovod.

Theon sesedl, poklekl vedle potoka a ponořil do něj ruku. Voda byla studená. "Nemohli v něm zůstat dlouho," řekl. "Vezmi polovinu psů dolů po proudu, zatímco já pojedu proti proudu -" Wex hlasitě tleskl rukama o sebe.
"Co je?" zeptal se ho Theon.
Němý chlapec ukázal před sebe.
Hlína blízko potoka byla nasáklá vodou a blátivá. Zřetelně se v ní rýsovaly otisky vlčích tlap. "Otisky tlap, ano. No a co?"
Wex šlápl chodidlem do bahna a otočil ho na jednu stranu a na druhou. Zanechalo tam hlubokou jámu.
Joseth to pochopil. "Muž Hodorovy velikosti by po sobě měl v blátě nechat hluboké otisky," řekl. "Tím spíš, že na zádech nesl chlapce. Jenomže jediné otisky boty patří Wexovi. Podívej se sám."
Theon si zděšeně uvědomil, že Joseth má pravdu. Vlci vběhli do rozvodněného hnědého potoka sami. "Oša musela někde za námi odbočit stranou. Pravděpodobně ještě před tím losem. Poslali vlky, aby běželi dál sami, v naději, že budeme pronásledovat je." Obrátil se ke svým lovcům. "Pokud jste se mnou vy dva hráli falešnou hru -"
"Přísahám, že tam byla jen jedna stopa, můj pane," hájil se Gariss. "A zlovlci by se od chlapce nikdy neodloučili. Ne na dlouho."
Přesně tak, pomyslel si Theon. Léto a Chundeláč možná odběhli na lov, ale dříve nebo později se vrátí k Branovi a Rickonovi. "Garissi, Murchi, vezměte čtyři psy a jděte zpátky po našich stopách, až k místu, kde jsme je ztratili. Aggare, ty na ně budeš dávat pozor, aby nemohli podvádět. Farlen a já budeme dál sledovat vlky. Když narazíte na stopu, zatrubte na roh. Dvě zatroubení znamenají, že uvidíte zlovlky. Jakmile zjistíme, kudy šli, určitě nás přivedou zpátky ke svým pánům."
Vzal Wexe, mladého Freye a Gynira Rudonosého a vydal se s nimi proti proudu. On a Wex jeli na jedné straně potoka, Rudonosý a Walder Frey na druhé, každý s párem psů. Dávali pozor na stopy, na sebemenší pěšinky, na zlámané větvičky, na jakýkoli náznak, že vlci vyšli z vody. Nalezli stopy jelena, losa a jezevce. Wex překvapil lišku, která pila z potoka, a Walder vyplašil v podrostu tři králíky a podařilo se mu jednoho z nich zastřelit. Viděli otisky drápů, tam kde medvěd drápal kůru z vysoké břízy. Po zlovlcích však nikde nebylo ani stopy.
Ještě kousek, říkal si Theon. Za tím dubem, za tím výběžkem, za dalším ohybem potoka, určité tam něco najdeme.
Pokračoval dál ještě dlouho poté, co s narůstajícím pocitem nervozity pochopil, že by se měli vrátit. Bylo již poledne, když znechuceně otočil hlavu Usměvavého dokola a vzdal to.
Oše a těm klukům se nějak podařilo oklamat ho. Nemělo by to být možné, obzvlášť když šli pěšky, zatíženi mrzákem a malým dítětem. Každá uplynulá hodina zvyšovala pravděpodobnost, že se jim podaří uniknout. Kdyby přišli k vesnici... lidé severu by syny Neda Starka, Robbovy bratry, nikdy nezradili. Dali by jim koně, aby jejich putování uspíšili, a také jídlo na cestu. Muži by se prali o čest smět je ochraňovat. Shlukl by se kolem nich celý zatracený sever.
Vlci určité zamířili dolů po proudu, utěšoval sám sebe. Ta rezavá je na vyčenichá, kde vylezli z vody, a budeme jim zase na stopě.
Jenomže když se sešli s Farlenovou skupinou, jediný pohled na obličej vrchního psovoda rozbil všechny Theonovy naděje. "Tihle psi se hodí jedině k tomu, abychom z nich udělali návnady do medvědích pastí," řekl nahněvaně. "Škoda že nemám žádného medvěda."
"To není chyba těch psů." Farlen klečel mezi jedním z mastifů a svou milovanou rezavou fenou, s rukou položenou na každém z nich. "Tekoucí voda žádné pachy neudrží, můj pane."
"Ti vlci někde museli z potoka vylézt."
"Nepochybně to udělali. Po proudu nebo proti proudu. Můžeme pokračovat dál a hledat to místo, jenomže kudy?"
"V životě jsem neslyšel o vlkovi, který by plaval v potoku celé míle daleko," řekl Smraďoch. "Člověk by to dokázal, kdyby věděl, že ho někdo honí. Ale vlk?"
Theonovi to přesto nedávalo pokoj. Ta zvířata nebyla jako jiní vlci. Měl jsem ty zatracené bestie stáhnout z kůže.
Stejně dopadli i Gariss, Murch a Aggar. Lovci se vrátili po svých stopách napůl cesty zpátky k Zimohradu, ale nenašli nic, co by nasvědčovalo tomu, že Starkové se rozešli se svými vlky. Farlenovi psi vypadali stejně zničení jako jejich páni, zoufale očichávali kameny a stromy a podrážděně chňapal! po sobě navzájem.
Theon se neodvažoval připustit si porážku. "Vrátíme se k potoku. Budeme hledat znovu. Tentokrát půjdeme tak daleko, dokud na něco nenarazíme."
"Nenajdeme je," řekl Freyův chlapec najednou. "Ne, dokud s nimi jsou žabožrouti. Bahňáci jsou podrazáci, nebojují jako slušní lidé, ale schovávají se a používají otrávené šípy. Nikdy je nevidíte, ale oni vidí vás. Ti, kteří se za nimi vydají do bažin, se ztratí a už nikdy nevyjdou ven. Jejich domy se hýbou, dokonce i hrady tak velké jako Stráž u Šedé vody."
Nervózně se rozhlédl kolem sebe po zeleni, která je obklopovala ze všech stran. "Možná jsou někde tady a naslouchají tomu, co si povídáme."
Farlen se zasmál, aby dal najevo, co si o takových řečech myslí. "Kdyby v těch keřích něco bylo, moji psi by to dávno vyčenichali. Měli by je prohledané, než by sis stačil pšouknout."
"Bahňáci nejsou cítit jako normální lidé," trval Frey na svém. "Vydávají bažinatý pach, jako žáby a stromy a jako stojatá voda. V podpaždí jim místo chlupů roste mech, k jídlu jim stačí bláto a mohou dýchat v bažinaté vodě."
Theon už mu chtěl říci, kam si tuhle povídačku svojí kojné může strčit, když tu promluvil mistr Luwin. "Podle historických záznamů se lidé z mokřad sblížili s dětmi lesa. To bylo ve dnech, když se zelenověstci pokoušeli svést dolů po Šíji vody a zaplavit ji. Je možné, že dosud oplývají nějakými tajnými vědomostmi."
Les jim najednou připadal o hodně temnější než ještě před chvíli, jako by slunce zatemnil mrak. Jednou věcí bylo, když podobné nesmysly blábolil malý hloupý kluk, ale o mistrech se předpokládalo, že jsou moudří. "Jediné děti, které mě v tuhle chvíli zajímají, jsou Bran a Rickon," řekl Theon. "Zpátky k potoku. Hned."
Zpočátku si myslel, že ho neposlechnou, ale nakonec v nich přece jen zvítězil starý zvyk. Následovali ho zamračeně, ale

přesto jeli za ním. Freyův chlapec byl stejně neklidný jako králíci, které před nedávném vyplašil, Theon rozestavil muže na oba břehy a jal se sledovat proud. Jeli takto celé míle, pomalu a opatrně, často sesedali, aby mohli převést koně přes zrádnou půdu, a nechávali psy očichat každý keř. Tam, kde byl potok zahrazen padlým stromem, byli nuceni objet kolem temně zeleného jezírka, ale totéž by přece museli udělat i zlovlci, jenomže nikde nenašli jediný otisk, ani žádnou jinou stopu. Zdálo se, že zvířata po celou dobu plavala. Až je chytíme, můžou si plavat tak dlouho, že z toho budou mít plné žaludky. Oba je dám Potopenému bohu.
Les již začínal temnět a Theon Greyjoy pochopil, že je poražen. Buď děti z bažin opravdu znaly kouzla dětí lesa, nebo je Oša oklamala nějakým trikem divokých. Naléhal na ně, aby pokračovali dál i za soumraku, ale když se ze světa vytratilo poslední světlo, Joseth konečně sebral odvahu a řekl: "Je to marné, můj pane. Takto jen zmrzačíme koně."
"Joseth má pravdu," přitakal mistr Luwin. "Prodírat se lesem za světla pochodní by bylo marným úsilím."
Theon cítil, jak mu do hrdla stoupá žluč a v žaludku jako by měl hnízdo hadů, kteří se tam svíjeli a vzájemně se kousali. Pokud se na Zimohrad vrátí s prázdnýma rukama, může se rovnou obléknout do šaškovského hávu a na hlavu si nasadit špičatý klobouk; celý sever ho bude považovat za blázna. A až se o tom doslechnou otec a Aša...
"Můj pane princi." Smraďoch popohnal svého koně blíž k němu. "Je docela možné, že Starkové tímto směrem vůbec nešli. Kdybych byl na jejich místě, zamířil bych severovýchodním směrem. K Umberům. Jsou to oddaní vazalové Starků, ale jejich panství je odsud hodně daleko. Museli by si odpočinout v nějakém úkrytu. Možná bych věděl kde."
Theon si ho podezřívavě změřil. "Tak ven s tím."
"Znáš ten starý mlýn, co osaměle stojí na Žaludové vodě? Zastavili jsme se tam, když mě táhli na Zimohrad jako svého vězně. Mlynářova žena nám prodala seno pro koně, zatímco ten starý rytíř se rozplýval nad jejími fakany. Možná se Starkové schovávají tam."
Theon ten mlýn znal. Dokonce s mlynářovou ženou jednou či dvakrát spal. Na tom místě nebylo nic zvláštního, ani na ní. "Proč tam? Stejně daleko je na tucet vesnic a pevností."
V Smraďochových bledých očích se zaleskly jiskřičky pobavení. "Proč? Nu, to nevím, ale mám takový pocit, že jsou tam."
Z tajnůstkářských odpovědí toho muže už mu bylo nanic. Jeho rty vypadají jako dva pářící se červí. "Co to říkáš? Jestli jsi přede mnou něco zatajil -"
"Můj pane princi?" Smraďoch sesedl a pokynul Theonovi, aby učinil totéž. Když byli oba dole, otevřel plátěný pytel, který s sebou vezl ze Zimohradu. "Podívej se na tohle."
Byla již taková tma, že stěží něco viděl. Theon netrpělivě vrazil ruku do pytle a zašmátral v něm mezi měkkou kožešinou a hrubou škrábavou vlnou. Do kůže ho píchl ostrý koneček nějakého předmětu a jeho prsty se sevřely kolem čehosi studeného a tvrdého. Vytáhl brož ve tvaru vlčí hlavy, vyrobenou ze stříbra a černého jantaru. Okamžitě to pochopil. Sevřel ruku v pést. "Gelmarre," řekl, přemýšleje, komu teď může důvěřovat. Nikomu. "Aggare. Rudonosý. Pojedete s námi. Vy ostatní se můžete vrátit na Zimohrad, i se psy. Nebudu je potřebovat. Teď už vím, kde se Bran a Rickon schovávají."
"Princi Theone," ozval se mistr Luwin, "pamatuješ si, co jsi slíbil? Milosrdenství, říkal jsi."
"Milosrdenství? To platilo pro ráno," odsekl Theon. Ať se mě raději bojí, než aby se mi smáli. "Předtím, než mě opravdu rozčilili."

JON

V černi noci spatřili oheň plápolající na úbočí hory jako z nebe spadlá hvězda. Zářil červeněji než jiné hvězdy a neblikal, třebaže někdy jasně vzplanul a jindy se ztrácel, až z něj nezbylo nic než vzdálená jiskřička, slabá a nezřetelná.
Je půl míle daleko a dva tisíce stop vysoko, odhadoval to Jon, a je umístěn přesně tak, aby osvětloval cokoli, co se pohybuje v průsmyku pod ním.
"Hlídka v Křivolakém průsmyku?" divil se ten nejstarší mezi nimi. V rozpuku mládí býval královým panošem, a tak mu černí bratři stále říkali panoš Dalbridge. "Říkám si, čeho se asi Mance Nájezdník tak bojí?"
"Kdyby věděl, že si zapálili oheň, sedřel by ty ubohé bastardy z kůže," poznamenal Ebben, podsaditý plešatý muž, který měl tělo svalnaté jako pytel plný kamenů.
"Oheň znamená, že tam nahoře je život," řekl Qhorin Půlruký, "ale může tam číhat i smrt." Sami se na jeho příkaz neodvážili riskovat otevřený oheň od té doby, co vstoupili do hor. Jedli studené nasolené hovězí, tvrdý chléb a ještě tvrdší sýr a spali oblečení a schoulení pod hromadou plášťů a kožešin, každý vděčný za tělesné teplo vydávané svými druhy. Jon vzpomínal na chladné noci před dávným časem na Zimohradu, kdy se dělil o lože se svými bratry. Tito muži také byli jeho bratři, třebaže postelí, o kterou se spolu dělili, byl kámen a tvrdá země.
"Určitě budou mít roh," poznamenal Kamenohad. "Roh, na který nemusí stihnout zatroubit," opáčil Půlruký.
"Za tmy by to byl dlouhý, namáhavý výstup," řekl Ebben, který si měřil vzdálenou jiskřičku světla skrze průrvu ve skalní stěně, za kterou si udělali úkryt. Bylo jasno a rozeklané hory čněly černé na pozadí černi až vysoko do oblohy, kde v měsíčním světle bledě zářily jejich chladné koruny ze sněhu a ledu.
"A dlouhý pád," dodal Qhorin Půlruký. "Myslím, že dva muži by to zvládli. Ano, tam nahoru by měli jít dva z vás, kteří se pak budou střídat na hlídce."
"Já." Průzkumník, kterému přezdívali Kamenohad, již prokázal, že je tím nejlepším horolezcem mezi nimi. Jestli se tam nahoru měl někdo vydat, pak to rozhodně musel být on.
"A já," přihlásil se Jon Sníh.

Qhorin Půlruký se na něho podíval. Jon slyšel pronikavé skučení větru, který profukoval mezi vysokými stěnami průsmyku nad nimi. Jeden z jejich koní zaržál a zahrabal kopytem v tenké vrstvičce zeminy na dně rokle, kde se schovávali. "Vlk zůstane s námi," řekl Qhorin. "Bílá srst je v měsíčním světle dobře viditelná." Otočil se ke Kamenohadovi. "Až to s nimi vyřídíte, hoďte dolů zapálenou pochodeň. Jakmile ji uvidíme, přijdeme za vámi," "Nejlépe bude vydat se na cestu okamžitě," řekl Kamenohad.
Každý si vzal dlouhé svinuté lano. Kamenohad navíc nesl pytel železných bodců a malé kladivo s hlavicí obalenou silnou plstí. Svoje koně nechali vzadu, společně s přilbicemi, kroužkovou zbrojí a Duchem. Než vyrazili na cestu, Jon si klekl a pomazlil se se svým zlovlkem. "Zůstaň," poručil mu. "Já se pro tebe vrátím."
Kamenohad vyrazil jako první. Byl to malý šlachovitý muž, téměř padesátiletý a s šedivým vousem, ale byl mnohem silnější, než vypadal, a oplýval takovým darem nočního vidění, jaký Jon nepoznal u nikoho jiného. Dnes večer ho potřeboval. Za dne byly hory modrošedé, ojíněné mrazem, ale jakmile slunce zmizelo za rozeklanými vrcholky, zčernaly. Nyní je vycházející měsíc maloval bíle a stříbrně.
Černí bratři stoupali skrze černé stíny mezi černými skalami, pomalu šplhali vzhůru po příkré, křivolaké stezce a jejich dech zamrzal v černém vzduchu. Jon si bez své zbroje připadal jako nahý, třebaže její váhu rozhodně nepostrádal. Byl to zdlouhavý, namáhavý výstup. Pospíchat znamenalo riskovat zlomený kotník nebo něco ještě horšího. Kamenohad jako by instinktivně věděl, kam klást chodidla, ale Jon musel být na nerovném, narušeném terénu mnohem opatrnější.
Křivolaký průsmyk byl ve skutečnosti celou řadou průsmyku za sebou, dlouhým točitým koridorem, který se táhl nahoru podél řady vrcholů ovívaných ledovými vichry a dolů přes skrytá údolí, která zřídkakdy vídala slunce. Kromě svých společníků tam Jon od té doby, co vyjeli z lesa a začali stoupat vzhůru do hor, nezahlédl živou duši. Mrazokly byly snad tím nejkrutějším z míst, která bohové stvořili, nepřátelským ke všemu živému. Vítr se tam do člověka zařezával jako nůž a za nocí kvilel jako matka, jež oplakává svoje povražděné děti. Těch pár stromů, které tam viděli, bylo zakrslých, groteskní útvary vodorovně vyrůstající z prasklin a děr. Nad stezku často vyčnívaly polorozpadlé skalní římsy, okrášlené krajkovím rampouchů, které zdálky vypadaly jako dlouhé bílé zuby.
Přesto Jon Sníh nelitoval, že se tam musel vydat. Viděli také spoustu divů. Když se plahočili podél okraje prudkých kamenných srázů, spatřil sluneční paprsky jiskřivě se odrážející od zamrzlého vodopádu a horskou louku plnou podzimních květin, modrých studenokvětek, jasně rudých mrazníček i shluků vysokých trav rezavé a zlaté barvy. Nahlížel dolů do strží tak hlubokých a černých, až se zdálo, že musí končit někde v pekle, a přejel se svým koněm po živly ohlodaném přírodním mostě z kamene, na kterém ho z obou stran obklopovala jen obloha. Ve výšinách hnízdili orli, co slétali dolů a lovili v údolích, bez námahy plachtíce na velkých modrošedých křídlech, která jako by téměř byla součástí oblohy. Jednou viděl stínokočku, jak se krade za beranem a klouže dolů po úbočí hory jako nějaký tekutý kouř, dokud nebyla připravená zaútočit.
Nyní je řada na nás, abychom zaútočili. Přál si, aby se dokázal pohybovat tak jistě a tiše jako stínokočka a také aby uměl tak rychle a čistě zabíjet. V pochvě na zádech měl Dlouhý dráp, ale ve skalách jej kvůli nedostatku místa možná ani nebude moci použít. Proto raději měl za pasem i dlouhou dýku a nůž. Oni také budou mít zbraně a já nejsem ve zbroji. Uvažoval o tom, komu dnešní noci připadne role stínokočky a kdo bude beranem.
Po většinu cesty se drželi stezky a sledovali její ohyby a zákruty, když se jako had vlnila po úbočí hory, vzhůru, stále vzhůru. Někdy se hora překládala na sebe a v takových chvílích jim oheň mizel z očí. Dříve nebo později se ale vždycky objevil znovu. Po pěšině, kterou si Kamenohad k výstupu nahoru vybral, by jejich koně nikdy jít nemohli. Jon se dokonce místy musel přitisknout zády k chladnému kameni a sunout se podél skály bokem jako krab, palec po palci. Dokonce i na místech, kde se stezka rozšiřovala, byla zrádná; byly tam praskliny dost široké na to, aby do nich člověk zapadl až po koleno, suť, o kterou mohl snadno zakopnout, prolákliny, kde se za dne shromažďovala voda, která v noci zamrzala na kámen. Jeden krok a pak další, říkal si Jon v duchu. Jeden krok a pak další, a nespadnu.
Neholil se od té doby, co vyjeli z Pěsti Prvních lidí. a vousy na jeho rtu byly brzy tuhé mrazem. Dvě hodiny od začátku výstupu do nich začal narážet vítr tak prudce, že jim nezbývalo než skrčit se k zemi, držet se skály a modlit se, aby je to neodfouklo z hory. Jeden krok a pak další, připomněl si, když vichřice polevila. Jeden krok a pak další, a nespadnu.
Brzy byli tak vysoko, že raději ani nepomýšlel na to, aby se podíval dolů. Pod nimi nebylo nic než jen zející čerň a nad nimi nic než měsíc a hvězdy. "Hora je tvoje matka," řekl mu Kamenohad před pár dny, během jedné ze snazších fází výstupu. "Drž se jí pevně, tiskni obličej k jejím bradavkám a ona tě nepustí." Jon o tom ještě žertoval, řekl, že nikdy netušil, kdo vůbec byla jeho matka, ale nikdy si nepomyslel, že ji najde právě v Mrazoklech. Teď už mu to tak zábavné nepřipadalo. Jeden krok a pak další, pomyslel si, pevně přitisknutý ke skále.
Úzká stezka náhle končila v místě, kde z úbočí hory vyčnívalo masivní rameno šedého granitu. V jeho stínu byla po měsíčním světle taková tma, že měli pocit, jako by vstoupili do černé jeskyně. "Musíme tam nahoru," řekl průzkumník tichým hlasem, "abychom se dostali nad ně." Stáhl si rukavice, zastrčil si je za opasek, přivázal si k pasu jeden konec lana, druhý konec připevnil kolem Jona. "Až se lano napne, lez za mnou." Aniž čekal na jeho odpověď, začal okamžitě šplhat. Stoupal vzhůru za pomoci prstů a chodidel rychleji, než by Jon byl věřil, že je možné. Dlouhé lano se pomalu odvíjelo. Jon svého druha pozorně sledoval, všímal si, jak vystupuje a kde nalézá jednotlivé úchyty, a když se rozvinula poslední smyčka lana, sundal si rukavice a jal se ho následovat, třebaže mnohem pomaleji a opatrněji.
Kamenohad omotal lano kolem hladkého výčnělku skály, kde na něho čekal, ale jakmile k němu Jon dorazil, uvolnil jej a znovu zmizel nad ním. Když tentokrát dosáhl konce lana, žádný vhodný výčnělek nenašel, a tak vytáhl svoje plstí obalené kladivo a několika údery vehnal bodec hluboko do praskliny v kameni. Třebaže zvuky byly tiché, rozléhaly se od kamene tak hlasitě, že Jon sebou pokaždé škubl, přesvědčený, že divocí to určitě slyší taky. Jakmile bodec pevně držel, Kamenohad kolem něj uvázal lano a Jon se vydal za ním. Saj z bradavky hory, připomněl sám sobě. Nedívej se dolů. Soustřeď váhu nad svá chodidla. Nedívej se dolů. Hleď na skálu před sebou. Tamhle je dobrá úchytka. Ano. Nedívej se dolů. Můžeš popadnout dech tamhle na té římse, jenom se k ní musíš dostat. Nedívej se dolů.

Jednou mu uklouzlo chodidlo, když na ně přenesl váhu, a srdce se mu v tu chvíli zastavilo v hrudi, ale bohové byli dobří a Jon nespadl. Cítil, jak se mu do prstů vkrádá chlad ze skály, ale natáhnout si rukavice se neodvažoval; bez ohledu na to, jak těsné mu připadaly, po kameni by klouzaly; mezi kůží a skálou by měl látku a kožešinu, a to by ho tady nahoře mohlo zabít. Spálená ruka mu tuhla a brzy ho začala bolet. Pak se mu nějak podařilo sedřít si kus nehtu na palci a potom zanechával krvavé šmouhy všude, kam položil ruku. Doufal, že než výstup skončí, bude mít na rukou všechny prsty.
Pokračovali vzhůru a vzhůru a vzhůru, jako černé stíny vystupující po kamenné stěně zalité měsícem. Kdokoli, kdo by procházel průsmykem pod nimi, by je spatřil, avšak před zraky divokých u jejich ohně je hora chránila. Byli už blízko; tak blízko, že je Jon cítil. Přesto nemyslel na nic netušící nepřátele, kteří tam na něho čekají, ale na svého bratra na Zimohradu. Bran tolik miloval šplhání. Kéž bych tak měl alespoň desetinu jeho odvahy. Ve dvou třetinách své výšky byla stěna narušena pokřivenou prasklinou v ledově studeném kameni. Kamenohad k němu natáhl ruku, aby mu pomohl nahoru. Znovu si navlékl rukavice a Jon učinil totéž. Průzkumník pokývl hlavou doleva a oba se jali postupovat podél římsy, tři stovky yardů nebo ještě víc, dokud za okrajem útesu nespatřili matnou oranžovou záři. Divocí si svůj strážní oheň rozdělali v mělké prolákline nad nejužší částí průsmyku, s kolmou stěnou pod nimi a skálou za nimi, aby je chránila před těmi nejhoršími poryvy větru. Tentýž přírodní větrolam umožnil bratrům přiblížit se k nim do vzdálenosti několika stop. Po břiše se připlazili rovnou nad ně, odkud měli dokonalý výhled na ty, které měli zabít. Jeden spal, pevně stočený do klubíčka a pohřbený pod velkou hromadou kožešin. Jon z něho neviděl nic než vlasy, jasně rudé ve světle plamenů. Druhý seděl blízko ohně, krmil jej roštím a větvemi a naříkavým hlasem si stěžoval na vítr. Třetí pozoroval průsmyk, třebaže tam toho k vidění mnoho nebylo, jenom rozlehlá mísa temnoty olemovaná zasněženými rameny hor. Muž na hlídce u sebe měl roh.
Tři. Jon chvíli pociťoval nejistotu. Měli tam být jenom dva. Jeden z nich ale spal, A ať tam byli dva, tři nebo dvacet, tak či tak musel udělat to, proč sem přišel. Kamenohad se dotkl jeho ramene, ukázal na divokého s rohem. Jon pokývl hlavou směrem k tomu u ohně. Měl divný pocit, když si měl vybrat muže, kterého zabije. Polovinu dnů svého života strávil s mečem a štítem, připravoval se na tento okamžik. Cítil se takto i Robb před svou první bitvou? říkal si v duchu, ale nebyl čas přemýšlet nad touto otázkou. Kamenohad, který se pohyboval tak rychle, že dělal čest své přezdívce, skočil dolů mezi divoké v dešti oblázků. Jon tasil Dlouhý dráp a následoval ho.
Měl pocit, jako by se všechno seběhlo během jediného úderu srdce. Potom už mohl jen obdivovat odvahu divokého, který nejdříve sáhl po svém rohu místo po meči. Zvedl jej ke rtům, ale než stačil vyloudit jediný zvuk, Kamenohad mu roh vyrazil z ruky úderem svého krátkého meče. Jonův muž vyskočil na nohy a mávl mu před obličejem hořící pochodní. Jon koutkem oka zahlédl, jak se hýbe ten, co dosud spal, a věděl, že s prvním mužem musí skoncovat co nejrychleji. Když po něm divoký znovu máchl pochodní, odrazil ji a oběma rukama prudce mávl svým jedenapůlručním mečem. Valyrijská ocel projela kůží, kožešinou, vlnou a masem. Divoký se zhroutil k zemi, překroutil se na stranu a svým tělem vyškubl meč z Jonova sevření. Spáč se pod kožešinami posadil. Jon tasil svoji dlouhou dýku, popadl ho za vlasy a přitlačil mu hrot dýky pod bradu, zatímco divoký sahal po svém -
Jeho ruka ztuhla. "Děvče."
"Kopinice," ušklíbl se Kamenohad. "Divoká. Skoncuj to s ní."
Jon v jejích očích spatřil strach a žár. Od místa, kde jí probodl kůži hrotem své dýky, jí dolů po bílém hrdle stékala krev. Jediný pohyb a bylo by po všem, říkal si v duchu. Byla tak blízko, že cítil pach cibule z jejího dechu. Není starší než já. Něco na ní ho přimělo vzpomenout si na Aryu, i když se jedna druhé vůbec nepodobaly. "Vzdáš se?" zeptal se jí s dýkou u jejího hrdla. A co když to neudělá?
"Vzdávám se." V chladném vzduchu se jí kouřilo od úst.
"V tom případě jsi mojí zajatkyní." Odtáhl dýku od měkké pokožky jejího krku.
"Qhorin o žádných zajatcích nehovořil," namítl Kamenohad.
"Ani neřekl, že je brát nesmíme." Jon pustil dívčiny vlasy a ona před ním spěšně uskočila dozadu.
"Má zbraň." Kamenohad ukázal na sekeru s dlouhým topůrkem, která ležela na zemi vedle kožešin. "Sahala po ní, když jsi ji popadl. Dej jí jen poloviční šanci a zaboří ti ji rovnou mezi oči."
"Já jí poloviční šanci nedám." Jon do sekery kopl, až odletěla daleko z dívčina dosahu. "Máš nějaké jméno?"
"Ygritte." Zamnula si hrdlo rukou, a když ji odtáhla, měla ji zakrvácenou. Nevěřícně hleděla na své rudé prsty.
Zastrčil si dýku do pochvy a vykroutil Dlouhý dráp z mrtvoly muže, kterého zabil. "Jsi mou zajatkyní, Ygritte."
"Já ti svoje jméno pověděla."
"Jsem Jon Sníh."
Škubla sebou. "Zlé jméno."
"Jméno bastarda," řekl. "Mým otcem byl lord Eddard Stark ze Zimohradu."
Dívka ho obezřetně pozorovala, ale Kamenohad se kousavě zachechtal. "To od zajatce se očekává, že bude mluvit, nebo jsi zapomněl?" Průzkumník vrazil do ohně dlouhou větev. "Stejně by nám nic neřekla. Znám divoké, kteří by si raději ukousli jazyk, než by odpověděli." Když konec větve vesele plápolal, udělal dva kroky směrem ke kraji útesu a hodil pochodeň do průsmyku. Padala nocí a otáčela se, dokud jim nezmizela z očí.
"Měli byste spálit ty, co jste zabili," řekla Ygritte.
"Na to bychom potřebovali větší oheň a velké ohně jsou moc vidět." Kamenohad, který se od ní odvrátil, přejížděl očima černou dálavu a pátral po sebemenší jiskřičce světla. "Někde nablízku jsou tu další divocí, je to tak?"
"Spalte je," opakovala dívka tvrdohlavě, "jinak se může stát, že budete znovu potřebovat svoje meče."
Jon si vzpomněl na mrtvého Othora a na jeho studené černé ruce. "Možná bychom měli udělat, co nám říká."
"Jsou i jiné způsoby." Kamenohad poklekl vedle muže, kterého zabil, svlékl mu plášť, boty, opasek a vestu, pak si tělo přehodil přes hubené' rameno a odnesl je ke kraji srázu. S heknutím je hodil dolů. O okamžik později uslyšeli vlhké,

těžké plesknutí kdesi pod nimi. Do té doby již měl průzkumník obrané druhé tělo a táhl je v podpaždí. Jon je uchopil za nohy a společně mrtvého muže hodili do temnoty noci.
Ygritte se na to dívala a nic neříkala. Jon si uvědomil, že je starší, než si zpočátku myslel; možná jí bylo už dvacet, ale na svůj věk byla malá, s nohama do O, s kulatým obličejem, malýma rukama a nosem pršáčkem. Rozcuchaná hříva rudých vlasů jí rozježené trčela do všech stran. Když se tam tak krčila, vypadala zavalitě, ale to byl spíš jen dojem způsobený všemi těmi vrstvami kožešin, vlny a kůže. Pod nimi zřejmě byla stejně hubená jako Arya.
"Poslali vás sem, abyste na nás číhali?" zeptal se jí Jon.
"Na vás a na ostatní."
Kamenohad si ohříval ruce nad ohněm. "Co nás čeká tam za průsmykem?"
"Svobodní lidé."
"Kolik?"
"Stovky a tisíce. Mnohem víc, než jsi kdy viděl, vráno." Usmála se. Zuby měla křivé, ale velmi bílé.
Ona neví, kolik jich tam je. "Proč jste sem přišli?" Ygritte byla zticha.
"Co je tady v Mrazoklech, po čem váš král tak touží? Zůstat tady přece nemůžete, není tu nic k jídlu."
Odvrátila se od něj.
"Máte v úmyslu vyrazit na pochod proti Zdi? Kdy?"
Hleděla do plamenů, jako by ho neslyšela.
"Víš něco o mém strýci, Benjenu Starkovi?"
Ygritte ho ignorovala. Kamenohad se dal do smíchu. "Jestli vyplivne jazyk, neříkej, že jsem tě nevaroval,"
Od skály se odrazil tichý rachotivý zvuk. Stínokočka, uvědomil si Jon. Vstal a uslyšel další, o něco blíž. Tasil meč, otočil se a zaposlouchal se do noci.
"Ty nás obtěžovat nebudou," řekla Ygritte. "Přišly si sem pro mrtvoly. Kočky cítí krev na vzdálenost šesti mil. Zdržují se v blízkosti těl, dokud nesežerou poslední vlákénko masa a nerozkoušou kosti na morek."
Jon slyšel zvuky jejich hostiny odrážející se od skalisek. Měl z toho nepříjemný pocit. V teple ohně si uvědomil, jak je strašlivě unavený, ale neodvažoval se usnout. Vzal tu dívku do zajetí, a je tedy jeho povinností hlídat ji. "Byli to tví příbuzní?" zeptal se jí tiše. "Ti dva, co jsme je zabili?"
"O nic víc, než jsi mým příbuzným ty."
"Já?" Zamračil se. "Co tím chceš říct?"
"Říkal jsi přece, že jsi bastard ze Zimohradu."
"To jsem."
"Kdo byla tvoje matka?"
"Nějaká žena. Většinou to tak bývá." Tohle tnu jednou kdosi řekl. Už si nepamatoval kdo.
Znovu se usmála, blýskla po něm svými bílými zuby. "A nikdy ti nezpívala píseň o zimní růži?"
"Já jsem svou matku nepoznal. A neznám ani tu píseň."
"Složil ji Bael Bard," řekla Ygritte. "Před dávnými časy to byl Král za Zdí. Jeho písně znají všichni svobodní lidé, ale je možné, že vy na jihu si je nezpíváte."
"Zimohrad přece není na jihu," namítl Jon.
"Ano, je. Všechno, co je za Zdí. je pro nás na jihu."
Nikdy o tom takovým způsobem neuvažoval. "Já myslím, že všechno záleží na tom... kde pravé stojíš."
"Ano," souhlasila Ygritte. "Vždycky tomu tak je."
"Povídej mi něco," naléhal na ni Jon. Bude to trvat celé hodiny, než sem nahoru přijde Qhorin Půlruký, a příběh mu alespoň pomůže zůstat bdělý. "Rád bych slyšel o Baelu Bardovi."
"Je možné, že se ti to nebude líbit."
"Přesto bych si to rád poslechl,"
"Statečná černá vrána," urážela ho. "Inu, dlouho předtím, než se Bael stal králem svobodného lidu, byl velkým nájezdníkem."
Kamenohad si pohrdavě odfrkl. "Chceš říct vrahem, loupežníkem a násilníkem."
"To záleží na tom, na které straně stojíš," řekla Ygritte. "Lord Brandon Stark ze Zimohradu chtěl Baelovu hlavu, ale nikdy se mu nepodařilo zajmout ho. Neúspěch ho tolik sžíral, že jednoho dne Baela ve své zatrpklosti nazval zbabělcem, který kořistí jenom na slabých. Když se to dozvěděl Bael, přísahal, že tomu lordovi dá za vyučenou. A tak jedné zimní noci přelezl po žebříku Zeď, skočil dolů na královskou cestu a s harfou v ruce se vydal na Zimohrad, kde se představil jako Sygerrik ze Skagosu. Ve Starém jazyce, kterým hovořili První lidé a stále jím hovoří obři, sygerrík znamená ‚podvodník'.
Sever nebo jih, zpěváci jsou vždy vřele vítáni, a tak Bael jedl u stolu lorda Starka a zpíval mu, zatímco lord seděl ve svém vysokém křesle. Zpíval staré písně a zpíval nové, které sám složil, a zpíval a hrál tak dobře, že když skončil, lord mu nabídl, že si za odměnu může vybrat, cokoli bude chtít. ‚Jediné, co žádám, je květina,' odpověděl Bael, ‚ta nejkrásnější květina, která roste v zahradách Zimohradu.'
Náhoda tomu chtěla, že tou dobou právě rozkvétaly zimní růže, a není květiny tak vzácné ani tak cenné. A tak Stark poslal do svých prosklených zahrad a nařídil, aby utrhli tu nejkrásnější ze zimních růží a dali ji za odměnu zpěvákovi. A tak se i stalo. Avšak když přišlo ráno, zpěvák byl pryč... a s ním zmizela i panenská dcera lorda Brandona. Její postel nalezli prázdnou, kromě bledě modré růže, kterou Bael zanechal na polštáři, kde předtím spočívala její hlava."
Jon ten příběh nikdy předtím neslyšel. "Který Brandon to byl? Brandon Stavitel žil ve Věku hrdinů, tisíce let před Baelem. Pak tam byl Brandon Spalovač a jeho otec Brandon Loďař, ale -"
"Tohle byl Brandon Bezdcerý," odpověděla Ygritte stroze. "Chceš slyšet můj příběh, nebo ne?"

Zamračil se. "Pokračuj."
"Lord Brandon žádné jiné děti neměl. Na jeho rozkaz vylétaly ze svých hradů po stovkách černé vrány, ale po Baelovi a té panně jako by se země slehla. Hledali ji téměř celý rok, dokud z toho nakonec lord neonemocněl a neulehl. Zdálo se, že rod Starků vymře. Až jedné noci, když lord Brandon ležel a čekal na smrt, uslyšel dětský pláč. Šel po zvuku a nalezl svoji dceru zpět v její komnatě, kde spala na loži s děťátkem u prsu."
"Bael ji přivedl zpátky?"
"Ne. Byli na Zimohradu po celý ten čas, schovávali se s mrtvými dole pod hradem. Ta dívka Baela milovala tak vroucně, že mu porodila syna, jak se praví v písních... třebaže mám-li být upřímná, v písních, které napsal, Baela milují všechny panny. Ať si je to, jak chce, jisté je, že Bael tam dítě zanechal jako odměnu za růži, kterou si utrhl nevyzván, a že chlapec vyrostl a stal se dalším lordem Starkem. Takže takhle je to - máš v sobě Baelovu krev, stejně jako já."
"Něco takového se nikdy nestalo," namítl Jon.
Pokrčila rameny. "Možná se to stalo, možná ne. Je to ale dobrá píseň. Moje matka mi ji zpívávala. Taky to byla žena, Jone Sněhu. Stejně jako ta tvoje." Zamnula si hrdlo, tam, kde ji řízl svou dýkou. "Píseň končí tím, že nalezli dítě, ale celý příběh má smutnější konec. O třicet let později, když byl Bael králem za Zdí a vedl svůj svobodný lid na jih, na Zamrzlém brodu se s ním utkal právě mladý lord Stark... a zabil ho při střetu na meče, protože Bael by svému vlastnímu synovi neublížil."
"A tak syn namísto toho zabil svého otce," řekl Jon.
"Ano," přitakala, "jenomže bohové nesnášejí královrahy, dokonce ani ty, co zabíjejí nevědomky. Když se lord Stark vrátil z bitvy a jeho matka uviděla Baelovu hlavu nabodnutou na jeho kopí. v žalu se vrhla dolů z věže. Její syn ji dlouho nepřežil. Jeden z jeho lordů ho stáhl z kůže a ušil si z ní plášť."
"Ten tvůj Bael byl lhář," řekl jí, protože nyní si tím byl jistý.
"Ne," řekla Ygritte, "ale Bardova pravda je jiná než tvoje nebo moje. Chtěl jsi slyšet příběh, a tak jsem ti ho pověděla."
Odvrátila se od něj, zavřela oči a zdálo se, že usnula. Půlruký k nim dorazil za svítání. Černé kameny se proměnily v šedivé a východní obloha na sebe vzala indigovou barvu, když tu pod nimi Kamenohad spatřil průzkumníky, kteří se ubírali po cestě nahoru. Jon probudil svou zajatkyni, pevně ji uchopil za paži a jali se jim sestupovat v ústrety. Dolů z hory, směrem na sever a na západ, naštěstí vedly jiné cesty, pěšiny mnohem schůdnější, než byla ta, po které se dostali nahoru. V úzké soutěsce se setkali se svými bratry, kteří vedli koně. Když Duch ucítil ve vzduchu první závan jejich pachu, divoce vyrazil kupředu. Jon se přikrčil, dovolil Duchovi, aby mu sevřel čelisti kolem zápěstí, a třásl mu hlavou dozadu a dopředu. Byla to hra, kterou spolu obvykle hrávali. Jakmile však vzhlédl, spatřil Ygritte, jak ho pozoruje očima velkýma a bílýma jako slepičí vejce.
Qhorin Půlruký uviděl zajatkyni, ale neřekl ani slovo. "Byli tam tři," řekl mu Kamenohad.
"Kolem dvou jsme projížděli," poznamenal Ebben, "či spíš kolem toho, co z nich kočky nechaly." Kysele si dívku změřil a v jeho očích se přitom jasné zračilo podezření.
"Vzdala se," cítil Jon nutkání říci.
Qhorinův obličej byl netečný. "Víš, kdo jsem?"
"Qhorin Půlruký." Dívka vedle něho vypadala napůl jako dítě, ale postavila se mu odvážně.
"Pověz mi pravdu. Kdybych padl do rukou tvých lidí a vzdal se, co bych tím získal?"
"Pomalejší smrt, než kdybys to neudělal."
Vysoký průzkumník pohlédl na Jona. "Nemáme s sebou jídlo, abychom ji mohli živit, a nemáme ani muže navíc, který by ji po celou dobu hlídal."
"Cesta před námi je dost nebezpečná sama o sobě, chlapče," řekl panoš Dalbridge. "Jediný výkřik v nevhodný okamžik a jsme všichni odsouzení k záhubě."
Jonovi vyschlo v krku. Bezmocně se na ne podíval. "Vzdala se mi."
"V tom případě musíš udělat to, co je třeba," řekl Qhorin Půlruký. "Jsi krví Zimohradu a mužem Noční hlídky." Podíval se na ostatní. "Pojďme, bratři. Nechme ho tu o samotě. Možná to pro něho bude snazší, když se na něho nebudeme dívat." Jal se je vést vzhůru po křivolaké stezce směrem k bledé narůžovělé záři slunce, která prosvítala horskou rozsedlinou, a netrvalo to dlouho a s dívkou tam zůstali jenom Jon a Duch.
Říkal si, že Ygritte by se mohla pokusit utéci, ale ona tam jen stála, čekala a dívala se na něho. "Tys nikdy předtím nezabil ženu, že ne?" Když zavrtěl hlavou, řekla: "Umíráme stejně jako muži. Ale nemusíš to dělat. Mance by tě přijal, já vím, že by to udělal. Jsou tu tajné stezky. Vrány by nás nikdy nechytily."
"Já jsem stejná vrána jako oni," namítl Jon.
Odevzdaně přikývla. "Spálíš mě potom?"
"To nemůžu. Kouř by byl vidět."
"Máš pravdu." Pokrčila rameny. "Nu, jsou horší místa, kde skončit, než v břiše stínokočky."
Tasil přes rameno Dlouhý dráp. "Nebojíš se?"
"V noci jsem se bála," připustila. "Ale teď svítí slunce." Zvedla si vlasy vzhůru, aby obnažila krk, a poklekla před ním.
"Miř dobře, vráno, nebo se vrátím a budu tě strašit."
Dlouhý dráp nebyl tak dlouhý a těžký meč jako Led jeho otce, ale i tak to byla valyrijská ocel. Dotkl se okraje čepele, aby si poznačil, kam musí dopadnout, a Ygritte se zachvěla. "To je jen zimou," řekla. "Dělej, ať to mám odbyté."
Zvedl Dlouhý dráp nad hlavu, oběma rukama pevně sevřel jílec. Stačí jedno seknutí vší silou. Když už nic jiného, může jí alespoň dopřát rychlou, čistou smrt. Je přece synem svého otce. Nebo není? Není?
"Udělej to," začala na něj naléhat po chvíli, "Bastarde. Udělej to. Nedokážu zůstat statečná navěky." Když úder nepřicházel, otočila hlavu a podívala se na něho.
Jon spustil svůj meč. "Jdi," zamumlal,

Ygritte na něho nevěřícné hleděla.
"Rychle," řekl, "než si to rozmyslím. Jdi."
Šla.

SANSA

Jižní obloha byla černá kouřem. Stoupal ve sloupcích ze stovky vzdálených ohňů a jeho čadivé prsty zakrývaly hvězdy. Za Černovodým proudem hořela noc co noc řada ohňů od obzoru k obzoru, zatímco na protější straně nechal Skřet podpálit celé nábřeží: doky a skladiště, domy a nevěstince, všechno, co se nalézalo mimo městské hradby. Dokonce i v Rudé baště páchl vzduch popelem. Když Sansa vyhledala v tichu božího háje sera Dontose, zeptal se, zda plakala. "To je jenom od kouře," zalhala. "Vypadá to, jako by hořela polovina královského lesa."
"Lord Stannis chce vykouřit Skřetovy horaly." Dontos se mírně komíhal a jednou rukou se opíral o kmen kaštanu. Přední stranu jeho žlutočerveného šaškovského oděvu hyzdila velká skvrna od vína. "Zabíjejí jeho průzkumníky a pořádají nájezdy na jeho zásobovací povozy. A také tam zapalují ohně. Slyšel jsem Skřeta, jak říká královně, že Stannis by měl svoje koně naučit žrát popel, protože tam nenajde jediné stéblo trávy. Slyším teď všechny možné věci, od té doby, co jsem blázen, věci, které jsem neslýchal, když jsem ještě byl rytířem. Mluví spolu, jako bych tam vůbec nebyl, a" - naklonil se k ní blíž, vydechl jí vinný pach rovnou do obličeje - "Pavouk platí zlatem za jakoukoli informaci. Myslím, že Měsíční chlapec mu donáší už celé roky."
Už je zas opilý. Můj ubohý Florian, jak si říká. Jenomže je jediný, koho mám. "Je pravda, že lord Stannis vypálil boží háj v Bouřlivém konci?"
Dontos přikývl. "Zapálil velkou hranici ze stromů božího háje jako oběť svému novému bohu. To ta rudá kněžka ho přinutila, aby to udělal. Říkají, že teď ovládá jeho tělo i duši. Přísahal, že pokud se zmocní města, spálí také Velké Baelorovo septum."
"Ať to klidně udělá." Když Sansa poprvé spatřila velké septum s jeho mramorovými stěnami a sedmi křišťálovými věžemi, myslela si, že to je ta nejkrásnější budova na světě, jenomže to bylo předtím, než Joffrey dal na schodech septa popravit jejího otce. "Chci, aby shořelo."
"Psst, dítě, bohové tě uslyší."
"Proč by měli? Nikdy moje modlitby neslyší."
"Ale ano, slyší je. Poslali ti mě, ne snad?"
Sansa uloupla kousek kůry ze stromu. Cítila, že má lehkou hlavu, téměř jako by měla horečku. "Poslali tě, ale jaký užitek z tebe mám? Slíbil jsi mi, že mě odvedeš domů, jenomže jsem stále tady."
Dontos jí poklepal na rameno. "Mluvil jsem s jistým mužem, kterého znám, mým dobrým přítelem... a tvým, moje paní. Až nastane vhodný čas, najme rychlou loď, která nás odveze do bezpečí."
"Vhodný čas je právě teď," odsekla Sansa, "než začne boj. Zapomněli na mě. Jsem si jistá, že kdybychom se o to pokusili, dokázali bychom jim proklouznout mezi prsty."
"Dítě, dítě." Dontos zavrtěl hlavou. "Ven z hradu bychom se možná dostali, ale městské brány jsou nyní střeženy přísněji než kdy jindy, a Skřet dokonce nechal uzavřít řeku."
Byla to pravda. Černovodý proud byl tak prázdný, jak jej Sansa nikdy předtím neviděla. Všechny pramice byly odtaženy na severní břeh a kupecké galéry buď stačily uprchnout, nebo byly zabaveny Skřetem a předělány na bitevní lodě. Jedinými loděmi, které tam nyní byly k vidění, byly královy vlastní válečné galéry. Donekonečna pluly sem a tam na hluboké vodě uprostřed řeky a vyměňovaly si salvy šípů se Stannisovými lučištníky na jižním břehu.
Lord Stannis sám byl stále na pochodu, ale jeho předvoj se objevil již před dvěma nocemi, během novu. Když Královo přístaviště ráno procitlo, naskytl se mu pohled na jejich stany a praporce. Bylo jich pět tisíc. Sansa slyšela, že jich je téměř tolik jako všech zlatých plášťů ve městě. Na jejich praporcích viděla červená a zelená jablka rodu Fossowayů, želvu Estermontů, lišku a květiny Florentů. Jejich velitelem byl ser Guyard Morrigen, slavný jižanský rytíř, kterému nyní muži říkali Guyard Zelený. Na jeho praporci byla vrána v letu, která doširoka roztahovala černá křídla na pozadí bouřlivé zelené oblohy. Nejvíc ovšem město znepokojovaly bledě žluté zástavy s dlouhými vidlicovitými ocasy, které se vlnily za nimi jako blikající plameny, a namísto panského znaku se na nich skvělo hořící srdce Pána světla.
"Každý říká, že až sem Stannis dorazí, bude mít desetkrát víc mužů, než má Joffrey."
Dontos jí stiskl rameno. "Na velikosti jeho armády nezáleží, drahá, pokud zůstanou na špatné straně řeky. Bez lodí se Stannis na druhý břeh nedostane."
"On má lodě. Má jich víc než Joffrey."
"Z Bouřlivého konce je to sem po moři dlouhá cesta. Flotila bude muset plout nahoru až k Masseyovu háku a pak přes Jícen a Černovodý záliv. Možná dobří bohové sešlou bouři, která je pohřbí ve vlnách." Dontos se nadějně usmál. "Vím, že to pro tebe není snadné. Musíš být trpělivá, dítě. Až se můj přítel vrátí do města, dostaneme naši loď. Neztrácej víru ve svého Floriana a snaž se ničeho nebát."
Sansa si zaťala nehty do ruky. Cítila v žaludku strach, který se tam svíjel a štípal ji a byl každým dnem horší. Ve spánku ji stále pronásledovaly noční můry ze dne, kdy odplula princezna Myrcella; temné dusivé sny ji budily v černi noci, okrádaly ji o dech. Slyšela lidi, jak na ni křičí, řvou beze slov jako zvířata. Obklíčili ji, házeli po ní bláto a pokoušeli se strhnout ji z koně, ublížili by jí ještě víc, nebýt Ohaře, který si k ní prosekal cestu svým mečem. Nejvyššího septona roztrhali na kusy a seru Aronovi rozmlátili hlavu na kaši kameny. Prý snaž se ničeho nebát:
Celé město mělo strach. Sansa to viděla z hradeb Rudé bašty. Obyčejní lidé se schovávali za zavřenými okenicemi a

zabarikádovanými dveřmi, jako by je to mohlo ochránit. Když Královo přístaviště padlo posledně, lannisterští nájezdníci v něm neomezeně drancovali, násilnili a stovky lidí pozabíjeli, a to i přesto, že město jim samo otevřelo brány. Tentokrát má Skřet v úmyslu bojovat a město, které bojuje, nemůže očekávat žádné milosrdenství.
Dontos brebentil dál. "Kdybych teď byl rytířem, musel bych obléknout svoji zbroj a být na hradbách s ostatními muži. Měl bych králi Joffreymu políbit nohu a uctivě mu poděkovat."
"Kdybys mu poděkoval za to, že té udělal šaškem, určité by tě znovu povýšil do rytířského stavu," odsekla Sansa příkře.
Dontos se uchechtl. "Moje Jonquil je chytré děvče."
"Joffrey a jeho matka říkají, že jsem hloupá."
"Ať si říkají. Takto je to bezpečnější, drahá. Královna Cersei, Skřet, lord Varys a jim podobní, ti všichni jeden druhého bedlivě pozorují ostřížím zrakem, ale o hloupou dceru lady Tandy se žádný z nich nezajímá, že ano?" Dontos si přikryl ústa dlaní, aby utlumil hlasité říhnutí. "Bohové ať tě zachovají, moje malá Jonquil." Začínala se ho zmocňovat plačtivost, což s ním víno obvykle dělávalo. "Polib teď svého Floriana. Dej mi polibek pro štěstí." Vrávoravě se k ní naklonil.
Sansa se vyhnula jeho vlhkým uslintaným rtům, zlehka ho políbila na neoholenou tvář a popřála mu dobrou noc. Jen s velkým sebezapřením se nedala do pláče. Poslední dobou plakala až příliš často. Věděla, že se to nesluší, ale nemohla si pomoci; slzy přicházely samy, někdy kvůli naprostým maličkostem, a ona nevěděla, jak je zadržet.
Padací most do Maegorovy pevnosti nikdo nehlídal. Skřet přesunul většinu zlatých plášťů na městské hradby a bílí rytíři Královské gardy měli důležitější povinnosti než slídit jí za patami. Sansa si mohla chodit, kam se jí zlíbilo, za předpokladu, že se nepokusí odejít z hradu, ale kromě božího háje stejně neexistovalo místo, kam by chtěla jít.
Přešla suchý příkop s jeho krutým i železnými hroty a zamířila vzhůru po úzke'm točitém schodišti, ale když přišla ke dveřím své komnaty, nemohla se přinutit vstoupit do ní. Samotné zdi místnosti jí navozovaly pocit, jako by byla ve vězení; dokonce i s oknem otevřeným dokořán si připadala, jako by tam nebyl žádný vzduch k dýchání.
Vrátila se tedy zpátky na schodiště a stoupala po něm dál. Kouř zatemňoval hvězdy a tenký srpek měsíce a střecha byla tmavá černými stíny. Přesto z ní viděla všechno: vysoké věže Rudé bašty s velkými pevnostmi v rozích, změť městských ulic pod sebou, na jihu a na západě černou hladinu řeky, na východě záliv, sloupce kouře a žhavých jisker a ohně, všude samé ohně. Vojáci se hemžili po městských hradbách jako mravenci s pochodněmi a tísnili se za dřevěným bedněním, které z nich vyčnívalo. Dole u Blátivé brány vykreslené na pozadí stoupajícího kouře rozlišila nezřetelné tvary tří velkých katapultů, těch největších, jaké kdo kdy viděl, přečnívajících hradby o dobrých dvacet stop. Nic z toho její strach ale nezmírnilo. Projelo jí bodnutí, tak ostré, že zavzlykala a popadla se za břicho. Možná by byla i upadla, ale tu koutkem oka zahlédla jakýsi stín, za paži ji uchopily silné prsty a pomohly jí opět se narovnat.
Opřela se kvůli rovnováze o zub cimbuří a zašmátrala prsty po kameni. "Nech mé být," zanaříkala. "Nech mě být."
"Ptáček si myslí, že má křídla, co? Nebo chceš skončit zmrzačená jako tvůj bratr?"
Sansa se vykroutila z jeho sevření. "Nechtěla jsem skočit. Já jenom... překvapil jsi mě, to je všechno."
"Chceš říct, že jsem tě vystrašil. Stále tě děsím, viď?"
Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. "Myslela jsem, že jsem tu sama. Já..." Odvrátila pohled stranou.
"Ptáček se stále nemůže přimět podívat se na mě, co?" Ohař ji pustil. "Jenomže když tě málem dostala ta lůza, viděla jsi můj obličej ráda. Vzpomínáš si na to?"
Sansa si na to vzpomínala až moc dobře. Pamatovala si na to, jak kolem ní řvali, na to, jak cítila krev stékající jí dolů po tváři z rány, kam ji uhodil kámen, na česnekový pach z dechu muže, který se snažil stáhnout ji z koně. Stále cítila bolestivé štípání do zápěstí, ale to už ztratila rovnováhu a začala padat.
Tehdy si myslela, že zemře, ale prsty sebou škubly v křeči, všech pět najednou, a muž zařičel hlasitě jako kůň. Jeho ruka odpadla a jiná ruka, silnější, ji vystrčila zpátky do sedla. Muž s česnekovým dechem ležel na zemi, z pahýlu jeho ruky crčela krev, ale všude kolem byli další, někteří s kyji v ruce. Ohař mezi ně skočil, sekal na všechny strany a jeho meč po sobě zanechával rudou stopu. Když se konečně rozutekli, dal se do smíchu a jeho strašlivý spálený obličej byl na okamžik jako proměněný.
Nyní se přiměla podívat se na ten obličej, opravdu se na něj podívat. Bylo to zdvořilé a dáma nikdy nesmí zapomínat na slušné chování. Ty jizvy nejsou tak hrozné, ani způsob, jakým sebou cukají jeho ústa, není tím nejhorším. Jsou to jeho oči. Nikdy neviděla oči, které byly tak plné hněvu. "Já... měla jsem za tebou potom přijít," řekla váhavě. "Abych ti poděkovala za to... za to, že jsi mě zachránil.., že jsi byl tak statečný."
"Statečný?" Jeho smích byl napůl zavrčením. "K tomu, aby pes zahnal krysy, nepotřebuje odvahu. Bylo jich na mě třicet, ale nebyl mezi nimi jediný muž, který by se odvážil postavit se mi,"
Nesnášela způsob, jakým mluvil, tak drsný a nenávistný. "Tebe těší děsit lidi?"
"Ne, mě těší zabíjet je." Jeho ústa sebou cukla. "Jen si krč ten svůj obličej, když chceš, ale ušetři mě své falešné úcty. Jsi dcera urozeného pána. Neříkej mi, že lord Eddard Stark ze Zimohradu nikdy nikoho nezabil."
"Byla to jeho povinnost. Nelíbilo se mu to."
"Tak tohle ti tvrdil?" Clegane se znovu zasmál. "Tvůj otec lhal. Zabíjení je tou nejsladší věcí na světě." Tasil svůj dlouhý meč. "Tady je tvoje pravda. Tvůj drahý otec to zjistil tam na schodech Baelorova septa. Lord Zimohradu, pobočník krále, strážce severu, mocný Eddard Stark z rodu osm tisíc let starého... jenomže meč Ilyna Paynea mu uťal hlavu tak či tak, ne snad? Vzpomínáš si na ten jeho tanec, když mu sletěla hlava z ramen?"
Sanse najednou byla zima. Objala si tělo rukama. "Proč jsi stále tak plný nenávisti? Já jsem ti děkovala..."
"Jako bych byl jedním z těch opravdových rytířů, co je máš tak ráda, že ano? K čemu si myslíš, že je rytíř dobrý, děvče? Myslíš si, že jenom k tomu, aby sbíral dary na znamení přízně od dam a vypadal krásně ve zlaté plátové zbroji? Rytíři jsou tady proto, aby zabíjeli." Přiložil jí čepel svého meče na krk, těsně pod ucho. Sansa cítila, jak je ocel ostrá. "Svého

prvního člověka jsem zabil, když mně bylo dvanáct. Už jsem ztratil přehled o tom, kolik jsem jich pozabíjel od té doby. Urozené lordy se starými váženými jmény, vypasené boháče oděné v sametu, rytíře nadmuté svými poctami jako rybí měchýře, ano, a taky ženy a děti - všechno je to jenom maso a já jsem řezník. Ať si nechají svoje pozemky, svoje bohy i svoje zlato. Ať si nechají ty svoje sery." Sandor Clegane si odplivl k jejím nohám, aby jí dal najevo, co si o tom všem myslí. "Dokud mám tohle," řekl a sundal meč z jejího krku, "není na světě člověka, kterého bych se musel bát."
Kromě tvého bratra, pomyslela si Sansa, ale měla tolik rozumu, že to raději neřekla nahlas. Je to pes, přesně tak jak říká. Polodivoký pes zlé povahy, který pokouše každou ruku, co se ho snaží pohladit, ale na druhé straně zabije každého člověka, který se pokusí ublížit jeho pánům. "Dokonce ani těch mužů za řekou?"
Clegane stočil oči směrem k vzdáleným ohňům. "Vidíš ty jejich ohně?" Zasunul meč zpátky do pochvy. "Ohněm bojují jenom zbabělci,"
"Lord Stannis není zbabělec."
"Ani to není muž, jakým byl jeho bratr. Robert by nikdy nedopustil, aby ho zastavila taková malicherná věc jako řeka."
"Co uděláš, když se dostane přes ní?"
"Budu bojovat. Zabíjet. Možná zemřu."
"Ty nemáš strach? Za všechno to zlo, co jsi napáchal, tě bohové možná pošlou do nějakého strašného pekla."
"Jaké zlo?" zasmál se. "Jací bohové?"
"Bohové, kteří nás všechny stvořili."
"Všechny?" urážel ji. "Pověz mi, ptáčku, jaký druh bohů může stvořit obludy, jako je Skřet nebo dcera lady Tandy s polovičním rozumem? Pokud existují nějací bohové, stvořili jen ovce, aby vlci mohli žrát skopové, a stvořili slabochy, aby si silní měli s čím hrát."
"Opravdoví rytíři brání slabé."
Odfrkl si. "Žádní opravdoví rytíři nejsou, o nic víc než jsou bohové. Pokud se nedokážeš bránit, zemři a nestůj v cestě těm, kteří to umějí. Ostrá ocel a silné paže vládnou světu. Nikdy nevěř, že je tomu jinak."
Sansa před ním začala couvat. "Jsi odporný."
"Jsem upřímný. To svět je odporným místem. Teď leť, ptáčku, už je mi z toho tvého pípání nanic."
Beze slova odešla. Bála se Sandora Clegana... a přesto si jakási část z ní přála, aby ser Dontos měl alespoň špetku z Ohařovy divokosti. Bohové existují, říkala si v duchu, a jsou taky opravdoví rytíři. Všechny příběhy přece nemohou být lživé.
Té noci se Sanse znovu zdálo o vzbouření lůzy. Dav ji obklopil, řval na ni jako rozzuřené zvíře s tisíci tvářemi. Všude, kam se otočila, viděla obličeje, které se měnily ve strašlivé nelidské masky. Plakala a vysvětlovala jim, že nikdy neudělala nic, čím by jim ublížila, ale oni ji přesto stahovali dolů z koně. "Ne," naříkala, "ne, prosím, ne, ne" avšak nikdo jí nevěnoval pozornost. Volala na sera Dontose, na svoje bratry, na svého mrtvého otce a svého mrtvého vlka, na galantního sera Lorase, který jí kdysi daroval rudou růži, ale žádný z nich nepřišel. Volala hrdiny z písní. Floriana, sera Ryama Redwyna a prince Aemona Dračího rytíře, jenomže ji nikdo neslyšel. Ženy se přes ni rojily jako lasičky, štípaly ji do nohou a kopaly ji do břicha a někdo ji uhodil do obličeje a ona cítila, jak se jí lámou zuby. Pak spatřila lesk oceli. Do břicha se jí zabodl nůž a rval a rval a rval, dokud z ní nezbyly jen lesklé vlhké cáry.
Když se probudila, oknem do její komnaty pronikalo bledé světlo úsvitu, ale Sansa se přesto cítila zle a rozbolavěle, jako by vůbec nespala. Na nohou měla cosi lepkavého. Odhodila pokrývku a spatřila krev. Zděsila se, že její sen se proměnil ve skutečnost. Vzpomněla si na nože ve svém břiše, otáčející se a rvoucí její maso. V hrůze se odvrátila stranou, skopala ze sebe pokrývku a spadla na podlahu, přerývaně dýchajíc, nahá, zakrvácená a plná strachu.
Jak se tam tak krčila, na rukou a na kolenou, náhle přišlo pochopení. "Ne, prosím," naříkala tiše, "ne, ne, ne." Nechtěla, aby se jí to stalo, ne teď, ne tady, ne teď, ne teď, ne teď, ne teď.
Zmocnilo se jí šílenství. Uchopila sloupek u postele, zvedla se, šla k umývadlu a umyla se mezi nohama. Než odrhla všechnu tu lepkavou rudou špínu, voda byla růžová krví. Když to uvidí její služebné, poznají to. Pak si vzpomněla na svoje ložní prádlo. Pospíchala k posteli a s hrůzou pohlédla na tmavě rudou skvrnu. V záchvěvu zoufalství ji nenapadlo nic jiného, než že ji musí nějak odstranit, nebo to poznají. Nemohla dopustit, aby to viděli, jinak ji provdají za Joffreyho a přinutí ji léhat s ním. Popadla nůž a vyřízla skvrnu z prostěradla. Až se mě zeptají na tu díru, co jim řeknu? Po tvářích jí stékaly slzy. Stáhla z postele děravé prostěradlo a taky zakrvácenou pokrývku. Buduje muset spálit. Sbalila ten důkaz, nacpala jej do krbu, polila jej olejem z lampy, kterou měla vedle postele, a zapálila jej. Pak si uvědomila, že krev prosákla přes prostěradlo i do péřové matrace. Sbalila ji taky, jenomže matrace byla příliš velká a neforemná a obtížně se s ní manipulovalo. Sansa jí do krbu dostala jen polovinu. Klečela na kolenou, zápasila s matrací, kterou se snažila vecpat do plamenů, kolem ní vířil hustý šedý kouř a plnil místnost, když tu se otevřely dveře a ona slyšela, jak její služebná zalapala po dechu.
Nakonec bylo zapotřebí tří služebných, aby ji od krbu odtáhly. Všechno to stejně bylo k ničemu, ložní prádlo sice shořelo, ale do té doby, než ji odtáhly, měla stehna znovu celá zakrvácená. Měla pocit, jako by ji její vlastní krev zradila Joffreymu, jako by rozvinula praporec lannisterského šarlatu, aby to viděl celý svět.
Jakmile oheň dohořel, odnesly pryč sežehlou matraci, vyvětraly z místnosti kouř a přinesly dovnitř káď. Ženy přicházely a odcházely, něco si mumlaly a měřily si ji divnými pohledy. Naplnily jí lázeň horkou vodou, vykoupaly ji, umyly jí vlasy a daly jí kus látky, aby si jej vložila mezi nohy. Do té doby již byla Sansa opět klidná a styděla se za svoje předchozí chování. Kouř zničil většinu jejího šatstva. Jedna z žen odešla a vrátila se se zeleným vlněným oděvem, který byl téměř její velikosti. "Není to sice tak hezké jako tvoje vlastní věci, ale poslouží ti," prohlásila, když jí je přetahovala přes hlavu. "Tvoje boty neshořely, takže alespoň nebudeš muset jít ke královně bosá."
Cersei Lannister právě snídala, když byla Sansa uvedena do jejího soláru. "Můžeš se posadit," řekla jí královna velkodušně. "Máš hlad?" Pokynula jí, aby si sedla ke stolu. Byla tam ovesná kaše, med, mléko, vařená vejce a

dochřupava opečená ryba.
Sanse se při pohledu na jídlo udělalo zle. Měla pocit, jako by měla zauzlovaný žaludek. "Ne, děkuji ti, Tvoje Výsosti."
"Nedivím se ti. Všechno, co je tady mezi Tyrionem na jednom břehu a lordem Stannisem na druhém k snědku, páchne popelem. A ty nám tu teď taky rozdělváš ohně. Čeho jsi tím chtěla dosáhnout?" Sansa sklopila hlavu. "Ta krev mě vyděsila."
"Ta krev je pečetí tvého ženství. Lady Catelyn tě na to měla připravit. Prostě jsi jen měla první krvácení, nic víc."
Sansa se nikdy necítila bezmocněji. "Moje lady matka mně to řekla, ale... myslela jsem si, že to bude jiné."
"Jak jiné?"
"Já nevím. Méně... méně ošklivé, kouzelnější."
Královna Cersei se zasmála. "Počkej, až porodíš dítě, Sanso. Život ženy se skládá z devíti částí špíny a jen jedné části kouzla, jak sama brzy pochopíš... A to, co ti připadá kouzelné, se záhy projeví jako to nejšpinavější ze všeho." Napila se mléka. "Takže nyní jsi ženou. Máš alespoň tušení, co to znamená?"
"Znamená to, že nyní jsem připravená vdát se a spát s králem," odpověděla Sansa, "a rodit mu děti."
Královna se suše usmála. "Vidím, že ta vyhlídka už tě neokouzluje tak jako dřív. Nedivím se ti. S Joffreym vždycky byly problémy. Dokonce i jeho příchod na svět... Zmítala jsem se v porodních bolestech celý den a půl, než se narodil. Nedokážeš si představit ta muka, Sanso. Křičela jsem tak hlasitě, až jsem si myslela, že Robert mě uslyší v královském lese."
"Jeho Výsost nebyla s tebou?"
"Robert? Robert byl na lovu. Měl takový zvyk. Kdykoli se blížil můj čas, můj královský manžel utekl mezi stromy se svými lovci a psy. Když se vrátil, daroval mně nějakou kůži nebo hlavu z jelena a já mu darovala dítě.
Ovšem pozor, ne že bych chtěla, aby byl u toho. Měla jsem velmistra Pycelleho a celou armádu porodních bab a měla jsem svého bratra. Když mu řekli, že do porodní místnosti nesmí, Jaime se usmál a zeptal se, kdo z nich navrhl, aby zůstal venku.
Obávám se, že Joffrey ti tak oddaný nikdy nebude, za což bys měla poděkovat svojí sestře, kdyby ovšem nebyla mrtvá. Nikdy nebude schopen zapomenout na ten den na Trojzubci, kde jsi viděla, jak ho zahanbila, a tak teď pro změnu zahanbuje on tebe. I když ty jsi zřejmě silnější, než se zdá. Podle mne trochu toho pokoření přežiješ. Já jsem je přežila také. Možná nikdy nebudeš milovat krále, ale budeš mít ráda jeho děti."
"Já Jeho Výsost miluji celým svým srdcem," hlesla Sansa.
Královna si povzdechla. "Raději by ses měla naučit nějaké nové lži, a to rychle. Ujišťuji té, že tahle se lordu Stannisovi líbit nebude."
"Nový nejvyšší septon říkal, že bohové nikdy nedovolí, aby lord Stannis vyhrál, protože Joffrey je právoplatný král."
Královniným obličejem přelétl mírný úsměv. "Robertův zákonitý syn a dědic. Třebaže Joffrey plakával, kdykoli si ho Robert chtěl pochovat. Jeho Výsosti se to nelíbilo. Jeho bastardi se na něho vždycky usmívali a cucali mu prst, když jim ho strčil do jejich neurozených úst. Robert toužil po úsměvech a veselí, a tak vždycky šel tam, kde je našel, ke svým kumpánům a děvkám. Robert chtěl být milován. Můj bratr Tyrion trpí stejnou chorobou. Ty také chceš, aby tě měli rádi, Sanso?"
"Každý chce, aby ho lidé měli rádi."
"Vidím, že krvácení ti na rozumu nepřidalo," řekla Cersei. "Dovol mi podělit se s tebou ve tvůj výjimečný den o kousek ženské moudrosti. Láska je jed. Sladký jed, to ano, a přesto zabíjí."

JON

Křivolakém průsmyku byla tma. Velká kamenná úbočí hory před nimi skrývala po většinu dne slunce, a tak jeli ve stínu, dech mužů i koní se v chladném vzduchu srážel v obláčky páry. Ze sněhových závějí nad nimi stékaly dolů ledové prsty a vytvářely malá zamrzlá jezírka, která pukala a praskala pod kopyty jejich koní. Tu a tam viděli nějaký ten plevel deroucí se z praskliny v kameni nebo skvrnu bledého lišejníku, ale nebyla tam žádná tráva a v této nadmořské výšce už nerostly ani stromy.
Stezka byla příkrá, úzká a neúnavně se vinula vzhůru. Tam, kde byla soutěska tak úzká, že průzkumníci museli jít v řadě za sebou, šel panoš Dalbridge jako první. Bedlivě při chůzi pozoroval výšiny a nepouštěl z ruky svůj dlouhý luk. Říkalo se o něm, že má ty nejbystřejší oči ze všech mužů Noční hlídky.
Duch nepokojně běžel Jonovi po boku. Čas od času se zastavil, otočil se a vztyčil uši, jako by slyšel něco za nimi. Jon si nemyslel, že by stínokočky zaútočily na živé lidi, pokud by zrovna nebyly vyhladovělé, ale přesto měl raději připravený Dlouhý dráp.
Větrem vytesaný oblouk z šedivého kamene značil nejvyšší bod průsmyku. Stezka se tam rozšiřovala a začínala svůj dlouhý sestup směrem dolů do údolí u Mléčné vody. Qhorin rozhodl, že si tam odpočinou, dokud se stíny opět nezačnou prodlužovat. "Stíny jsou přáteli mužů v černém," řekl na vysvětlenou. Jon věděl, že to je nanejvýš rozumné. Bylo by sice příjemné jet alespoň chvíli ve světle, nechat jasné horské slunce prohřát jejich pláště a vyhnat jim chlad z kostí, ale neodvažovali se toho. Tam, kde byli na hlídce tři divocí, mohou být další, kteří čekají jen na to, až budou moci zatroubit na poplach.
Kamenohad se schoulil pod svým otrhaným kožešinovým pláštěm a usnul téměř okamžitě. Jon se podělil s Duchem o nasolené hovězí, zatímco Ebben a panoš Dalbridge krmili koně. Qhorin Půlruký tam seděl opřený zády o skálu a dlouhými, pomalými pohyby ostřil čepel svého meče. Jon průzkumníka chvíli pozoroval, pak sebral odvahu a zamířil

k němu. "Můj pane," řekl, "nezeptal ses mě, jak to dopadlo. S tou dívkou."
"Já žádný pán nejsem, Sněhu." Qhorin držel kámen ve své dvouprsté ruce a hladce jím klouzal po délce ocelové čepele. "Řekla mi, že Mance by mě přijal mezi svoje lidi, kdybych s ní utekl."
"Mluvila pravdu."
"Dokonce tvrdila, že jsme příbuzní. Pověděla mi příběh..."
o Baelu Bardovi a růži ze Zimohradu. Kamenohad mně to řekl. Já tu píseň náhodou znám. Mance si ji zpívával pokaždé, když přijel z průzkumné výpravy. Měl slabost pro hudbu divokých. Jo, a taky pro jejich ženy."
"Tys ho znal?"
"Všichni jsme ho znali." Jeho hlas zesmutněl.
Byli to nejenom bratři, ale taky přátele, uvědomil si Jon, a teď jsou to nepřátelé na život a na smrt. "Proč dezertoval?"
"Někteří říkají, že kvůli nějakému děvčeti, jiní tvrdí, že kvůli koruně." Qhorin vyzkoušel ostří svého meče bříškem palce. "Měl rád ženy, náš Mance, to opravdu měl, a nebyl to muž, který snadno ohne koleno. Jenomže tam šlo o víc než jen o tohle. Miloval prostě divočinu víc než Zeď. Měl ji v krvi. Narodil se jako divoký, kterého na Zeď přinesli coby dítě, když pobili jakési nájezdníky. Jeho útěk ze Stínové věže vlastně byl jen návratem domů."
"Byl to dobrý průzkumník?"
"Byl z nás nejlepší," odpověděl Půlruký, "a taky nejhorší. Jenom blázni jako Thoren Smallwood opovrhují divokými. Jsou stejně stateční, jako jsme my, Jone. A taky stejně silní, rychlí a chytří. Jenomže postrádají disciplínu. Říkají si svobodní lidé a každý si o sobě myslí, že je dobrý jako král a moudřejší než mistr. Mance byl stejný. Nikdy se nenaučil poslouchat."
"O nic víc než já," řekl Jon tiše.
Qhorinovy pronikavé oči jako by viděly skrze něho. "Takže tys ji nechal jít?" Jeho hlas vůbec nezněl překvapeně.
"Ty to víš?"
"Teď už to vím. Pověz mi, proč jsi ji ušetřil."
Bylo těžké formulovat to slovy. "Můj otec nikdy nezaměstnával kata. Říkal, že je povinován dívat se lidem, které zabíjí, do očí a vyslechnout si jejich poslední slova. Když jsem se podíval do očí Ygritte, já..." Jon bezmocně hleděl dolů na své ruce. "Vím, že to byl nepřítel, ale neměla v sobě nic špatného."
"O nic víc, než ho v sobě měli ti dva."
"Tam šlo o jejich životy proti našim," namítl Jon. "Kdyby nás uviděli, kdyby byli zatroubili na svůj roh..."
"Divocí by nás uštvali a zabili by nás."
"Ten roh teď ale má Kamenohad a vzali jsme si Ygrittin nůž a sekeru. Je někde za námi, pěšky, neozbrojená..."
"A neměla by pro nás představovat nebezpečí," souhlasil Qhorin. "Kdybych ji chtěl mít mrtvou, nechal bych tam s ní Ebbena nebo bych to udělal sám."
"Proč jsi v tom případě nařídil mně, abych to udělal?"
"Nic jsem ti nenařídil. Řekl jsem ti, abys udělal, co je třeba, a nechal jsem na tobě, abys sám rozhodl, jak to má dopadnout." Qhorin vstal a zasunul svůj meč zpátky do pochvy. "Když chci zdolat nějakou horu, zavolám si na to Kamenohada. Kdybych potřeboval, aby někdo vstřelil šíp do oka nepříteli za vichrným bitevním polem, zavolám si k tomu panoše Dalbridge. Ebben dokáže jakéhokoli člověka přimět, aby prozradil všechna svá tajemství. Když chceš muže vést, musíš je znát, Jone Sněhu. Vím toho o tobě víc, než jsem věděl dnes ráno."
"A kdybych ji byl zabil?" zeptal se Jon.
"Byla by mrtvá a já bych tě také znal lépe, než jsem tě znal předtím. Ale dost bylo řečí. Měl bys jít spát. Máme před sebou celé lígy cesty a mnohá nebezpečí, kterým budeme muset čelit. Budeš potřebovat hodně sil."
Jon si byl jistý, že spánek nepřijde snadno, ale věděl, že Půlruký má pravdu. Našel si místečko chráněné před větrem, pod převislou skálou, a sundal si plášť, aby ho použil jako pokrývku. "Duchu," zvolal. "Sem. Ke mně." Vždycky se mu lépe spalo, když měl svého velkého bílého vlka vedle sebe; jeho povědomý pach mu byl zdrojem úlevy a z jeho chundelaté bílé kožešiny sálalo teplo. Tentokrát se na něho však Duch sotva podíval. Odvrátil se, proběhl kolem koní a vzápětí byl pryč. Chce lovit, pomyslel si Jon. Možná jsou v těchto horách kozy. Stínokočky přece musí z něčeho žít.
"Hlavně se nesnaž ulovit kočku," zamumlal. Dokonce i pro zlovlka by to bylo nebezpečné. Zahalil se do svého pláště a natáhl se na zem vedle skály.
Když zavřel oči, zdálo se mu o zlovlcích.
Tam, kde jich mělo být šest, jich bylo jen pět, a byli rozptýlení, každý se nacházel daleko od všech ostatních. Cítil hlubokou bolest prázdnoty, necelistvosti. Les byl rozlehlý a chladný a oni byli tak malí a ztracení. Jeho bratři byli tam někde venku a taky jeho sestra, ale on ztratil jejich pach. Posadil se, zvedl hlavu k temnějící obloze a lesem se rozlehlo jeho zavytí, táhlý, osamocený, žalostný zvuk. Když odezněl, vztyčil uši v naději, že uslyší odpověď, ale jediným zvukem bylo vzdychání skučícího větru.
Jone?
Ten zvuk se ozval zpoza něho, tišší než šepot, a přesto silný. Může být výkřik tichý? Otočil hlavu, pátraje po svém bratrovi, po záblesku štíhlého šedého těla klouzajícího pod stromy, ale nebylo tam nic, jenom...
Čarostrom.
Vypadalo to, jako by vyrůstal rovnou ze skály. Jeho bledé kořeny se draly vzhůru z myriád prasklinek a vlasových štěrbin. Strom byl ve srovnání s jinými čarostromy, které kdy viděl, štíhlý, pouhý semenáček, a přesto mu rostl před očima, jeho větve sílily a natahovaly se k obloze. Opatrně bily kmen obešel dokola, dokud nenarazil na obličej. Pohlédly na něj rudé oči. Byly to divoké oči, a přesto byly rády, že ho vidí. Čarostrom měl obličej jeho bratra. Měl jeho bratr vždycky tři oči?
Ne vždycky, ozvala se tichá odpověď. Ne před vránou.

Očichal kůru, ucítil vlka, strom a chlapce, ale pod tím byly jiné pachy, hutný hnědý pach teplé hlíny a tvrdý šedivý pach kamene a ještě čehosi, čehosi strašlivého. Věděl, že to je smrt. Cítil smrt. Uskočil zpátky, srst se mu naježila a vycenil tesáky.
Neboj se, mně se to ve tmě líbí. Nikdo tě nevidí, ale ty vidíš je. Nejdřív ale musíš otevřít oči. Vidíš? Takto. A strom sáhl dolů a dotkl se ho.
A najednou byl zpátky v horách, jeho tlapy zapadaly hluboko do sněhové závěje a on stál na okraji hlubokého srázu. Křivolaký průsmyk se před ním rozevíral do vzdušné prázdnoty a dole pod ním se prostíralo dlouhé údolí ve tvaru písmene V, které z výšky vypadalo jako pestrá pokrývka hrající všemi barvami podzimního odpoledne.
Jeden konec údolí uzavírala obrovitá modrobílá zeď, která se tlačila mezi horami, jako by se je snažila odstrčit, a on měl na okamžik pocit, že je zpátky u Černého hradu. Pak si uvědomil, že se dívá na řeku z ledu tekoucí ve výšce několika tisíc stop. Pod jiskřivým chladným útesem bylo velké jezero, od jehož kobaltově modrých vod se odrážely sněhem pokryté vrcholky hor, které je lemovaly. Nyní viděl, že v údolí jsou lidé; mnoho lidí, tisíce, obrovská armáda. Někteří kopali jámy v napolo zmrzlé zemi, zatímco jiní se procvičovali v boji. Díval se, jak početná masa útočníků zdolává štítovou zeď. Seděli přitom na koních odsud z výšky ne větších než mravenci. Zvuk jejich zkušební bitvy jako by byl ševelením ocelových listů, přinášeným k němu na křídlech větru. Jejich tábořiště se pod ním prostíralo bez jakéhokoli ladu a skladu; neviděl žádné obranné valy, žádné naostřené kůly, žádné vyrovnané řady koní. Všude byly jen hrubé hliněné přístřešky a stany z kůží, které nahodile vyrůstaly ze země, jako neštovice na tváři údolí. Viděl neuspořádané hromady sena a cítil kozy, ovce, koně, prasata a velké množství psů. Z tisíce varných ohňů stoupaly k nebi sloupce tmavého kouře.
Tohle není jenom armáda, o nic víc, než je pouhé město. Vypadá to, jako by se tam sešli dohromady všichni lidé světa.
Za dlouhým jezerem se pohnula jedna z hliněných mohyl. Když se na ni zadíval pozorněji, uvědomil si, že to není hlína, ale živá věc, jakési chundelaté vlekoucí se zvíře s hadem místo nosu a kly většími, než měl ten největší kanec, jaký kdy na světě žil. A ta věc, která na zvířeti jela, také byla velká a měla divný tvar, příliš silné nohy a boky, než aby to mohl být člověk. Pak se mu naježila srst při náhlém poryvu chladného větru a vzduchem se rozlehlo mávání křídel. Zvedl oči k ledově bílým výšinám nad sebou a uviděl, že z oblohy se k němu střemhlav řítí jakýsi stín. Vzduch proťal ostrý výkřik. Zahlédl šedomodré perutě roztažené doširoka, zastiňující slunce...
"Duchu!" vykřikl Jon a posadil se. Stále cítil drápy zatínající se mu do krku a bolest. "Duchu, ke mně!"
Objevil se u něho Ebben, popadl ho, zatřásl jím. "Ticho! Copak k nám chceš přivést divoké? Co se to s tebou děje, chlapče?"
"Sen," odpověděl Jon slabým hlasem. "Byl jsem Duch, seděl jsem na kraji hory, díval jsem se dolů na zamrzlou řeku a něco mě napadlo. Pták... myslím, že to byl orel..."
Panoš Dalbridge se usmál. "Já mívám sny spíš o pěkných ženských. Kéž by se mně o nich zdávalo častěji."
Přišel k nim Qhorin. "Zamrzlá řeka, říkáš?"
"Mléčná voda vytéká z velkého jezera u úpatí ledovce," ozval se Kamenohad.
"Rostl tam strom s obličejem mého bratra. A taky tam byli divocí... byly jich tam tisíce, víc, než jsem si kdy myslel, že jich existuje. A taky obři, co jezdili na mamutech." Ze způsobu, jakým se změnilo denní světlo, Jon usuzoval, že spal čtyři nebo pět hodin. Bolela ho hlava a vzadu na zádech, kam se mu ve snu zaťaly orlí drápy, ho pálila kůže. Ale vždyť to přece byl jenom sen!
"Pověz mi všechno, co si z toho snu pamatuješ, od začátku až do konce," vybídl ho Qhorin Půlruký.
Jon byl zmatený. "Byl to jenom sen."
"Vlčí sen," řekl Qhorin Půlruký. "Kraster lordu veliteli řekl, že divocí se shromažďují u pramene Mléčné vody. Proto se ti o tom možná zdálo. Nebo jsi možná viděl, co nás čeká jen pár hodin jízdy odsud. Pověz mi to."
Připadal si napolo jako blázen, když měl Qhorinovi a ostatním průzkumníkům vyprávět takové věci, ale udělal, co mu nařídili. Nikdo z černých bratří se mu však nesmál. Když se svým vyprávěním skončil, neusmíval se dokonce už ani panoš Dalbridge.
"Měnič?" řekl Ebben ponuře, s pohledem upřeným na Půlrukého. Myslí tím toho orla? divil se Jon. Nebo mě? Měniči a víkodlaci patřili do příběhů staré chůvy, ne do světa, ve kterém prožil celý svůj dosavadní život. Jenomže tady, v této podivné pusté divočině kamene a ledu, by nebylo tak obtížné uvěřit tomu.
"Zvedají se studené větry. Mormont se toho obával. Benjen Stark to cítil taky. Mrtví chodí a stromy mají znovu oči. Proč bychom neměli věřit na vlkodlaky a obry?"
"Znamená to, že moje sny jsou taky pravdivé?" zeptal se panoš Dalbridge. "Lord Sníh ať si nechá svoje mamuty a já chci svoje ženské."
"Od jinošských let sloužím v Noční hlídce a jezdívám na průzkumné výpravy dál než všichni ostatní." řekl Ebben. "Viděl jsem kosti obrů a slyšel jsem mnoho podivných příběhů, ale nic víc. Chci je vidět na vlastní oči."
"Dávej si pozor, aby oni dřív nespatřili tebe, Ebbene," varoval ho Kamenohad.
Než vyrazili na cestu, Duch se neobjevil. Dno průsmyku do té doby tonulo ve stínech a slunce rychle klesalo směrem k rozeklanému dvojitému vrcholu, kterému průzkumníci dali jméno Vidličnatá hora. Jestli ten sen byl pravdivý...
Dokonce i pouhé pomyšlení na to ho děsilo. Mohl by orel Duchovi ublížit... nebo ho shodit dolů ze srázu? A co ten čarostrom s obličejem jeho bratra, který páchl hlínou a smrtí?
Za Vidličnatou horou zmizel poslední paprsek slunce a Křivolaký průsmyk zaplnil soumrak. Vzápětí se citelně ochladilo. Nyní již nevystupovali nahoru. Ve skutečnosti terén začal klesat, třebaže zatím ne tak prudce. Stezka byla posetá puklinami, rozbitými balvany a hromadami kamení. Brzy bude tma a po Duchovi nikde ani stopy. Jona to rvalo vpůli, a přesto se neodvažoval zavolat na zlovlka. Mohly by je slyšet i jiné bytosti.
"Qhorine," zvolal panoš Dalbridge tiše. "Tamhle. Podívej se."

Na skalnatém hřebeni vysoko nad nimi seděl orel, vykreslený proti tmavnoucí obloze. Viděli jsme i jiné orly, pomyslel si Jon. Tohle nemusí být ten, o kterém se mi zdálo.
Ebben po něm chtěl vystřelit z luku, ale panoš mu to překazil. "Ten pták je moc daleko, než abys ho zasáhl."
"Nelíbí se mi, jak nás pozoruje."
Panoš pokrčil rameny. "Mně se to taky nelíbí, ale zabránit mu v tom nemůžeš. Jen zbytečně přijdeš o šíp." Qhorin seděl v sedle svého koně a dlouho orla upřeně pozoroval. "Pojedeme dál," řekl nakonec. Průzkumníci pokračovali v sestupu.
Duchu, chtělo se Jonovi vykřiknout, kde jsi?
Už chtěl následovat Qhorina a ostatní, když tu zahlédl záblesk běloby mezi dvěma balvany. Skvrna starého sněhu, pomyslel si, dokud si nevšiml, že se pohnula. Okamžitě seskočil z koně. Když poklekl na kolena, Duch k němu zvedl hlavu. Jeho krk se vlhce leskl, ale když si Jon stáhl rukavici a dotkl se ho, nevydal sebemenší zvuk. Drápy mu rozsekly kožešinu a maso do krve, ale pták naštěstí nebyl schopen uchopit ho za krk.
Qhorin Půlruký stál nad ním. "Je to zlé?"
Duch se jakoby v odpověď začal škrábat na nohy.
"Ten vlk je silný, přežije to," řekl průzkumník. "Ebbene, přines vodu. Kamenohade, tvůj měch s vínem. Drž ho pevně, Jone."
Společně umyli zaschlou krev ze Zlovlkovy srsti. Když mu Qhorin naléval víno do rudých tržných ran, které mu orel nadělal svými drápy, Duch se zmítal a cenil zuby, ale Jon ho pevně objal, mumlal mu do ucha konejšivé zvuky a vlk se brzy uklidnil. Než utrhli pruh látky z Jonova pláště a obvázali tnu rány, již se setmělo. Jenom prach hvězd odlišoval černou oblohu od černi skalisek kolem nich. "Budeme pokračovat?" chtěl vědět Kamenohad.
Qhorin zamířil ke svému koni. "Dál nepojedeme. Vrátíme se zpátky."
"Zpátky?" ozval se Jon překvapeně.
"Orlové mají ostřejší zrak než lidé. Vidí nás. A my před nimi teď musíme utéct." Půlruký si uvázal kolem obličeje dlouhý černý šátek a vyhoupl se do sedla.
Ostatní průzkumníci si vyměnili pohledy, ale žádný z nich se neodvážil něco namítat. Jeden po druhém nasedali a obraceli koně směrem k domovu. "Duchu, domů," zvolal a zlovlk ho následoval, bledý tvar pohybující se nocí.
Celou noc jeli, jejich koně opatrně našlapovali vzhůru po točité stezce a přes rozeklaný terén. Vítr zesílil. Někdy byla taková tma, že museli sesednout a jít dál pěšky, každý muž se svým koněm za sebou. Ebben poznamenal, že by bylo dobré zapálit si pochodeň, ale Qhorin jeho návrh rázně zamítl. Přijeli ke kamennému mostu na vrcholu hory a začali znovu sestupovat. Kdesi v temnotě vztekle zavřeštěla stínokočka, jejíž hlas se odrážel od skalisek, takže to znělo, jako by jí odpovídal tucet jiných koček. Jednou se Jonovi zdálo, že na římse nad svou hlavou vidí pár žhnoucích očí. velkých jako měsíce v úplňku.
V temnou hodinu před svítáním zastavili, aby napojili koně a každému dali po hrsti ovsa a sena. "Nejsme daleko od místa, kde zemřeli divocí," řekl Qhorin. "Jeden muž by jich odsud dokázal zadržet stovku. Správný muž." Podíval se na panoše Dalbridge.
Panoš sklonil hlavu. "Nechte mi tady tolik šípů, kolik jich můžete postrádat, bratři." Pohladil svůj luk. "A postarejte se o to, aby můj kůň dostal jablko, až se vrátíte domů. Zasluhuje si to, ubohé zvíře."
On tady zůstává, aby zemřel, uvědomil si Jon.
Qhorin panoše popleskal po předloktí rukou v rukavici. "Jestli ten orel sletí dolů, aby se na tebe podíval..."
přijde o pár per."
Posledním, co Jon viděl z panoše Dalbridge, byla jeho záda, když stoupal po úzké pěšině do výšin.
Jakmile se rozednilo, pohlédl do bezmračné oblohy a spatřil tečku pohybující se na pozadí nekonečné modři. Ebben ji uviděl taky a zaklel, ale Qhorin jim řekl, aby byli zticha. "Poslouchejte."
Jon zadržel dech a uslyšel to. Kdesi daleko za nimi se ozvěnou mezi horskými úbočími odrážel zvuk loveckého rohu.
"Už přicházejí." řekl Qhorin.

TYRION

Pod ho pro nastávající zatěžkávací zkoušku oblékl do přepychové sametové tuniky v barvě lannisterského šarlatu a přinesl mu řetěz jeho úřadu. Tyrion jej nechal ležet na stolku vedle postele. Jeho sestra neměla ráda, když jí připomínal, že je pobočníkem krále, a on si nepřál ještě víc podněcovat nevraživost, která mezi nimi již tak panovala.
Když přecházel nádvoří, dostihl ho Varys. "Můj pane," řekl, mírně udýchaný. "Měl by sis přečíst tohle." Držel ve své měkké bílé dlani pergamen. "Zpráva ze severu."
"Dobrá, nebo špatná?" otázal se Tyrion.
"Nepřísluší mi, abych to posuzoval,"
Tyrion rozvinul pergamen. Aby dopis dokázal přečíst na nádvoří jen slabě osvětleném pochodněmi, musel přimhouřit oči. "Bohové, buďte dobří." řekl tiše. "Oba?"
"Obávám se, že ano, můj pane. Je to tak smutné. Tak žalostně smutné. Byli ještě tak mladí a nevinní."
Tyrion si vzpomněl, jak vlci vyli, když Starkův chlapec spadl z věže. Jak asi vyjí teď? "Řekl jsi to ještě někomu?" zeptal se.
"Zatím ne, ale samozřejmě budu muset."
Svinul dopis. "Své sestře to sdělím sám." Zajímalo ho, jak tu zprávu přijme. Velice ho to zajímalo.
Královna toho večera vypadala obzvlášť půvabně. Měla na sobě prostřižené šaty z temně zeleného sametu, který

zdůrazňoval barvu jejích očí. Zlaté vlasy jí spadaly přes holá ramena a kolem pasu měla tkaný pás zdobený smaragdy. Tyrion počkal, dokud se neposadil a nebyl mu nabídnut pohár vína, a teprve pak jí dopis beze slova podal. Cersei na něho nevinně zamrkala a vzala si pergamen z jeho ruky.
"Věřím, že jsi potěšena," řekl, zatímco Cersei četla. "Chtěla jsi přece mít toho Starkova chlapce mrtvého."
Cersei protáhla obličej. "To Jaime ho shodil z toho okna, ne já. Prý pro lásku, jak řekl, jako by mě to mělo potěšit. Byl to unáhlený čin a taky nebezpečný, ale kdy se náš bratr zastavil, aby o něčem popřemýšlel?"
"Ten chlapec vás viděl," poznamenal Tyrion.
"Bylo to dítě. Dokázala bych ho vyděsit tak, že by mlčel." Zamyšleně pohlédla na dopis. "Copak musím snášet tvoje obviňování pokaždé, když si některý Stark ukopne palec? Tohle je Greyjoyova práce, já jsem s tím neměla nic společného."
"Doufejme, že tomu uvěří i lady Catelyn."
Její oči se rozšířily. "Přece by -"
"Nezabila Jaimeho? Proč ne? Co bys udělala ty, kdyby Joffrey a Tommen byli zavražděni?"
"Stále mám Sansu," prohlásila královna.
"Stále máme Sansu," opravil ji, "a měli bychom se o ni dobře starat. A teď, kde je ta večeře, cos mi slíbila, drahá sestro?"
Cersei připravila vskutku chutnou tabuli, to se nedalo popřít. Začali krémovou kaštanovou polévkou, křehkým teplým chlebem a zeleninou a ořechy. Pak následoval mihulový koláč, jehně na medu, karotky dušené na másle, bilé fazolky, slanina a pečená labuť nadívaná houbami a ústřicemi. Tyrion byl nanejvýš zdvořilý; nabízel své sestře to nejlepší sousto z každého chodu a sám dbal o to, aby jedl jenom to, co ona. Ne že by si myslel, že by ho chtěla otrávit, ale opatrnosti nikdy nebylo nazbyt.
Viděl, že zprávy o Starcích ji rozrušily. "Nepřišel nějaký vzkaz z Drsného mostu?" zeptala se nervózně, když si nabodla kousek jablka na hrot nože a delikátně jej po malých soustech oždibovala.
"Žádný."
"Nikdy jsem Malíčkovi nevěřila. Za dostatečnou sumu by se bez váhání okamžitě přidal k Stannisovi."
"Stannis Baratheon je příliš poctivý a spravedlivý, než aby si muže kupoval. A pro takového jako Malíček by rozhodně nebyl přijatelným pánem. Připouštím, že válka už svedla dohromady různé typy lidí. ale tyhle dva? Nikdy."
"Za toho vepře musíme poděkovat lady Tandě," podotkla Cersei, když ukrajoval lahodné kousky z šunky.
"Znamení její lásky k nám?"
"Úplatek. Prosí, aby dostala svolení vrátit se na svůj hrad. Tvoje svolení i moje. Zřejmě se obává, že bys ji mohl cestou zatknout, tak jako jsi to udělal s lordem Gylesem."
"Má snad v úmyslu odcestovat s dědicem trůnu?" Tyrion nabídl své sestře řez šunky a jeden si vzal sám. "Byl bych raději, kdyby zůstala. Pokud chce být v bezpečí, řekni jí. ať sem přivede svoji posádku z Bohatova. Tolik mužů, kolik má."
"Jestliže tak zoufale potřebuješ muže, proč jsi poslal pryč svoje divochy?" Do Cerseina hlasu se vkradla určitá nevrlost.
"Byl to ten nejlepší způsob, jak je využít," odpověděl jí po pravdě. "Jsou to sice zuřiví bojovníci, ovšem nikoli vojáci. Ve formální bitvě záleží víc na disciplíně než na odvaze. V královském lese už nám prokázali víc dobra, než by kdy byli schopni, kdyby zůstali na městských hradbách."
Zatímco byla servírována labuť, královna se ho vyptávala na spiknutí Mužů s paroží. Zdálo se, že ji to spíš rozčililo, než vystrašilo. "Proč jsme obklopeni tolika zrádci? Jakou škodu kdy rod Lannisterů těm bídákům napáchal?"
"Žádnou," odpověděl Tyrion, "jenom věří, že takto se ocitnou na vítězné straně... což z nich činí nejenom zrádce, ale také blázny."
"Jsi si jistý, že jsi je vypátral všechny?"
"Varys to tvrdí." Labuť byla na jeho vkus příliš tučná.
Na Cerseině bílém čele se mezi jejím půvabným obočím objevila vráska. "Příliš tomu eunuchovi důvěřuješ."
"Slouží mi dobře."
"Zdá se, že se mu podařilo přimět tě, abys tomu věřil. Myslíš si, že jsi jediný, komu šeptá ta svá tajemství? Každému nám toho dává právě tolik, aby nás přesvědčil, že bez něho jsme bezmocní. Stejnou hru hrál se mnou, když jsem se vdala za Roberta. Celá léta jsem žila v přesvědčení, že u dvora nemám upřímnějšího přítele, ale teď..." Chvíli studovala jeho obličej. "Říká, že máš v úmyslu oddělit Ohaře od Joffreyho."
Proklatý Varys. "Potřebuju Clegana pro důležitější povinnosti."
"Nic není důležitějšího než život krále."
"Život krále není ohrožen. Joffa bude hlídat statečný ser Osmund a také Meryn Trant." Kteří jsou k ničemu. "Balona Swanna a Ohaře potřebuju k tomu, aby vedli výpady z města a zabezpečili, že Stannis se ani náhodou nedostane na naši stranu Černovodého proudu."
"Výpady povede Jaime."
"Z Řekotočí? To by byl dlouhý výpad."
"Joff je teprve chlapec."
"Chlapec, který má zájem o účast v bitvě a tentokrát projevuje alespoň krápět zdravého rozumu. Nemám v úmyslu poslat ho do středu dění, ale je zapotřebí, aby ho viděli. Za krále, který se s nimi dělí o jejich břímě, budou muži bojovat s větším nadšením než za toho, který se schovává za matčiny sukně."
"Je mu třináct, Tyrione."
"Vzpomínáš si na to, jaký byl ve třinácti Jaime? Jestli chceš, aby tvůj chlapec byl synem svého otce, nech ho zahrát si

tu roli. Joff nosí tu nejlepší zbroj, jakou si může za zlato koupit, a po celou dobu kolem sebe bude mít tucet zlatých plášťů. Pokud budu mít podezření, že městu hrozí sebemenší nebezpečí, že padne, nechám ho okamžitě doprovodit zpátky do Rudé bašty."
Říkal si, že tohle by ji mohlo ujistit, avšak nespatřil v jejích zelených očích ani špetku souhlasu. "A padne město?"
"Ne." Ale pokud ano, modli se, abychom dokázali Rudou baštu bránit tak dlouho, dokud sem k naší úlevě nedorazí náš lord otec.
"Nebyl by to první případ, kdy jsi mi lhal, Tyrione."
"Vždycky jsem k tomu měl dobrý důvod, drahá sestro. Stejně jako ty toužím po přátelství mezi námi. Rozhodl jsem se propustit lorda Gylese." Držel Gylese v bezpečí jen kvůli tomuto velkodušnému gestu. "Taky můžeš dostat zpátky sera Borose."
Královnina ústa se stáhla. "Ser Boros ať si klidně shnije v Růženíně," řekla, "ale Tommen -"
"- zůstane tam, kde je. Pod ochranou lorda Jacelyna je bezpečnější, než kdyby byl s lordem Gylesem."
Sluhové odnesli labuť, stěží dotčenou. Cersei jim pokynula, aby přinesli sladkosti. "Doufám, že ti budou chutnat ostružinové koláčky."
"Já mám rád všechny koláčky."
"Och, to já vím už dlouho. Víš, proč je Varys tak nebezpečný?"
"To má být hádanka?"
"Protože nemá úd."
"Nemáš ho ani ty." A nejsi tak plná nenávisti právě proto, Cersei?
"Možná jsem proto také tak nebezpečná. Ty, na druhé straně, jsi stejně velký blázen jako kterýkoli jiný muž. Drahnou polovinu času nepřemýšlíš mozkem, ale tím červem mezi svýma nohama."
Tyrion si oblízl drobečky z prstů. Úsměv jeho sestry se mu vůbec nelíbil. "Ano, a zrovna teď si ten červ myslí, že je načase, abych odešel."
"Copak, není ti dobře, bratře?" Naklonila se k němu, nabídla mu pohled na oblinu svých ňader. "Najednou vypadáš nějak neklidně."
"Neklidně?" Tyrion pohlédl ke dveřím. Zdálo se mu, že zvenčí něco zaslechl. Začínal litovat, že k Cersei přišel sám. "Nikdy předtím jsi žádný zvláštní zájem o můj úd neprojevovala."
"Víš, mě ani tak nezajímá tvůj úd, jako spíš skutečnost, kam ho strkáš. Já nejsem ve všem závislá na eunuchovi, tak jako ty. Mám svoje vlastní metody, jak získávat informace... především takové, o kterých lidé nechtějí, abych je věděla."
"Co se mi tím snažíš říct?"
"Jenom tohle - mám tu tvoji malou děvku."
Tyrion sáhl po svém vinném poháru, protože potřeboval získat čas, aby si mohl utřídit myšlenky. "Já myslel, že ty jsi spíš na chlapy."
"Ty jsi takový směšný malý mužíček. Pověz mi, už ses s ní stačil oženit?" Když neodpověděl, zasmála se a řekla: "Otec bude rád."
Měl pocit, jako by se mu v břiše svíjelo hejno úhořů. Jak mohla najít Šae? Zradil ho snad Varys? Nebo přišla všechna jeho opatření vniveč v důsledku jeho netrpělivosti, když onehdy v noci jel rovnou k domu, kde bydlela? "Proč by ti mělo záležet na tom, koho si vyberu k tomu, aby mně zahříval postel?"
"Lannister vždycky splácí svoje dluhy," odpověděla. "Kuješ proti mně pikle ode dne, kdy jsi přišel do Králova přístaviště. Prodal jsi Myrcellu, ukradl jsi Tommena a teď plánuješ, že necháš zabít Joffa. Chceš ho mít mrtvého, abys mohl vládnout prostřednictvím Tommena."
Nu, nemohu říct, že tahle myšlenka by nebyla lákavá. "To je šílenství, Cersei. Stannis tu bude během pár dnů. Potřebuješ mé."
"K čemu? Kvůli tvé udatnosti v bitvě?"
"Bronnovi žoldnéři beze mě nikdy bojovat nebudou," zalhal.
"Och, já myslím, že budou. Oni totiž milují zlato, ne ten tvůj trpasličí důvtip. Ale neboj se, já je bez tebe nenechám. Nemohu sice tvrdit, že čas od času nemám chuť podříznout ti krk, ale Jaime by mně nikdy neodpustil, kdybych to udělala."
"A ta děvka?" Nemohl se přimět nazvat ji jejím jménem. Kdybych Cersei dokázal přesvědčit, že Šae pro mě nic neznamená, možná...
"Budeme s ní zacházet dostatečně laskavě, pokud se nic nestane mému synovi. Kdyby však Joff měl zemřít, nebo kdyby Tommen měl padnout do rukou našich nepřátel, ta tvoje malá běhna zemře mnohem bolestivější smrtí, než si dokážeš představit."
Ona opravdu věří, že mám v úmyslu zabít svého vlastního synovce. "Chlapci jsou v bezpečí." ujistil ji znaveně.
"Bohové, buďte dobří, Cersei, vždyť jsou z mé vlastní krve. Za jakého člověka mě to považuješ?"
"Za malého a pokřiveného."
Tyrion hleděl na zbytky vína na dně svého poháru. Co by na mém místě udělal Jaime? Pravděpodobně by tu děvku zabil a na následky by myslel až po činu. Jenomže Tyrion neměl ani zlatý meč, ani schopnost jím vládnout. Mohl sice obdivovat bratrovu bezstarostnou zlobu, ale měl by se snažit vyrovnat spíš jejich otci. Kámen, musím být jako kámen, musím být Casterlyova skála, tvrdá a nepoddajná. Pokud v této zkoušce neobstojím, mohu si rovnou jít hledat nejbližší kočovné divadlo. "Podle mé už jsi ji stejně nechala zabít," řekl. "Chceš ji vidět? Myslím, že bys mohl." Cersei přešla místnost a otevřela těžké dubové dveře. "Přiveďte sem děvku mého bratra."
Bratři sera Osmunda, Osney a Osfryd, byli hrášky ze stejného lusku, vysocí muži se zobanovitými nosy, tmavými vlasy a krutými úsměvy. Visela mezi nimi a v tmavém obličeji se jí bíle leskly vytřeštěné oči. Z rozbitého rtu jí stékala krev a

pod jejím otrhaným oděvem viděl modřiny. Ruce měla svázané provazem a dali jí roubík, aby nemohla mluvit.
"Řekla jsi, že jí nikdo neublíží."
"Vzpírala se jim." Na rozdíl od svých bratrů byl Osney hladce oholený a na jeho holých tvářích se jasně rýsovaly škrábance. "Má drápy jako stínokočka."
"Modřiny se zahojí." řekla Cersei znuděným tónem. "Ta děvka bude žít. Tak dlouho, dokud bude žít Joff."
Tyrion by se jí nejraději vysmál do očí. Bylo by to tak sladké, tak hodně sladké, jenomže by se tím připravil o radost ze hry. Prohrála jsi, Cersei, a Černokotlí jsou ještě větší tupci, než Bronn tvrdil. Stačilo by říci pár slov na vysvětlenou... Místo toho pohlédl dívce do očí a řekl, "Přisaháš, že ji po bitvě propustíš?"
"Když ty propustíš Tommena, tak ano."
Tyrion vstal. "Vtom případě si jich nech, ale dbej o její bezpečí. Pokud si tahle zvířata myslí, že ji mohou zneužívat... Zkrátka, drahá sestro, dovol mi poznamenat, že jazýček vah se vychyluje na dvě strany." Jeho tón byl chladný, bezvýrazný, lhostejný; tápal po hlasu svého otce a našel ho. "Cokoli se přihodí jí, stane se to i Tommenovi, což zahrnuje i bití a násilnění." Pokud mne považuje za takové monstrum, milcrádpro ni tu roli sehraju.
Tohle Cersei neočekávala. "Toho by ses neodvážil."
Tyrion se přinutil usmát se na ni, pomalu a chladně. Jeho od, jedno zelené a druhé černé, se jí posmívaly. "Neodvážil? Udělám to sám."
Dlaň jeho sestry vylétla proti jeho obličeji, ale on ji chytil za zápěstí a zkroutil jí ruku dozadu, dokud nevykřikla. Osfryd jí chtěl přispěchat na pomoc. "Ještě krok a zlomím jí ruku," varoval ho trpaslík. Muž se zastavil. "Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že už mě nikdy neuhodíš, Cersei?" Smýkl jí na podlahu a otočil se zpátky k Černokotlým. "Rozvažte ji a sundejte jí roubík!" Provaz byl tak těsné utažený, že omezoval přívod krve do jejích dlaní. Když se jí v nich začal obnovovat oběh, vykřikla bolestí. Tyrion jí něžně masíroval prsty, dokud v nich opět neměla cit. "Drahá," řekl jí. "musíš být statečná. Je mi moc líto, že ti ublížili."
"Já vím, že mě osvobodíš, můj pane."
"Udělám to," slíbil jí a Alayaya se k němu naklonila a políbila ho na čelo. Její rozbité rty zanechaly krvavou stopu na jeho kůži. Ten krvavý polibek je mnohem víc, než si zasluhuju, pomyslel si Tyrion. To kvůli mně jí takto ubližují.
Stále ještě na sobě měl její krev, když pohlédl dolů na královnu. "Nikdy jsem tě neměl rád, Cersei, ale jsi moje sestra, a tak jsem ti nikdy neublížil. Pokazila jsi to. Za tohle ti ublížím. Ještě nevím jak, ale dej mi čas. Přijde den, kdy budeš věřit, že jsi v bezpečí a šťastná a najednou se tvá radost změní v popel a ty poznáš, že dluh byl splacen."
Otec mu kdysi řekl, že ve válce je, po bitvě v okamžiku, kdy se jedna armáda obrátí na útěk. Nezáleží na tom, jak početná byla ještě před drvili, jak vycvičená a ozbrojená; jakmile se před vámi jednou dá na útěk, už se nepokusí bojovat proti vám znovu. Stejné to bylo s Cersei. "Vypadni!" bylo jedinou odpovědí, na kterou se jeho sestra zmohla. "Zmiz mi z očí!"
Tyrion se uklonil. "Přeji ti dobrou noc. A příjemné sny."
Vracel se do Pobočníkovy věže a měl přitom pocit, jako by mu v hlavě pochodovalo tisíc obrněných nohou. Tohle jsem měl předvídat od okamžiku, kdy jsem poprvé proklouzl zadním otvorem Chatayiny skříně. Možná to ani nechtěl předvídat. Než vyšel ke svým komnatám, strašlivě ho bolely nohy. Poslal Poda pro pohár vína a odebral se do své ložnice.
Šae seděla se zkříženýma nohama na jeho posteli s nebesy, nahá, až na těžký zlatý řetěz, který jí visel přes oblinu ňader - řetěz ze zlatých ruček, každé připojené k té vedlejší.
Tyrion ji neočekával. "Co tady děláš?"
Se smíchem zatahala za řetěz. "Chtěla jsem cítit nějaké ruce na svých prsou... jenomže tyhle malé zlaté jsou studené."
Na okamžik nevěděl, co jí na to má říci. Jak jí mohl povědět, že jiná žena utržila rány, které byly určené jí, a možná místo ní taky zemře, kdyby se během bitvy mělo něco přihodit Joffreymu? Hřbetem ruky si z čela otřel stopy Alayayiny krve.
"Lady Lollys -"
"Spí. Spánek je tím jediným, čeho je ta velká kráva schopná. Jenom spí a jí. Někdy dokonce usne při jídle. Jídlo jí sklouzne pod pokrývku, ona se v něm vyválí a já ji pak musím umývat." Znechucené se ušklíbla. "Vždyť ji jenom ošoustali."
"Její matka říká, že je nemocná."
"Má v břiše dítě, to je všechno."
Tyrion se rozhlédl kolem sebe po místnosti. Zdálo se, že všechno se nachází v takovém stavu, v jakém to tam zanechal, "Kudy jsi sem přišla? Ukaž mi ty skryté dveře."
Pokrčila rameny. "Lord Varys mě přinutil přetáhnout si přes oči kápi. Nic jsem neviděla, až na... v jednom okamžiku jsem pod okrajem kápě zahlédla kousek podlahy. Byly tam takové malé dlaždičky, víš, takové ty, co dohromady tvoří obrázek."
"Mozaika?"
Šae přikývla. "Měly červenou a černou barvu. Myslím, že to byl obrázek draka. Jinak byla všude tma. Slezlí jsme dolů po žebříku a šli jsme dlouhými chodbami, dokud jsem nebyla celá zmatená. Jednou jsme se zastavili, aby mohl odemknout železnou bránu. Otřela jsem se o ni, když jsme jí procházeli. Ten drak byl za bránou. Pak jsme lezli nahoru po dalším žebříku a za ním následoval jakýsi tunel. Musela jsem se sehnout a myslím, že lord Varys dokonce lezl po čtyřech."
Tyrion provedl obhlídku ložnice. Zdálo se, že jeden ze svícnů je uvolněný. Postavil se na špičky a snažil se jím pohnout. Pomalu se otáčel a hlasitě přitom škrábal o kamennou zeď. Když byl obrácený vrškem dolů, vypadl z něj oharek svíčky. Rohože na studené kamenné podlaze také nebyly nijak zpřeházené. "Můj pán se mnou dnes nechce spát?" zeptala se Šae.

"Za okamžik." Tyrion otevřel šatník, odsunul stranou oblečení a zatlačil proti zadnímu panelu. To, co fungovalo v nevěstinci, by mohlo účinkovat i zde v hradu... ale ne, dřevo bylo pevné, nepohnulo se pod jeho dotekem. Pak jeho zrak přitáhl kámen vedle okenního sedátka, ale jakkoli ho osahával a tlačil do něj, ani se nehnul. Vrátil se k posteli zklamaný a rozčilený.
Šae mu rozšněrovala kalhoty a vrhla se mu do náruče. "Máš ramena tvrdá jako kámen," mumlala. "Pospěš si, chci tě cítit v sobě." Jenomže když ho pevně objala nohama kolem pasu, jeho mužství ho zradilo. Šae, která to ucítila, vyklouzla zpod pokrývky a vzala jeho úd do úst, ale ani to ho nevzrušilo.
Po chvíli ji zarazil, "Co se děje?" zeptala se ho. V jemných rysech jejího obličeje jako by byla vepsána všechna nevinnost světa.
Nevinnost? Blázne, je to děvka, Cersei měla pravdu, myslíš svým údem, blázne, blázne.
"Jdi hezky spát, drahoušku," řekl jí a pohladil ji po vlasech. Dlouho poté, co Šae dala na jeho radu, Tyrion tam stále ležel bdělý, svíral v dlani jedno z jejích malých ňader a naslouchal jejímu pravidelnému dechu.

CATELYN

Velká síň Řekotočí byla bezútěšným místem, když v ní večeřeli jenom dva lidé. Stěny byly ověnčeny temnými stíny. Jedna z pochodní při náhlém poryvu větru zhasla a zůstaly svítit jenom tři, Catelyn seděla u stolu a upírala zrak do svého poháru. Víno jí připadalo slabé a kyselé. Brienne seděla proti ní. Vysoké křeslo jejího otce mezi nimi bylo prázdné, stejné jako zel prázdnotou zbytek síně. Dokonce i služebnictvo bylo pryč. Dala jim svolení připojit se k oslavě. Stěny hradu byly silné, a přesto k nim doléhaly tlumené zvuky veselí z nádvoří. Ser Desmond nechal ze sklepa vyvalit dvacet sudů s vínem a lid pozvedal rohy s oříškově hnědým hustým pivem na počest Edmurova očekávaného návratu, jakož i dalšího Robbova vítězství, při kterém se mu podařilo dobýt Skalisko.
Nemohu je z ničeho vinit, pomyslela si Catelyn. Oni to nevědí. A i kdyby věděli, proč by jim na tom mělo záležet? Oni moje syny neznali. Nikdy se se srdcem v krku a s pocitem pýchy i zděšení nedívali, jak Bran šplhá, nikdy ho neslyšeli smát se, nikdy se neusmívali při pohledu na Rickona, který se tak usilovně snažil vyrovnat svým starším bratrům.
Hleděla na večeři, kterou před ni položili: pstruha obaleného ve slanině, salát z tuřínové natě, fenyklu a sladké trávy, hrášek, cibulky a horký chléb. Brienne jedla metodicky, jako by večeře byla jen dalším úkolem, který je třeba vykonat.
Změnila jsem se v zatrpklou ženu, pomyslela si Catelyn. Neshledávám potěšení v jídle ani ve víně a píseň a smích se pro mne staly podezřelými cizinci, jsem stvořením smutku, prachu a hořkého toužení. Tam, kde jsem kdysi mívala srdce, teď že je prázdné místo.
Zvuky, které při jídle vydávala druhá žena, jí připadaly nesnesitelné. "Brienne, nejsem právě příjemnou společnicí. Jdi, připoj se k oslavě, jestli chceš. Vypij si roh piva a zatanči si při zvuku Rymundovy harfy."
"Já na nějaké oslavování nejsem, moje paní." Roztrhla svýma velkýma rukama skývu černého chleba a pak se na ni podívala, jako by ji viděla poprvé v životě. "Jestli mi to ale poroučíš..."
"Jenom jsem si myslela, že by sis mohla užít veselejší společnosti, než je ta moje," řekla Catelyn.
"Já jsem tady spokojená." Brienne si chléb namočila do šťávy vypečené ze pstruha.
"Dnes ráno přiletěl další pták." Catelyn nevěděla, proč jí to říká. "Mistr mě okamžitě přišel probudit. Byla to jeho povinnost, i když vůbec ne příjemná. Ani trochu příjemná." Původně neměla v úmyslu svěřovat se s tím Brienne. Nevěděl to nikdo kromě ní a mistra Vymana a ona si to chtěla nechat pro sebe, dokud... dokud...
Dokud co? Bláznivá ženská. Myslíš si, že když to tajemství budeš skrývat ve svém srdci, učiní je to méně pravdivým? Že když to nikomu neřekneš a nikdy o tom nebudeš mluvit, stane se to jenom snem, něčím méně než snem, noční můrou jen zpola zapamatovanou? Och, kéž by jen bohové byli tak milosrdní...
"Byla to zpráva z Králova přístaviště?" zeptala se Brienne.
"Kéž by tak byla. Ten pták přiletěl z hradu Cerwynů a dopis byl od sera Rodrika, mého kastelána." Temná křídla, temná slova. "Shromáždil tolik mužů, kolik jen mohl, a táhne na Zimohrad, aby hrad dobyl zpátky." Jak bezvýznamné jí to nyní všechno připadalo. "Řekl... napsal... řekl mi, že..."
"Moje paní. co se stalo? Týká se to tvých synů?"
Jak prostá to byla otázka; kéž by tak jednoduchá mohla být i odpověď na ni. Catelyn se snažila promluvit, ale slova jí uvízla v hrdle. "Už nemám žádné syny kromě Robba." Podařilo se jí ta strašlivá slova říci bez jediného zavzlykání a byla za to vděčná.
Brienne na ni pohlédla se zděšením v očích. "Moje paní?"
"Bran a Rickon se snažili uprchnout, ale byli zajati ve mlýně na Žaludové vodě. Theon Greyjoy nabodl jejich hlavy na kopí a vystavil je na hradbách Zimohradu. Theon Greyjoy, který jedl u mého stolu od té doby, co byl desetiletým chlapcem." Řekla jsem to, bohové, odpusťte mi. Řekla jsem to a učinila jsem to pravdou.
Briennin obličej se před ní rozplýval v záplavě slz. Dívka se k ní natáhla přes stůl, ale její prsty se zastavily kousek od Catelyniných, jako by ten dotyk mohl být nevítaný. "Já... nemám slov, moje paní. Moje dobrá paní. Tvoji synové, jsou teď... jsou teď s bohy."
"Jsou?" opáčila Catelyn příkře. "Jaký bůh by dopustil, aby se to stalo? Rickon byl ještě dítě. Copak si zasluhoval takovou smrt? A Bran… když jsem odjížděla ze severu, stále ještě od svého pádu neotevřel oči. Musela jsem odjet, než se probudil. Teď už se k němu nemohu vrátit, ani už ho neuslyším, jak se směje." Ukázala Brienne svoje dlaně, svoje prsty. "Tyto jizvy... poslali muže, aby Branovi podřízl hrdlo, zatímco bezmocně ležel na loži. Tehdy by byl zemřel a já s ním, ale Branův vlk vrahovi vyrval hrdlo." To jí poskytlo chvilku k zamyšlení. "Myslím, že Theon zabil i vlky. Musel,

jinak... Byla jsem si jistá, že chlapci jsou v bezpečí, dokud jsou jejich zlovlci s nimi. Stejně jako je Robb s Šedým větrem. Ale moje dcery teď už žádné vlky nemají." Náhlá změna tématu Brienne znepokojila. "Tvoje dcery..."
"Sansa byla dáma už ve třech letech, vždycky tak zdvořilá a dychtivá potěšit všechny kolem sebe. Nic neměla raději než příběhy o statečnosti rytířů. Lidé říkali, že vypadá jako já, jenomže ona vyroste v ženu mnohem krásnější, než jsem kdy byla já, je to na ní vidět. Často jsem posílala pryč její služebnou, abych jí mohla sama vykartáčovat vlasy. Má je oříškově hnědé, světlejší než moje, tak husté a hebké... a ve světle pochodní září rudě jako měď...
A Arya, nu... Nedovi návštěvníci, kteří vjeli na nádvoří bez ohlášení, si ji často pletli se štolbou. Musím přiznat, že s Aryou jsme měli trápení. Byla napolo klukem a napolo vlčím mládětem. Cokoli jí člověk zakázal, začala po tom toužit. Měla Nedův protáhlý obličej a hnědé vlasy, které vždycky vypadaly, jako by si v nich udělal hnízdo nějaký vrabčák. Zoufale jsem se snažila udělat dámu i z ní, jenomže tak jako jiná děvčata v jejím věku sbírají panenky, ona sbírala jizvy a vždycky bez obalu řekla cokoli, co jí zrovna přišlo na jazyk. Myslím, že už je taky mrtvá."
Když to říkala, měla pocit, jako by jí nějaká obří ruka mačkala hrudník. "Chtěla bych je všechny zabít, Brienne. Nejdřív Theona Greyjoye, pak Jaimeho Lannistera, Cersei i Skřeta, všechny do jednoho. Ale moje děvčata... moje děvčata by..."
"Královna... má taky malou holčičku," řekla Brienne zaraženě. "A taky syny, stejného věku, jako byli tvoji. Až se to doslechne, možná... možná se slituje a..."
"Pošle mi zpátky moje dcery?" Catelyn se smutně usmála. "Je v tobě sladká nevinnost, dítě. Tolik bych si to přála... ale ne. Robb svoje bratry pomstí. Led umí zabíjet stejně dobře jako oheň. Led byl Nedův obouruční meč. Valyrijská ocel, s čepelí tisíckrát překládanou a tak ostrou, že jsem se jí bála dotknout. Robbův meč je ve srovnání s ním tupý jako klacek. Obávám se, že pro něj nebude snadné utít jím Theonovi hlavu. Starkové nepoužívají katy. Ned vždycky říkal, že člověk, který vynese rozsudek, by měl máchnout mečem, třebaže sám se v této povinnosti nikdy nevyžíval. Ale je? budu, och, ano." Pohlédla na svoje zjizvené ruce, otevřela je, zavřela a pak pomalu zvedla oči. "Poslala jsem mu víno."
"Víno?" Brienne byla v koncích. "Robbovi? Nebo... Theonu Greyjoyovi?"
"Králokatovi." U Cleose Freye se to osvědčilo. Doufám, že máš žízeň, Jaime. Doufám, že tvoje hrdlo je vyschlé a stažené. "Chtěla bych, abys za ním šla se mnou."
"Jsem tady na tvůj příkaz, moje paní."
"V pořádku." Catelyn prudce vstala. "Zůstaň tady a v klidu dojez svou večeři. Pošlu pro tebe později. O půlnoci."
"Tak pozdě, moje paní?"
"Žaláře jsou bez oken. Každá hodina je tam stejná a pro mne jsou beztak všechny hodiny půlnocí." Zamířila ven ze síně a její kroky se dutě rozléhaly ozvěnou. Když po schodišti stoupala do soláru lorda Hostera, slyšela zvenčí hudbu a také výkřiky: "Tully!" a "Přípitek! Přípitek na statečného mladého lorda!" Můj otec ještě není mrtvý, chtělo se jí křiknout na ně dolů. Moji synové jsou mrtví, ale můj otec žije, buďte všichni prokláti. Stále je vaším pánem. Lord Hoster byl pohroužen do hlubokého spánku. "Před nedávném vypil pohár snového vína, moje paní." uvědomil ji mistr Vymaň.
"Proti bolesti. Nebude vědět, že jsi tady."
"Na tom nezáleží." řekla Catelyn, je už víc mrtvý než živý, a přesto je víc živý než moji ubozí synové.
"Moje paní, mohu pro tebe něco udělat? Nechtěla bys nápoj na spaní?"
"Děkuji ti, mistře, ale nechci nic. Svoji bolest zaspat nemohu, Bran a Rickon si to ode mne nezasluhují. Jdi a připoj se k oslavě, já tu se svým otcem posedím."
"Jak si přeješ, moje paní." Vyman se uklonil a odešel.
Lord Hoster ležel na zádech, měl otevřená ústa a jeho dech byl tichým pisklavým sípěním. Jedna ruka mu visela přes okraj matrace, bledá, křehká, bezmasá věc, ale na dotek teplá. Propletla svoje prsty s jeho a pevně je sevřela. Bez ohledu na to, jak pevně ho budu svírat, nedokážu ho tady udržet, pomyslela si smutně. Musím ho nechatjít. Avšak její prsty jako by se nechtěly rozpojit od jeho.
"Nemám nikoho, s kým bych si mohla promluvit, otče," řekla mu. "Modlím se, ale bohové mi neodpovídají." Zlehka mu políbila ruku. Měl ji teplou a pod bledou průsvitnou pokožkou se jako řeky větvily tenké modré žilky. Venku pod jeho okny tekly velké řeky, Rudý bodec a Rejdivý proud, a budou tam takto téci navěky, dlouho poté, co se řeky v otcových rukou navždy zastaví. "Včera v noci se mi zdál sen o tom, jak jsme se Lysa a já ztratily, když jsme se jednou vracely domů z Mořské stráže. Vzpomínáš si na to? Na svět padla podivná mlha a my jsme se opozdily za zbytkem skupiny. Všechno bylo šedé a já jsem neviděla na stopu před hlavu mého koně. Sjely jsme z cesty. Větve stromů byly jako dlouhé kostnaté ruce, které se po nás natahovaly, když jsme je míjely. Lysa se dala do pláče a já jsem vykřikla, ale mlha jako by zvuk pohltila. Petyr však věděl, kde jsme, vydal se zpátky a našel nás...
Jenomže teď tu není nikdo, kdo by mě našel. Tentokrát musím sama najít cestu ven z mlhy a je to těžké, tak těžké. Stále si pamatuju slova Starků. Zima už přišla, otče. Pro mě určité. Robb teď musí bojovat nejenom proti Lannisterům, ale také proti Greyjoyům, a kvůli čemu? Kvůli zlaté koruně a železné židli? Země přece již dost krvácela. Chci zpátky svoje děvčata a chci, aby Robb odložil meč a oženil se s nějakou pohlednou dcerou Waldera Freye, která ho učiní šťastným a porodí mu syny. Chci zpátky Brana a Rickona, chci..." Catelyn svěsila hlavu. "Chci," řekla ještě jednou a pak už mlčela.
Po čase svíce zaprskala a zhasla. Měsíční světlo pronikalo mezi štěrbinami okenic, kladlo bledé stříbrné pruhy na obličej jejího otce. Slyšela tichý zvuk jeho pracného dechu, nekonečné zurčení vody a slabý nápěv milostné písně z nádvoří, tak smutné a sladké. "Miloval jsem pannu rudou jako podzim," zpíval Rymund, "se slunečním světlem ve vlasech."
Vůbec si nevšimla, kdy zpěv ustal. Hodiny míjely, ale přesto měla pocit, že než se u dveří objevila Brienne, uplynul pouhý okamžik. "Moje paní." oznámila jí tiše. "Je půlnoc."
Je půlnoc, otče, pomyslela si, a já si musím jít splnit svou povinnost. Pustila jeho ruku.
Žalářník byl zamračený malý muž s vějířkem žilek na nose. Našly ho v poněkud podrouženém stavu, skloněného nad

korbelem piva a zbytky koláče plněného holubím masem. Podezřívavě na ně přimhouřil oči. "Prosím o prominutí, moje paní. ale lord Edmure přikázal, že Králokata nesmí nikdo navštívit bez jeho písemného svolení opatřeného jeho pečetí."
"Lord Edmure? Copak můj otec již zemřel a nikdo mi to neoznámil?"
Žalářník si oblízl rty. "Ne, moje paní. pokud je mi známo."
"Otevřeš celu, nebo se mnou půjdeš do soláru lorda Hostera a tam mu vysvětlíš, proč jsi odmítl uposlechnout můj rozkaz?"
Muž sklopil oči. "Jak moje paní poroučí." Měl klíče připevněné řetězem k cvočky pobitému koženému pásu, který mu těsně obepínal břicho. Chvíli se jimi probíral a mumlal si cosi pod fousy, dokud nenašel jeden, který odpovídal zámku na dveřích Králokatovy cely.
"Vrať se ke svému pivu a nech nás o samotě," poručila inu. Na háku ze stropu visela olejová lampa. Catelyn ji sundala a povytáhla knot. "Brienne, postarej se o to, aby mě nikdo nevyrušoval."
Brienne přikývla a postavila se před dveře cely, s rukou spočívající na hrušce meče. "Kdybys mě potřebovala, moje paní, stačí zavolat."
Catelyn strčila ramenem do těžkých dřevěných dveří pobitých železem a vstoupila do čpavé temnoty. Byly to útroby Řekotočí a stejně jako útroby i páchly. Pod chodidly jí zašustila stará sláma. Stěny byly obarvené bledými skvrnami ledku. Přes kámen k ní doléhalo tiché zurčení Rejdivého proudu. Světlo lampy dopadlo na vedro přetékající výkaly v jednom rohu a na schoulený tvar ve druhém. Džbán vína stál vedle dveří, netknutý. Takže takto dopadl můj malý úskok. Předpokládám, že bych mela být vděčná, že víno nevypil žalářník.
Jaime zvedl ruce, aby si přikryl obličej, a řetězy kolem jeho zápěstí zařinčely. "Lady Stark," řekl hlasem ochraptělým od toho, jak dlouho nemluvil. "Obávám se, že nejsem ve stavu, kdy bych mohl přijímat návštěvy."
"Podívej se na mě, pane."
"Světlo mě bodá do očí. Posečkej chviličku, budeš-Ii tak laskavá." Jaimemu Lannisterovi nedovolili použít břitvu od té doby, co ho zajali v Šeptajícím lese, a jeho obličej, kdysi tolik podobný královninu, nyní pokrýval zacuchaný vous. Zlatě se blýskal ve světle lampy a Lannister s ním vypadal jako nějaký velký žlutý medvěd, nádherný dokonce i v řetězech. Nemyté vlasy mu spadalý přes ramena v provázcích a spletencích, šaty se mu na těle rozpadaly, obličej měl bledý a ztrhaný... Přesto z něj stále vyzařovala moc a krása.
"Vidím, že jsi neměl chuť na víno, které jsem ti poslala."
"Taková náhlá štědrost mi připadala nanejvýš podezřelá."
"Kdykoli budu chtít, mohu mít tvoji hlavu. Já nemám zapotřebí trávit tě jedem."
"Smrt jedem by vypadala přirozeně. Vysvětlíš ji snadněji, než kdyby mi najednou měla upadnout hlava z ramen."
Zamžoural na ni z podlahy, jeho zelené kočičí oči pomalu přivykaly světlu. "Vyzval bych tě, aby ses u mě posadila, ale tvůj bratr mi sem zapomněl dát židli."
"Já postojím."
"Opravdu? Musím říct, že vypadáš hrozně. Ale možná je to jen tím světlem." Měl pouta na zápěstích a kolem kotníků a každé z pout bylo řetězem spojeno s ostatními, takže nemohl pohodině ani stát, ani ležet. Pouta na zápěstích byla připevněná ke zdi. "Zdají se ti moje náramky příliš těžké, nebo jsi mi přišla dát pár dalších? Mohl bych ti jimi pěkně zařinčet, kdybys chtěla."
"Můžeš si za to sám," připomněla mu. "Dali jsme ti pohodlnou věžní celu, odpovídající tvému původu a postaveni. Oplatil jsi nám to tím, že ses pokusil o útěk."
"Cela je cela. Některé pod Casterlyovou skálou jsou ve srovnání s touhle sluncem prozářenou zahradou. Jednoho dne ti je snad budu moct ukázat."
Pokud má strach, dobře ho skrývá, pomyslela si Catelyn. "Muž spoutaný na rukou i na nohou by měl mít v ústech zdvořilejší jazyk, sere. Nepřišla jsem proto, abys mi vyhrožoval,"
"Ne? Pak jsi zde jistě proto, aby sis se mnou užila. Říká se, že vdovy jejich prázdné postele brzy omrzí. My z Královské gardy sice přísaháme, že se nikdy neoženíme, ale předpokládám, že bych ti mohl posloužit, pokud ti jde o tohle. Nalej nám trochu vína, sundej si šaty a uvidíme, co z toho bude."
Catelyn si ho měřila pohledem plným odporu. Žil kdy na světě muž tak nádherný a zároveň tak ničemný jako tento?
"Kdybys tohle řekl v přítomnosti mého syna, zabil by tě za to."
"Jenom kdybych na sobě měl tohle." Jaime na ni zařinčel svými řetězy. "Oba dobře víme, že chlapec má strach utkat se se mnou v boji muže proti muži,"
"Můj syn je možná mladý, ale pokud ho považuješ za blázna, ošklivě se pleteš."
"Schovávali se takto za sukněmi svých matek i staří králové zimy?"
"Už mě unavuješ, Lannistere. Potřebuju se od tebe dozvědět určité věci."
"Proč bych ti měl cokoli říkat?"
"Například proto, aby sis zachránil život."
"Ty myslíš, že mám strach ze smrti?" Zdálo se, že ho to pobavilo.
"Měl bys ho mít. Pokud jsou bohové spravedliví, za svoje zločiny už sis vysloužil muka v tom nejhlubším ze sedmi pekel."
"O jakých bozích to mluvíš, lady Catelyn? O stromech, ke kterým se modlil tvůj manžel? Jak mu posloužily, když mu moje sestra nechala setnout hlavu?" Jaime se zachechtal. "Pokud existují bohové, proč je svět plný bolesti a nespravedlností?"
"Kvůli lidem, jako jsi ty."
"Žádní lidé jako já na světě nejsou. Jsem jenom já."
U toho nenajdu nic než aroganci, pýchu a prázdné holedbání šílence. Jenom s ním ztrácím čas. Pokud v něm někdy byla

byť jen jiskřička cti, dávno vyhasla. "Když se mnou nechceš mluvit, tak ať. Vypij si to víno, nebo se do něj vymoč, mne na tom nezáleží."
Už měla ruku na dveřích, když řekl: "Lady Stark." Otočila se, vyčkávala. "V tomhle vlhku všechno reziví." pokračoval Jaime. "Dokonce i mužská zdvořilost. Zůstaň a dostaneš svoje odpovědi… za určitou cenu."
Ten je naprosto beze studu. "Zajatci si cenu neurčují."
"Och, zjistíš, že jsem velice skromný. Tvůj žalářník mi soustavně lže a to ještě špatně. Jednoho dne mi řekne, že Cersei stáhli z kůže a druhého dne tvrdí totéž o mém otci. Odpověz mi na moje otázky a já ti odpovím na tvoje."
"Pravdivě?"
"Och, ty přece chceš pravdu, ne snad? Ale pozor, moje paní. Podle Tyriona lidé často tvrdí, že hladoví po pravdě, ale když je jim naservírována, zřídkakdy se jim její chuť zamlouvá."
"Jsem dost silná, abych si dokázala vyslechnout cokoli, co mi řekneš."
"Jak si přeješ. Ale nejdřív, kdybys byla tak laskavá... to víno. Mám sucho v krku."
Catelyn pověsila lampu nade dveře a posunula džbán a pohár blíž k němu. Než Jaime polkl, potřísnil si vínem ústa.
"Kyselé a špatné," řekl, "ale ujde." Opřel se hlavou zpátky o zeď, přitáhl si kolena k hrudi a podíval se na ni. "Tvoje první otázka, lady Catelyn."
Protože nevěděla, jak dlouho ta hra bude pokračovat, neztrácela čas. "Jsi Joffreyho otcem?"
"Nikdy by ses mě na to neptala, kdybys neznala odpověď."
"Chci to slyšet z tvých rtů."
Pokrčil rameny. "Joffrey je můj. Stejně jako ostatní Cerseiny děti, jak předpokládám."
"Přiznáváš, že jsi milencem své sestry?"
"Vždycky jsem svou sestru miloval a ty mně teď dlužíš dvě odpovědi. Žijí stále všichni z mého rodu?"
"Řekli mi, že u Volského brodu padl ser Stafford Lannister."
Jaimeho to nijak nedojalo. "Strýc Tupec, jak mu říkala moje sestra. Mě zajímá Cersei a Tyrion. A samozřejmě taky můj lord otec."
"Všichni tři jsou naživu." Ale už dlouho ne, pokud bohové budou dobří,
Jaime se znovu napil vína. "Ptej se znovu."
Catelyn si říkala, zda bude mít odvahu odpovědět na její další otázku něčím jiným než lží. "Jak se stalo, že můj syn Bran spadl?"
"Srazil jsem ho z okna."
Nenucený způsob, jakým to řekl, ji na okamžik připravil o hlas. Kdybych měla nůž, zabila bych ho na miste, pomyslela si, dokud si nevzpomněla na svoje dcery. Se staženým hrdlem řekla: "Byl jsi rytířem, který přísahal, že bude ochraňovat slabé a nevinné."
"Slabý byl, to ano, ale určitě ne nevinný. Špehoval nás."
"Bran by nikoho nešpehoval,"
"Pak tedy proklínej ty svoje bohy, kteří chlapce přivedli k našemu oknu a umožnili mu spatřit to, co nikdy neměl vidět."
"Proklínej bohy?" hlesla nevěřícně. "To tvoje ruka ho srazila. Ty jsi chtěl, aby zemřel,"
Jeho řetězy tiše zacinkaly. "Zřídkakdy házu děti dolů z věží, abych jim upevnil zdraví. Ano, chtěl jsem, aby zemřel."
"A když se tak nestalo, uvědomil sis, že jsi ve větším nebezpečí než předtím, a tak jsi najatému vrahovi dal měšec stříbra, aby sis zajistil, že Bran se už nikdy neprobudí."
"Opravdu?" Jaime zvedl svůj pohár a dlouze se napil. "Nepopírárn, že jsme o tom mluvili, ale ty jsi u chlapce byla dnem a nocí, často ho navštěvoval tvůj mistr a lord Eddard, byli tam strážní, ba dokonce ti zatracení zlovlci... musel bych si prosekat cestu přes polovinu Zimohradu, a nač bych se tím měl obtěžovat, když jsem si byl jistý, že chlapec stejně zemře?"
"Pokud mi lžeš, pak jsme spolu skončili." Catelyn k němu natáhla ruce, aby mu ukázala svoje prsty a dlaně. "Tyto jizvy mi udělal muž, který přišel, aby Branovi podřízl hrdlo. Přísaháš, že jsi ho neposlal?"
"Na mou lannisterskou čest."
"Tvoje lannisterská čest má menší cenu než tohle." Kopla do vědra s výkaly. Páchnoucí břečka se rozlila po podlaze cely a vsákla se do slámy.
Jaime Lannister před výkaly couvl tak daleko, kam až mu to jeho řetězy umožňovaly. "Nepopírám, že moje čest možná skutečně má cenu výkalů, ale nikdy jsem si nikoho nenajímal, aby za mě zabíjel. Věř si, čemu chceš, lady Stark, ale kdybych chtěl mít tvého Brana mrtvého, zabil bych si ho sám."
Bohové, buďte milostivi, on mluví pravdu. "Pokud jsi vraha neposlal ty, udělala to tvoje sestra."
"Kdyby to udělala, věděl bych o tom. Cersei přede mnou nemá žádná tajemství."
"Pak to tedy byl Skřet."
"Tyrion je stejně nevinný jako tvůj Bran. Třebaže ten alespoň neleze po věžích a nikomu nenahlíží do oken."
"Proč v tom případě měl vrah jeho dýku?"
"Co to bylo za dýku?"
"Byla asi takto dlouhá," řekla a dala ruce od sebe. "Bez ozdob, ale jemná práce, s čepelí z valyrijská oceli a jílcem z dračí kosti. Tvůj bratr ji vyhrál na lordu Baelišovi při turnaji na oslavu dne jména prince Joffreyho."
Lannister si nalil, napil se, znovu si nalil a pak se zahleděl do svého poháru. "Představ si, že čím víc to víno piju, tím víc mi chutná. Teď, když mi tu dýku popisuješ, vzpomínám si na ni. vyhrál ji, říkáš? Jak?"
"Vsadil si na tebe, když jsi vyjel proti Rytíři květin." Jenomže když slyšela svoje vlastní slova, uvědomila si, že to řekla špatně. "Ne... bylo to naopak?"
"Tyrion si na turnaji vždycky sázel jedině na mě," řekl Jaime, "ale toho dne mě ser Loras vyhodil ze sedla. Byla to

náhoda, nebral jsem toho kluka moc vážně, ale na tom teď nesejde. O cokoli se můj bratr vsadil, prohrál... ale jaksi teď vzpomínám, ta dýka opravdu změnila majitele. Robert mne ji ukázal toho večera na hostině. Král mi rád sypal do ran sůl, především když byl opilý. A kdy opilý nebyl?"
Catelyn si vzpomněla, že když projížděli Měsíčními horami, Tyrion Lannister jí řekl totéž. Odmítala mu uvěřit. Petyr jí řekl něco jiného, Petyr, který jí byl takřka bratrem, Petyr, který ji miloval tak, že kvůli ní riskoval život v souboji... jenomže pokud jí Jaime a Tyrion pověděli stejný příběh, co to znamená? Bratři jeden druhého neviděli od té doby, co odjeli ze Zimohradu před více než rokem. "Snažíš se mě oklamat?"
"Přiznal jsem se, že jsem toho tvého milovaného chlapce vystrčil z okna. Proč bych ti teď měl lhát o té dýce?" Obrátil do sebe pohár vína. "Věř si, čemu chceš, mně je už dávno jedno, co si o mně lidé myslí. A teď je řada na mně. Vyjeli Robertovi bratři do války?"
"Vyjeli."
"To je ale skoupá odpověď. Pověz mi toho víc, nebo moje další odpověď bude stejná."
"Stannis táhne na Královo přístaviště," odpověděla neochotně. "Renly je mrtvý, zavražděn svým bratrem v Drsném mostu, třebaže dílem nějakých temných sil, které nechápu."
"Škoda," řekl Jaime. "Renlyho jsem měl docela rád. Stannis, to už je jiný příběh. Na čí stranu se dali Tyrellové?"
"Nejdříve na Renlyho, teď nevím."
"Tvůj chlapec si musí připadat osaměle."
"Robbovi bylo před pár dny šestnáct... Je to dospělý muž, a král. Vyhrál každou bitvu, ve které bojoval, V poslední zprávě jsme se doslechli o tom, že se zmocnil Skaliska."
"Ale s mým otcem se dosud nestřetl, že ne?"
"Až se s ním střetne, porazí ho taky. Stejně jako tebe."
"Mě přepadl nic netušícího, zbabělým uskokem."
"Ty se opovažuješ hovořit o uskocích? Tvůj bratr Tyrion sem poslal vrahouny převlečené za vyslance, pod mírovou zástavou."
"Kdyby v této cele seděl některý z tvých synů, neudělali by pro něho jeho bratři totéž?"
Můj syn už nemá bratry, pomyslela si, ale nechtěla se o svoji bolest dělit s tvorem, jako byl Jaime Lannister.
Jaime se znovu napil vína. "K čemu je dobrá čest, když je ohrožen život bratra, eh?" Další doušek. "Tyrion je dost chytrý, aby si uvědomil, že tvůj syn nikdy nebude souhlasit s tím, aby mě vyměnil,"
To Catelyn nemohla popřít. "Robbovi vazalové by tě nejraději viděli mrtvého, Rickard Karstark především. V Šeptajícím lese jsi zabil dva jeho syny."
"To byli ti dva s bílým východem slunce, že ano?" Jaime pokrčil rameny. "Mám-li být upřímný, já se snažil zabít tvého syna. Ostatní se mi prostě jen připletli do cesty. Zabil jsem je v čestném boji, v zápalu bitvy. Kterýkoli jiný rytíř by učinil to samé."
"Jak se stále můžeš považovat za rytíře, když jsi porušil každou přísahu, kterou jsi kdy složil?"
Jaime sáhl po džbánu, aby si znovu naplnil pohár. "Tolik přísah... stále té jen nutí přísahat a přísahat. Braň krále. Poslouchej ho. Střež jeho tajemství. Dělej, co ti poručí. Dej svůj život za jeho. A taky poslouchej svého otce. Miluj svoji sestru. Chraň nevinné. Ochraňuj slabé. Měj v úctě bohy. Poslouchej zákony. Je toho tolik. Ať děláš cokoli, vždycky nějakou přísahu porušuješ." Mocně si lokl vína a na okamžik zavřel oči, opíraje se hlavou o skvrnu ledku na zdi za sebou. "Byl jsem tím nejmladším mužem ze všech, co na sebe kdy oblékli bílý plášť."
"A taky tím nejmladším, který zradil vše, co to znamenalo, Králokate"
"Králokate," opakoval po ní pečlivě. "A jaký to byl král!" Zvedl svůj pohár. "Na Aeryse Targaryena, druhého svého jména, pána Sedmi království a ochránce říše. A na meč, který mu podřízl hrdlo. Na zlatý meč, abys věděla, dokud se nezbarvil jeho krví. Takové jsou barvy Lannisterů, rudá a zlatá."
Smál se a Catelyn si uvědomila, že víno odvedlo svou práci; Jaime vypil většinu džbánu a byl opilý. "Jenom muž jako ty může být na takový čin hrdý."
"Já ti říkal, že není jiného člověka, jako jsem já. Odpověz mi na tohle, lady Stark - nepověděl ti někdy tvůj Ned, jak zemřel jeho otec? Nebo jeho bratr?"
"Brandona uškrtili, zatímco jeho otec se na to musel dívat, pak zabili taky lorda Rickarda." Ošklivý příběh, šestnáct let starý. Proč se na to teď ptá?
"Ano, zabili ho, ale jak?"
"Předpokládám, že provazem nebo sekerou."
Jaime se napil a otřel si ústa. "Ned tě toho nepochybně chtěl ušetřit. Svoji sladkou mladou nevěstu, třebaže ne docela pannu. Nu, chtěla jsi slyšet pravdu, tak se ptej. Uzavřeli jsme spolu dohodu, nemohu před tebou nic zatajit. Ptej se."
"Mrtvý je mrtvý." A já to nechci vědět.
"Brandon byl jiný než jeho bratr, že ano? V žilách mu namísto studené vody kolovala horká krev, podobně jako mně."
"Brandon se ti nepodobal ani v nejmenším."
"Když myslíš. Ty a on jste se měli vzít."
"Byl na cestě do Řekotočí, když..." Podivné, jak se jí při vyprávění toho příběhu stále stahovalo hrdlo, po všech těch letech.
"… když se doslechl o Lyanně a zamířil místo toho do Králova přístaviště. Bylo to ukvapené rozhodnutí." Vzpomínala si, jak její otec zuřil, když mu tu zvěst přinesli do Řekotočí. Nazval Brandona galantním bláznem.
Jaime si nalil poslední polovinu poháru vína. "S několika svými druhy jel rovnou do Rudé bašty, kde křičel na prince Rhaegara, aby si šel ven pro smrt. Jenomže Rhaegar tam nebyl, Aerys poslal ven svoje strážné, aby ho uvrhli do žaláře za to, že plánoval vraždu jeho syna. Ti ostatní také byli synové urozených pánů, jak si vzpomínám."

"Brandonovým panošem byl Ethan Glover," řekla Catelyn.
"Jako jediný z nich to přežil. Těmi ostatními byli Jeffory Mallister, Kyle Royce a Elbert Arryn, synovec a dědic Jona Arryna." Bylo podivné, že si po tolika letech stále pamatovala jejich jména. "Aerys je obvinil ze zrady a povolal ke dvoru jejich otce, aby svoje obviněné syny hájil u soudu. Jenomže když se dostavili, bez jakéhokoli soudu je všechny nechal povraždit, otce i syny."
"Uspořádal pro ně soudy, třebaže velmi zvláštního druhu. Tak například lord Rickard požadoval rozsouzení v souboji a král jeho žádosti vyhověl. Stark se vyzbrojil do boje, domníval se, že jeho soupeřem bude některý z rytířů Královské gardy, možná já. Místo toho ho odvedli do trůnní síně a pověsili ho na řetěz z krovů, zatímco dva z Aerysových pyromancerů pod ním rozdčlali oheň. Král mu řekl, že oheň je bojovníkem rodu Targaryenů. A tak jediným způsobem, jak mohl lord Rickard prokázat, že je nevinný ze zrady, bylo... zkrátka, neshořet.
Když se oheň rozhořel, přivedli dovnitř Brandona. Měl ruce spoutané za zády a kolem krku mel vlhký kožený řemen připojený k jakémusi zařízení, které si král nechal přivézt až z Tyroše. Nohy mu nechali volné a těsně mimo jeho dosah položili meč.
Pyromanceři lorda Rickarda pomalu opékali, rozdmýchávali oheň a usměrňovali plameny tak, aby získali rovnoměrný žár. Nejdřív začal hořet jeho plášť, pak bojová suknice a brzy na sobě neměl nic než popel a kov. Aerys řekl, že jako další se začne škvařit on... pokud ho jeho syn nedokáže osvobodit. Brandon se o to snažil, ale čím víc sebou zmítal, tím těsněji se utahovala smyčka kolem jeho krku. Nakonec sám sebe uškrtil.
Co se týče lorda Rickarda, než to skončilo, ocel jeho hrudního plátu měla barvu rudých třešní a zlato z jeho ostruh se roztavilo a odkapávalo do ohne. Stál jsem ve své bílé zbroji u úpati Železného trůnu a myslel jsem na Cersei. Později si mě vzal stranou Gerold Hightower a řekl mi: "Přísahal jsi, že budeš krále chránit, ne že budeš posuzovat jeho činy." To mi řekl Bílý býk, věrný až do samého konce a lepší muž než já, jak se všichni shodují."
"Aerys..." Catelyn cítila, jak jí do hrdla stoupá žluč. Ten příběh byl tak strašlivý, že předpokládala, že to musí být pravda. "Aerys byl šílený, věděla to celá říše, ale pokud chceš, abych ti uvěřila, že jsi ho zabil proto, abys pomstil Brandona Starka..."
"Nic takového jsem nikdy netvrdil. Starkové pro mě nic neznamenali. Abych pravdu řekl, připadá mi to zvláštní, že mě lidé nenávidí za ten nejlepší čin, jaký jsem kdy vykonal. Při Robertově korunovaci jsem byl nucen pokleknout ke královským nohám vedle velmistra Pycelleho a eunucha Varyse, aby nám mohl odpustit naše zločiny, než nás přijme do svých služeb. Co se týče tvého Neda, ten měl ruku, která zabila Aeryse, políbit, jenomže on mnou od okamžiku, kdy mne našel sedět na trůnu, raději opovrhoval. Myslím, že Ned Stark miloval Roberta víc, než kdy měl rád svého bratra nebo otce... nebo dokonce i tebe, moje paní. Nikdy Robertovi nebyl nevěrný, že ne?" Jaime se opilecky zasmál. "No tak, lady Stark, nepřipadá ti to zábavné?"
"Nic na tobě nepovažuji za zábavné, Králokate."
"Zase to jméno. Nemyslím, že bych se s tebou chtěl vyspat. Jako první tě měl Malíček, že ano? Já nikdy nejím z talíře jiného muže. Kromě toho nejsi ani zpoloviny tak půvabná jako moje sestra." Jeho úsměv řezal. "Nikdy jsem neléhal s jinou ženou než s Cersei. Svým vlastním způsobem jsem jí věrnější, než tobě kdy byl tvůj Ned. Ubohý mrtvý Ned. Čí čest teď má cenu výkalů, ptám se tě? Jak se jmenoval ten bastard, kterého zplodil?"
Catelyn udělala krok dozadu. "Brienne."
"Ne, tak to nebylo." Jaime Lannister dopil džbán. Od úst mu stékal pramínek, jasný jako krev. "Sníh, tak se jmenoval. Jak bílé jméno... jako ty pěkné pláště, co nám dali v Královské gardě, když jsme odříkali ty naše vznešené přísahy."
Brienne otevřela dveře a vstoupila do cely. "Volala jsi mne, moje paní?"
"Dej mi svůj meč." Catelyn k ní natáhla ruku.

THEON
Obloha byla zachmuřená mraky, les byl mrtvý a zamrzlý. Theon utíkal. Kořeny chňapaly po jeho chodidlech, holé větve ho šlehaly do obličeje a zanechávaly tenké krvavé šrámy na jeho tvářích. Řítil se kupředu bezhlavě, bez dechu, a rampouchy se před ním rozlétaly na kusy. Milost, vzlykal, milost, milost. Když pohlédl zpátky přes rameno, viděl, jak se k němu blíží obrovití vlci velikosti koní, s hlavami malých dětí. Och, milost, milost. Z tlam černých jako hrobové jámy jim odkapávala krev, a kam dopadla, vypalovala díry do sněhu. Každým krokem k němu byli blíž. Theon se snažil utíkat rychleji, ale nohy ho neposlouchaly. Všechny stromy měly obličeje a smály se mu, smály, a pak se znovu ozvalo vytí. Cítil za sebou horký dech bestií a také pach síry a hniloby. Jsou mrtví, mrtví, viděl jsem, jak je zabíjejí, snažil se vykřiknout, viděl jsem, jak jejich hlavy namočil do dehtu, ale když otevřel ústa, vyšlo z nich jen zasténání a pak se ho něco dotklo a on se otočil, vykřikl...
... hmátl po dýce, kterou měl vedle postele, ale podařilo se mu jen srazit ji na zem. Wex před ním uskočil dozadu. Vedle němého stál Smraďoch, jehož obličej byl zespodu osvětlen svící, kterou držel v ruce. "Co je?" vykřikl Theon. Milost.
"Co chceš? Proč jsi v mojí ložnici? Proč?"
"Můj pane princi," řekl Smraďoch, "na Zimohrad přijela tvoje sestra. Nařídil jsi mi, abych tě probudil ihned, jakmile sem dorazí."
"Nejvyšší čas," zamumlal Theon, který si prsty prohrábl vlasy. Už začínal mít strach, že Aša má v úmyslu ponechat ho jeho osudu. Milost. Vyhlédl z okna, kde se první slabé světlo úsvitu právě začalo dotýkat věží Zimohradu. "Kde je?"
"Lorren ji a její muže odvedl do velké síně, aby posnídali. Půjdeš za ní hned?"
"Ano." Theon ze sebe shodil pokrývky. Oheň v jeho komnatě dohořel na uhlíky. "Wexi, horkou vodu." Nemohl dopustit, aby ho Aša viděla rozcuchaného a zbroceného potem. Vlci s dětskými tvářemi... Zachvěl se. "Zavři okenice."
V ložnici byla najednou stejná zima jako v jeho snu o lese.
Všechny sny, co se mu zdávaly poslední dobou, byly mrazivé a každý byl ošklivější než ten předchozí. Minulou noc se

mu zdálo o tom, že je zpátky ve mlýně, že klečí na kolenou a obléká mrtvolky. Jejich končetiny již tuhly, a tak to vypadalo, jako by se mu němě vzpíraly, zatímco on s nimi zápolil napolo zmrzlými prsty, natahoval jim kalhoty, zavazoval tkanice, navlékal kožešinou lemované vysoké boty přes tvrdá nepoddajná chodidla a zapínal kožené opasky s cvočky kolem pasů ne širších než rozpětí jeho dlaně. "Tohle jsem nechtěl," říkal jim při práci. "Nedali mi na vybranou." Mrtvolky mu neodpověděly, jen ještě ztěžkly a víc vychladly.
V noci předtím se mu zdálo o mlynářové ženě. Theon zapomněl její jméno, ale stále si pamatoval její tělo, ňadra měkká jako polštáře a těhotenské pajizévky na břiše, i způsob, jakým prohýbala záda, když se s ní miloval. Ve svém snu s ní byl znovu v posteli, ale tentokrát měla zuby, v ústech tam dole, a ve chvíli, kdy mu uhryzávala přirození, mu prokousla hrdlo. Bylo to šílené. I ji přece viděl zemřít. Gelmarr ji skolil jediným úderem své sekery, zatímco ona marně křičela, aby se nad ní Theon slitoval. Nech mě být, ženo. To on tě zabil, ne já. A on už je taky po smrti. Alespoň že Gelmarr ho nehonil ve snech.
Do té doby, než se Wex vrátil s vodou, Theon na svůj sen zapomněl. Vodou omyl pot a zahnal rozespalost a pak si dával načas s oblékáním. Aša ho nechala čekat dost dlouho; nyní byla řada na ní. Vybral si saténovou tuniku s černými a zlatými pruhy a kabátec z jemné kůže zdobené stříbrnými cvočky.... jen aby si pak vzpomněl, že jeho zatracená sestra sází spíš na meče než na krásu. Proklínaje ji, serval ze sebe šaty a oblékl se znovu, tentokrát do silné černé vlny a kroužkové zbroje. K pasu si připjal meč a dýku a s hořkostí přitom vzpomínal na to, jak ho zahanbila u stolu jeho otce. Prý její sladké kojeňátko. Nu, já mám taky nůž a umím s ním zacházet.
Nakonec si na hlavu nasadil svoji korunu, pásek z chladného železa tenký jako prst, posázený kusy černého diamantu a hrudkami zlata. Byla neforemná a ošklivá, ale jinou neměl, Mikken ležel pohřbený na místním hřbitově a nový kovář byl stěží schopen vykovat něco lepšího než jen hřebíky nebo koňské podkovy. Theon se utěšoval připomínkou, že to je jenom koruna pro prince. Až bude korunován na krále, obstará si korunu mnohem krásnější.
Před jeho dveřmi čekali Smraďoch s Urzenem a Krommem. Theon s nimi zamířil dolů do velké síně. Poslední dobou si s sebou brával strážné všude, kam šel, dokonce i na latrínu. Zimohrad ho chtěl mít mrtvého. Ještě té noci, co se vrátili od Žaludové vody, se Vzteklý Gelmarr zřítil ze schodů a zlomil si vaz. Příštího dne objevili Aggara s hrdlem podříznutým od ucha k uchu. Gynir Rudonosý byl tak opatrný, že se stranil vína, spal v drátěné košili a přilbici a vybral si toho nejhlučnějšího psa z celého psince, aby ho svým štěkáním upozornil, kdyby se kdokoli měl přiblížit k místu, kde spal. Přesto se hrad jednoho rána probudil do zvuků psova zuřivého štěkotu. Našli štěně, jak pobíhá kolem studny, ve které plaval Rudonosý. Již mu nebylo pomoci.
Nemohl dopustit, aby tyto vraždy prošly beztrestně. Ze spáchaných zločinů byl s největší pravděpodobností vinen Farlen, a tak ho Theon postavil před soud, shledal ho vinným a odsoudil ho k smrti. Dokonce ani to se neobešlo bez problémů. Vrchní psovod poklekl ke špalku a řekl mu: "Můj pán Eddard odsouzence vždycky zabíjel sám." Theon se tedy musel chopit sekery, jinak by v jejich očích vypadal jako zbabělec. Ruce se mu potily, a když mávl sekerou, topůrko se mu přetočilo v dlaních a jeho první úder dopadl kamsi mezi Farlenovy lopatky. Bylo zapotřebí dalších tří úderů, než přesekal všechny kosti a svaly, aby oddělil hlavu od těla, a potom mu bylo špatné, protože si vzpomněl na to, kolikrát spolu s Farlenem seděli nad pohárem vína a povídali si o psech a lovu. Neměl jsem na vybranou, chtělo se mu vykřiknout na mrtvolu. Železní muži nedokáží udržet tajemství, proto museli zemřít, a někdo za to musí nést zodpovědnost. Přál si jenom, aby mu mohl dopřát čistější smrt. Ned Stark nikdy nepotřeboval víc než jediný úder, aby člověku čistě oddělil hlavu od těla.
Po Farlenově smrti zabíjení ustalo, ale jeho muži přesto byli zasmušilí a vystrašení. "V otevřené bitvě se nebojí žádného nepřítele," řekl mu Černý Lorren, "ale něco jiného je prodlévat zde mezi nepřáteli a nevědět, zda ta pradlena má v úmyslu políbit tě nebo zabít, nebo zda ti sluha plní pohár pivem či jedem. Měli bychom z tohoto proklatého místa odejít."
"Jsem princ ze Zimohradu!" vykřikl Theon. "Toto je moje sídlo a žádný muž mě z něho nevyžene. Ani žádná žena!"
Aša. To bylo její dílo. Moje vlastní drahá sestra, ať ji Jiní ošoustají mečem. To ona ho chtěla mít mrtvého, aby si hrad mohla zabrat pro sebe jako dědička svého otce. Proto ho nechala strádat tady a ignorovala všechny naléhavé vzkazy, které jí poslal.
Našel ji, jak šedivé vysokém křesle Starků a rukama trhá na kusy kapouna. Síň zvonila hlasy jejích bojovníků, vyměňujících si příběhy s Theonovými vlastními muži, se kterými vesele popíjeli. Byli tak hluční, že si jeho příchodu nikdo nevšiml, "Kde jsou ostatní?" zeptal se Smraďocha. U stolů nesedělo víc než padesát mužů a většina z nich přitom byla jeho. Do velké síně Zimohradu by se pohodlně vešlo desetkrát tolik lidí.
"Jsou tady všichni, můj pane princi."
"Všichni - kolik mužů s sebou přivedla?"
"Podle mého odhadu tak dvacet."
Theon Greyjoy rázným krokem zamířil tam, kde seděla rozvalená jeho sestra. Aša se právě smála něčemu, co řekl kterýsi z jejích mužů, ale když se k ní Theon přiblížil, zmlkla. "Páni, tak tohle je princ Zimohradu." Hodila kost jednomu z psů, co čenichali po síni. Její široká ústa pod zobanem nosu se zkroutila v urážlivém šklebu. "Nebo je to princ bláznů?"
"Od ženy se dá závist očekávat."
Aša si oblízla mastnotu z prstů. Přes oči jí spadl pramen černých vlasů. Její muži volali o chléb a slaninu. Na to, že jich bylo tak málo, vydávali neuvěřitelný hluk. "Závist, Theone?"
"Jak jinak bys to nazvala? S třiceti muži jsem se během jediné noci zmocnil Zimohradu. Tys jich potřebovala tisíc a trvalo vám to měsíc, než jste dobyli Pahorek v Hlubokém lese."
"Nu, já zkrátka nejsem takový válečník jako ty, bratře." Na jedno loknutí vypila polovinu rohu piva a otřela si ústa hřbetem ruky. "Pověz mi pravdu, který z nich se ti vzpíral víc, mrzák nebo ten maličký?"
Theon cítil, jak mu stoupá krev do obličeje. Neměl z těch hlav žádnou radost, o nic větší než měl z toho, že bezhlavá těla

vystavil před hradem. Stará chůva tam stála jako opařená, bezhlesně otevírala a zavírala bezzubá lista, zatímco Farlen se na něho vrhl a vrčel přitom jako jeden z jeho psů. Urzen a Cadwyl ho museli zbít tupými konci svých oštěpů, dokud neztratil vědomí. Jak jsem to mohl dopustit? říkal si, když stál nad těly obsypanými mouchami.
Jenom mistr Luwin měl žaludek na to, aby se k nim dokázal přiblížit. Malý šedý mužík ho s kamennou tváří prosil, aby směl hlavy chlapců přišít zpátky k jejich tělům a aby je pak mohl položit do krypty pod hradem vedle ostatních mrtvých Starků.
"Ne," řekl mu na to Theon, "do krypt ne."
"Ale proč, můj pane? Ted už ti přece nemohou ublížit. Patří do krypt. Jsou tam kosti všech mrtvých Starků."
"Řekl jsem ne." Hlavy nechal vystavit na hradbách, ale jejich bezhlavá těla i s šatstvem nechal ještě téhož dne spálit. Potom poklekl mezi kosti a popel a vzal si zestruskovatčlý kousek roztaveného stříbra a popraskaného černého jantaru, všeho, co zbylo z brože ve tvaru vlčí hlavy, která kdysi patřila Branovi. Stále ji měl u sebe.
"Zacházel jsem s Branem s Rickonem velkodušně," řekl své sestře. "Sami si přivodili takový osud."
"Tak jako my všichni, bratře."
Jeho trpělivost byla u konce. "Jak podle tebe mám udržet Zimohrad, když jsi mně přivedla jenom dvacet mužů?"
"Deset," opravila ho Aša. "Ostatní se vracejí se mnou. Přece bys nechtěl, aby tvoje drahá sestra musela čelit nebezpečím, která číhají v lese, bez doprovodu. Za nocí tam pobíhají zlovlci." Zvedla se z velkého kamenného křesla a vstala. "Pojďme spolu někam, kde si budeme moct promluvit ve větším soukromí."
Byl to rozumný návrh, ale Theona rozčililo, že s ním nepřišel sám. Nikdy jsem sem do síně neměl chodit, uvědomil si opožděně. Měl jsem ji předvolat k sobě.
Na to však již bylo příliš pozdě. Neměl na výběr jinou možnost než odvést ji do soláru Neda Starka. Tam, před vychladlým popelem mrtvého ohně, na ni vyhrkl: "Dagmer prohrál bitvu u Torrhenova dvora -"
"Ano, ten starý kastelán prolomil jeho štítovou zeď," řekla Aša klidným hlasem. "Co jsi očekával? Ser Rodrik tuto krajinu zná jako svoje boty, zatímco Rozseklý je zde cizincem, a navíc mnoho seveřanů bylo na koních. Železní muži postrádají disciplínu, aby se dokázali postavit útoku obrněné jízdy. Můžeme být vděční alespoň za to, že Dagmer zůstal naživu. Vede ty, co přežili, zpátky ke Kamenitému pobřeží."
Ona toho ví víc než já, uvědomil si Theon. To ho rozčililo ještě víc. "Vítězství dodalo Leobaldu Tallhartovi odvahu vyjít zpoza svých zdí a připojit se k seru Rodrikovi. A navíc jsem se dozvěděl, že lord Manderly poslal vzhůru po řece tucet člunů napěchovaných rytíři, koňmi a obléhacími stroji. Za Poslední řekou se houfují Umberové. Než se měsíc obrátí, před branami Zimohradu bude stát armáda, a ty jsi přivedla jenom deset mužů!"
"Nemusela jsem ti přivést žádné."
"Poručil jsem ti -"
"Otec tni poručil, abych se zmocnila Pahorku v Hlubokém lese," vyštěkla. "O tom, že bych měla zachraňovat svého malého bratra, nepadlo ani slovo."
"Na Pahorek se vykašli," řekl. "Není to nic než dřevený nočník na kopci. To Zimohrad je srdcem této krajiny, ale jak jej mám udržet bez posádky?"
"Na to jsi měl myslet předtím, než ses ho zmocnil. Och, provedl jsi to šikovně, to musím uznat. Kdybys měl tolik rozumu, že bys ho srovnal se zemí a odvedl ta dvě princátka do Štítu jako rukojmí, mohl jsi válku vyhrát jedním šmahem."
"To by se ti líbilo, viď? Abys viděla moji výhru srovnanou se zemí a proměněnou v popel!"
"Ta tvoje výhra bude tvou zkázou. Krakatice vyplouvají z moře, Theone, nebo jsi na to za všechna ta léta, která jsi strávil mezi vlky, zapomněl? Naše síla je ve válečných veslicích. Můj dřevěný nočník sedí dost blízko moři, aby mohl být zásobován potravinami a dalšími muži, kdykoli to bude zapotřebí. Jenomže Zimohrad leží stovky líg ve vnitrozemí a je obklopený kopci, lesy a nepřátelskými pevnostmi a hrady. A každý člověk na tisíc líg odsud je teď tvým nepřítelem, jen abys věděl. Zajistil sis to těmi hlavami, které jsi nabodl na kůly nad strážnicí." Aša zavrtěla hlavou. "Jak jsi mohl být takový zatracený blázen? Zabít děti..."
"Vzpírali se mi!" vykřikl jí do obličeje. "A byla to krev za krev, dva synové Eddarda Starka za Rodrika a Marona."
Vyhrkl ta slova bez přemýšlení, třebaže alespoň pro tentokrát věděl, že jeho otec by s ním souhlasil. "Konečně jsem dopřál odpočinek duchům svých bratrů."
"Našich bratrů," připomněla mu Aša s mírným úsměvem, který naznačoval, že jeho řeči o pomstě považuje za zbytečné nabubřelé. "Přivedl jsi snad jejich duchy ze Štítu, bratře? Stejně si myslím, že tam honili jenom našeho otce."
"Copak žena může někdy pochopit mužskou potřebu pomstít se?"
Dokonce i kdyby jeho otec neuvítal dar Zimohradu, musí ocenit to, že Theon pomstil svoje bratry!
Aša se dala do smíchu. "Nepomyslel jsi někdy na to, že ser Rodrik pociťuje stejnou mužskou potřebu? Jsi krví mé krve, Theone, ať už jsi jakýkoli. Kvůli naší matce, která nás oba přivedla na tento svět, tě zapřísahám, abys se mnou odjel do Pahorku v Hlubokém lese. Podpal Zimohrad a ujížděj odsud, dokud je čas."
"Ne." Theon si posunul korunu na hlavě. "Zmocnil jsem se tohoto hradu a mám v úmyslu ponechat si ho."
Jeho sestra jej dlouho mlčky pozorovala. "Tak si ho tedy ponechej, když chceš," řekla nakonec, "na zbytek svého života." Povzdechla si. "Připadá mi to jako šílenství, ale co může plachá dívka vědět o takových věcech?" Ode dveří ho ještě obdařila posledním urážlivým úsměvem. "Měl bys vědět, že to je ta nejošklivější koruna, jakou jsem kdy viděla. Koval sis ji sám?"
Nechala ho tam plného vzteku a nezdržela se ani o chvíli déle, než bylo zapotřebí k tomu, aby napojili a nakrmili své koně. S polovinou mužů, které přivedla s sebou vyjela z hradu stejnou Loveckou bránou, kterou utekli Bran a Rickon. Theon je pozoroval z hradeb. Když se jeho sestra ztratila v mlhách vlčího lesa, přistihl se, že přemýšlí o tom, proč ji neposlechl a neodjel s ní.

"Je pryč?" Za jeho zády stál Smraďoch.
Theon ho neslyšel přijít a ani ho necítil. Nedokázal si v tu chvíli vzpomenout na nikoho jiného, koho by chtěl vidět méně. Neměl z toho příjemný pocit, když se kolem pohyboval muž, který znal jeho tajemství. Měl jsem ho zabít, poté co sám povraždil ostatní, říkal si, třebaže pouhé pomyšlení na něco takového ho znervózňovalo. Byť na to nevypadal, Smraďoch uměl číst a psát a byl dost chytrý, aby dokázal pochopit důvod, proč to Theon všechno udělal,
"Můj pane princi, omluv mne, prosím, že to říkám, ale nebylo od ní správné, že odsud odjela. "Deset mužů nám ani zdaleka nebude stačit."
"Toho jsem si dobře vědom," odsekl Theon. A Aša taky.
"Nu, snad bych ti mohl pomoct," nabídl se Smraďoch. "Dej mi koně a pytel mincí a já už ti nějaké dobré muže seženu."
Theon přimhouřil oči. "Kolik?"
"Možná stovku. Dvě stovky, nebo i víc." Usmál se a jeho bledé oči se zaleskly. "Já se tady na severu narodil. Znám tady mnoho mužů a mnoho mužů zná Smraďocha."
Dvě stovky mužů nejsou armáda, ale k tomu, aby ubránili Zimohrad, jich nebudou zapotřebí tisíce. Pokud budou schopni naučit se, který konec oštěpu používat k zabíjeni, mohli by se hodit. "Udělej, co říkáš, a shledáš, že umím být vděčný. Sám si můžeš říci, jakou budeš chtít odměnu."
"Nu, můj pane, neměl jsem ženu od té doby, co jsem byl s lordem Ramsaym," řekl Smraďoch. "Líbí se mi Palla a slyšel jsem, že už ji nějací muži měli, a tak..."
Zašel se Smraďochem už příliš daleko, než aby teď mohl couvnout. "Dvě stovky mužů a je tvoje. Ale přiveď o muže míň a můžeš si jít šoustat prasata."
Smraďoch byl pryč, než zašlo slunce. Odnesl si s sebou pytel Starkova stříbra a Theonovy poslední naděje. Nejspíš toho bídaka už nikdy neuvidím, říkal si s hořkostí, ale přesto té šance musel využít.
Té noci se mu zdál sen o hostině, kterou Ned Stark pořádal, když na Zimohrad přijel král Robert. Síň zvonila hudbou a smíchem, třebaže venku se zvedaly studené větry. Zpočátku to bylo samé víno a pečené maso a Theon pronášel vtipy, pozoroval pěkné služebné a dobře se bavil... dokud si nevšiml, že v síni je stále větší tma. Hudba už mu nepřipadala tak veselá; slyšel disharmonické akordy, podivné protahované ticho a tóny, které visely ve vzduchu jako mrtvé. Najednou mu víno zhořklo v ústech, a když vzhlédl od svého poháru, uviděl, že večeří s mrtvolami.
Seděl tam král Robert a na stole před ním ležely útroby, které mu vyhřezly z velké rány v břiše. Vedle něho byl bezhlavý lord Eddard. Mrtvoly seděly i na dolních lavicích, zvedaly k přípitku poháry, z kostí jim přitom odpadávalo šedomodré maso a děrami, které kdysi byly jejich očima, prolézali sem a tam červi. Znal je, všechny do jednoho; Joryho Cassela a Tlustého Toma, Porthera, Cayna a vrchního podkoního Hullena a taky všechny ostatní, kteří odjeli na jih do Králova přístaviště a už se nevrátili. Mikken a Chayle seděli vedle sebe, z jednoho odkapávala krev a ze druhého voda. Kolem jednoho ze stolů seděl Benfred Tallhart se svými Divokými králíky. Mlynářova žena tam byla taky, i Farlen, ba dokonce psanec, kterého Theon zabil ve vlčím lese, když tehdy zachránil Branovi život.
Avšak byly tam také tváře lidí, které v životě nepoznal, obličeje, které viděl jenom v kameni. Štíhlá smutná dívka, která měla na hlavě korunu ze světle modrých růží a byla oblečená v bílém šatu zbroceném krví, mohla být jedině Lyanna. Její bratr Brandon stál vedle ní a jejich otec Rickard hned za nimi. Podél zdí se pohybovaly postavy jen napolo viditelné v šeru, bledé stíny s dlouhými ponurými tvářemi. Theonem při pohledu na ně projel strach ostrý jako nůž. A pak se se zaskřípěním otevřely vysoké dveře, do siné vnikl mrazivý poryv větru a z noci vešel dovnitř Robb Stark. Šedý vítr, kterému jasné žhnuly oči, šel vedle něho, a jak vlk, tak člověk krváceli ze stovek strašlivých ran.
Theon se probudil s výkřikem, kterým Wexe tak vyděsil, že chlapec vyběhl nahý z místnosti. Když dovnitř vtrhli jeho strážní s obnaženými meči, nařídil jim, aby k němu přivedli mistra. Než tam Luwin přispěchal, celý rozcuchaný a rozespalý, pohár s vínem se Theonovi přestal třást v rukou a styděl se za svoje chování. "Sen," mumlal, "byl to jenom sen. Nic neznamenal."
"Nic," souhlasil Luwin vážně. Nechal mu tam nápoj na spaní, ale Theon jej v okamžiku, kdy se mistr vzdálil, vyprázdnil do záchoda. Luwin byl nejenom mistrem, ale také člověkem, a navíc člověkem, který ho neměl v lásce. Chce, abych spal, ano… abych usnul a už nikdy se neprobudil. To by se mu líbilo, stejně jako Aše.
Poslal pro Kyru, kopnutím za sebou zabouchl dveře a zmocnil se dívky se zuřivostí, o níž ani nevěděl, že by ji v sobě mohl mít. Než s ní skončil, vzlykala a celé hrdlo a prsa měla pokryté modřinami a stopami po zubech. Theon ji vystrčil z postele a hodil jí pokrývku. "Vypadni,"
Ani potom však nemohl spát.
Když přišlo svítání, oblékl se a odebral se ven, aby se prošel po vnějších hradbách. Mezi cimbuřím se prohánět svěží podzimní vítr, ve kterém mu rudly tváře a štípaly ho oči. Pozoroval, jak mezi tiché stromy pod ním pronikají první paprsky světla a jak les mění barvu z šedivé v zelenou. Po levici viděl vrcholky věží vyčnívající nad vnitřními hradbami, jejichž střechy pozlacovalo vycházející slunce. Rudé listy čarostromu plápolaly jako oheň mezi zelení. Strom Neda Starka, pomyslel si, a les Starků, hrad Starků, meč Starků, bohové Starků. Toto místo patří jim, ne mně. Jsem Greyjoy ze Štítu, zrozený k tomu, abych si na štít maloval krakatici a plavil se po velkém slaném moři. Měl jsem odjet s Ašou.
Na železných hrotech nad strážnicí byly nabodnuté hlavy.
Theon se na ně tiše díval, zatímco vítr tahal malýma přízračnýma ručkama za jeho plášť. Mlynářovi chlapci byli stejného veku jako Bran a Rickon, stejného vzrůstu i barvy vlasů, a jakmile jim Smraďoch stáhl kůži z obličejů a namočil hlavy do dehtu, bylo snadné vidět v těch znetvořených kusech hnijícího masa povědomé rysy. Lidé jsou takoví blázni. Kdybychom jim řekli, že to jsou beraní hlavy, viděli by na nich rohy.

SANSA

V septu zpívali už celé dopoledne, od té doby, co do hradu dorazily první zprávy o nepřátelských plachtách. Zvuk hlasů pozvednutých v písni se mísil se rzaním koní. třeskotem oceli a sténáním čepů velké bronzové brány a vytvářel podivnou, děsivou hudbu. V septu zpívají k Matce o milosrdenství, ale na hradbách se muži v tichosti modlí k Válečníkovi. Vzpomněla si na to, jak jim septa Mordane vždycky vysvětlovala, že Válečník a Matka jsou jenom dvěma tvářemi stejného velkého boha. Ale pokud je jenom jeden, čí modlitby budou vyslyšeny?
Ser Meryn Trant přidržel vznešeného plnokrevníka, aby na něj Joffrey mohl vysednout. Chlapec i kůň byli oděni ve stejné plátové zbroji, rudě emailované, se zlatě vykládanými rytinami a stejnými zlatými lvy na hlavách. Kdykoli se Joff pohnul, sluneční světlo se odrazilo od zlata a červeně. Lesklé, zářivé a prázdné, pomyslela si Sansa.
Skřetovi pomohli vysednout na rudého hřebce. Byl oděn ve zbroji mnohem jednodušší než král a vypadal v ní jako malý chlapec oblečený v šatech svého otce. Avšak na bitevní sekeře, kterou měl připevněnou pod štítem, rozhodně nebylo nic dětinského. Po jeho boku jel ser Mandon Moore v ledově jasné bílé oceli. Tyrion ji spatřil a otočil svého koně jejím směrem. "Lady Sanso," zavolal na ni ze sedla, "moje sestra tě nepochybně požádala, aby ses připojila k ostatním urozeným dámám v Maegorově pevnosti."
"Požádala, můj pane, ale král Joffrey pro mne poslal, abych ho vyprovodila. Také chci navštívit septum, abych se tam pomodlila."
"Raději se nebudu ptát, za koho." Jeho ústa se podivně zkroutila; pokud to byl úsměv, tak to byl ten nejpodivnější, jaký kdy viděla. "Tento den možná všechno změní. Pro tebe i pro rod Lannisterů. Měl jsem tě poslat pryč s Tommenem, když o tom tak přemýšlím. Nicméně, v Maegorově pevnosti bys měla být v bezpečí, pokud -"
"Sanso!" Přes nádvoří se rozlehl chlapecký výkřik; Joffrey ji uviděl. "Sanso, sem!"
Volá na mé, jako by volal na psa, pomyslela si.
"Jeho Výsost tě potřebuje," poznamenal Tyrion Lannister. "Promluvíme si spolu po bitvě, pokud nám to bohové umožní."
Joffrey jí pokynul, aby šla blíž. Protlačila si k němu cestu zástupem kopiníků ve zlatých pláštích. "Každý říká, že brzy dojde k velké bitvě."
"Ať se bohové slitují nad námi všemi."
"Slitování bude potřebovat jen můj strýc, ale ode mě se ho nedočká." Joffrey tasil svůj meč. Hruška byla z rubínu vybroušeného do podoby srdce, které bylo zasazené mezi lvími čelistmi. Po délce čepele se táhly tři hluboké žlábky. "Můj nový meč, Srdcožrout."
Sansa si vzpomněla, že kdysi vlastnil meč jménem Lví zub. Arya mu ho vzala a hodila ho do řeky. Doufám, že Stannis udělá totéž s tímhle. "Je to nádherná práce, Tvoje Výsosti."
"Požehnej mé oceli polibkem." Natáhl ruku s mečem k ní. "Dělej, polib ho."
Nikdy jí víc nepřipadal jako malý hloupý kluk. Sansa se dotkla rty kovu a myslela přitom na to, že by raději políbila stovku mečů než Joffreyho. Krále její gesto však očividně potěšilo. Rozmáchlým pohybem zastrčil meč zpátky do pochvy. "Až se vrálím, políbíš jej znovu a ochutnáš krev mého strýce."
Jenom pokud ho za tebe zabije někdo z tvé Královské gardy. S Joffreym a jeho strýcem měli jet tři jeho bílí rytíři: ser Meryn, ser Mandon a ser Osmund Černokotlý. "Povedeš svoje rytíře do bitvy?" zeptala se Sansa plná naděje.
"Vedl bych je, ale můj strýc Skřet říká, že můj strýc Stannis se přes řeku nikdy nedostane. Budu však velet Třem děvkám. Sám dohlédnu na to, aby ti zrádci letěli hezky daleko." Joff se při tom pomyšlení sebejistě usmál a našpulil své odulé růžové rty. Sanse se to kdysi líbilo, ale teď se jí z toho dělalo zle.
"Říká se, že můj bratr Robb vždycky jde tam, kde je bitevní vřava nejlítější," poznamenala bezmyšlenkovitě. "I když on je samozřejmě starší než Jeho Výsost. Je to již dospělý muž."
Joffrey se při jejích slovech zamračil. "S tvým bratrem se vypořádám, až to skoncuju se svým zrádcovským strýcem. Vykuchám ho Srdcožroutern, uvidíš." Otočil svého koně dokola, zabodl mu ostruhy do slabin a zamířil s ním k bráně. Ser Meryn a ser Osmund vyrazili po jeho pravici a levici, pak jeli muži ve zlatých pláštích po čtyřech vedle sebe a celý průvod uzavírali Skřet a ser Mandon. Strážní u brány je vyprovázeli hlasitými výkřiky a povzbuzováním. Když odjel poslední, nad hradem se rozhostilo náhlé ticho, jako zlověstný klid před bouří.
V nastalém tichu se s novou silou rozezněl zpěv. Sansa obrátila své kroky k septu. Následovali ji dva štolbové a jeden ze strážných, jemuž končila hlídka, a ještě další lidé.
Nikdy septum neviděla tak přeplněné, ani tak jasně osvětlené; barevnými tabulkami vysokých oken pronikaly dovnitř široké pruhy duhově zbarveného světla a na všech stranách hořely svíce, jejichž malé plamínky se mihotaly jako hvězdy na obloze. Matčin oltář a také Válečníkův se v záři svící přímo koupaly, ale svoje prosebníky měli i Kovář, Stařena, Panna a Otec a pár plamínků tančilo dokonce před pololidskou tváří Cizince… protože čím jiným byl Stannis Baratheon než cizincem, který je přicházel soudit? Sansa postupné navštívila každého ze Sedmi, zapálila svíci na každém oltáři a pak si nalezla místo na lavici mezi scvrklou starou pradlenou a chlapcem ne staršího než Rickon, jehož pěkná lněná tunika vypovídala, že jde o rytířova syna. Dlaň staré ženy byla kostnatá a tvrdá mozoly, chlapcova byla malá a měkká, ale bylo příjemné mít vedle sebe někoho, s kým se mohla držet za ruce. Vzduch byl horký a těžký, voněl kadidlem a potem, byl krystalově barevný a jasný světlem svící. Sansa zjistila, že se jí v něm špatně dýchá.
Znala tu píseň; matka jí ji kdysi naučila, před dlouhou dobou na Zimohradu. Připojila svůj hlas k ostatním.

Laskavá Matko, nádobo milosrdenství,
před válkou ochraňuj naše syny,
zachovej jejich meče a zachovej jejich šípy,

dopřej jim poznat lepší dny.
Laskavá Matko, sílo ženy,
proveď tímto trápením naše dcery,
uklidni hněv a zkrot zuřivost, a své laskavosti nauč nás všechny.

Do Velkého Baelorova septa na Visenyině kopci se vtěsnaly stovky lidí. a ti také zpívali. Jejich hlasy se nesly po městě, přes řeku a stoupaly vysoko do oblohy. Bohové nás určitě slyší, říkala si Sansa.
Většinu písní znala a i ty, které neznala, se snažila zpívat, jak nejlépe mohla. Zpívala společně s šedivými starými služebníky a vystrašenými mladými ženami, s děvečkami a vojáky, s kuchaři a sokolníky, s rytíři a kmány, s panoši, otloukánky a chůvami. Zpívala s těmi, co byli uvnitř hradu, i s těmi, co byli venku, zpívala s celým městem. Modlila se o milosrdenství pro živé i mrtvé, pro Brana, Rickona a Robba, pro svou sestru Aryu a svého nevlastního bratra Jona Sněna, který byl daleko na Zdi. Modlila se za svoji matku a svého otce, za svého dědečka lorda Hostera, svého strýce Edmura Tullyho a svou kamarádku Jeyne Poole, za starého opilého krále Roberta, za septu Mordane, sera Dontose, Joryho Cassela a mistra Luwina, za všechny statečné rytíře a vojáky, kteří toho dne padnou, a za děti a ženy, které je budou oplakávat, a nakonec se modlila dokonce za Skřeta a za Ohaře. Není to opravdový rytíř, ale přesto mě zachránil, říkala Matce. Zachraň dnes ty jeho, jestli můžeš, a uklidni zuřivost, která v něm plane.
Ale když na kazatelnu vyšel septon a začal vzývat bohy, aby bránili a ochraňovali jejich skutečného a vznešeného krále, Sansa vstala. Uličky byly přeplněné lidmi. Musela si jimi protlačit cestu, zatímco septon vzýval Kováře, aby propůjčil sílu Joffreyho meči a štítu, Válečníka, aby mu seslal odvahu, Otce, aby ho ochraňoval v nouzi. Ať se jeho meč zlomí a štít roztříští, pomyslela si Sansa, když se tlačila ke dveřím, ai ho odvaha opustí a všichni jeho muži ať mu utečou. Před strážnicí rázovalo několik strážných, ale jinak hrad vypadal prázdný. Sansa se zastavila a naslouchala. Zdálky k ní doléhaly zvuky bitvy. Zpěv je téměř přehlušil, ale ty zvuky tam přesto byly, pokud člověk měl uši, aby slyšel. Hluboké tóny válečných rohů, dunění katapultů vrhajících kameny, šplouchání a tříštivé zvuky, praskání plamenů a drnčení škorpionů, ze kterých vypouštěli yard dlouhé střely s ocelovými hlavicemi... A to vše bylo podbarveno nářkem umírajících mužů.
Byla to zcela jiná píseň, strašlivá. Sansa si natáhla kápi svého pláště přes hlavu a pospíchala do Maegorovy pevnosti, hradu uvnitř hradu, kde, jak je královna ujišťovala, by měli být všichni v bezpečí. Před padacím mostem narazila na lady Tandu a její dvě dcery. Falyse včera přispěchala z hradu Bohatova se dvěma malými oddíly vojáků. Snažila se dostat svoji sestru na most, ale Lollys se křečovitě držela svojí služebné a vzlykala: "Já nechci, já nechci, já nechci."
"Bitva již začala," řekla lady Tanda příkře.
"Já nechci, já nechci,"
Neexistoval způsob, jak by se jim Sansa mohla vyhnout. Zdvořile je pozdravila. "Mohu vám nějak pomoct?"
Lady Tanda se začervenala studem. "Ne, drahá, ale přesto ti děkuji. Musíš mé dceři odpustit, necítí se dobře."
"Já nechci." Lollys se jako klíště držela své služebné, štíhlé hezké dívky s krátkými tmavými vlasy, která se tvářila, jako by si nic nepřála víc než shodit svoji paní mezi železné hroty suchého příkopu. "Prosím, prosím, já nechci."
Sansa k ní něžně promluvila. "Uvnitř budeme třikrát bezpečnější než venku a bude tam jídlo, pití a taky hudba."
Lollys na ni hleděla s otevřenými ústy. Měla kravské hnědé oči, které vždycky vypadaly, jako by právě plakala. "Já nechci."
"Musíš," řekla jí její sestra Falyse nesmlouvavě, "a už se o tom nebudeme bavit. Šae, pomoz mi." Každá ji vzala za loket a společně Lollys napolo odtáhly, napolo odnesly přes most. Sansa šla za nimi s jejich matkou. "Je nemocná," řekla jí lady Tanda. Pokud se jiný stav dá nazývat nemocí, pomyslela si Sansa. Celý hrad už si povídal o tom, že Lollys je těhotná.
Dva strážní u dveří na sobě měli přilbice se lvem na vrcholu a rudé pláště rodu Lannisterů, ale Sansa věděla, že to jsou jenom převlečení žoldnéři. Další byl u úpatí schodiště - opravdový strážný by tam stál, neseděl by na schodech s halapartnou přes kolena -, ale vstal, když je uviděl, a otevřel dveře, aby je uvedl dovnitř.
Královnina tančírna neměla ani desetinu velikosti hradní velké síně a byla jen zpoloviny tak velká jako malá síň v Pobočníkově věži, ale i tak se do ní vešla stovka lidí a to, co postrádala na velikosti, pobrala na kráse. Za každou pochodní na zdi byl připevněn plát tepaného kovu, takže pochodně hořely dvakrát tak jasně; zdi byly obložené nádherně vyřezávaným dřevem a podlaha byla pokrytá sladce vonícími rohožemi. Z galerie nahoře se linula veselá melodie dud a skřipek. Z řady obloukovitých oken byl výhled dolů na jižní hradby, ale nyní byly zataženy těžkými sametovými závěsy, které nepropouštěly sebemenší paprsek světla a tlumily zvuky modliteb i války. Je to marné, pomyslela si Sansa. Válka venku zuří tak či tak.
U dlouhých stolů seděly téměř všechny urozené dámy z města, společně s hrstkou starých mužů a malých chlapců. Ty ženy byly manželkami, dcerami, matkami a sestrami. Jejich muži odešli bojovat proti lordu Stannisovi. Mnozí z nich se nevrátí. Atmosféra v místnosti byla poznamenaná touto vědomostí. Sansa, jako Joffreyho snoubenka, měla vyhrazeno čestné místo po královnině pravici. Procházela uličkou mezi stoly, když tu si všimla muže stojícího ve stínu u zadní zdi. Měl na sobě dlouhou kroužkovou košili a držel před sebou meč: obouruční meč jejího otce, Led, téměř tak velký, jako byl muž sám. Jeho hrot spočíval na podlaze a kříž po obou stranách jílce svíraly tvrdé kostnaté prsty. Sanse uvízl dech v hrdle. Ser Ilyn Payne vycítil, že se na něj dívá. Otočil k ní svůj vyzáblý, od neštovic podobaný obličej.
"Co ten tady dělá?" zeptala se sera Osfryda Černokotlého, který byl kapitánem královniny nové gardy rudých plástů.
Osfryd se zamračil. "Její Výsost předpokládá, že ho bude potřebovat, než noc skončí."
Ser Ilyn byl vykonavatelem královy spravedlnosti. Existovala jen jedna věc, ke které ho královna mohla potřebovat. Čí hlavu chce?
"Všichni povstaňte a pozdravte Její Výsost Cersei z rodu Lannisterů, královnu regentku a ochránkyni říše," zvolal

královský majordomus.
Cersei na sobě měla šat z plátna stejně bílého, jako byly pláště rytířů Královské gardy. Dlouhé rukávy měla prořízнuté a byla jimi vidět podšívka ze zlatého saténu. Zářivě zlaté vlasy jí v hustých kadeřích spadaly na holá ramena a kolem štíhlého krku měla náhrdelník z diamantů a smaragdů. V bílé vypadala podivně nevinně, téměř panensky, ale tváře měla znachovělé.
"Posaďte se," vybídla je královna, když zaujala svoje místo u stolu, "a vítejte zde." Osfryd Černokotlý jí podržel židli; páže prokázalo stejnou službu Sanse. "Jsi dnes nějaká bledá, Sanso," poznamenala Cersei. "Stále krvácíš?"
"Ano."
"Jak příhodné. Muži krvácejí tam venku a ty zde." Královna pokynula, aby přinesli první chod.
"Proč je tady ser Ilyn?" vyhrkla Sansa.
Královna pohlédla na kata. "Aby se vypořádal se zrádci a aby nás bránil, kdyby to bylo zapotřebí. Než se stal katem, byl rytířem." Ukázala svou lžící na opačný konec místnosti, kde byly vysoké dřevěné dveře, zavřené a zabarikádované. "Až sekery roztříští tamty dveře, možná budeš ráda, že je tady."
Byla bych raději, kdyby tu byl Ohař, pomyslela si Sansa. Třebaže byl tvrdý, věřila, že Sandor Clegane by nikdy nedopustil, aby se jí stalo něco zlého. "Copak nás neochrání tvoje stráže?"
"A kdo nás ochrání před mými strážemi?" Královna si Osfryda změřila postranním pohledem. "Věrní žoldnéři jsou stejně vzácní jako panenské nevěstky. Pokud bitvu prohrajeme, moji strážní budou ty své šarlatové pláště ze sebe strhávat tak rychle, až se do nich zamotají. Poberou, co budou moct, a uprchnou, společně se služebnictvem, pradlenami a štolby, a to jenom proto, aby si zachránili ty svoje bezcenné kůže. Máš ponětí, co se stane, když město padne a bude vypleněno, Sanso? Ne, nemáš, že ne? Jediné, co víš o životě, je to, co ses naučila od zpěváků, a dobrých písní o plenení a drancování je poskrovnu."
"Opravdoví rytíři by ženám a dětem nikdy neublížili." I ve chvíli, kdy tato slova říkala, zněla jí v uších podivně prázdně a dutě. "Opravdoví rytíři." Zdálo se, že královna to považuje za nesmírně zábavné. "Nepochybně máš pravdu. Tak proč klidné nejíš polévku jako hodná holčička a nečekáš, až tě přijede vysvobodit Symeon Hvězdooký a princ Aemon Dračí rytíř? Jsem si jistá, že jim to už nebude dlouho trvat."

DAVOS

Černovodý proud byl bouřlivý a zčeřený, posetý bílými čepičkami pěny. Černá Betha do něj vplula hnána přílivem, a její ráhnoví sténalo a plachty pleskaly při každém poryvu větru. Přízrak a Lady Marya se plavily vedle ní, vzdáleny od jejího trupu necelých dvacet yardů. Jeho synové s ním dokázali udržet tempo a Davos na to byl patřičně hrdý.
Na moři za ním houkaly válečné rohy, hluboké hrdelní sténání, které znělo jako nářek obřích hadů, rozléhající se od lodě k lodi. "Spusťte plachty," nařídil Davos. "Sklopte stěžeň. Veslaři k veslům." Jeho syn Matthos po něm příkazy opakoval. Paluba Černé Beth jako by začala vřít, když se muži posádky jali plnit svoje úkoly, prodírajíce se mezi vojáky, kteří, bez ohledu na to, kam se postavili, vždycky překáželi. Ser Imry rozhodl, že do řeky vplují jen za pomoci vesel a nebudou riskovat, že jejich plachty se stanou terčem pro škorpiony a katapulty rozmístěné na hradbách Králova přístaviště.
Daleko na jihovýchodě Davos zahlédl Zuřivost, na níž spouštěli plachty, které se zlatě leskly a zářil na nich korunovaný jelen Baratheonů. Před šestnácti lety z její paluby Stannis Baratheon velel útoku na Dračí kámen, ale tentokrát se rozhodl jet v čele své armády a Zuřivost, jakož i velení své válečné flotily, svěřil bratrovi své manželky, seru Imrymu, který kvůli tomu přijel do Bouřlivého konce i s lordem Alesterem a všemi ostatními Florenty. Davos znal Zuřivost stejně dobře jako svoje vlastní lodě. Paluba nad jejími třemi stovkami vesel byla určena výhradně pro škorpiony a na přídi i na zádi byly navíc rozmístěny katapulty, dost velké, aby mohly vrhat sudy s hořící smůlou. Byla to silná loď a také velmi rychlá, třebaže ser Imry ji i za cenu určitého snížení její rychlosti napěchoval od zádě k přídi obrněnými rytíři a zbrojnoši.
Znovu zazněly válečné rohy, povely nesoucí se k nim od Zuřivosti. Davos cítil mravenčení v konečcích svých chybějících prstů. "Ponořit vesla!" vykřikl. "Zformujte se!"
Rozduněl se buben mistra veslařů a do vody klesla stovka vesel. Ten zvuk se podobal tlukotu velkého pomalého srdce a vesla se pohybovala při každém jeho úderu. Stovka mužů zabírala jako jeden.
Stejná dřevěná křídla se vzepjala i na Přízraku a Lady Marye. Tři galéry spolu udržovaly tempo a jejich vesla v pravidelných záběrech čeřila vodu. "Pomalu křižujte!" zvolal Davos. Stříbrotrupá Pýcha přílivu lorda Velaryona zaujala pozici po levoboku Přízraku a rychle se k nim přibližoval také Neohrožený smích, ale na Harridanu teprve spouštěli do vody vesla a Mořský koník stále zápolil se stěžněm. Davos se podíval dozadu. Ano, tam daleko na jihu, to může být jedině Mečoun, zpozdilý jako vždy. Loď měla dvě stovky vesel a připevnili na ni ten největší kloun z celé flotily, třebaže Davos měl jisté pochybnosti o schopnostech jejího kapitána.
Slyšel, jak vojáci přes vodu povzbudivě volají jedni na druhé. Od té doby, co obléhali Bouřlivý konec, si již náležitě odpočinuli a nyní dychtili po boji a věřili ve své vítězství. V tom byli zajedno se svým admirálem, vrchním kapitánem serem Imrym Florentem.
Před třemi dny, zatímco flotila kotvila u ústí řeky Klidnoproudé, svolal k sobě na palubu Zuřivosti všechny svoje kapitány, aby je obeznámil s bojovými dispozicemi. Davosovi a jeho synům přidělil místa ve druhé bitevní linii, na nebezpečném pravém křídle. "Čestné místo," prohlásil Allard, spokojený, že dostal příležitost prokázat svoji odvahu.
"Velice nebezpečné místo," poznamenal jeho otec. Jeho synové, dokonce i mladý Marik, ho obdařili lítostivými

pohledy. Cibulový rytíř se změnil ve starou bábu, slyšel je v duchu, stále je v srdci jen pašerákem. Nu což, to poslední byla pravda, a Davos se za to nijak nestyděl. Přídomek Mořský v sobě měl nádech lorda, ale hluboko v srdci stále byl jen Davosem z Blešího zadku, který se vracel domů do svého rodného města na třech vysokých kopcích. Věděl toho o lodích, plachtách a pobřeží víc než kterýkoli člověk v Sedmi královstvích a vybojoval si svůj podíl zuřivých soubojů na meče s vlhkou palubou pod nohama, avšak do tohoto druhu bitvy šel jako panna, nervózní a vystrašený. Pašeráci netroubí na válečné rohy a nevztyčují korouhve. Když ucítí nebezpečí, zvednou plachty a prchají s větrem o závod. Kdyby byl admirálem on, možná by se zachoval jinak. Pro začátek by poslal pár ze svých nejrychlejších lodí, aby prozkoumaly řeku před nimi a podívaly se, co tam na ně čeká, místo aby se bezhlavě řítily kupředu. Když tento návrh předložil seroví Imrymu, vrchní kapitán mu zdvořile poděkoval, avšak jeho pohled vyjadřoval něco jiného. Kdo je tenhle neurozený zbabělec? tázaly se jeho oči. To je ten, co si svoje rytířství koupil cibulí?

Poněvadž ser Imry měl čtyřikrát tolik lodí než chlapecký král, nepociťoval potřebu být opatrný ani se uchylovat ke klamným manévrům. Rozdělil flotilu do deseti bitevních linií, každou po dvaceti lodích. První dvě liniie rychle přeletí po řece, kde zajmou nebo zničí Joffreyho malou flotilu neboli "chlapcovy hračky", jak jim ser Imry přezdíval k pobavení svých urozených kapitánů. Ty, které' budou následovat za nimi, vysadí pod hradbami města skupiny lučištníků a kopiníků a teprve pak se připojí k boji na řece. Menší, pomalejší lodě z týlu budou přepravovat hlavní část Stannisovy armády z jižního břehu na severní, chráněny Salladhorem Saanetn a jeho Lyseňany, kteří budou čekat v záloze pro případ, že by Lannisterové měli další lodě ukryté podél pobřeží a připravené zaútočit na jejich týl.

Po pravdě řečeno, spěch sera Imryho byl opodstatněný. Větry se k nim během plavby z Bouřlivého konce chovaly pramálo příznivě. Ještě v den, kdy vypluli, ztratili dvě kogy na skaliscích Zálivu ztroskotání, což nebyl právě šťastný začátek plavby. Jedna z myrských galér uvízla v Tarthské úžině a později, když vplouvali do Jícnu, zastihla je krutá bouře, která jejich flotilu rozprášila přes polovinu úzkého moře. Nakonec se celá flotila kromě dvanácti lodí znovu seskupila za výběžkem Masseyova háku, v klidnějších vodách Černovodého zálivu, ovšem to již ztratili povážlivé množství času.

Stannis zřejmě dorazil k Černovodému proudu již před celými dny. Královská cesta vedla z Bouřlivého konce přímo do Králova přístaviště, a byla to mnohem kratší trasa než po moři. Jeho armádu tvořila především jízda; téměř dvacet tisíc těžkooděnců, lehká jízda a svobodní jezdci - dědictví po Renlym, které spadlo do klína jeho bratrovi. Mohou sice sedět před Královým přístavištěm, ovšem těžká jízda a kopiníci jim na hluboké vodě Černovodého proudu a proti vysokým hradbám města nebudou k ničemu platní. Stannis nepochybně táboří se svými lordy na jižním břehu, pění netrpělivostí a nadává, co ser Imry provedl s jeho flotilou.

Před dvěma dny spatřili u Merlingovy skály půl tuctu lehkých skifů. Rybáři před nimi prchali, ale jeden po druhém byli dostiženi a předvedeni na palubu. "Malá lžička vítězství je přesně tím, co potřebujeme, aby nám uklidnila žaludek před bitvou," prohlásil spokojený ser Imry. "Probudí v mužích chuť na větší porce." Ovšem Davose spíš zajímalo, co mu zajatci mohou povědět ohledně obrany Králova přístaviště. Skřet prý byl dlouho zaneprázdněn stavbou jakéhosi zařízení, kterým chce uzavřít ústí řeky, třebaže rybáři se různili v názoru na to, zda práce již byla dokončena či ne. Davos zjistil, že si přeje, aby byla. Kdyby pro ně řeka byla uzavřena, ser Imry by neměl jinou možnost než zastavit se a přehodnotit celou situaci.

Moře bylo plné zvuků: volání a výkřiků, troubení válečných rohů a dunění bubnů, kvičení dud a pleskání dřeva o vodu, když se zvedalo a klesalo tisíc vesel. "Udržujte řady!" vykřikl Davos. Poryv větru zatahal za jeho starý zelený plášť. Kabátec z vařené kůže a kbelcová přilbice u jeho nohou byly jeho jedinou zbrojí. Byl toho názoru, že na moři může těžká ocel člověku zachránit život, ale také ho o něj může připravit. Ser Imry a ostatní urození kapitáni jeho názor nesdíleli; chodili po svých palubách v plné zbroji a všichni do jednoho se blyštěli ve slunečních paprscích.

Harridan a Mořský koník již také zaujali svá místa, s Rudým klepetem lorda Celtigara za nimi. Na pravoboku od Allardovy Lady Maryi byly tři galéry, které Stannis vzal nebohému lordu Sunglassovi, Zbožnost, Modlitba a Oddanost, jejichž paluby se hemžily lučištníky. Dokonce Mečoun se již přibližoval, valil se a kolébal na vlnách za pomoci vesel i plachet. Loď s tolika vesly by měla být mnohem rychlejší, říkal si Davos. Může za to ten kloun, který má na sobě, je příliš velký a loď není vyvážená.

Vítr vanul od jihu v prudkých poryvech, třebaže lodím hnaným vesly to nevadilo. Vplují do řeky s přílivem, avšak Lannisterští mohou využít síly říčního toku, Černovodý proud byl v místech, kde se setkával s mořem, velmi silný a rychlý. Při prvním střetu bude nepřítel nepochybně ve výhodě. Jsme blázni, když se s nimi chceme utkat na Černovodém proudu, pomyslel si Davos. V jakémkoli střetu na otevřeném moři by jejich bitevní formace obklopily nepřátelskou flotilu z obou stran a zahnaly by ji k pevnině a ke zkáze. Na řece jim však počet a síla Imryho lodí nebudou tolik platné. Jejich lodě nemohou plout kupředu víc než po dvaceti najednou, jinak by riskovali, že jejich vesla se zapletou do sebe a lodě se srazí.

Za linií válečných lodí Davos spatřil Rudou baštu na Aegonově vysokém kopci, temnou na pozadí citrónově žluté oblohy, a ústí Černovodého proudu otevírající se pod ní. Jižní břeh za řekou se černal muži a koňmi, kteří zpozorovali přibližující se lodě a jako na povel se dali do pohybu jako rozzuření mravenci. Stannis je sice zaměstnával stavbou vorů a operováním šípů, ale i tak pro ně čekání bylo velmi náročné. Z břehu zaznělo troubení trumpet, záhy přerušené výkřiky stoupajícími z tisíců hrdel. Davos sevřel svojí zmrzačenou rukou váček s pahýly, který nosil na krku, a odříkal si krátkou modlitbu pro štěstí.

Zuřivost samotná byla přímo ve středu první bitevní linie a po stranách měla Lorda Steffona a Mořského jelena, každou o dvou stovkách vesel. Dál na levoboku a na pravoboku byly lodě o stovce vesel. Lady Harra, Jasná ryba, Rozesmátý lord, Mořský démon, Rohatá čest, Otrhaná Jenna, Trojzubec tři, Rychlý meč, Princezna Rhaenys, Psí čumák, Žezlo, Věrná, Rudý havran, Královna Alysanne, Kočka, Odvážná a Drakozhouba. Z každého stěžně plápolalo ohnivé srdce Pána světla, rudé, žluté a oranžové. Za Davosem a jeho syny plula další řada lodí o stovce vesel, jimž veleli rytíři a

urození kapitáni, a pak menší, pomalejší myrský kontingent, z jehož lodí žádná neměla víc než osmdesát vesel. Ještě dál budou lodě poháněné jenom plachtami, karaky a neohrabané velké kogy a úplně nakonec bude Salladhor Saan a jeho hrdá Valyrijka, mohutná loď se třemi stovkami vesel, provázená zbytkem jeho galér s jasně pruhovanými trupy. Hrdý lysenský princ nebyl potěšen, že mu přidělili místo obránce týlu, ale bylo zřejmé, že ser Imry mu nedůvěřuje o nic víc než Stannis. Příliš mnoho stížností a příliš mnoho řečí o zlaté, které mu dluží. Davose to přesto mrzelo. Salladhor Saan byl zkušeným starým pirátem a jeho posádku tvořili rodilí námořníci, neohrožení v bitvě. Tam vzadu jich bylo škoda.
Ahúúúúúúúúúúúúúúúú. To volání se k nim doneslo přes bílé čepičky pěny a vířící vesla z příďové nástavby Zuřivosti. Ser Imry dal zatroubit do útoku. Ahúúúúúúúúúúúúúúúú, ahúúú-úúúúúúúúúúúúúú.
Mečoun se konečně připojil k bitevní linii, třebaže stále měl zvednuté plachty. "Zrychlit tempo!" vykřikl Davos. Buben začal bít rychleji, záběry vesel se mu přizpůsobily, lopatky úhledně krájely vodu, plesk-švúúú, plesk-švúúú, plesk-švúúú. Vojáci na palubě třeskali meči do štítů, zatímco lučištníci tiše napínali své luky a vytahovali první šípy z toulců, které měli připevněné k opaskům. Galéry první bitevní linie mu zakryly výhled, a tak Davos přešel po palubě ve snaze najít si lepší místo. Nikde nebylo ani stopy po nějaké překážce; ústí řeky bylo otevřené, jako by je chtělo spolknout. Až na to, že...
Ještě ve dnech, kdy Davos byl pašerákem, často žertoval, že zná Černovodý proud v okolí Králova přístaviště lépe než své vlastní boty, protože se dovnitř a ven kradl častěji, než si své boty obouval. Pro sera Imryho Florenta neznamenaly zavalité věže z neomítnutého nového kamene, které stály proti sobě z každé strany ústí Černovodého proudu, nic, avšak pro Davose to bylo, jako by mu z pahýlů vyrašily dva nové prsty.
Zastínil si oči proti slunci a zahleděl se na dvě věže pozorněji. Na to, aby se do nich vešla nějak početná posádka, byly příliš malé. Ta na severním břehu byla postavena proti kolmému útesu, na jehož vrcholu se mračila Rudá bašta; její protějšek na jižním břehu měl základnu ve vodě. Oni ji obehnali výkopem, pochopil okamžitě. To znamená, že na věž by bylo velmi obtížné zaútočit; útočníci by museli přebrodit vodu nebo kanál přemostit. Stannis pod ni rozestavil lučištníky, aby sestřelili každého obránce, který bude tak zbrklý a vystrčí hlavu nad hradby, ale jinak se o věž nijak zvlášť nezajímal,
U úpatí věže, v místě, kde vířila voda, se něco zalesklo. Byl to odraz slunečního světla od oceli a to bylo vše, co Davos potřeboval vědět. Řetěz... a přesto řeku neuzavřeli, abychom do ní mohli vplout. Proč asi?
Pár možností ho napadalo, ale na jejich zvážení nebyl čas. Z lodí vpředu se ozvaly výkřiky a opět se rozeznělo troubení válečných rohů: nepřítel byl před nimi.
Mezi míhajícími se vesly Žezla a Věrné Davos spatřil tenkou řadu galér roztažených přes řeku, se sluncem odrážejícím se od zlatého nátěru jejich trupů. Znal ty lodě stejně dobře jako svoje vlastní. Když ještě byl pašerákem, vždycky se cítil bezpečněji, pokud věděl, zda plachta na obzoru značí rychlou nebo pomalou loď a zda jejím kapitánem je mladík dychtící po slávě nebo stařec, který již dosluhuje.
Ahúúúúúúúúúúúúúúúú, zatroubily válečné rohy znovu. "Bitevní rychlost!" vykřikl Davos. Z levoboku a pravoboku slyšel Dalea a Allarda, kteří vydávali stejné příkazy. Bubny se divoce rozbušily, vesla se zvedala a klesala a Černá Betha se řítila kupředu. Pohlédl směrem k Zuřivosti a Dale mu zasalutoval, Mečoun se opět zpožďoval, kolébal se ze strany na stranu ve vlnách po menších lodích; jinak byla jejich řada rovná jako štítová zeď.
Řeka, která zdálky vypadala, jako by se zužovala, se nyní prostírala před nimi, široká jako moře, a město také narostlo do gigantických rozměrů. Rudá bašta shlížející dolů z Aegonova vysokého kopce se mračila na nevítané návštěvníky. Její železem korunovaná cimbuří, masivní věže a silné rudé zdi jí dodávaly vzhledu divokého zvířete dřepícího nad řekou a ulicemi. Útesy, na vrcholu kterých se krčila, byly příkré a kamenité, místy porostlé lišejníkem a pokroucenými stromy. Aby se flotila dostala do přístavu a města za ním, bude muset proplout pod hradem.
První linie již byla na řece, avšak nepřátelské galéry před ní couvaly, pluly proti proudu. To znamená, že nás chtějí vtáhnout dovnitř. Chtějí, abychom byli shluklí těsně u sebe, abychom se tu tísnili a nemohli je obeplout ze stran. ..a za námi je ten řetěz. Chodil sem a tam po palubě a vytáčel si krk, aby lépe viděl na Joffreyho flotilu. Všiml si, že mezi chlapcovými hračkami je i těžkopádná Boží milost, starý pomalý Princ Aemon, Hedvábná paní a její sestra Dámská hanba, Divovětr, Králoloď, Bílý jelen, Kopí, Mořský květ. Ale kde je Lví hvězda? Kde je nádherná Lady Lyanna, kterou král Robert pojmenoval na počest panny, jíž kdysi miloval a ztratil? A kde je Kladivo krále Roberta? Byla to největší z válečných galér v královské flotile, se čtyřmi stovkami vesel, a jediná válečná loď chlapeckého krále, která byla lepší než Stannisova Zuřivost. Právě ta měla tvořit srdce jakékoli obrany.
Davos cítil past, přestože neviděl žádné stopy po nepříteli plujícím za nimi, jenom velkou flotilu Stannise Baratheona plující ve spořádaných řadách, táhnoucích se až k obzoru. Zvednou řetěz a rozdělí nás na dvě části? Nechápal, k čemu by jim to bylo dobré. Z lodí ponechaných v zálivu by se muži mohli vylodit na severním okraji města, což by znamenalo sice pomalejší postup, zato však bezpečnější.
Z hradu se vznesla letka blikajících oranžových ptáků. Bylo jich dvacet či třicet; soudky s vroucí smůlou, letící v oblouku přes řeku a táhnoucí za sebou plamenné ocasy. Většinu jich pohltila voda, ale pár jich našlo za cíl paluby galér v první bitevní linii. Když dopadly, plameny se od nich šířily na všechny strany. Na palubě Královny Alysanne se s výkřikem rozprchli zbrojnoši a Davos viděl kouř stoupající ze tří různých míst na Drakozhoubě, která plula nejblíž břehu. Do té doby byla na cestě další várka smolných střel a padaly na ně také šípy, syčící dolů z hnízd lukostřelců, která tečkovala věže nad nimi. Jakýsi voják přepadl přes okraj Kočky, zřítil se mezi vesla a zmizel pod hladinou. První muž, který dnes padl, pomyslel si Davos, ale určitě nebude poslední.
Na vrcholu cimbuří Rudé bašty plápolaly praporce chlapeckého krále: korunovaný jelen Baratheonů na zlatém poli, lev Lannisterů na purpurovém. Přiletěly další soudky a Davos slyšel, jak vykřikli muži, když se smůla rozstříkla po palubě Odvážné. Její veslaři byli v bezpečí, chránění před střelami polopalubou, která je zakrývala, ale zbrojnoši tísnící se na horní palubě takove štěstí neměli. Jak se obával, křídlo na pravoboku na tom bylo nejhůř. Brzy bude řada na nás,

připomínal si s nepříjemným pocitem. Černá Beth také byla v dosahu smolných soudků, protože byla šestou lodí od severního břehu. Na pravoboku mela jenom Allardovu Lady Maryu, a neobratného Mečouna - který nyní byl tak daleko, že plul spíš ve třetí linii než ve druhé - a Zbožnost, Modlitbu a Oddanost, které budou potřebovat veškerou boží pomoc, jíž se jim může dostat, protože byly na velmi zranitelné pozici.
Ve chvíli, kdy jejich řada proplouvala mezi dvojitými věžemi, Davos se na ne podíval zblízka. Viděl tři články obrovitého řetězu plazícího se z otvoru ne většího než mužská hlava a mizejícího pod vodou. Věže měly jediné dveře, zasazené dobrých dvacet stop nad zemí. Lučištníci na střeše severní věže stříleli dolů na Modlitbu a Oddanost. Lukostřelci na Oddanosti po nich pálili zpět a Davos uslyšel vykřiknout jakéhosi muže, ve kterém šípy nalezly cíl.
"Pane kapitáne." Jeho syn Matthos stál u jeho lokte. "Tvoje přilbice." Davos ji uchopil oběma rukama a nasadil si ji na hlavu. Kbelcová přilbice byla bez hledí; nesnášel, když měl omezený výhled.
Do té doby již pršely soudky se smůlou všude kolem nich. Viděl, jak se jeden rozprskl po palubě Lady Maryi, avšak Allardova posádka oheň rychle uhasila. Na pravoboku zaznívaly válečné rohy z Pýchy přílivu. Vesla s každým záběrem čeřila spršky vody. Ani ne dvě stopy od Matthose přistála yard dlouhá střela ze škorpionu a s hlasitým zadrnčením se zabodla do dřeva paluby. První linie před nimi již byla na dostřel šípů nepřítele; šípy létaly sem a tam mezi loděmi a syčely jako rozezlení hadi.
Na jižní straně Černovodého proudu Davos viděl muže, kteří k vodě táhli hrubé vory, zatímco pod tisícem plápolajících praporců se formovaly řady a zástupy. Všude bylo ohnivé srdce, ale černý jelen uvězněný v plamenech byl příliš malý, než aby vůbec byl vidět. Měli jsme sem připlout pod korunovaným jelenem, pomyslel si, Jelen byl v erbu krále Roberta, město by se k nám přidalo, kdyby ho vidělo. Tahle podivná cizí zástava poslouží jen k tomu, aby lidi poštvala proti nám.
Nedokázal na plamenné srdce pohlédnout, aniž by si přitom nevzpomněl na stín, který Melisandra porodila tam v tmavé sluji pod Bouřlivým koncem. Alespoň že tuto bitvu bojujeme za světla, se zbraněmi čestných mužů, říkal si v duchu. Rudá žena a její temné děti se na ní nijak podílet nebudou. Stannis ji poslal na lodi zpátky do Dračího kamene, společně se svým nemanželským synovcem Edrikem Bouří. Jeho kapitáni a vazalové trvali na tom, že bitevní pole není místem pro ženu. Král přesto stále odmítal poslat ji pryč, dokud mu lord Bryce Caron neřekl: "Tvoje Výsosti, pokud s tebou bude ta čarodějka, lidé pak budou tvrdit, že to bylo její vítězství, ne tvoje. Řeknou, že ti ke koruně dopomohla svými čáry." Davos sám během této výměny argumentů mlčel, ale měl-li být upřímný, nebyl smutný z toho, že vidí její záda. Nechtěl už vidět nic z Melisandry, ani toho jejího boha.
Oddanost na pravoboku najela na břeh, vyhodila lávku a lučištníci se začali brodit na mělčinu, s luky zvednutými vysoko nad hlavami, aby si nenamočili tětivy. Jakmile se dostali na úzký písčitý výběžek pod útesem, z hradu nad nimi na ně začaly padat kameny a také šípy a oštěpy, ale úhel byl příliš prudký a střely mezi nimi příliš škody nenapáchaly. Modlitba přistála o dva tucty yardů dál proti proudu a k pobřeží již mířila i Zbožnost, když tu se na břeh vyřítili obránci. Od kopyt jejich válečných ořů vylétaly na mělčině spršky vody, ale to už rytíři vjeli mezi lučištníký jako vlci mezi kuřata a hnali je zpátky k lodím a do řeky, než si většina z nich stačila založit šípy. Na pomoc se jim rozběhli zbrojnoši, aby je bránili kopími a sekerami, a během tří úderů srdce se scéna proměnila v krvavou řež. Davos mezi nimi rozpoznal Ohařovu přilbici ve tvaru psí hlavy. Z ramen mu splývaly bílý plášť. Vyjel na svém koni po lávce rovnou na palubu Modlitby a tam sekal po komkoli, kdo se ocitl v jeho blízkosti.
Za Rudou baštou, chráněno hradbami, se na svých kopcích zvedalo Královo přístaviště. Nábřeží se změnilo ve zčernalou pustinu; lannisterští bojovníci všechno vypálili a stáhli se za Blátivou bránu. Na mělčinách čněla do oblohy ohořelá torza trupů zpola potopených lodí. která jim znemožňovala přístup k dlouhým kamenným molům. Tady se nám přistát nepodaří. Za Blátivou bránou viděl vrcholky tří velkých katapultů. Vysoko na Visenyině kopci se odráželo slunce od sedmi křišťálových věží Velkého Baelorova septa.
Davos neviděl, jak se bitva rozpoutala, ale slyšel ji; hlasitý tříštivý náraz, když se spolu srazily dvě galéry. Nebyl schopen říci, které dvě to byly. O okamžik později se přes vodu rozlehl další náraz, pak třetí. Pod praskáním štípajícího se dřeva slyšel hluboké zadrnčení katapultů na přídi Zuřivosti. Mořský jelen čistě rozštípl jednu z Joffreyho galér na dvě poloviny a Psí čumák byl v plamenech, zatímco Královna Alysanne se ocitla v sevření mezi Hedvábnou paní a Dámskou hanbou a její posádka odrážela útočníky na obou stranách paluby.
Přímo před sebou Davos spatřil nepřátelskou Královoď, která vjela mezi Věrnou a Žezlo. Na té první stačili ještě před nárazem pohotově vtáhnout dovnitř vesla na pravoboku, avšak všechna vesla na levoboku Žezla se při nárazu Královodi polámala jako třísky. "Palte," nařídil Davos a jeho lučištníci vypustili přes vodu salvu šípů a oštěpů. Viděl, jak padl kapitán Královodi, a marně se pokoušel vybavit si jeho jméno.
Na břehu se vymrštila ramena tří velkých katapultů, jedno, druhé, třetí a vzápětí do žluté oblohy vylétly stovky kamenů. Každý byl velký jako mužská hlava; když dopadly na hladinu řeky, k nebi s hlasitým šplouchnutím vystříkl sloupec vody; jestliže dopadly na palubu, se zaduněním prolétly skrze dubová prkna, a pokud zasáhly živého člověka, proměnily ho ve změť masa, kostí a chrupavek. Celá první linie se ocitla v bitevní vřavě. Vysokým obloukem byly vyhazovány lodní háky, železné klouny projížděly dřevěnými trupy, lučištníci pobíhali po palubách a vyměňovali si salvy šípů, které se sykotem prolétaly chuchvalci kouře, a na obou stranách umírali lidé... třebaže z jeho posádky dosud nezemřel nikdo.
Černá Beth plula stále dál proti proudu. Davos se rozhlížel kolem po nejvhodnější občti pro svůj kloun a v hlavě mu přitom duněl zvuk bubnu mistra veslařů. Nešťastná Královna Alysanne stále byla polapená mezi dvěma lannisterskými válečnými loděmi a všechny tři k sobě teď byly beznadějně připoutané pomocí háků a lan.
"Útočná rychlost!" vykřikl Davos.
Dunění bubnu přešlo v rychlé vířivé bušení a voda pod přídí Černé Beth, která jako by najednou dostala křídla, se změnila v bilou. Allard také uviděl svou šanci a jeho Lady Marya teď uháněla vedle Davosovy lodi. První linie se

roztříštila a proměnila v chaos jednotlivých střetů. Před nimi se tyčily tři spoutané lodě, pomalu se otáčely a na jejich palubách probíhala krvavá řež. Ještě o kousek, prosil Davos Mořský Válečníka, ať se natočí ještě o kousek, ukaž mně ji hezky z boku.
Válečník ho zřejmé vyslyšel. Černá Beth a Lady Marya se ocitly u boční strany trupu Dámské hanby během okamžiku po sobě a narazily do její přídě i zádě s takovu silou, že popadali muži i z Hedvábné paní, která byla o dvě paluby dál, Davos si málem ukousl jazyk, jak mu scvakly zuby k sobě. Vyplivl krev. Příště zavři ústa. blázne. Čtyřicet let na moři, a přesto to bylo poprvé, co narazil klounem do jiné lodi. Jeho lučištníci po nepříteli stříleli salvy šípů.
"Veslujte zpět!" nařídil. Černá Beth obrátila vesla, do rozštípaného otvoru po klounu se vlila voda a Dámská hanba se mu před očima rozletěla na kusy, vyplivujíc do řeky tucty mužů. Někteří z živých plavali; někteří z mrtvých se vznášeli na hladině; ti v kroužkové a plátové zbroji, ať už živí či mrtví, klesali pod hladinu. V uších mu zvonil nářek tonoucích mužů.
Na okraji svého zorného pole, o kus vpředu na pravoboku, spatřil záblesk zeleni a vzápětí se ze zádě Královny Alysanne zvedlo hnízdo kroutících se smaragdových hadů, divoce hořící a syčící. O okamžik později Davos uslyšel hrůzyplný výkřik: "Divoký oheň!"
Zamračil se. Hořící směla byla jedna věc, ovšem divoký oheň to bylo něco docela jiného. Prudce hořlavá látka a prakticky neuhasitelná. Snaž se ji udusit pláštěm, a tvůj plášf vzplane; zaplácni jej plochou dlaně, a začne ti hořet dlaň. "Vymoč se na divoký oheň, a uhoří ti pták," říkávali rádi staří námořníci. Ser Imry je varoval, aby byli na dávku teto odpudivé alchymistické substance připraveni. Opravdových pyromancerů však již na světě žilo málo. Divoký oheň jim brzy dojde, ujišťoval je ser Imry.
Davos vydal potřebné příkazy; muži u jedné řady vesel odráželi, zatímco ti na druhé straně veslovali dozadu, až se galéra otočila. Lady Marye se naštěstí také podařilo dostat se včas do bezpečné vzdálenosti od semknutých galér. Oheň se šířil po palubě Královny Alysanne a jejich nepřátelích rychleji, než by byli věřili, že je možné. Muži pokrytí zelenými plameny skákali do vody a vydávali přitom výkřiky, které se ani v nejmenším nepodobaly lidským. Vrhací stroje na hradbách Králova přístaviště po nich metaly smrt a velké katapulty vrhaly smrště balvanů. Jeden velikosti vzrostlého vola s mocným šplouchnutím dopadl mezi Černou Beth a Zuřivost, rozhoupal obě lodě a zmáčel vodou všechny muže na palubě. Další, jen o něco málo menší, zasáhl Neohrožený smích. Velaryonova galéra explodovala jako dětská hračka shozená z věže a na všechny strany se z ní rozlétly kusy dřeva dlouhé jako lidská paže.
Davos skrze černý kouř a chapadla zeleného ohně zahlédl roj malých plavidel unášených dolů po proudu: změť vorů a pramic, bárek, skifů, vlečných člunů a vyřazených trupů, které vypadaly příliš prohnile, než aby vůbec mohly plavat. Páchlo to zoufalstvím; s tímhle přece nemohou zvrátit průběh bitvy. Ba naopak, malá plavidla budou jen překážet.
Viděl, že původně vyrovnané bitevní linie jsou nyní zoufale propletené. O kus dál na levoboku se Lordu Steffonovi, Otrhané Jenně a Rychlému meči podařilo prolomit linie nepřítele a nyní rychle pluly dál proti proudu řeky, avšak křídlo na pravoboku se ocitlo uprostřed bitevní vřavy a jeho střed sténal pod náporem kamenů metaných z katapultů. Někteří kapitáni se obraceli dolů po proudu, jiní křižovali na levobok, další dělali cokoli, aby unikli ničivému dešti. Zuřivost ze svého katapultů na zádi pálila na město, ale byla příliš daleko a smolné sudy se rozprskávaly pod hradbami. Žezlo přišlo o většinu vesel a Věrná, do které narazili klounem, se začínala naklánět. Proplul s Černou Beth mezi nimi a zasadil letmý úder bohatě vyřezávané a zdobené výletní lodi Královna Cersei, pro tentokrát naložené vojáky namísto sladkostmi. Náraz vyhodil tucet mužů do vody, kde se do těch, kteří se pokoušeli udržet na hladině, strefovali lučištníci z paluby Černé Beth.
Matthosův výkřik ho upozornil na nebezpečí na levoboku: jedna z lannisterských gale'r se chystala narazit do jeho lodi. Muži posádky se pomocí vesel odstrkovali na volné prostranství pryč od výletní lodi, zatímco další otáčeli galéru dokola, aby její příď směřovala k přibližujícímu se Bílému jelenovi. Na kratičký okamžik se obával, že byli příliš pomalí a že se potopí, ale proud pomohl Černou Beth otočit, a když přišel náraz, byl jenom letmý: dva trupy škrábly o sebe a na obou lodích se zpřelámala vesla. Kolem hlavy mu prolétl špičatý kus dřeva, ostřejší než hlavice oštěpu. Davos se otřásl, "Zahákujte se!" vykřikl na svoje muže. Do vzduchu vylétly lodní háky. Tasil meč a jal se v čele mužů přelézat přes zábradlí na palubu nepřátelské lodi.
Posádka Bílého Jelena jej již očekávala u zábradlí, ale zbrojnoši z Černé Beth se přes ně převalili ve řvoucím ocelovém přílivu. Davos se s mečem v ruce probojovával přes muže kolem sebe, hledal kapitána druhé lodi, avšak muž byl mrtvý předtím, než se k němu stačil dostat. Když stál nad jeho tělem, někdo ho zezadu udeřil sekerou, ale jeho přilbice úder odrazila a zachránila mu lebku před rozseknutím vpůli. Místo toho mu jen zvonilo v hlavě. Omámeně klesl na kolena a překulil se stranou, jenomže útočník byl již opět u něho a s řevem se chystal ke druhému úderu. Davos sevřel meč oběma rukama a vrazil jeho hrot muži do břicha.
Jeden z mužů jeho posádky mu pomohl vstát. "Pane kapitáne, Jelen je tvůj." Davos viděl, že to je pravda. Většina z nepřátel byla mrtvá nebo se vzdala. Sundal si přilbici, otřel si krev z obličeje a zamířil zpátky na svou loď, opatrně našlapávaje po prknech slizkých lidskými vnitřnostmi. Matthos mu podal ruku, aby mu pomohl přelézt zpátky přes zábradlí.
Na těch pár okamžiků byly Černá Beth a Bílý jelen klidným okem uprostřed bouře. Královna Alysanne a Hedvábná paní, stále semknuté dohromady, byly řvoucím zeleným peklem, unášeným dolů po řece a táhnoucím za sebou zbytky Dámské hanby. Jedna z myrských galér do nich narazila a nyní již také byla v plameni. Kočka brala na palubu muže z potápějící se Odvážné. Kapitán Drakozhouby vplul se svou lodí mezi dvě přístavní mola a rozpáral jí přitom břicho; její posádka se hrnula na břeh, společně s lučištníky a zbrojnoši, kteří se hodlali připojit ke zdolávání hradeb. Do Rudého havrana narazili a loď se pomalu nakláněla. Mořský jelen bojoval jak proti plamenům, tak proti nepřátelům, kteří ho zahákovali, a nad Joffreyho Věrným mužem plápolalo ohnivé srdce. Zuřivost, jejíž hrdá příď byla rozdrcená balvanem, bojovala s Boží milostí. Viděl, jak Pýcha přílivu lorda Velaryona najela mezi dva lannisterské říční čluny,

jeden z nich převrátila a druhý zasypávala zapálenými šípy. Na jižním břehu rytíři odváděli svoje oře na paluby kog a některé z menších galér již přeplouvaly na druhou stranu, obtíženy zbrojnoši. Museli opatrně proplouvat mezi potápějícími se loděmi a skvrnami plovoucího divokého ohně. Na řece již nyní byla celá Stannisova flotila, kromě Lyseňanů Salladhora Saana. Brzy ovládnou Černovodý proud. Ser Imry dosáhne svého vítězství, pomyslel si Davos, a Stannis převede svou armádu na druhou stranu, ale bohové, buďte dobří, za takovou cenu...
"Pane kapitáne!" Matthos se dotkl jeho ramene.
Uviděl Mečouna, jehož dvě řady vesel se pravidelně zvedaly a klesaly. Stále nespustil plachty a hořící smůla se rozprskla v jeho lanoví a plachtoví. Zatímco se Davos díval, plameny se neúnavné šířily dál, šplhaly po provazech a plachtách, dokud za lodí neplály jako pochodeň žlutého ohně. Její neobratný železný kloun ve tvaru ryby, podle které dostala jméno, čeřil hladinu vody před lodí. Přímo před ní. plující jejím směrem a natáčející se bokem, aby byla lákavým zavalitým terčem, byla jedna z vyřazených lannisterských lodí, pokleslá hluboko pod čáru ponoru. Mezi jejími prkny pomalu prosakovala zelená krev.
Když to Davos Mořský spatřil, srdce se mu zastavilo v hrudi.
"Ne," řekl. "Ne. NÉÉÉÉÉÉ!" Nad burácením a hřmotem bitvy ho však nikdo kromě Matthose neslyšel. Zajisté ho neslyšel kapitán Mečouna, který byl nepochybně potěšen, že konečně může něco nabodnout svým neohrabaným silným klounem. Mečoun zvýšil tempo na bitevní rychlost. Davos zvedl svoji zmrzačenou ruku a sevřel jí váček, ve kterém nosil useknuté články prstů.
Mečoun s drtivým, skřípavým, praskavým nárazem rozštípl prohnilý trup vedví. Loď pukla jako přezrálý plod, ale žádné ovoce nikdy nevykřiklo podobným tříštivým dřevěným výkřikem. Davos viděl, jak se z trupu lodi jako jed z vnitřností umírající bestie vyvalilo na tisíc rozbitých hrnců s divokým ohněm, lesklým, zářícím, rozlévajícím se po hladině...
"Plujte zpátky," vykřikl. "Pryč, musíme odsud, plujte zpátky, plujte zpátky!" Lana s lodními háky byla přeseknuta a Černá Beth se spěšně odstrkovala od Bílého Jelena. Její vesla jako jedno společně klesla do vody. Pak uslyšel krátké ostré vhúúf, jako by mu někdo foukl do ucha. O polovinu úderu srdce později se ozvalo hlasité zaburácení. Paluba mu zmizela pod nohama a do obličeje tnu narazila černá voda, která mu zaplnila nos a ústa. Dusil se a tonul. Nejistý, kudy má plavat vzhůru, Davos ve slepé paníce zápasil s řekou, dokud se konečně nevynořil na hladinu. Vyplivl vodu, nadechl se, popadl nejbližší kus dřeva a pevně se ho chytil.
Mečoun a vysloužilá loď byly pryč, po proudu kolem něho plula zčernalá těla, přidušení muži se drželi kusů hořícího dřeva. O padesát stop výš tančil na řece démon s chapadly zeleného plamene. Měl tucet rukou, v každé třímal bič, a čehokoli se některým z nich dotkl, to chytlo plamenem. Viděl, jak hoří Černa Beth, Bílý jelen i Věrný muž. Zbožnost, Kočka, Odvážná, Žezlo, Rudý havran, Harridan, Věrná, Zuřivost, ty všechny zmizely a spolu s nimi i Královloď a. Boží milost. Všechny je pohltil zelený ohňový démon. Zářící Pýcha přílivu lorda Velaryona se pokoušela uniknout, ale démon lenivě natáhl zelený prst k jejím stříbřitým veslům a ta vzplanula jako knoty voskových svící. Chvíli to vypadalo, jako by loď poháněly dvě řady dlouhých planoucích pochodní.
Proud jej do té doby uchvátil svými zuby a otáčel jím dokola a dokola. Začal kopat ve vodě, aby se vyhnul plovoucí skvrně divokého ohne. Moji synové, pomyslel si zoufale, ale neexistoval způsob, jak je uprostřed běsnícího chaosu najít. Kdesi za ním vybuchla další loď naložená divokým ohněm. Celý Černovodý proud jako by vřel ve svém korytu a všude kolem hořela ráhna, lidé a kusy rozbitých lodí.
Žene mě to rovnou do zálivu. To by nebylo tak špatné; určitě by se dokázal dostat na břeh, protože byl zdatným plavcem. V zálivu také budou galéry Salladhora Saana, kterým ser Imry nařídil, aby čekaly v záloze.
A pak ho proud otočil dokola a Davos spatřil, co ho čeká v ústí řeky.
Řetěz. Bohové, spaste nás, oni zvedli řetěz.
Tam, kde se řeka vlévala do Černovodého zálivu, byl řetěz, pevně natažený pouhé dvé či tři stopy nad hladinou. Narazil do něho již tucet galér a proud proti nim hnal další. Téměř všechny byly v plameni a ty zbylé brzy začnou hořet taky. Davos rozlišil pruhované trupy lodí Salladhora Saana za nimi, ale věděl, že se k nim nikdy nedostane. Před ním se táhla stěna z rozžhavené oceli, žhnoucího dřeva a svíjejícího se zeleného plamene. Ústí Černovodého proudu se proměnilo v chřtán vedoucí do pekla.

TYRION

Tyrion Lannister, nehybný jako chrlič, se krčil na vrcholu zubu cimbuří. Řeka za Blátivou bránou a zčernalou pustinou, která kdysi byla rybím tržištěm a přístavištěm, hořela. Polovina Stannisovy flotily byla v plameni, společně s většinou Joffreyho lodí. Polibek divokého ohně měnil hrdé lodě v pohřební hranice a muže v živoucí pochodně. Vzduch byl plný kouře, šípů a výkřiků.
Obyčejní námořníci i urození kapitáni dole na řece viděli, jak se horká zelená smrt neodvratně blíží k jejich bárkám, karakám a pramicím, hnaná k nim tokem Černovodého proudu. Dlouhá bílá vesla myrských galér, které se snažily obrátit a uniknout, se míhala jako nohy šílených stonožek, ale jejich úsilí bylo marné. Stonožky neměly kam uniknout.
Pod městskými hradbami zuřilo na tucet velkých ohňů způsobených explodujícími sudy se smůlou, ale divoký oheň je všechny zredukoval na pouhé zapálené svíce v hořícím domě, jejichž oranžové a šarlatové plameny bezvýznamně plápolaly na pozadí nefritově zeleného pekla. Nízké mraky na sebe vzaly barvu hořící řeky a zastřešily oblohu odstíny přízračně krásné proměnlivé zeleně. Strašlivá krása. Jako dračí oheň. Tyrion si říkal, zda Aegon Dobyvatel měl podobný pocit, když na svém drakovi letěl vysoko nad Ohnivým polem.
Žhavý vítr se zvedal jako purpurový plášť a bil ho do holého obličeje, ale Tyrion přesto nebyl schopen odvrátit zrak

od toho výjevu. Matně si byl vědom skutečnosti, že muži městské hlídky jásají a povzbudivě volají zpoza dřevěného bednění na hradbách. Nedostával se mu hlas, aby se k nim připojil. Bylo to jen poloviční vítězství a rozhodné nebude stačit.
Uviděl, jak další z trupů, které naplnil nevypočitatelným ovocem krále Aeryse, vzplanul v hladovém plameni. Z řeky se zvedla do výše fontána hořícího nefritu, v zášlehu tak oslnivě jasném, že si musel zaclonit oči rukou. Nad vodou tančily, prskaly a syčely chocholy ohně třicet až čtyřicet stop vysoké. Na pár okamžiků přehlušily výkřiky. Ve vodě byly stovky lidí, kteří se topili nebo hořeli nebo se topili a hořeli současně.
Slyšíš je řvát, Stannisi? Vidíš je hořet? Tohle je tvoje práce, stejně jako moje. Věděl, že někde v té kolotající mase mužů na jižním břehu Černovodého proudu je Stannis, který se také dívá. Na rozdíl od jeho zesnulého bratra Roberta ho bitevní pole nikdy nelákalo. Svým mužům nepochybně velí z týlu, ze zálohy, tak jak to měl ve zvyku lord Tywin Lannister. Teď se vší pravděpodobností sedí na svém válečném oři, oděn v jasné zbroji, s korunou na hlavě. Nosí korunu z rudého zlata, informoval ho Varys, jejíž hroty mají tvar plamenů.
"Moje lodě," zanaříkal Joffreyho hlas. Chlapec ve společnosti svých tělesných strážců se krčil za hradbami. Jeho bitevní přilbici zdobil zlatý kroužek, který byl odznakem jeho moci. "Hoří moje Královoloď, Královna Cersei, Věrný muž. Podívejte se, tamhle je Mořský květ." Ukazoval svým novým mečem tam, kde zelené plameny olizovaly zlatavý trup Mořského kvetu a šplhaly po jeho veslech. Jeho kapitán zamířil vzhůru proti proudu, ale nebyl dost rychlý, aby se mu podařilo uniknout divokému ohni.
Tyrion věděl, že loď je odepsaná, jiná možnost neexistovala. Kdybychom jim nevypluli vstříc, Stannis by nepochybně vycítil léčku. Šíp lze usměrnit, oštěp taky, ba dokonce kámen vržený z katapultů, ale divoký oheň měl svou vlastní vůli. Jakmile byl jednou vypuštěn, přestal být pro obyčejné smrtelníky ovladatelný. "Není jim pomoci," řekl svému synovci. "Naše flotila byla tak či tak odsouzená k záhubě."
Přestože seděl na vrcholu zubu - byl příliš malý, než aby mohl nakukovat přes hradby, takže ho museli vysadit nahoru - plameny, kouř a chaos bitvy mu zakrývaly výhled na to, co se děje dole pod hradem, ale přinejmenším tisíckrát to viděl svým vnitřním zrakem. V okamžiku, kdy Stannisova flotila proplula pod Rudou baštou, Bronn popohnal do pohybu voly; řetěz byl strašlivě těžký a velké rumpály se za hlasitého praskání a skřípění otáčely velmi pomalu. Teprve až na řeku vplulo celé uchvatitelovo loďstvo, mohl se nad vodou objevit první záblesk kovu. Vynořil se jeden článek po druhém. Crčela z nich voda a některé se leskly říčním bahnem, až nakonec byl celý řetěz pevně napjatý. Král Stannis vplul se svou flotilou do Černovodého proudu, ale ven už se z něj nedostane.
Přesto někteří unikali. Říční proud byl nevyzpytatelný a divoký oheň se nešířil tak rovnoměrně, jak doufal. Celý hlavní kanál byl v plameni, ale mnohým z myrských lodí se podařilo dostat na jižní břeh a přinejmenším osm lodí přistálo pod městskými hradbami. Přistály nebo ztroskotaly, na tom nesejde, jejich muži se vylodili na břeh. Ba co hůř, v okamžiku, kdy explodovaly první trupy, převážná část prvních dvou bitevních linií nepřítele byla již daleko proti proudu od následného inferna. Podle odhadu Stannisovi zůstalo třicet nebo čtyřicet galér; což bylo víc než dost na to, aby převezly celou jeho armádu na druhou stranu, jakmile znovu seberou odvahu.
To by jim mohlo nějaký čas trvat; dokonce i ti nejotrlejší z nich budou po zhlédnutí toho strašlivého divadla, při kterém byla zhruba tisícovka jejich druhů strávena divokým ohněm, otřeseni, Halyne řekl, že někdy má substance během hoření takovou teplotu, že lidské maso taje jako lůj. Přesto...
Co se týkalo jeho vlastních mužů, Tyrion si nedělal žádné iluze. Pokud se ukáže, že bitva bude lítější, než předpokládali, nevydrží, varoval ho Jacelyn Bywater. První muž, který odhodí svůj oštěp a otočí se na útěk, za sebou bude mít tisíc dalších, co ho budou následovat. Jediným způsobem, jak vyhrát, tudíž bylo zajistit hladký průběh bitvy, od začátku až do konce.
Viděl temné tvary pohybující se mezi ohořelými zbytky přístavních mol. Čas na další várku, pomyslel si. Muži nikdy nejsou tak zranitelní jako ve chvíli, kdy se vypotácejí na břeh. Nesmí nepříteli dát čas, aby se na severním břehu stačil zformovat.
Slezl dolů ze zubu. "Pověz lordu Jacelynovi, že máme nepřítele na místě bývalého přístaviště," řekl jednomu z běžců, které mu Bywater přidělil. Dalšímu přikázal: "Vyřiď moji pochvalu seru Arneldovi a požádej ho, aby s Děvkami vrhal kameny o třicet stupňů západněji." Tento úhel jim umožní metat kameny dál, ale přesto ne příliš daleko do vody.
"Matka mně slíbila, že Děvkám můžu velet já," protestoval Joffrey. Tyriona to pobavilo, když viděl, jak si král opět zvedl hledí své přilbice. Ten kluk se uvnitř své těžké oceli nepochybně vaří... ovšem poslední věcí. kterou potřeboval, bylo, aby nějaký zbloudilý šíp vystřelil jeho synovci oko.
Zavřel mu hledí. "Nech si to hezky zavřené, Tvoje Výsosti; tvoje královská osoba je pro nás všechny nesmírně drahocenná." A nechceš přece, aby ti zohyzdili ten tvůj půvabný obličej. "Děvky jsou tvoje." Právě teď na to zřejmě byl nejpříhodnější čas; vrhat další hrnce s divokým ohněm na již hořící lodě se zdálo bezpředmětné. Joff měl u brány shromážděné Muže s parožím, nahé a s parohy připevněnými na hlavách. Když byli přivedeni před Železný trůn, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti, slíbil jim, že je pošle Stannisovi. Člověk nebyl tak těžký jako balvan nebo jako sud hořící smůly, a bylo možné vrhnout ho mnohem dál. Někteří zbrojnoši dokonce uzavírali sázky, zda zrádci přeletí celý Černovodý proud. "Vyřiď to ale rychle, Tvoje Výsosti," řekl Joffreymu. "Budeme katapulty opět potřebovat k vrhání kamenů. Dokonce ani divoký oheň nehoří věčně."
Joffrey šťastně odrazoval pryč, provázen serem Merynem. Než je stačil následovat ser Osmund, Tyrion ho chytil za zápěstí. "Kdyby bylo nejhůř, ukliďte ho do bezpečí a držte ho tam, rozumíš?"
"Jak poroučíš." Ser Osmund se přátelsky usmál,
Tyrion Tranta a Černokotlého varoval, jaký osud je čeká, kdyby se králi mělo cokoli přihodit. Kromě nich měl Joffrey tucet ostřílených mužů od městské hlídky, kteří na něho čekali u úpatí schodiště. Chráním toho tvého zatraceného bastarda, jak nejlépe mohu, Cersei, pomyslel si s hořkostí. Hled, ať se stejně chováš k Alayaye.

Sotva Joff odešel, už po schodech s oddychováním vybíhal běžec. "Můj pane, pospěš si!" Padl před ním na kolena. "Vylodili se na turnajovém pozemku. Jsou jich tam stovky a mají s sebou beranidlo. Tlačí je ke Královské bráně."
Tyrion zaklel a kolébavou chůzí pospíchal ke schodům. Podrick Payne na něho čekal dole s jejich koňmi. Cválal Říční ulicí. s Podem a serem Mandonem rychle ujíždějícími za ním. V zelenkavém šeru se před nimi tyčily domy se zatlučenými okenicemi, ale jinak byly ulice liduprázdné a nebylo tam nic, co by jim překáželo v cestě; Tyrion nařídil, aby ulice byla vyklizena pro případné přesuny obránců od jedné brány ke druhé. Přesto se stalo, že než přijeli ke Královské bráně, již slyšeli ohlušující třeskot dřeva o dřevo, který jim oznamoval, že útočníci použili beranidlo. Sténání velkých pantů znělo jako nářek umírajícího obra. Věž strážnice byla plná zraněných vojáků, ale viděl také muže jízdy, z nichž mnozí byli v pořádku, a také dost zlatých plášťů a žoldnéřů, aby vytvořili silný oddíl, "Zformujte se!" vykřikl na ně, jakmile seskočil z koně. Brána se prohnula pod náporem dalšího nárazu. "Kdo tady velí? Půjdete ven."
"Nepůjdeme." Ze stínu zdi se odlepil stín, který se proměnil ve vysokého muže v temně šedé zbroji. Sandor Clegane si oběma rukama sundal z hlavy přilbici a odhodil ji na zem. Ocel byla sežehlá a promáčklá, levé ucho psa s vyceněnými zuby bylo odseknuto. Z rány nad okem Ohařovi crčela krev, která zalévala staré jizvy po spáleninách a maskovala polovinu jeho obličeje.
"Půjdete." Tyrion se postavil před něho.
Clegane začal přerývaně dýchat. "Do prdele půjdeme. A ty si tam jdi taky."
Zpoza Clegana vystoupil žoldnéř. "Byli jsme venku už třikrát. Polovina našich mužů je mrtvá nebo zraněná. Všude kolem tam exploduje divoký oheň, koně naříkají jako lidé a lidé jako koně-"
"Ty myslíš, že jsme vás najali proto, abyste bojovali na turnaji? Mám ti přinést vychlazené mléko a mísu jahod? Ne? Tak vysedni na toho svého zatraceného koně. Ty taky, pse."
Krev na Cleganově obličeji byla rudá, ale jeho oči se bíle leskly. Tasil svůj dlouhý meč.
On se bojí, uvědomil si Tyrion šokované. Ohař má strach. Pokoušel se vysvětlit mu situaci. "Přitáhli k bráně beranidlo, slyšíš? Musíme je rozehnat -"
"Otevřte bránu. Až se vevalí dovnitř, obklíčíme je a pozabíjíme je." Ohař zabodl hrot svého dlouhého meče do země a vrávoravé se opřel o jeho hrušku. "Ztratil jsem už polovinu svých mužů. Taky koní. Víckrát je do toho ohně nepovedu."
Ser Mandon Moore přešel k Tyrionovi, neposkvrněný ve své bíle emailované zbroji. "Pobočník krále ti to poroučí."
"Pobočník krále ať jde k čertu." Tam, kde Ohařův obličej nebyl zbrocen krví, byl bledý jako mléko. "Přineste mi něco k pití." Důstojník od zlatých plášťů mu nabídl pohár. Sandor okusil doušek, vyplivl jej a mrštil pohárem stranou. "Voda? Tu si strč někam. Přineste mně víno."
Je z něho živá mrtvola, uvědomil si Tyrion. To zranění, oheň... je zkrátka vyřízený. Potřebuju najít někoho jiného, kdo jim bude velet, ale koho? Sera Mandona? Když pohlédl na muže kolem sebe, pochopil, že to by nešlo, Cleganův strach je všechny zdrtil. Bez velitele odmítnou bojovat a ser Mandon... nebezpečný muž, jak řekl Jaime, to ano, ovšem ne člověk, kterého by ostatní muži následovali do boje.
Z dálky k nim dolehl další náraz. Temnějící obloha nad hradbami byla zastřena záclonami zeleného a oranžového světla. Jak dlouho může brána vydržet?
Je to šílené, pomyslel si, ale raději šílenství než porážka. Porážka a smrt jsou totéž. "Dobrá tedy, výpad povedu já."
Viděl nevíru zračící se v jejich obličejích. "Ano, já. Sere Mandone, ty poneseš královskou korouhev. Pode, moji přilbici." Chlapec se rozběhl vykonat jeho příkaz. Ohař se dál opíral o svůj poničený, krví zbrocený meč a hleděl na něho vytřeštěnýma očima s blýskajícím se bělmem. Ser Mandon Tyrionovi pomohl znovu vysednout na koně.
"Zformujte se!" vykřikl.
Jeho velký rudý oř na sobě měl pokrývku z drátěného pletiva a na něm hrudní plát a poloviční čelenku. Vysoké sedlo bylo pozlacené. Podrik Payne mu podal přilbici a těžký dubový štít se zlatou rukou na rudém poli, obklopenou malými zlatými lvy. Objížděl se svým koněm dokola a přehlížel malou skupinu svých mužů. Na jeho příkaz jich reagovala jen hrstka, ne víc než dvacet. Seděli na svých koních a oči měli stejně vytřeštěné a bílé jako Ohař. Pohrdavě pohlédl na ostatní rytíře a žoldnéře, kterým původně velel Clegane. "Říkají, že jsem jen poloviční muž," řekl jim. "Co jste v tom případě vy?"
To je dostatečně zahanbilo. Rytíři bez přilbic vysedali na koně, aby se připojili k ostatním. Následoval pár žoldnéřů, pak další. Královská brána se opět zachvěla. Během pár chvil se velikost Tyrionova oddílu zdvojnásobila. Mám je. Pokud budu bojovat já, oni musí udělat totéž, jinak budou znamenat méně než trpaslíci.
"Neuslyšíte mé provolávat Joffreyho jméno," řekl jim. "Ani nebudu vykřikovat, že bojuju za Casterlyovu skálu. Toto je vaše město a Stannis má v úmyslu vyplenit je, a toto je vaše brána, kterou chce prolomit. Tak pojeďte se mnou a zabijte toho zkurvysyna!" Tasil sekeru, otočil svého oře dokola a odcválal k výpadové brance. Doufal, že ho následují, ale neodvažoval se ohlédnout za sebe.

SANSA

Jasné světlo pochodní odrážející se od plátů tepaného kovu zalévalo královninu tančírnu stříbřitým světlem. Přesto v místnosti panovala temnota. Sansa ji vycítila z bledých očí sera Ilyna Paynea, který stál u zadních dveří, nehybný jako kámen, a nepřijímal ani jídlo, ani víno. Slyšela ji v drásavém kašli lorda Gylese a v šeptavém hlase Osneyho Černokotlého, pokaždé když vklouzl do místnosti, aby královně sdělil nejčerstvější zprávy o vývoji bitvy.
Sansa pravé dojídala polévku, když dovnitř přišel zadním vchodem poprvé. Zahlédla ho, jak hovoří se svým bratrem

Osfrydem. Pak vyšel na stupínek a poklekl vedle královnina vysokého křesla. Páchl koňmi, na tváři měl čtyři dlouhé škrábance pokryté strupy, vlasy mu spadaly přes límec a do očí. Přestože se snažil šeptat co nejtišeji, Sansa, která seděla hned vedle královny, slyšela vše, co říká. "Flotily spolu bojují na řece. Někteří ze Stannisových lučištníků se dostali na břeh, ale Ohař je rozsekal na kusy, Tvoje Výsosti. Tvůj bratr dal zvednout řetěz, slyšel jsem signál. Jacísi opilci dole na Bleším zadku vyrážejí dveře domů a lezou dovnitř okny. Lord Bywater tam poslal zlaté pláště, aby se s nimi vypořádaly. Baelorovo septum je nacpané k prasknutí, všichni se tam modlí."
"A můj syn?"
"Král navštívil Baelorovo septum, aby obdržel požehnání od nejvyššího septona. Nyní s pobočníkem obchází na hradbách, nabádá muže, aby byli stateční, a povzbuzuje jejich bojového ducha."
Cersei pokynula svému pážeti, aby jí nalilo další pohár vína, zlatého moku ze Stromoviny, voňavého a hutného. Královna dost pila, ale víno jako by ji činilo tím krásnější; tváře jí zčervenaly, a když se rozhlížela po síni, její oči měly jasný, horečnatý lesk. Jako by měla oči z divokého ohně, pomyslela si Sansa.
Hudebníci hráli, žongléři žonglovali. Měsíční chlapec poskakoval po síni na chůdách a z každého si tropil žerty, zatímco ser Dontos honil služebné na svém koni ze smetáku. Hosté se smáli, ale byl to smích bez radosti, takový ten nucený smích, který se během poloviny úderu srdce může změnit v pláč. Jejich těla jsou zde, ale jejich mysli a srdce prodlévají na městských hradbách.
Po polévce následoval salát z jablek, ořechů a rozinek. V kterýkoli jiný čas by to byl velmi chutný pokrm, ale dnes bylo všechno jídlo okořeněno strachem. Sansa nebyla jedinou v místností, kdo neměl do jídla chuť. Lord Gyles spíš kašlal, než jedl, Lollys tam seděla shrbená a celá roztřesená a mladá nevěsta jednoho z rytířů sera Lancela se dala do pláče a nebylo možné ji utišit. Královna nařídila mistru Frenkenovi, aby ji odvedl do postele a dal jí pohár snového vína.
"Slzy," řekla opovržlivě směrem k Sanse, když byla žena odváděna z místnosti. "Ženská zbraň, jak jim říkávala moje matka. Mužskou zbraní je meč. Chápeš ten rozdíl?"
"Jenomže muži přece musí být stateční." řekla Sansa. "Aby mohli vyjet ven a postavit se nepříteli se sekerami a meči, když se všichni kolem nich snaží zabít je..."
"Jaime mi jednou řekl, že opravdu živý se cítí jenom v bitvě a v posteli." Zvedla svůj pohár a zhluboka se napila. Její salát před ní stál netknutý. "Raději bych čelila jakémukoli počtu mečů než tady takto bezmocně sedět a předstírat, že se bavím ve společnosti těch vystrašených slepic."
"Sama jsi je přece pozvala, aby sem přišly, Tvoje Výsosti,"
"Od královny se určité věci očekávají. Budou se očekávat i od tebe. Pokud se někdy máš provdat za Joffreyho, je nejvyšší čas, aby ses jim začala učit." Královna si prohlížela manželky, dcery a matky, které seděly na lavicích. "Samy o sobě ty slepice neznamenají nic, ale jejich kohouti jsou z toho či onoho důvodu důležití a někteří z nich tuto bitvu možná přežijí. Proto mně přísluší nabídnout jejich ženám ochranu. Pokud by se mému znetvořenému bratrovi nějak podařilo zvítězit, vrátí se ke svým manželům a otcům plné povídaček o tom, jak jsem byla statečná, jak je moje odvaha inspirovala a pozvedala jejich ducha, jak jsem ani na okamžik nezapochybovala o našem vítězství."
"A kdyby hrad měl padnout?"
"To by se ti líbilo, že ano?" Cersei na její odpověď nečekala. "Pokud mě nezradí moje vlastní stráže, možná zde budeme schopni nějaký čas odolávat. Pak mohu vyjít na hradby a prohlásit, že se osobně vzdám Stannisovi. To nás ušetří toho nejhoršího, ale pokud by Maegorova pevnost měla padnout předtím, než se tu objeví Stannis sám, pak bych řekla, že většina mých hostů si užije trochu toho násilnění. A samozřejmě, v případech jako tyhle se nedá vyloučit ani mrzačení. mučení a zabíjení."
Sansa byla zděšena. "Jsou to přece ženy, neozbrojené a urozeného původu."
"Jejích původ je ochrání," připustila Cersei, "ale jen do určité míry. Každá z nich má cenu tučného výkupného, ovšem po šílenství bitvy vojáci často lační spíš po mase než po penězích. Přesto je jejich štít ze zlata lepší než žádný. Venku v ulicích s ženami nebudou zacházet ani ze čtvrtiny tak laskavé. Ani s našimi služebnými. Pěkná stvoření, jako je například ta holka, co slouží u lady Tandy, půjde z ruky do ruky po celou noc, ale nemysli si, že ty staré, rozbředlé a ošklivé budou ušetřeny. Pivo a víno udělá slepou pradlenu nebo páchnoucí holku od prasat stejně pohlednou, jako jsi ty, drahoušku."
"Já?"
"Snaž se nepištět tady jako myš, Sanso. Už jsi žena, copak jsi zapomněla? A jsi zasnoubená s mým prvorozeným synem." Královna se znovu napila vína. "Kdyby tam venku za branami byl někdo jiný, mohla bych doufat, že se mi nějak podaří získat si ho. Jenomže tohle je Stannis Baratheon. Spíš bych měla šanci svést jeho koně." Všimla si výrazu na Sansina tváři a dala se do smíchu. "Šokovala jsem tě, mladá dámo?" Naklonila se k ní blíž. "Ty malý blázínku. Slzy nejsou jedinou ženskou zbraní. Další máš mezi nohama a měla by ses naučit ovládat ji. Zjistíš, jak muži rádi používají svoje meče. Oba druhy mečů."
Sansa byla ušetřena potřeby odpovědět, protože do síně znovu vstoupili dva bratři Černokotlí. Ser Osmud a jeho bratři se na hradě stali velkými oblíbenci; vždycky byli samý úsměv a žert a vycházeli stejně dobře se štolby a lovci, jako s rytíři a jejich panoši. Vůbec nejlépe vycházeli se služkami, jak se povídalo. Ser Osmund nyní zaujal místo Sandora Clegana po Joffreyho boku a Sansa slyšela, jak si pradleny u studny povídají, že je stejně silný jako Ohař, a navíc mladší a rychlejší. Sansa si říkala, že pokud mají pravdu, proč o bratrech Černokotlých neslyšela předtím, než byl ser Osmud jmenován členem Královské gardy.
Když Osney poklekal před královnu, byl samý úsměv. "Lodě s nákladem explodovaly, Tvoje Výsosti. Celý Černovodý proud se koupe v divokém ohni. Hoří stovky lodí, možná víc."
"A můj syn?"
"Je u Blátivé brány s pobočníkem a Královskou gardou, Tvoje Výsosti. Předtím hovořil s muži na hradbách a dal jim

pár tipů, kam namířit své kuše. Všichni souhlasí s tím, že to je statečný chlapec."
"Hlavně aby z něj zůstal živý chlapec." Cersei se obrátila k jeho bratru Osfrydovi, který byl vyšší, vážnější a měl pod nosem převislý černý knír. "Ano?"
Osfryd měl na dlouhých černých vlasech nasazenou ocelovou polopřílbu a výraz jeho tváře byl ponurý. "Tvoje Výsosti," řekl tiše, "hoši přistihli štolbu a dvě služky, kteří se pokoušeli uniknout zadní bránou se třemi z králových koní."
"První zrádci dnešní noci," řekla královna, "ale obávám se, že ne poslední. Pošlí za nimi sera Ilyna a jejich hlavy vystavte na kůlech před stájemi jako varování." Když odcházeli, otočila se k Sanse. "Další lekce, ze které by sis měla vzít ponaučení, pokud máš sedět po boku mého syna. Buď v situaci, jako je ta dnešní, laskavá a zrada bude rašit všude kolem tebe jako houby po vydatném dešti. Jediným způsobem, jak si udržet věrnost svých lidí. je zabezpečit si, že se tě budou bát víc než nepřítele."
"Budu si to pamatovat, Tvoje Výsosti," řekla Sansa, třebaže vždycky slýchala, že láska je jistější cestou k získání lidské věrnosti než strach. Pokud se někdy stanu královnou, postarám se o to, aby mne milovali.
Po salátu následovaly koláče plněné krabím masem. Pak přišlo skopové pečené s pórkem a karotkou, podávané na skývách vydlabaného chleba. Lollys jedla příliš hltavě, udělalo se jí nevolno a pozvracela sebe i svoji sestru. Lord Gyles kašlal, pil, kašlal, pil, až se nakonec zřídil tak, že o sobě přestal vědět. Královna se znechuceně podívala tam, kde ležel natažený s obličejem ve své skývě s masem a rukou v louži vína. "Bohové musí být šílení, když plýtvají mužstvím na takové jako on, a já jsem zřejmě taky šílená, protože mu něco takového trpím."
Vrátil se Osfryd Černokotlý, jemuž vlál z ramen šarlatový plášť. "Na náměstí se shromažďují lidé, Tvoje Výsosti, žádají o poskytnutí útočiště v hradu. Žádná lůza, ale bohatí kupci a jim podobní."
"Nařiď jim, aby se rozešli do svých domovů," řekla královna. "Jestli nepůjdou, ať jich naši muži s kušemi pár zastřelí. Neorganizujte výpady; za žádnou cenu neotvírejte bránu."
"Jak poroučíš, Tvoje Výsosti," Uklonil se a odešel.
Královnin obličej byl tvrdý vztekem. "Kéž bych si tak mohla vzít meč a jít jim sama srazit hlavy." Začínala vyslovovat nezřetelně. "Když jsme byli malí. Jaime a já jsme si byli tak podobní, že dokonce ani náš otec nás nedokázal rozlišit od sebe. Někdy jsme si z legrace vyměnili šaty a celý den jsme pak strávili jako ten druhý. Jenomže potom Jaime dostal svůj první meč a mně nedali nic. Pamatuju si, jak jsem se ptala: ‚Co dostanu já?' Byli jsme si tak podobní, že jsem nikdy nepochopila, proč se k němu chovali tak odlišně. Jaime se naučil bojovat s mečem, kopím a palcátem, zatímco mě učili usmívat se, zpívat a tančit. On se stal dědicem Casterlyovy skály a mě jako koně prodali cizímu muži, aby na mně mohl jet, kdykoli si usmyslí, aby mě bil, kdykoli se mu zachce, a aby mě odložil stranou kvůli mladší klisničce. Jaimeho údělem se stala moc a sláva, zatímco mým rození dětí a měsíční krvácení."
"Jenomže ses přece stala královnou Sedmi království." namítla Sansa.
"Co se týče mečů, i královna je konec konců jen ženou." Cersein vinný pohár byl prázdný. Přišlo k ní páže, aby jej znovu naplnilo, ale královna to odmítla. "Už ne. Musím mít čistou hlavu."
Posledním chodem byl kozí sýr podávaný s pečenými jablky. Síň byla plná vůně skořice, když dovnitř vklouzl Osney Černokotlý, aby znovu poklekl před královnou. "Tvoje Výsosti," zamumlal, "Stannisovi muži se vylodili na turnajovém pozemku a za nimi přicházejí další. Útočí na Blátivou bránu a přitáhli si beranidlo ke Královské bráně. Skřet vyjel ven, aby je zahnal,"
"To je určitě naplní strachy," poznamenala královna suše. "Doufám, že s sebou nevzal Joffa,"
"Ne, Tvoje Výsosti, král je s mým bratrem u Děvek, metá Muže s parožím do řeky."
"A Stannis přitom útočí na Blátivou bránu? To je šílenství. Pověz seru Osmundovi, že chci, aby ho odtamtud okamžitě odvedl, je to tam příliš nebezpečné. Přiveďte ho zpátky na hrad."
"Skřet říkal -"
"Tebe by teď mělo zajímat, co říkám já." Královna přimhouřila oči. "Ať tvůj bratr udělá, co mu nařizuju, jinak se postarám o to, aby příští výpad vedl sám, a ty se k němu připojíš."
Jakmile sluhové uklidili ze stolů jídlo, mnozí z hostí požádali o svolení odejít do septa. Královna jejich žádosti velkodušně vyhověla. Lady Tanda a její dcery byly mezi prvními, kteří odešli. Pro ty, co zůstali, byl dovnitř přiveden zpěvák, aby zaplnil síň sladkou hudbou harfy. Zpíval o Jonquil a Florianovi, o princi Aemonovi Dračím rytíři a jeho lásce k choti jeho bratra, o deseti tisících Nymeriiných lodí. Byly to krásné písně, ale strašně smutné. Některé z žen se daly do pláče a Sansa cítila, že i ona má slzy na krajíčku.
"Jen tak dál, drahá." Královna se k ní naklonila blíž. "Jen se hezky procvičuj v pláči, budeš to potřebovat pro krále Stannise."
Sansa se nervózně zavrtěla. "Tvoje Výsosti?"
"Och, ušetři mne těch svých prázdných zdvořilostí. Zdá se, že tam venku dospěla situace do zoufalého stavu, když je třeba trpaslíka, aby vedl výpad, takže si klidně můžeš sundat masku. Vím všechno o těch tvých malých zradách v božím háji,"
"V božím háji?" Nedívej se na sera Dontose, nedívej, nedívej, říkala si Sansa v duchu. Ona to neví, nikdo to neví. Dontos mně to slíbil, můj Florian by mě nikdy nezradil. "Já jsem se žádných zrad nedopustila. Do božího háje chodívám proto, abych se tam modlila."
"Za Stannise. Nebo za svého bratra, což je totéž. Proč jinak bys vyhledávala bohy svého otce? Modlíš se za naši porážku. Jak jinak to chceš nazvat než zradou?"
"Modlím se za Joffreyho," namítla Sansa nervózně.
"Protože se k tobě chová tak hezky?" Královna si vzala od procházející služebné džbán sladkého švestkového vína a naplnila Sanse pohár. "Pij," nařídila jí chladně. "Možná ti to dodá odvahu mluvit jednou pravdu."

Sansa si zvedla pohár ke rtům a napila se. Víno bylo lepkavě sladké a velmi silné.
"To nestačí." řekla Cersei. "Vypij ten pohár do dna, Sanso. Tvoje královna ti to poroučí."
Téměř se přitom zadusila, ale přesto pohár vyprázdnila, polykajíc husté sladké víno, dokud se jí nezačala točit hlava.
"Ještě?" zeptala se Cersei,
"Už ne, prosím."
Královna se netvářila potěšené. "Když ses předtím ptala na sera Ilyna, lhala jsem ti. Chtěla bys vědět pravdu, Sanso? Chceš vědět, proč tady ve skutečnosti je?"
Neodvážila se odpovědět, ale na tom nezáleželo. Královna na její odpověď nečekala. Zvedla ruku a pokynula. Sansa si vůbec nevšimla, že ser Ilyn se vrátil do síně, ale najednou tam byl, rázoval ze stínů za stupínkem, tichý jako kočka. V ruce svíral obnažený Led. Když její otec někomu usekl hlavu, vždycky čepel očistil v božím háji, ale ser Ilyn nebyl tak útlocitný. Na valyrijská oceli zasychala krev, rudá se již měnila v hnědou. "Pověz Sanse, proč si tě nechávám v naší blízkosti."
Ser Ilyn otevřel ústa a vydal dusivé zachroptění. Na jeho obličeji podobaném od neštovic nebyl žádný výraz.
"Praví, že je tady kvůli nám," řekla královna. "Stannis se možná zmocní města a zabere si trůn pro sebe, ale já nedopustím, abychom mu do rukou padly živé."
"My?"
"Slyšela jsi mě. Takže by ses možná měla modlit znovu, Sanso, a tentokrát za jiný výsledek. Ujišťuji tě, že Starkové se z pádu rodu Lannisterů radovat nebudou." Natáhla ruku, dotkla se Sansiných vlasů a zlehka jí je odhrnula pryč z krku.

TYRION

Průzor v přilbici Tyrionovi značně omezoval výhled na to, co měl před sebou, ale když otočil hlavu, spatřil tři galéry, které přistály u turnajového pozemku, a čtvrtou, větší než ty ostatní, jež stála o kus dál na řece a vrhala ze svého katapultů soudky s hořící smůlou.
"Vytvořte klín," nařídil Tyrion svým mužům, kteří se hrnuli ven výpadovou brankou ve zdi. Zformovali se do tvaru hlavice oštěpu, s ním v jeho špičce. Ser Mandon Moore zaujal místo po jeho pravici. Od bílého emailu jeho zbroje se odrážely plameny a pod přilbicí se mu chladně leskly mrtvé oči. Jel na uhlově černém koni oděném v bílé zbroji, se zářivě bílým štítem Královské gardy připevněným k paži. Tyrion si překvapeně uvědomil, že po své levici má Podricka Paynea s mečem v ruce. "Na tohle jsi ještě příliš mladý," řekl mu bez přemýšlení. "Vrať se zpátky."
"Jsem tvůj panoš, můj pane."
Tyrion neměl čas dohadovat se s ním. "Tak tedy jeď se mnou. A drž se v mé blízkosti." Kopl koně do slabin.
Jeli těsně u sebe, koleno vedle kolena, podél tyčících se hradeb. Z žerdě sera Mandona rudě a zlatě plápolal Joffreyho praporec, na kterém spolu tančili jelen se lvem, kopýtka s tlapami. Přešli z chůze do klusu, zeširoka objeli základnu věže. Z městských hradeb nad nimi pršely šípy a byly metány kameny, které slepě narážely do hlíny a do vody, do oceli a do masa. Před sebou spatřili vysokou Královskou bránu a rozvlněný příliv vojáků zápolících s velkým beranidlem - kládou z černého dubu s železnou hlavicí. Kolem vojáků se shlukli lučištníci z lodí, kteří vypouštěli salvy šípů pokaždé, když se na hradbách strážnice nad nimi objevili obránci. "Do útoku!" nařídil Tyrion a zrychlil do cvalu.
Země byla nasáklá a kluzká blátem a krví. Jeho oř zakopl o mrtvolu, uklouzla mu kopyta a zahrabal v zemi a Tyrion se na okamžik obával, že se zřítí ze sedla a jeho kůň ho ušlape ještě předtím, než dorazí k nepříteli, ale jak jemu, tak koni se nakonec podařilo udržet rovnováhu a nespadnout. Muži u beranidla se otáčeli, spěšně se snažili připravit na útok. Tyrion zvedl sekeru a vykřikl: "Královo přístaviště!" K jeho volání se přidaly další hlasy, ale to už jejich klín vyletěl proti nepříteli, dlouhá hlavice z oceli a hedvábí, z dunících kopyt a ostrých čepelí, od nichž se jasně odrážely plameny. Ser Mandon v posledním možném okamžiku sklonil hrot svého kopí a prohnal Joffreyho praporec hrudníkem muže v kabátci zpevněném ocelovými cvočky; a na chvíli, než se žerď přelomila, ho nabodnutého zvedl ze země. Před Tyrionem se objevil rytíř, na jehož kabátci byla liška vystrkující hlavu z květinového věnce. Florent bylo jeho první myšlenkou, ale vzápětí si uvědomil, že ten muž je bez přilbice. Mávl po něm vší váhou své sekery a vší silou paže a odsekl mu polovinu hlavy. Náraz byl tak prudký, že mu znecitlivěl rameno. Šagga by se mi vysmál, pomyslel si, ale to už jel dál.
Proti jeho štítu zaduněl oštěp. Pod cválal vedle něho, sekal dolů po každém nepříteli, kterého míjeli. Nezřetelně slyšel povzbudivé výkřiky od mužů na hradbách. Beranidlo spadlo do bláta, okamžité zapomenuté, když jej ti, co jej ještě před chvíli drželi, pustili, aby utekli nebo se postavili nepříteli. Tyrion přejel jednoho z jejich lučištníků, rozsekl od ramene až k podpažní jamce kopiníka a odrazil útok muže v přilbici s mečounem na vrcholu. U beranidla jeho rudý oř zaváhal, ale černý hřebec vedle něj překážku hravě přeskočil a ser Mandon Moore proletěl kolem něho jako smrt ve sněhově bílém hedvábí. Jeho meč utínal končetiny, promačkával přilbice, rozsekával štíty vpůli třebaže s nedotčenými štíty se podařilo přejít řeku jen hrstce nepřátel.
Tyrion pobízel svého oře přes beranidlo. Nepřátelé prchali. Podíval se na levou stranu a zase zpátky, ale Podricka Paynea nikde neviděl. O ocel jeho přilbice zazvonil šíp, jen o palec minul štěrbinu jeho průzoru. Šok jej málem vyhodil ze sedla. Když tady budu sedět jako pařez, tak si rovnou mohu na hrudní plát namalovat terč.
Opět popohnal svého koně, cválaje sem a tam přes těla ležící na zemi. Když pohlédl dolů k řece, viděl, že Černovodý proud je zaplněn trupy hořících galér. Na hladině stále hořely skvrny divokého ohně, vysílaly k obloze zuřivé chocholy svíjejících se zelených plamenů na dvacet stop vysoké. Muže u beranidla se jim podařilo rozprášit, ale viděl, že všude podél řeky zuří boj. Pravděpodobně to byli muži sera Balona Swanna nebo Lancelovi, snažící se zahnat zpátky do vody

nepřátele, kteří se rojili na břeh z jejich hořících lodí. "Pojedeme k Blátivé bráně," nařídil,
"Blátivá brána!" vykřikl ser Mandon a všichni se dali do pohybu. "Královo přístaviště!" volali jeho muži drsnými hlasy, a taky: "Polomuž! Polomuž!" Divil se, kdo je tomu naučil. Přes ocel své přilbice a vycpávku pod ní slyšel vystrašené výkřiky, hladové praskání plamenů, houkání válečných rohů a mosazné vřeštění trumpet. Všude byl oheň. Bohové, buďte dobří, není divu, že Ohař byl tak vyděšený. Má z ohně strach...
Přes hladinu Černovodého proudu k nim dolehla ohlušující rána, když uprostřed paluby jedné z galér přistál balvan velikosti koně. Naší nebo jejich? Přes závoje valícího se kouře to nepoznal. Původní formace klínu se dávno rozbila; každý muž teď bojoval sám za sebe. Měl bych se otočit zpátky, pomyslel si, ale přesto jel dál, svíraje v ruce svoji těžkou sekeru. Hrstka mužů ho stále následovala, ostatní byli mrtví nebo utekli. Musel zápolit se svým hřebcem, aby udržel jeho hlavu otočenou k východu. Velkému oři se oheň nelíbil o nic víc než Sandoru Cleganovi, ale koně bylo snazší přimět k poslušnosti.
Ven z řeky se brodili muži. Byli spálení a krváceli, vykašlávali vodu, vrávorali, téměř umírali vestoje. Zavedl svůj oddíl mezi ně a jal se dopřávat rychlou, čistou smrt těm, kteří byli dost silní na to, aby mohli stát. Válka se scvrkla na velikost průzoru jeho hledí. Rytíři dvakrát tak velcí jako on před ním utíkali, nebo tam jen tak stáli a umírali. Připadali mu jako trpaslíci plní strachu. "Lannister!" vykřikl a sekl. Ruku měl rudou až po loket, leskla se ve světle ohňů na řece. Když se jeho kůň opět vzepjal na zadních, zvedl sekeru ke hvězdám a v tu chvíli je slyšel vykřiknout: "Polomuž! Polomuž!" Měl pocit, jako by byl opilý.
Bitevní horečka. Nikdy ho nenapadlo, že ji pozná na vlastní kůži, třebaže Jaime mu o ní často vyprávěl, O tom, jak se zpomalí, ba dokonce zastaví čas, o tom, jak se vymaže minulost a budoucnost a vše se scvrkne do jediného přítomného okamžiku, o tom, jak prchají strach a myšlenky, a dokonce i tělo. "V takovém případě necítíš svá zranění, ani bolest v zádech od tíhy zbroje, ani pot, který ti stéká do očí. Přestaneš cítit, přestaneš myslet, přestaneš být sebou, zůstane jenom boj, nepřítel, tento muž a tamten a pak další a další a další a ty víš, že se tě bojí a jsou unavení, ale ty nejsi, ty žiješ a smrt je všude kolem tebe. Jejich meče se pohybují tak pomalu, že můžeš tančit mezi nimi a smát se jim." Bitevní horečka, jsem polomuž a jsem zpitý krveproléváním. Ať si mě zabijí, jestli to dokážou!
Snažili se o to. Zaútočil na něho další kopiník. Tyrion kolem něj jezdil dokola a sekal; nejdříve usekl hlavici jeho oštěpu, pak jeho ruku, pak paži. Jakýsi lučištník bez luku po něm zaútočil šípem, který držel v ruce, jako by to byl nůž. Jeho oř muže kopl do stehna a útočník se natáhl na zem. Tyrion se zachechtal. Když jel kolem praporce zabodnutého v zemi, jednoho z těch Stannisových ohnivých srdcí, přesekl jeho žerď sekerou vpůli. Zničehonic se před ním objevil rytíř, který začal sekat do jeho štítu velkým obouručním mečem, zas a znovu, dokud mu kdosi nevrazil dýku do podpaždí. Možná některý z Tyrionových mužů. Neviděl nikoho.
"Vzdávám se, sere," zvolal jiný rytíř. "Tady je moje zástava, tady, tady." Muž ležel v louži černé vody a natahoval k němu rukavici z překládaného kovu jako symbol své porážky. Tyrion se musel sklonit dolů, aby si ji od něho vzal. Když to udělal, kdesi nad hlavou mu vybuchl hrnec divokého ohně a objevil se zášleh zeleného plamene. V náhlé záři uviděl, že ta louže není černá, ale rudá, a v rukavici stále byla mužova ruka. Hodil mu ji nazpět. "Vzdávám se," vzlykal muž beznadějně, tak beznadějně. Tyrion se odvrátil.
Jakýsi zbrojnoš popadl uzdu jeho koně a vrazil Tyrionovi před obličej svoji dýku. Odrazil její čepel stranou a pohřbil do mužova zátylku sekeru. Když se ji snažil vykroutit, na okraji jeho zorného pole omezeného průzorem se objevila bílá skvrna. Tyrion se otočil, myslel si, že vedle sebe opět spatří sera Mandona Moora, ale byl to jiný bílý rytíř. Ser Balon Swann na sobě měl stejnou bílou zbroj, ale na čabrace jeho koně se skvěly černá a bílá labuť jeho rodu, semknuté v zápase. Je spíš strakatým rytířem než bílým, pomyslel si Tyrion hloupě. Každý kousek sera Balona byl potřísněn krví a zmazán mourem. Zvedl svůj palcát a ukázal jím k řece. K jeho přilbici lnuly kousky mozku a kosti. "Můj pane, podívej se."
Tyrion otočil koně dokola, aby se podíval na řeku. Vespod byl proud stále temný a silný, ale hladina se stala vírem krve a plamene. Obloha byla rudá, oranžová a křiklavě zelená. "Co je?" zeptal se. Pak to uviděl,
Z rozbité galéry, která narazila do mola, se škrábali v oceli odění muži. Jejich tolik! Odkud se berou? Přimhouřil oči proti jasu a kouři a sledoval je pohledem zpět k vodě. Těsně u sebe tam bylo natlačeno dvacet galér, možná víc, mnohem víc, než jich v tu chvíli mohl spočítat. Jejich vesla byla překřížená, jejich trupy spoutané dohromady lodními háky. Trupy měly vzájemně proražené klouny a byly zamotané v pavučinách spadaného lanoví. Jeden velký trup se tam vznášel mezi dvěma menšími loděmi. Byly to vraky, jenomže natěsnané tak blízko u sebe, že bylo možné přeskakovat z jedné paluby na druhou a tímto způsobem přejít Černovodý proud.
Stovky Stannisových nejodvážnějších mužů se o to právě pokoušely. Tyrion viděl jednoho bláznivého rytíře, který se snažil přejet na druhou stranu, a nutil svého vystrašeného koně přeskakovat zábradlí a vesla a jet přes naklánějící se paluby kluzké krví a praskající v zeleném ohni. Zatraceně, my jsme jim tu vybudovali most, pomyslel si zděšeně. Kus toho mostu se potápěl, ostatní části byly v ohni a celá konstrukce praskala, skřípala a posouvala se, jako by se měla v každém okamžiku rozletět na kusy, ale zdálo se, že ani to je nedokáže zastavit. "To jsou ale stateční muži," řekl seru Balonoví pln obdivu. "Pojďme je zabít."
Pustil se přes skomírající ohně, saze a popel nábřeží, a pak po dlouhém kamenném molu. Těsně za ním jeli jeho vlastní muži, následovaní bojovníky sera Balona. Dostihl ho ser Mandon Moore, jehož štít se rozpadal. Vzduch byl plný kouře a žhavých uhlíků a nepřátelé se pod jejich útokem vrhali zpátky do vody a sráželi přitom s sebou další muže, kteří se snažili vyškrábat nahoru. U konce mola byla napolo potopená nepřátelská galéra s nápisem Drakozhouba namalovaným na přídi a se dnem proraženým jedním z napůl potopených vraků, které Tyrion nechal rozmístit mezi mola. Jakýsi kopiník se znakem rudého kraba rodu Celtigarů mrštil svou zbraní po hrudi koně Balona Swanna. Rytíř, který nestačil včas sesednout, se zhroutil ze sedla. Uháněje kolem, Tyrion sekl po mužově hlavě, pak už bylo příliš pozdě, než aby svého koně stačil zastavit. Hřebec seskočil přes rozštípané zábradlí a se šplouchutím a hlasitým

zařičením přistál po kotníky hluboko ve vodě. Nejdřív vylétla do vzduchu Tyrionova sekera, pak Tyrion sám, jen aby vzápětí s mokrým plácnutím přistál na palubě nejbližšího vraku.
Následovalo šílenství. Jeho kůň si při skoku zlomil nohu a strašlivě naříkal. Nějak se mu podařilo vytáhnout dýku a podříznout nebohému zvířeti krk. V rudé fontáně se z něj vyřinula krev, která mu zalila paže a hrudník. Nalezl pod sebou chodidla a odpotácel se k zábradlí, pak už zase bojoval a potácel se přes paluby zalité vodou. Muži šli po něm. Některé zabil, jiné zranil a další utekli, ale bylo jich tam stále víc. Ztratil svůj nůž. Jeho pohled padl na zlomený oštěp. Popadl jej, bodal jím a řval přitom kletby. Muži před ním utíkali a on běžel za nimi, přes zábradlí na jednu loď a pak na další. Jeho dva bílé stíny byly stále s ním; Balon Swann a Mandon Moore, krásní ve své bledé zbroji. Obklopeni kruhem Velaryonových kopiníků, bojovali proti nim a kryjíce si vzájemně záda činili bitvu stejně nádhernou jako tanec.
Jeho vlastní způsob zabíjení už tak půvabný nebyl. Jednoho muže bodl do ledviny, zatímco dotyčný k němu byl otočen zády, a jiného popadl za nohu a shodil ho do řeky. Šípy mu syčely kolem hlavy a odrážely se od jeho zbroje. Jeden se zabodl do masa mezi jeho ramenním a hrudním plátem, ale Tyrion nic necítil. Z oblohy slétl nahý muž, který přistál na palubě, a jeho tělo se rozprsklo jako meloun hozený dolů z věže. Jeho krev zastříkala i průzor Tyrionovy přilbice. Padající kameny prolétaly přes prkna paluby a měnily muže na kaši, až se nakonec celý most otřásl, zkroutil se mu pod nohama a naklonil se na stranu.
Najednou mu do přilbice tekla voda. Strhl si ji z hlavy a plaval podél okraje paluby, dokud mu voda nesahala jen po krk. Vzduch zaplnilo sténání podobné smrtelným výkřikům obrovitého zvířete. Loď, měl ještě čas uvědomit si, ta loď se odpoutává. Ztroskotalé galéry se odtrhávaly od sebe a celý most se bortil. Sotva si to stačil uvědomit, už uslyšel náhlé prask, hlasité jako hrom, paluba se pod ním otřásla a Tyrion sklouzl zpátky do vody.
Paluba byla příliš nakloněná, než aby po ní mohl vyšplhat zpátky, a tak uchopil utržené lano a palec po palci se s jeho pomocí vytahoval z vody. Koutkem oka viděl, jak je loď unášena proudem, jak se pomalu otáčí a muži skáčou přes její bok do vody. Někteří na sobě měli Stannisovo hořící srdce, jiní Joffreyho jelena a lva, jiní další znaky, ale v tom okamžiku jako by na tom vůbec nezáleželo. Všude na hladině řeky hořely ohně. Na jedné straně od něho zuřila bitva. Viděl směsici jasných praporců mávajících nad mořem zápolících mužů, formující se a vzápětí tříštící štítové zdi, rytíře na koních, kteří se snažili prosekat si cestu mezi ostatními, prach, bláto, krev a kouř. Na druhé straně se vysoko na skále tyčila Rudá bašta, která dštila oheň. Jenomže byla na špatné straně. Tyrion si na okamžik pomyslel, že se zbláznil, že Stannis a hrad si vyměnili místa. Jak mohl Stannis přejít na severní břeh? Opožděně si uvědomil, že paluba se otáčí, že se s ní otočil i on, a proto vidí hrad a bitvu na opačných stranách. Bitvu, jakou bitvu, pokud Stannis nepřešel, kdo to tam bojuje? Byl příliš unavený, než aby tomu dokázal dát smysl. Příšerně ho bolelo rameno, a když zvedl ruku, aby si je promnul, uviděl zabodnutý šíp a vzpomněl si, co se stalo. Musím se dostat z téhle lodi. Ústí Černovodého proudu bylo jednolitou stěnou z ohně, a pokud vrak neopustí, proud ho zanese rovnou k ní.
Někdo skrze lomoz bitvy slabě zavolal jeho jméno. Tyrion se pokoušel odpovědět. "Tady! Tady, jsem tady, pomozte mi!"
Jeho vlastní hlas mu zněl v uších tak slabě, že sám sebe sotva slyšel. Vyškrábal se po nakloněné palubě vzhůru a chňapl po zábradlí. Vrak narazil do další galéry tak prudce, že ho to málem srazilo zpátky do vody. Kam se poděla všechna jeho síla? Jediné, co dokázal, bylo držet se zábradlí. "MŮJ PANE! CHYŤ MĚ Z A RUKU! MŮJ LORDE TYRIONE!"
Na palubě vedlejší lodi za rozšiřující se průrvou černé vody stál ser Mandon Moore a natahoval k němu ruku. Od běli jeho zbroje se odrážely žluté a zelené ohně, jeho rukavice z překládané oceli byla lepkavá krví. ale Tyrion po ní přesto sáhl a přál si přitom, aby mel delší ruce. Jejich prsty se nad vodou už už dotkly, když tu ho něco zarazilo ... ser Mandon k němu natahoval svoji levou ruku, proč...
Že by proto couvl dozadu, nebo nakonec přece jen spatřil ten meč? Nevěděl to. Hrot čepele ho sekl těsně pod oči. Ucítil její chladný tvrdý dotek a následný výbuch bolesti. Hlava se mu otočila dokola, jako by mu někdo vyťal prudký políček. Šok z chladné vody jako by byl druhým políčkem, ještě prudším než ten první. Tápal kolem sebe po něčem, čeho by se chytil, vědom si toho, že pokud jednou klesne pod vodu, už nebude schopen vynořit se zpět. Nějak se mu podařilo nahmatat rozštípány konec vesla. Sevřel ho tak prudce jako zoufalý milenec svoji lásku a stopu po stopě po něm šplhal k lodi. Oči měl plné vody, zalykal se krví a srdce mu zběsile bušilo. Bohové, dejte mi sílu dostat se na palubu... V tu chvíli pro něho neexistovalo nic než veslo, voda, paluba.
Nakonec se překulil na palubu a zůstal tam ležet, bez dechu a vyčerpaný, natažený na zádech. Nad hlavou se mu rozprskávaly koule zeleného a oranžového plamene, malovaly pruhy mezi hvězdami. Měl jen chviličku na to, aby si pomyslel, jak je to krásné, než mu výhled zaclonil ser Mandon. Rytíř byl stínem v bílé oceli a jeho oči v přilbici se temně leskly. Tyrion už neměl víc síly než hadrová panenka. Ser Mandon přiložil hrot svého meče k jamce na jeho krku a sevřel oběma rukama jilec.
A najednou se zvrátil na levou stranu a narazil do zábradlí. Dřevo se rozštíplo a ser Mandon Moore s výkřikem a hlasitým šplouchnutím zmizel, O okamžik později se trupy opět srazily dohromady, tak prudce, že paluba jako by poskočila. Pak někdo klečel nad ním. "Jaime?" zachroptěl, a téměř se přitom zalkl krví, která mu plnila ústa. Kdo jiný ho mohl přijít zachránit než jeho bratr?
"Lež klidně, můj pane, jsi ošklivě zraněný." Chlapecký hlas, to nedává smysl, pomyslel si Tyrion. Zněl téměř jako Podův.

SANSA

Jakmile ser Lancel oznámil královně, že bitva je prohraná, otočila svůj prázdný pohár v dlaních a řekla: "Jdi to vyřídit mému bratrovi, sere." Její hlas byl nepřítomný, jako by ji ta zpráva vůbec nezajímala.
"Tvůj bratr je se vší pravděpodobností mrtev." Bojová suknice sera Lancela byla zbrocená krví, která prosakovala z rány pod jeho paží. Když se dostavil do síně, někteří z hostí se při pohledu na něj dali do křiku. "Zřejmě byl na mostě z lodí právě ve chvíli, kdy se roztrhl. Ser Mandon je pravděpodobně také mrtvý a nemůžeme najít Ohaře. Bohové, buďte prokláti, Cersei, proč jsi jim poručila odvést Joffreyho zpátky na hrad? Zlaté pláště odhazují meče a po stovkách prchají. Když ti muži viděli, jak král odchází, ztratili odvahu. Celý Černovodý proud je pokrytý vraky, ohněm a mrtvolami, ale mohli jsme se ubránit, kdyby -"
Osney Černokotlý se protlačil kolem něho. "Boj nyní zuří na obou stranách řeky, Tvoje Výsosti, Vypadá to, jako by někteří Stannisovi lordi bojovali proti sobě, nikdo si tím není jistý, všechno je to tam samý zmatek a vřava. Ohař zmizel, nikdo neví, kam se poděl, a ser Balon se stáhl zpátky za hradby. Nábřeží je jejich. Znovu se pokoušejí vyrazit beranidlem Královskou bránu. Ser Lancel má pravdu, tvoji muži utíkají z hradeb a zabíjejí svoje vlastní velitele. U Železné brány a u Brány bohů se srocují lidé, kteří se snaží dostat ven, a Bleší zadek je ve varu."
Bohové, buďte dobří, pomyslela si Sansa. Už je to tady. Joffrey přijde o hlavu a já taky. Pohlédla tam, kde předtím stál ser Ilyn, ale po vykonavateli královy spravedlnosti nikde nebylo ani stopy. Já ho ale cítím. Je nablízku. Neuniknu mu a moji hlavu už nic nezachrání.
Královna, podivně vyrovnaná, se otočila k jeho bratrovi Osfrydovi, "Zvedněte padací most a zabarikádujte všechny dveře. Nikdo nevstoupí do Maegorovy pevností ani z ní neodejde bez mého svolení."
"Co s ženami, které se odešly pomodlit?"
"Samy se rozhodly opustit bezpečí a ochrannou ruku, které jsem jim nabízela. Ať se tam modlí, možná je bohové ochrání. Kde je můj syn?"
"V hradní strážníci. Chtěl velet mužům s kušemi. Venku křičí dav, polovina z nich jsou muži od zlatých plášťů, kteří sem přiběhli od Blátivé brány."
"Okamžitě ho přiveď sem do Maegorovy pevnosti."
"NE!" Lancel měl takový vztek, že zapomněl, s kým mluví. Když vykřikl, otočily se k němu hlavy všech přítomných. "Bude se tu jen opakovat to, co se dělo u Blátivé brány. Nech ho, ať zůstane tam, kde je, je to král!"
"Je to můj syn." Cersei Lannister vstala. "Ty tvrdíš, že jsi taky Lannister, synovce, tak to dokaž. Osfryde, co tam stojíš? Řekla jsem okamžité."
Osfryd Černokotlý pospíchal ze síně a jeho bratr s ním. Mnozí z hostů se také hrnuli ven. Některé z žen plakaly, jiné se modlily. Další hosté jednoduše zůstali sedět u stolů a volali, že chtějí víno. "Cersei," prosil ser Lancel, "jestli hrad ztratíme, Joffrey přijde o život tak či tak, a ty to dobře víš. Dovol mu zůstat tam, kde je, a já ho budu ochraňovat, přísahám -"
"Jdi mi z cesty." Cersei ho uhodila plochou dlaně do jeho rány. Ser Lancel vykřikl bolestí a téměř omdlel. Královna pospíchala z místnosti. Na Sansu se přitom sotva podívala. Ona na mě zapomněla. Ser Ilyn mě zabije a jí to bude úplně jedno.
"Och, bohové," zakvílela jedna stará žena. "Jsme ztraceni, bitva je prohraná, královna utíká." Několik dětí se dalo do pláče. Mají strach. Sansa zjistila, že u stolu na stupínku zůstala sama. Má zůstat, nebo běžet za královnou a prosit ji o život?
Nevěděla, proč vstala, ale udělala to. "Nebojte se," řekla jim nahlas. "Královna nechala zvednout padací most. Jsme na tom nejbezpečnějším místě z celého města. Jsou tu silné zdi, příkop, kopí..."
"Co se stalo?" vyptávala se žena, kterou znala od vidění, manželka nějakého méně významného lorda. "Co jí řekl Osney? Je král zraněn, padlo město?"
"Pověz nám to," vykřikla jiná. Jedna žena se ptala na svého otce, jiná na syna.
Sansa zvedla ruku, aby si vyžádala ticho. "Joffrey se vrátil zpátky do hradu. Není zraněn. Stále bojují, to je všechno, co vím, a bojují statečně. Královna se sem brzy vrátí." To poslední byla lež, ale musela je nějak uklidnit. Všimla si blázna, který stál pod galerií. "Měsíční chlapče, rozesměj nás."
Měsíční chlapec udělal přemet ve vzduchu a přistál na stole. Popadl čtyři vinné poháry a začal jimi žonglovat. Každou chvíli mu některý z nich spadl a uhodil ho do hlavy. Síni se rozlehl nervózní smích. Sansa šla k seru Lancelovi a poklekla vedle něho. Jeho rána, tam, kde ho do ní udeřila královna, znovu krvácela. "Šílenství." lapal po dechu. "Bohové, Skřet měl pravdu, měl pravdu..."
"Pomozte mu," poručila Sansa dvěma ze služebných. Jedna se na ni jen podívala a utekla, se džbánem í vším, co měla v ruce. Ostatní služebnictvo také prchalo ze síně, ale nemohla tomu zabránit. Společně s jedním sluhou zvedli zraněného rytíře na nohy. "Odveďte ho k mistru Frenkenovi," Lancel byl jedním z nich, a přesto se nemohla přimět, aby si přála jeho smrt. Jsem měkká, slabá a hloupá, přesně jak říká Joffrey. Měla bych ho zabít, ne mu ještě pomáhat.
Pochodně začaly skomírat a jedna nebo dvě zaprskaly a zhasly. Nikdo se nenamáhal, aby je vyměnil, a Cersei se nevracela. Zatímco oči všech přítomných spočívaly na druhém šaškovi, na stupínek vyšel ser Dontos. "Vrať se do své komnaty, drahá Jonquil," zašeptal, "Zamkni se tam, budeš tam bezpečnější. Já pro tebe přijdu, až bude po bitvě."
Někdo pro mé přijde, pomyslela si Sansa., ale budeš to ty, nebo ser Ilyn? Na bláznivý okamžik si pomyslela, že Dontose požádá, aby ji ochraňoval. Býval přece taky rytířem, uměl to s mečem a navíc přísahal, že bude bránit slabé. Ne. Nemá odvahu ani není dost zkušený. Jenom bych tím ohrozila i jeho život. Třebaže by se nejraději rozběhla, s tím největším sebezapřením se jí podařilo odejít z královniny tančírny pomalým krokem. Když přišla ke schodišti, dala se do běhu, nahoru a dokola, dokud nebyla celá udýchaná a zmámená. Na schodišti se srazila s jedním ze strážných. Z rudého pláště, který nesl sbalený v podpaždí, se se zařinčením vysypal vinný pohár vykládaný drahokamy a pár stříbrných svícnů. Muž pospíchal za nimi a nevěnoval Sanse pozornost, protože zřejmě usoudil, že se mu jeho kořist nepokusí

ukrást.
Její komnata byla černá jako hrobová jáma. Sansa zavřela dveře na petlici a opatrně prošla tmou k oknu. Odhrnula závěsy a zatajila dech.
Jižní obloha byla vírem záře proměnlivých barev a odrazů velkých ohňů, které hořely dole na zemi. Břicha mračen byla zespodu osvětlena zlověstnými zelenými přílivy a přes nebesa se šířily záblesky oranžového ohně. Oranž a žluť obyčejných plamenů válčily se smaragdovou a nefritovou divokého ohně; každá barva vždycky vzplanula a vzápětí pohasla, rodíc armády stínů, které za okamžik také zmizely. Zelenkavé šero se v intervalech kratších než polovina úderu srdce střídalo s oranžovým šerem. Vzduch samotný hořel, čpěl stejně, jako někdy páchne polévka v kotlíku, když je ponechána na ohni příliš dlouho a všechna vyvře. Navíc v něm jako roje světlušek poletovaly žhavé jiskry.
Sansa ustoupila od okna a zamířila do bezpečí své postele. Půjdu spát, pomyslela si, a až se probudím, bude nový den a obloha bude zas modrá. Bude po boji a někdo mně přijde říct, zda budu žít, nebo zemřu. "Lady," fňukala tiše a přemýšlela o tom, zda se po smrti znovu setká se svým vlkem.
Pak se za ní něco pohnulo, ze tmy po ní sáhla ruka a popadla ji za zápěstí.
Sansa otevřela ústa, aby vykřikla, ale druhá ruka jí je ucpala, zadusila její výkřik. Jeho prsty byly drsné, mozolnaté a lepkavé krví. "Ptáčku. Věděl jsem, že přijdeš." Jeho hlas byl opileckým zaskřípěním.
Venku vyšlehl ke hvězdám vířivý chochol nefritového světla, který zaplnil místnost zelenkavou září. Na okamžik ho viděla, celého černého a zeleného. Krev na jeho obličeji byla temna jako dehet a oči mu v náhlé záři žhnuly jako psí. Světlo pohaslo a zůstala jenom černá postava v poskvrněném bílém plášti.
"Jestli vykřikneš, zabiju tě. Věř mi." Sundal jí ruku z úst. Jeho dech byl přerývaný. Na stolku vedle její postele měl džbán vína. Zhluboka se z něj napil. "Nechceš se zeptat, kdo vyhrává bitvu, ptáčku?"
"Kdo?" řekla, příliš vystrašená, než aby mu odporovala.
Ohař se dal do smíchu. "Já vím jenom, kdo prohrává. Kdo přišel o všechno. Já."
Je opilejší, než jsem ho viděla kdy předtím. Spal v mojí posteli. Co tady chce? "O co jsi přišel?"
"O všechno." Spálená polovina jeho obličeje byla maskou ze zaschlé krve. "Proklatý trpaslík. Měl jsem ho zabít. Už před lety."
"Říkají, že je mrtvý."
"Mrtvý? Ne! Tomu nevěř. Já ho nechci mít mrtvého." Odhodil prázdný džbán stranou. "Já chci, aby uhořel. Jestli jsou bohové dobří, nechají ho shořet, ale já tam nebudu, abych to viděl. Musím jít."
"Jít?" Pokoušela se vykroutit z jeho sevření, ale jeho prsty byly jako z ocele.
"Ptáček opakuje všechno, co slyší. Ano, jít."
"Kam půjdeš?"
"Pryč odsud. Pryč od ohňů. Myslím, že vyjdu z města Železnou bránou. Půjdu někam na sever, kamkoli,"
"Ven se nedostaneš," namítla Sansa. "Královna dala zavřít Maegorovu pevnost a městské brány jsou taky zamčené."
"Pro mě ne. Mám bílý plášť. A mám tohle." Poklepal na hrušku svého meče. "Člověk, který se mě pokusí zastavit, je předem mrtvý. Pokud není v ohni." Hořce se zasmál.
"Proč jsi sem přišel?"
"Slíbila jsi mi písničku, ptáčku. Copak jsi zapomněla?"
Nevěděla, o co mu jde. Přece mu nemohla zpívat, ne teď, když se obloha svíjela v ohni a venku po stovkách a tisících umírali muži. "Nemohu," řekla. "Nech mě být, děsíš mě."
"Všechno tě děsí. Podívej se na mě. Podivej se."
Krev maskovala ty nejhorší z jeho jizev, ale oči měl bílé, vytřeštěné a děsivé. Spálený koutek jeho úst sebou cukal, zas a znovu. Sansa ho cítila; pach potu, kyselého vína a starých zvratků a nad tím vším pach krve, krve, krve.
"Mohl bych tě ochraňovat," zaskřípal. "Všichni se mě bojí. Nikdo by ti neublížil, jinak bych je zabil." Přitáhl ji k sobě a Sansa si na okamžik myslela, že ji chce políbit. Byl příliš silný, než aby mu mohla vzdorovat. Zavřela oči, chtěla to mít za sebou, ale nic se nestalo, "stále se nemůžeš přinutit podívat se na mě, co?" slyšela ho říkat. Prudce jí zakroutil rukou, otočil jí dokola a mrštil jí na postel. "Teď chci slyšet tu píseň. Říkala jsi, že bude o Florianovi a Jonquil." Najednou tasil dýku a přiložil ji k jejímu hrdlu. "Zpívej, ptáčku. Zpívej o svůj maličký život."
Měla hrdlo vyschlé a sevřené strachy a všechny písně, které znala, jako by se jí vytratily z hlavy. Prosím, nezabíjej mě, chtěla vykřiknout, nedělej to, prosím. Cítila, jak otáčí hrotem dýky, jak ji tlačí do krku, a málem znovu zavřela oči, ale pak si vzpomněla. Nebylo to o Florianovi a Jonquil, ale přesto to byla píseň. Její vlastní hlas jí zněl v uších slabě, tence a rozechvěle.

Laskavá matko, nádobo milosrdenství,
před válkou ochraňuj naše syny,
zachovej jejich meče a zachovej jejich šípy,
dopřej jim poznat lepší dny.
Laskavá matko, sílo ženy,
proveď tímto trápením naše dcery,
uklidni hněv a zkroť zuřivost, a své laskavosti nauč nás všechny.

Další sloky zapomněla. Když její hlas odezněl, měla strach, že Ohař ji zabije, ale on po chvíli sundal dýku z jejího hrdla a neřekl ani slovo.
Nějaký instinkt ji přiměl zvednout ruku a položit mu prsty na tvář. Místnost byla příliš temná, než aby ho viděla, ale cítila lepkavost jeho krve a vlhkost, která krví nebyla. "Ptáčku," řekl znovu, hlasem syrovým a drsným jako skřípot oceli

o kámen. Pak vstal z její postele. Sansa slyšela trhání látky, následované tiším zvukem vzdalujících se kroků.
Když o chvíli později vstala z postele, byla v místnosti sama. Na podlaze našla jeho plášť, pevně zkroucený, bílou vlnu potřísněnou krví a ohořelou. Obloha již byla temnější a na pozadí hvězd tančilo jen pár bledě zelených duchů. Vanul mrazivý vítr, který bouchal okenicemi. Sanse bylo zima. Vytřepala otrhaný plášť a schoulila se pod ním na podlahu, celá rozechvělá.
Jak dlouho tam takto zůstala, to nemohla říci, ale po čase uslyšela kdesi ve městě vyzvánět zvon. Bylo to hluboké, bronzové duněni, zrychlující se s každým novým úderem. Sansa si říkala, co to asi znamená, když tu se k vyzvánění připojil druhý zvon a pak třetí a jejich hlasy se rozléhaly přes kopce a údolí, uličky a věže, do každého kouta Králova přístaviště. Shodila ze sebe plášť a rozběhla se k oknu.
Na východě byl vidět první slabý náznak svítání. To už začaly vyzvánět také zvony Rudé bašty, připojily se k sílící řece zvuku, která pramenila ze sedmi křišťálových věží Velkého Baelorova septa. Sansa si vzpomněla, že ty zvony vyzváněly i v den, kdy zemřel král Robert, jenomže tehdy to bylo pomalé zasmušilé zvonění, zvěstující smrt, kdežto dnes to bylo radostné hřmění. Slyšela lidi v ulicích, jak křičí, a taky něco, co mohlo být jenom jásotem.
Byl to ser Dontos, kdo jí přišel zvěstovat, co se děje. Provrávoral otevřenými dveřmi, vzal ji do svých ochablých paží. zatočil se s ní dokola po místnosti a začal cosi brebentit tak nesouvisle, že mu Sansa nerozuměla ani slovo. Byl stejně opilý jako předtím Ohař, jenomže Dontos byl opilý nejenom vínem, ale i štěstím. "Co je?" Sevřela sloupek postele. "Co se stalo? Pověz mi to!"
"Je po všem! Po všem. Po všem! Město je zachráněno. Lord Stannis je mrtvý, lord Stannis uprchl, nikdo neví, co je s ním, nikdo se o to nestará, jeho armáda je rozprášená, nebezpečí je zažehnáno. Říkají, že je rozehnali, že jsou všichni mrtví, že utekli. Och, ty jasné praporce! Praporce, Jonquil, praporce! Máš tu nějaké víno? Měli bychom se napít na dnešní den, och ano. Znamená to, že jsi zachráněná, copak to nechápeš?"
"Pověz mi, co se stalo!" Sansa jím zatřásla.
Ser Dontos se smál a poskakoval z jedné nohy na druhou, až téměř upadl. "Přišli z popela, zatímco řeka hořela. Stannis byl po krk ve vodě a oni ho napadli zezadu. Och, kéž bych tak znovu byl rytířem a byl při tom! Říkají, že jeho muži tvrdě bojovali. Někteří utekli, ohnuli koleno a přešli na druhou stranu, provolávali slávu lordu Renlymu! Co si asi Stannis musel myslet, když to slyšel? Já se to doslechl od Osneyho Černokotlého, který se to dozvěděl od sera Osmunda, ale vrátil se Balon a jeho muži říkají totéž a zlaté pláště taky. Jsme zachráněni, drahá! Přijeli po růžové cestě a pak postupovali podél břehu řeky, přes pole, která Stannis vypálil. Botami vířili popel, který zabarvil jejich zbroj došediva, ale jejich praporce určitě byly jasné, zlatá růže a zlatý lev a všechny ostatní, strom Marbrandů a Rowanů, Tarlyho lovec, Redwynovy hrozny a list lady Oakheart, celý západ, všechna moc Vysoké Zahrady a Casterlyovy skály. Lord Tywin sám velel jejich pravému křídlu na severním břehu řeky, Randyll Tarly středu a Mace Tyrell levému křídlu, ale boj vyhrál už předvoj. Rozřízli Stannisovo vojsko jako meč dýni a každý jejich muž vyl jako šedý démon v oceli. A víš, kdo vedl předvoj? Víš to? Víš to? Víš?
"Robb?" Bylo to příliš mnoho, než aby v to mohla doufat, ale...
"Byl to lord Renly! Lord Renly ve své zářivé zelené zbroji, s ohni odrážejícími se od jeho zlatého paroží. Lord Renly se svým dlouhým kopím v ruce. Říkají, že zabil sera Guyarda Morrigena v souboji muže proti muži a také tucet dalších významných rytířů. Byl to Renly, Renly, Renly! Och, ty jejich praporce, drahá Sanso! Och, kéž bych tak zas byl rytířem!"

DAENERYS

Právě snídala polévku z krevet a tomelů, když jí Irri přinesla qarthénský šat, vzdušný oděv z aksamitu v barvě slonoviny, pošitý říčními perlami. "Odnes to pryč," nařídila jí Dany. "Doky nejsou místem pro ženskou parádu."
Jestliže ji Mléční lidé považují za divošku, tak pro ně tu roli sehraje. Když se ubírala do stájí, měla na sobě vybledlé kalhoty z písečného hedvábí a sandály pletené ze stvolů trávy. Malá ňadra se jí volně pohupovala pod malovanou dothrackou vestou a z medailonového opasku kolem pasu jí visela zakřivená dýka. Jhiqui jí zapletla vlasy po dothrackém způsobu a upevnila jí na konec copu stříbrný zvoneček. "Nezískala jsem žádná vítězství," snažila se Dany vysvětlit své služebné, když uslyšela, jak zvoneček tiše zacinkal,
Jhiqui s ní nesouhlasila: "Spálila jsi maegi v jejich domě z prachu a poslala jsi jejich duše do pekla."
To bylo Drogonovo vítězství, ne moje, chtěla Dany namítnout, ale raději držela jazyk za zuby. S pár zvonečky ve vlasech si jí Dothrakové budou víc vážit. Nasedala na svou klisnu a zvoneček tiše zacinkal, a pak znovu při každém kroku stříbrné, ale ani ser Jorah, ani její pokrevní jezdci jako by nic neslyšeli. K hlídání svých lidí a draků po dobu své nepřítomnosti si vybrala Rakhara. Jhogo a Aggo s ní pojedou k řece.
Opustili mramorové paláce i křehké zahrady za nimi a projížděli chudobnější částí města, kde svoje slepé zdi bez oken obracely k ulici skromné cihlové domy. Bylo tam méně koní a velbloudů a téměř žádné palankýny, ale ulice se hemžily dětmi, žebráky a vyhublými psy v barvě písku. Pod klenutými dveřními oblouky tam stáli bledí lidé v zaprášených lněných suknicích a dívali se, jak jedou kolem. Oni vědí, kdo jsem, a nemají mě rádi. Dany to poznala podle způsobu, jakým ji pozorovali.
Ser Jorah by ji nejraději vecpal do palankýnu, kde by byla skrytá v bezpečí za hedvábnými závěsy, ale Dany jeho návrh odmítla. Už příliš dlouho se uchylovala na saténové polštáře za závěsy a nechala se svými voly tahat sem a tam. Alespoň na koni měla pocit, jako by opravdu měla někam dojet.
Na nábřeží nejela dobrovolně, ale z donucení. Opět prchala. Vypadalo to, jako by celý její život byl jediným útěkem.

Začala utíkat už v lůně své matky, a nikdy nepřestala. Jak často se společně s Viserysem museli odněkud vykrást uprostřed temné noci, o pouhý krůček před vrahy najatými Uchvatitelem? Jinou možnost však neměli; museli buď utéci, nebo zemřít. Nyní se Xaro dozvěděl, že Pyat Pree shromažďuje zbývající čaroděje, aby proti ní spojili síly zla. Dany se dala do smíchu, když jí to pověděl. "Neříkal jsi mi sám, že čarodějové nejsou ničím víc než jen vysloužilými vojáky, kteří se nadutě vychloubají zapomenutými hrdinskými činy a ztracenou statečností?"
Xaro se tvářil znepokojeně. "Tak tomu bylo tehdy. Ale teď? Už jsem si tím méně jistý. Říká se, že v domě Urrathona Nočního chodce hoří skleněné svíce, které tam nehořely již stovky let. V Gehanské zahradě roste duchotráva, v Čarodějnické uličce byly zpozorovány přízračně želvy, co nosí vzkazy mezi domy bez oken, a všechny krysy ve městě si uhryzávají ocasy. Žena Mathose Mallarawana, která jednou urazila jakéhosi čaroděje kvůli jeho moly prožrané róbě, zešílela a teď nenosí vůbec žádné šaty. Dokonce i v čerstvě vypraném hedvábí má pocit, jako by jí po kůži lezlo na tisíc kousavých potvor. A Slepý Dybassion Požírač očí opět vidí. nebo se tak alespoň dušují jeho služebníci. Člověk se tomu musí divit." Povzdechl si. "V Qarthu nyní panují podivné časy. A takové časy neprospívají obchodu. Zarmucuje mne, že to musím říct, ale možná by pro tebe bylo nejlepší, kdybys z Qarthu odešla, čím dříve, tím lépe." Xaro jí povzbudivě stiskl prsty. "Nemusíš ale jít sama. V Paláci prachu jsi viděla temné vize, avšak Xarovi se zdají veselejší sny. Vidím tě ležet na loži, šťastnou, s naším děťátkem u prsu. Pojď se se mnou plavit po Nefritovém moři a uvidíš, jak nám spolu bude dobře: ještě není pozdě. Dej mi syna, moje sladká, radostná písni!"
Dej mi draka, chtěl jsi říct. "Já se za tebe neprovdám, Xaro."
Jeho obličej při jejích slovech zchladl. "Pak tedy jdi."
"Jenomže kam?"
"Někam daleko odsud."
Nu, možná již bylo načase. Lidé jejího khalasaru uvítali možnost zotavit se po strastiplné cestě rudou pustinou, ale nyní již byli zdraví a odpočatí a začínali být nepokojní. Dothrakové nebyli zvyklí pobývat dlouho na jednom místě. Tito bojovní lidé nebyli stvoření pro život ve městě. Možná v Qarthu pobývala již příliš dlouho, zmámená jeho pohodlím a krásami. Měla pocit, že to je město, které vždycky slibuje víc, než člověku dá. A navíc, od té doby, co se Dům Neumírajících zřítil ve velkém zášlehu plamene a kouře, se jí zdálo, že zde není vítaná. Během jediné noci Qarthéňané poznali, že draci jsou nebezpeční. Už se mezi sebou nepředháněli, kdo jí dá lepší dar. Místo toho Turmalínové bratrstvo otevřeně žádalo její vypovězení a Prastarý cech kořenářů dokonce její smrt. Xaro dělal všechno, co mohl, aby se k nim se stejným přáním nepřipojilo i Třináct.
Jenomže kam mám jít? Ser Jorah navrhl, aby cestovali dál na východ, pryč od jejích nepřátel v Sedmi královstvích. Její pokrevní jezdci by se nejraději vrátili do svého velkého travnatého moře, i když to znamenalo, že by znovu museli přejít rudou pustinu. Dany sama si pohrávala s myšlenkou, že se usadí ve Vaes Tolorru, dokud její draci nevyrostou a nezesílí. ale její srdce bylo plné pochybností. Každý z těch nápadů jí připadal jaksi špatný... a dokonce i když se posléze rozhodla, kam půjde, stále jí nedávala pokoj otázka, jak se tam dostane.
Nyní věděla, že Xaro Xhoan Daxos jí už nepomůže. Navzdory všem jeho ujištěním o oddanosti hrál svoji vlastní hru, podobně jako Pyat Pree. V ten večer, kdy ji požádal, aby odešla, ho Dany poprosila o poslední laskavost. "Je to armáda, že ano?" zeptal se Xaro uštěpačně. "Kotel plný zlata? Nebo snad galéra?" Dany se začervenala. Nesnášela, když musela o něco prosit. "Ano, je to loď."
Xarovy oči se zaleskly stejně jasně jako šperky v jeho nose. "Já jsem především obchodníkem, khaleesi. Takže bychom spolu neměli hovořit o darech, ale spíš o výměnném obchodu. Za jednoho ze svých draků dostaneš deset nejlepších lodí z mé flotily. Stačí říct jediné slovo."
"Ne," řekla.
"Ne?" vzlykl Xaro. "To nebylo slovo, které jsem chtěl slyšet."
"Požádal bys matku, aby prodala jedno ze svých dětí?"
"Proč ne? Může si nechat udělat další. Matky svoje děti prodávají každý den."
"Ne Matky draků."
"Dokonce ani za dvacet lodí?"
"Ani za sto."
Kupecký princ zkřivil ústa. "Stovku jich nemám. Ale ty máš tři draky. Dej mi jednoho za všechnu moji laskavost. Stále ti zbudou dva a k nim dostaneš třicet lodí."
Třicet lodí bylo dost, aby se s nimi mohla vylodit malá armáda u břehů Západozemí. Jenomže já žádnou armádu nemám.
"Kolik lodí vlastníš, Xaro?"
"Osmdesát tři, pokud nepočítám svou výletní bárku."
"A tvoji druhové z Třinácti?"
"Dohromady jich máme možná tisíc."
"A Kořenáři a Turmalínové bratrstvo?"
"Jejich bezvýznamné loďstvo nemá žádnou cenu."
"Přesto," naléhala na něj, "pověz mi to."
"Kořenáři jich mají dvanáct až třináct set. Bratrstvo jich nemá víc než osm stovek."
"A Ašajané, Braavosané, lidé z Letních ostrovů, Ibbeňané a všichni ostatní, kteří se plaví po velkém slaném moři? Kolik ti mají lodí. všichni dohromady?"
"Mnoho a ještě víc," odpověděl podrážděně. "Co na tom záleží?"
"Snažím se stanovit cenu jednoho ze tří žijících draků na světě." Dany se na něj sladce usmála. "Mám dojem, že jedna třetina všech lodí světa by byla spravedlivou cenou."
Xarovi stékaly slzy z obou stran jeho šperky obloženého nosu. "Nevaroval jsem tě, abys nevstupovala do Paláce

prachu? Obávám se, že už je to tady. Šepoty čarodějů tě učinily stejně šílenou jako Mallarawanovu ženu. Třetina všech lodí na světe? Pche. Pche, říkám. Pche."
Od té doby ho Dany neviděla. Jeho senešal jí přinášel vzkazy, každý chladnější než ten předchozí. Musí okamžitě odejít z jeho domu. Xaro ji a její lidi zdarma krmil. Požaduje vrácení všech svých darů. Jeho jedinou útěchou by bylo pouze to, kdyby měla alespoň tolik rozumu, že by se za něho provdala.
Čarodějové šeptali o třech zradách... jednou pro krev, jednou pro zlato a jednou pro lásku. Prvním zrádcem nepochybně byla Mirri Maz Duur, která zavraždila khala Droga a jejich nenarozeného syna, aby pomstila svůj lid. Mohli by Pyat Pree a Xaro Xhoan Daxos být druhou a třetí? Nebyla o tom přesvědčena. To, co udělal Pyat, nebylo pro zlato, a Xaro ji ve skutečnosti nikdy nemiloval.
Projížděli oblastí plnou ponurých kamenných skladišť, kde ulice byly stále temnější. Aggo jel před ní. Jhogo za ní a ser Jorah Mormont po jejím boku. Její zvoneček tiše cinkal a Dany zjistila, že se v myšlenkách stále znovu vrací do Paláce prachu, tak jako se jazyk neustále vrací do prostoru, který zůstal po vypadlém zubu. Dítě tří, nazvali ji, dcero smrti, vražedkyně lží, nevěsto ohně. Tolik trojic. Tři ohně, tři hory, které musí přejít, tři koně, na kterých má jet, tři zrady. "Drak má tři hlavy," povzdechla si. "Víš, co to znamená, Jorahu?"
"Ano, Tvoje Výsosti. Ve znaku rodu Targaryenů je tříhlavý drak, rudý na černém poli."
"To vím. Jenomže tříhlaví draci přece neexistují."
"Tři hlavy znamenaly Aegona a jeho sestry."
"Visenyu a Rhaenys," vzpomněla si. "Jsem potomkyní Aegona a Rhaenys skrze jejich syna Aenyse a jejich vnuka Jaehaeryse."
"Neříkal ti snad Xaro, že modré rty mluví jen lži? Co záleží na tom, co ti čarodějové našeptali? Dobře víš, že jim šlo jedině o to, aby z tebe mohli vysát život."
"Možná," připustila neochotně. "Jenomže ty věci, co jsem viděla..."
"Mrtvý muž na přídi lodi, modrá růže, hostina mrtvol... Co mělo cokoli z toho znamenat, khaleesi! Hadrový drak, řekla jsi, Co je to hadrový drak, ptám se tě?"
"Drak z látky na tyči," vysvětlovala Dany. "Herci je používají ve svých hrách, aby jejich hrdinové měli proti komu bojovat."
Ser Jorah se zamračil,
Dany to stále nedávalo pokoj. "Sám je písní ledu a ohně, řekl můj bratr. Jsem si jistá, že to byl můj bratr. Ne Viserys, ale Rhaegar. Měl harfu se stříbrnými strunami."
Ser Jorah se zamračil ještě víc, dokud se jeho obočí nesetkalo nad kořenem nosu. "Princ Rhaegar hrával na takovou harfu," připustil. "Tys ho viděla?"
Přikývla. "Byla tam s ním žena na loži s děťátkem u prsu. Můj bratr říkal, že to dítě je princem, který byl zaslíben, a řekl jí, aby mu dala jméno Aegon."
"Princ Aegon byl Rhaegarovým dědicem od princezny Elii," řekl ser Jorah. "Ale pokud to byl princ, který byl přislíben, pak ten slib byl rozbit společně s jeho lebkou, když jím Lannisterové mrštili hlavou proti zdi."
"Vzpomínám si," řekla Dany smutně. "Zavraždili také Rhaegarovu dceru, malou princeznu Rhaenys, která se jmenovala stejně jako Aegonova sestra. Žádná Visenya tam nebyla, ale on řekl, že drak má tři hlavy. Co je to píseň ledu a ohně?"
"O takové písni jsem v životě neslyšel,"
"Šla jsem k čarodějům v naději, že se dozvím odpovědi na svoje otázky, ale místo toho mne zanechali se stovkou nových."
Ale to už zas byli v ulicích lidé. "Ustupte z cesty," volal Aggo, zatímco Jhogo podezřívavě nasával vzduch. "Cítím to, khaleesi," zvolal. "Otrávenou vodu." Dothrakové moři a všemu, co se na něm pohybovalo, nedůvěřovali. Voda, kterou nemohl pít kůň, byla vodou, se kterou nechtěli mít nic společného. Naučí se to, pomyslela si Dany. Já jsem čelila jejich moři trav s khalem Drogem. Nyní oni musejí čelit mému.
Qarth byl jedním z největších světových přístavů a jeho rozlehlé zastřešené nábřeží bylo směsicí barev, hluku a podivných pachů. Ulice tam byly lemované hospodami, skladišti a hráčskými doupaty, společně s lacinými nevěstinci a chrámy podivných bohů. S davem se volně mísili kapsáři, hrdlořezové, zaklínači a peněžoměnci. Nábřeží bylo jedním velkým tržištěm, kde se nakupovalo a prodávalo celý den a celou noc, a zboží tam bylo možné dostat za zlomek toho, co stálo na bazaru, pokud se člověk ovšem neptal, odkud pochází. Ohnuté seschlé stařeny tam prodávaly ochucenou vodu a kozí mléko z glazovaných keramických džbánů, které nosily na ramennou. Námořníci z poloviny stovky národů se procházeli mezi stánky, popíjeli kořeněné likéry a vtipkovali spolu v podivně znějících jazycích. Vzduch páchl solí a schnoucími rybami, horkým dehtem a medem, kadidlem, olejem a rybím tukem.
Aggo dal jednomu výrostkovi měďák za jehlici myší opečených s medem a okusoval ji za jízdy. Jhogo si koupil hrst plnou masitých bílých třešní. Jinde viděli nádherné bronzové dýky, sušené olihně a vyřezávaný onyx, mocný kouzelný elixír z panenského mléka a stínu večera, ba dokonce dračí vejce, která podezřele připomínala pomalované kameny.
Když míjeli dlouhá kamenná mola vyhrazená pro lodě Třinácti, všimla si, že z Xarovy lodě s názvem Rumělkový polibek vykládají truhlice plné šafránu, kadidla a pepře. Vedle ní stála Azurová nevěsta, na jejíž palubu námořníci po lodní lávce valili sudy s vínem, žoky kyselistu a svazky pruhovaných kůží. Loď měla vyplout s večerním přílivem. O kus dál se shromáždil dav kolem galéry Kořenářů jménem Sluneční žár, kde prodávali otroky. Bylo všeobecně známo, že nejlevněji lze koupit otroka přímo z lodi. Podle praporců plápolajících na jejích stěžních bylo patrné, že Sluneční žár právě připlul z Astaporu v Zálivu otroků.
Dany věděla, že od Třinácti, od Turmalínového bratrstva ani od Prastarého cechu kořenářů se jí pomoci nedostane. Projela na své stříbrné kolem několika mil jejich mol, doků a skladišť, celou cestu až na samý konec přístavu ve tvaru koňské podkovy, kde směly kotvit lodě z Letních ostrovů, Západozemí a devíti svobodných měst.

Sesedla vedle hráčského doupěte, kde jakýsi bazilišek trhal na kusy velkého rezavého psa uprostřed pokřikujícího kruhu námořníků. "Aggo a Jhogo, vy pohlídáte koně, zatímco ser Jorah a já si půjdeme promluvit s kapitány."
"Jak si přeješ, khaleesi. Budeme tě cestou hlídat."
Je dobré opět slyšet lidi mluvit valyrijsky, ba dokonce ve společném jazyce, říkala si Dany, když se přiblížili k první lodi. Námořníci, přístavní dělníci a kupci jí ustupovali z cesty, nevědouce, co si myslet o štíhlé mladé dívce se stříbrozlatými vlasy, oblečené po dothrackém způsobu, kterou provázel rytíř. Ser Jorah na sobě navzdory horkému dni měl svoji zelenou vlněnou bojovou suknici oblečenou přes kroužkovou zbroj, s černým medvědem rodu Mormontů vyšitým na hrudi.
Ani její krása, ani jeho síla jívšak nebyly nic platné při jednání s muži, jejichž lodě potřebovali.
"Ty vyžaduješ převoz pro stovku Dothraků, všechny jejich koně, sebe, tohoto rytíře a tři draky?" opáčil kapitán té největší kogy, Věrného přítele, načež se dal do smíchu. Když lysenskému kapitánovi na Trubači řekla, že je Daenerys za bouře zrozená, královna Sedmi království, obdařil ji kamenným pohledem a řekl: "Jo, a já jsem lord Tywin Lannister a každou noc kadím zlato." Kapitán myrské galéry Hedvábný duch namítl, že draci by byli na moři, kde by sebemenší plamen mohl podpálit plachtoví, velmi nebezpeční. Majitel lodi Břicho lorda Fara by riskoval draky, ovšem ne Dothraky. "Takové bezbožné divochy na svém Břiše nechci, to tedy ne." Dva bratři, kteří byli kapitány na sesterských lodích Rtuť a Chrt, zpočátku byli ztělesněním ochoty, ba dokonce je pozvali do kajuty na sklenici červeného vína ze Stromoviny. Byli tak zdvořilí, že Dany pro tentokrát byla plná naděje, ale nakonec si řekli cenu, která daleko převyšovala jejich prostředky a převyšovala by i Xarovy. Macatá Petto a Modrooká panna byly pro její potřeby příliš malé, Bravo měla namířeno do Nefritového moře a Magistr Manolo stěží vypadal plavbyschopný.
Zamířili k dalšímu molu a ser Jorah jí položil dlaň na rameno. "Tvoje Výsosti, sledují tě. Ne, neotáčej se." Jemně ji nasměroval ke stánku prodavače mosazi. "Tohle je nádherná práce, královno," zvolal hlasitě a zvedl do výše velký tác, aby si ho mohla prohlédnout. "Vidíš, jak se leskne ve slunci?"
Mosaz byla vycíděna do vysokého lesku. Dany v ní viděla svůj obličej... a když ser Jorah naklonil tác doprava, viděla za sebe. "Vidím tlustého hnědého muže a staršího muže s holí. Kterého z nich máš na mysli?"
"Oba," odpověděl ser Jorah. "Sledují nás od té doby, co jsme odešli z paluby Rtuti." Vlnky v mosazi cizince podivně deformovaly, jednoho činily dlouhým a hubeným, druhého nesmírně přičaplým a širokým. "Ta nejlepší mosaz, která je v Qarthu k mání. moje paní." zvolal obchodník. "Jasná jako slunce. A pro Matku draků jenom za třicet honorů!"
Tác neměl větší cenu než tři. "Kde jsou moje stráže?" zvolala Dany. "Tento muž mne chce okrást!" Pak ztišila hlas a promluvila ve společném jazyce k Jorahovi. "Možná mi nechtějí ublížit. Od jisté doby na mne muži pohlížejí jako na ženu, snad je to jenom tím."
Prodavač mosazi jejich šeptání ignoroval. "Třicet? Řekl jsem třicet? Jaký jsem blázen. Cena je dvacet honoru."
"Všechna měď ve tvém stánku dohromady má cenu dvaceti honoru," řekla mu Dany, prohlížejíc si muže v mosazném tácu. Ten starší vypadal jako člověk ze Západozemí a ten s hnědou kůží musel vážit přinejmenším dvacet kamenů. Uchvatitel nabídl titul lorda muži, který mne zabije, a tihle dva jsou daleko od domova. Nebo by to mohli být tvorové poslaní čaroději, kteří mne chtějí zastihnout nepřipravenou.
"Deset, khaleesi, protože jsi tak půvabná. Používej jej místo zrcadla. Jenom tak jemná mosaz dokáže zachytit takovou krásu."
"Mohl by posloužit k tomu, aby se na něm nosily lidské výkaly. Kdybys jej zahodil, možná bych ho sebrala, pokud bych kvůli němu nemusela zastavovat. Neplatit za něj?" Dany mu strčila mosazný tác zpátky do ruky. "Do nosu ti vlezli červi a vyžrali ti mozek.."
"Osm honorů," volal, "Moje ženy mě zbijí a nazvou mě bláznem, ale ve tvých rukou jsem bezmocným dítětem. No tak, osm, je to mnohem méně, než je jeho skutečná cena."
"Nač bych potřebovala matnou mosaz, když mne Xaro Xhoan Daxos krmí z talířů ze zlata?" Dany se odvrátila k odchodu a přelétla pohledem cizince. Hnědý muž byl téměř stejné široký, jako vypadal v tácu, a měl lesknoucí se holou hlavu a hladké tváře eunucha. Za poskvrněným žlutým hedvábím svého břišního pásu měl zastrčený dlouhý zakřivený arakh. Nad hedvábím byl nahý kromě absurdně malé vestičky s kovovými cvočky. Jeho rozložitý hrudník, paže zvící velikosti kmenů a masivní břicho křižovaly staré jizvy, bledé na jeho ořechové hnédé kůži. Druhý muž na sobě měl cestovní plášť z nebarvené vlny, s kápí staženou dozadu. Na ramena mu spadaly dlouhé bílé vlasy a dolní polovinu obličeje měl zarostlou hedvábným bílým vousem. Ztěžka se opíral o hůl, která byla tak dlouhá, jak byl sám vysoký. Jenom blázni by na mě tak nepokrytě civěli, kdyby měli v úmyslu ublížit mi. Přesto by možná bylo moudré zamířit zpátky k Jhogovi a Aggovi. "Ten stařec nemá meč," řekla Jorahovi ve společném jazyce, když ho táhla pryč.
Obchodník s mosazí utíkal za nimi. "Pět honoru, pět a je tvůj, byl vyroben pro tebe."
"Tvrdé dřevo dokáže rozbít lebku stejně dobře jako palcát," namítl ser Jorah.
"Čtyři! Já vím, že ho chceš!" Běžel před nimi pozpátku a strkal jim tác před obličeje.
"Jdou za námi?"
"Zvedni to o kousek výš," řekl rytíř kupci. "Ano. Starý muž předstírá, že okouní u hrnčířova stánku, ale ten hnědý má oči jen pro tebe."
"Dva honory! Dva! Dva!" Obchodník ztěžka oddychoval námahou vynakládanou při běhu pozpátku.
"Zaplať mu, než se ze zoufalství zabije," řekla Dany seru Jorahovi, přemýšlejíc v duchu, co bude dělat s velkým mosazným tácem. Zatímco rytíř sahal pro mince, prudce se otočila, protože měla v úmyslu udělat té frašce konec. Krev draka se přece nenechá honit po tržišti starcem a tlustým eunuchem.
Cestu jí zastoupil jakýsi Qarthéňan. "Matko draků, toto je pro tebe." Poklekl a vrazil jí do obličeje šperkovnici.
Dany ji vzala téměř reflexivně. Skříňka byla vyřezávaná ze dřeva a její víčko z perleti bylo vykládané jaspisem a chalcedonem. "Jsi velmi štědrý." Otevřela víko. Uvnitř byl lesklý zelený skarabeus vybroušený z onyxu a smaragdů. Je

nádherný, pomyslela si. Tohle pomůže zaplatit náš převoz. Sáhla dovnitř a muž sotva slyšitelným hlasem řekl: "Je mi to líto."
Skarabeus se se sykotem rozvinul,
Dany zahlédla zlý černý obličejíček, téměř lidský, a zakroucený ocas, z něhož odkapával jed... a pak jí šperkovnice vylétla z ruky, otáčejíc se ve vzduchu a prsty jí zkroutila náhlá bolest. Když vykřikla a stiskla si ruku, vykřikl i obchodník s mosazí. pak jakási žena a najednou křičeli a strkali do sebe všichni Qarthéňané. Ser Jorah máchl pěstí po komsi vedle ní a Dany klesla na koleno. Znovu uslyšela zasyčení. Starý muž zabodl tupý konec své hole do země. Stánkem prodavače vajec proletěl na svém koni Aggo a seskočil ze sedla, Jhogův bič zapráskal nad hlavami přítomných, ser Jorah uhodil eunucha přes hlavu mosazným tácem, námořníci, nevěstky a obchodníci prchali, křičeli nebo dělali obojí...
"Tvoje Výsosti, natisíckrát se omlouvám." Starý muž poklekl, "Je mrtvý. Bodl tě do ruky?"
Sevřela rty, zamrkala. "Myslím, že ne."
"Musel jsem ho srazit..." začal, ale její pokrevní jezdci na něho skočili dřív, než stačil domluvit. Aggo odkopl jeho hůl stranou a Jhogo ho popadl kolem ramen, přinutil ho pokleknout a přiložil mu dýku k hrdlu, khaleesi, viděl jsem, jak na tebe zaútočil. Chceš vidět barvu jeho krve?"
"Propusťte ho." Dany vstala. "Podívejte se na konec jeho hole, krvi mojí krve." Eunuch právě strčil do sera Joraha. Vběhla mezi ně v okamžiku, kdy muži se zablesknutím tasili z pochev arakh a dlouhý meč. "Odložte svoji ocel! Nechte toho!"
"Tvoje Výsosti!" Mormont spustil svůj meč jen o palec. "Ti muži tě napadli."
"Oni mě bránili," Dany potřásala rukou, aby ji tolik nebolela. "To ten druhý, ten Qarthéňan." Rozhlédla se kolem sebe, ale vrah byl pryč. "Byl to Lítostivý muž. V té drahokamy vykládané šperkovnici, kterou mi dal, byl mantikor. Tento muž ho srazil z mé ruky." Obchodník s mosazí se stále válel po zemi. Viděla, že se pokálel, a nebylo divu.
Dala mu stříbrňák za jeho potíže a poslala ho svou cestou, načež se otočila ke starému muži s bílou bradou. "Komu vděčím za svůj život?"
"Nedlužíš mi nic, Tvoje Výsosti. Říkají mi Arstan, třebaže Belwas mi cestou sem dal jméno Bělovous." I když ho Jhogo pustil, starý muž zůstal na koleni. Aggo sebral jeho hůl, otočil ji, tiše zaklel v dothračtině, seškrábl zbytky mantikora o kámen a podal mu ji zpět.
"A kdo je Belwas?" zeptala se.
Kupředu se přivalil velký hnědý eunuch, který zastrkoval do pochvy svůj arakh. "Já jsem Belwas. V bojových doupatech Meereenu mně říkají Silný Belwas. Nikdy jsem neprohrál." Popleskal se po zjizveném břiše. "Nechám každého muže, aby mě jednou řízl, a pak ho zabiju. Spočítej si jizvy a budeš vědět, kolik mužů Silný Belwas zabil."
Dany jeho jizvy nemusela počítat. Stačil jediný pohled a viděla, že jich má skutečně mnoho. "A proč jsi tady, Silný Belwasi?"
"Z Meereenu jsem byl prodán do Qohoru a pak do Pentosu jednomu tlustému muži se sladkým pachem ve vlasech. To on poslal Silného Belwase zpátky na moře a starého Bělovousa s ním, aby mu sloužil,"
Tlustý muž se sladkým pachem ve vlasech... "Illyrio?" zeptala se. "Poslal vás magistr Illyrio?"
"Poslal, Tvoje Výsosti," odpověděl Bělovous. "Magistr prosí za tvoje laskavé prominutí, že poslal nás namísto sebe, ale již nemůže sedět na koni, tak jak to dokázal zamlada, a cestování po moři neprospívá jeho žaludku." Předtím hovořil ve valyrijštině svobodných měst, ale nyní přešel do společného jazyka. "Omlouvám se, že jsme té vyděsili. Abych pravdu řekl, nebyli jsme si jistí, očekávali jsme někoho víc... víc..."
"Královského?" Dany se zasmála. Neměla u sebe žádného ze svých draků a její oblečení stěží bylo možné popsat jako královské. "Mluvíš dobře společným jazykem, Arstane. Pocházíš ze Západozemí?"
"Pocházím. Narodil jsem se na Dornských blatech, Tvoje Výsosti. Jako chlapec jsem dělal panoše jednomu rytíři na panství lorda Swanna." Držel svoji vysokou hůl vedle sebe, jako by to byla žerď s praporcem. "Nyní dělám panoše Belwasovi."
"Na to jsi trochu starý, ne snad?" Ser Jorah se protlačil k jejímu boku, s tácem, který neohrabaně držel v podpaždí. Díky Belwasově hlavě byl nyní ošklivě promáčklý.
"Ne příliš starý, abych nemohl sloužit svému pánu, lorde Mormonte."
"Ty znáš i mne?"
"Viděl jsem tě jednou či dvakrát bojovat. V Lannisportu, kde jsi málem shodil z koně Králokata. A na Štítu, tam taky. Copak si na mě nevzpomínáš, lorde Mormonte?" Ser Jorah se zamračil. "Tvůj obličej mi připadá povědomý, ale v Lannisportu jich byly stovky a na Štítu tisíce. A nejsem lord. Medvědí ostrov mně vzali. Ale jsem rytíř."
"Rytíř mé královské gardy." Dany ho vzala za paži. "A můj opravdový přítel a dobrý rádce." Prohlížela si Arstanův obličej. Vyzařovala z něj vznešenost a tichá síla, které se jí zamlouvaly. "Povstaň, Arstane Bělovousí. Buď vítán, Silný Belwasi. Sera Joraha znáte. Ko Aggo a ko Jhogo jsou krví mé krve. Přešli se mnou rudou pustinu a viděli, jak se narodili mí draci."
"Koňáci." Belwas se zeširoka usmál. Mezi předními zuby měl mezeru. "Belwas v bojových doupatech zabil již mnoho koňáků. Když umírají, zvoní."
Aggo měl rázem v ruce svůj arakh. "Nikdy jsem nezabil tlustého hnědého muže. Belwas bude prvním."
"Schovej svou ocel, krvi mé krve," řekla Dany, "tento muž přišel, aby mně sloužil, Belwasi, budeš se k mým lidem chovat s náležitou úctou, jinak opustíš moje služby dřív, než by se ti to líbilo, a s více jizvami, než s kolika jsi sem přišel,"
Úsměv s mezerou z obrova hnědého obličeje zmizel a byl nahrazen zmateným zamračením. Nestávalo se často, aby lidé Belwasovi vyhrožovali, a tím méně dívky třetiny jeho velikosti.

Dany se na něj usmála, aby alespoň trochu zmírnila palčivost svého pokárání. "Nyní mi pověz, co po mně magistr Illyrio chce, že vás poslal na tak dalekou cestu až z Pentosu."
"Chce draky," odpověděl Belwas mrzutě, "a dívku, které patří. Chce tebe."
"Belwas mluví pravdu, Tvoje Výsosti," přitakal Arstan. "Bylo nám řečeno, abychom tě vyhledali a přivedli zpátky do Pentosu. Sedm království tě potřebuje. Uchvatitel Robert je mrtvý a říše krvácí. Když jsme vyplouvali z Pentosu, v říši vládli čtyři králové a nebyla tam žádná spravedlnost."
Ve svém srdci pociťovala radost, ale na obličeji ji nedala znát. "Mám tři draky," řekla, "a víc než stovku lidí khalasaru, se všemi jejich statky a koňmi."
"Na tom nezáleží," zaburácel Belwas. "Bereme je všechny. Tlustý muž najal pro malou stříbrovlasou královnu tři lodě."
"Je to tak, Tvoje Výsosti," dodal Arstan Bělovous. "Velká koga Saduleon kotví na konci mola a galéry Letní slunce a Josuv špás jsou hned za vlnolamem." Drak má tři hlavy, pomyslela si Dany udiveně. "Povím svým lidem, aby se ihned připravili na cestu. Ale lodě, které mne povezou domů, musí mít jiná jména."
"Jak si přeješ," řekl Arstan. "Jaká jména by ti vyhovovala?"
"Vhagar," odpověděla Dany. "Meraxes. A Balerion. Napište tato jména na trupy lodí zlatými písmeny, tři stopy vysokými, Arstane. Chci, aby každý člověk, který je spatří, věděl, že draci jsou zpátky."

ARYA

Hlavy byly namočeny do dehtu, aby hnily pomaleji. Každého rána, když Arya šla ke studni, aby načerpala čerstvou vodu do umývadla Roosea Boltona, musela pod nimi projít. Byly otočené obličeji ven, takže jim neviděla do tváří, ale ráda si namlouvala, že jedna z nich patří Joffreymu. Snažila se představit si, jak by asi jeho hezounký obličej vypadal namočený do dehtu. Kdybych byla vrána, sletěla bych dolů a vyklovala mu ty jeho tlusté našpulené rty.
Hlavy nikdy netrpěly nedostatkem pozornosti. Nad strážnicí bez ustání kroužily vrány mrchožroutky, praly se nad cimbuřím o každé oko, křičely a krákoraly jedna na druhou a houfně se vznášely do vzduchu pokaždé, když na hradbách procházel strážný. Někdy se k hostině připojili také mistrovi havrani, kteří za hlasitého pleskání svých širokých černých křídel slétali dolů z hnízdiště. Pokaždé když se objevili, vrány se rozletěly, jen aby se vrátily v okamžiku, kdy větší ptáci opět zmizeli.
Pamatují si havrani mistra Tothmura? říkala si Arya. Truchlí pro něho? Když na něj krákají, diví se, proč jim neodpovídá? Možná k nim mrtví promlouvají nějakým tajným jazykem, který živí neslyší.
Tothmura poslali na popravčí špalek za to, že té noci, kdy Harrenov padl, vyslal havrany do Casterlyovy skály a Králova přístaviště, zbrojíře Lukana za to, že vyráběl zbraně pro Lannistery, hospodyni Harru za to, že nařídila služebnictvu lady Whent, aby jim sloužilo, majordoma za to, že lordu Tywinovi předal klíče k pokladnici. Kuchař byl ušetřen (někteří říkali, že to bylo proto, že uvařil lasičí polévku), ale pro Piu a všechny ostatní ženy, které poskytovaly rozkoš lannisterským vojákům, byly stlučeny pranýře. Svlečené do naha a oholené byly ponechaný uprostřed nádvoří vedle medvědí jámy, aby si je mohl vzít kterýkoli muž, co po nich zatouží.
Toho rána, kdy Arya šla ke studni pro vodu, si s nimi užívali tři zbrojnoši Freyů. Snažila se tam nedívat, ale přesto slyšela, jak se muži smějí. Plné vědro bylo velmi těžké. Otočila se od studny, aby vodu odnesla do Královy pochodně, když tu ji za rameno popadla hospodyně Amabel. Voda vyšplouchla z vědra a zmáčela Amabel nohy. "Tys to udělala schválně!" ječela na ni žena.
"Co ode mě chceš?" Arya se kroutila v jejím sevření. Amabel se od té doby, co Haře usekli hlavu, chovala jako pološílená.
"Vidíš je?" Amabel ukázala přes nádvoří směrem k Pie. "Až severané padnou, budeš tam, kde jsou teď ony."
"Nech mě jít." Pokoušela se vyprostit z jejího sevření, ale Amabel ji stiskla ještě víc.
"On padne taky. Harrenov je nakonec všechny srazí na kolena. Lord Tywin teď vyhrává. Vrátí se zpátky s celou svojí armádou a pak bude on trestat nevěrné. A nemysli si, že neví, cos udělala!" Stařena se dala do smíchu. "Možná se na tobě vystřídám i já. Harra měla staré koště a to si na tebe vezmu. Rukojeť je celá popraskaná a plná třísek -"
Arya po ní mávla vědrem. V důsledku tíhy vody se jí přetočilo v rukou, takže jím nepraštila Amabel po hlavě, jak původně chtěla, ale žena ji přesto pustila, protože na ni vyšplíchla všechna voda z vědra a důkladně jí promáčela. "Už nikdy se mě nedotýkej," vykřikla Arya, "nebo tě zabiju. Kliď se mi z cesty!"
Amabel, celá mokrá, namířila hubený prst na staženého muže na předku Aryiny tuniky. "Ty si myslíš, že jsi s tím malým krvavým mužíčkem na hrudi v bezpečí, jenomže se mýlíš! Lannisterové se sem vrátí a uvidíš, co se pak stane!"
Tři čtvrtiny vody vyšplíchly na zem, a tak se Arya musela vrátit ke studni. Kdybych lordu Boltonovi pověděla, co říkala, její hlava by se ještě před setměním ocitla na hradbách vedle Hany, pomyslela si, když znovu tahala vědro ze studny. Přesto to neudělala.
Jednou, když nad strážnicí byla jen polovina z množství hlav, které tam byly nyní. Gendry přistihl Aryu, jak se na ně dívá. "Obdivuješ svoji práci?" zeptal se jí.
Věděla, že na ni má vztek, protože měl rád Lukana, ale přesto to nebylo spravedlivé. "To je práce Ocelonohého Waltona," řekla na obranu. "A Krvavých drancířů a lorda Boltona."
"A kdo je sem všechny dostal? Ty a ta tvoje lasičí polévka."
Arya ho strčila do paže. "Byl to jen horký vývar. Ty jsi přece sera Amoryho taky nenáviděl,"
"Víc nenávidím tuhle sebranku. Ser Amory alespoň bojoval pro svého pána, ale drancíři jsou žoldnéři a zrádci. Polovina z nich ani neumí mluvit ve společném jazyce. Septon Utt je na malé chlapce, Qyburn se věnuje černé magii a tvůj přítel

Kousač jí lidi."
Nejhorší na tom byla skutečnost, že proti tomu nemohla nic namítat. Chrabří kumpáni jezdili na drancířské výpravy, během kterých sháněli zásoby pro Harrenov, a Roose Bolton jim navíc dal za úkol vyhnat Lannisterské. Vargo Hoat je rozdělil do čtyř skupin, aby navštívili co největší počet vesnic. Největší skupinu vedl sám a velení ostatních svěřil svým nejdůvěryhodnějším kapitánům. Slyšela, jak se Rorge směje způsobu, jakým lord Vargo Hoat hledá zrádce. Dělal totiž pouze to, že se vracel na místa, která předtím navštívil pod praporcem lorda Tywina, a vraždil ty, co mu tehdy pomáhali. Mnohé si koupil lannisterským stříbrem, a tak se drancíři často vraceli obtíženi pytli mincí a koši plnými usekaných hlav. "Hádanka!" volal Střapáč zvesela. "Pokud koza lorda Boltona žere muže, co krmili kozu lorda Lannistera, kolik koz je tu?"
"Jedna," odpověděla Arya, když se jí na to zeptal,
"A tady máme lasičku, co je stejné chytrá jako koza!" dobíral si ji blázen.
Rorge a Kousač byli stejně odporní jako všichni ostatní. Kdykoli lord Bolton jedl se svými muži, Arya je viděla mezi nimi, Kousač vydával zápach jako zkažený sýr, takže Chrabří kumpáni ho přiměli sedět na samém konci stolu, kde si pro sebe mohl bručet a syčet a trhat maso na kusy prsty a zuby. Kdykoli Arya šla kolem, očichával ji, ale mnohem vetší hrůzu měla z Rorgeho. Seděl nahoře blízko věrného Ursywcka, ale ona cítila, jak se na ní pase očima, kdykoli se ocitla v jeho blízkosti.
Někdy si říkala, že měla odejít za úzké moře s Jaqenem H'gharem. Stále měla tu hloupou minci, kterou jí dal, kus železa ne větší než měďák, se zrezivělými okraji. Na jedné straně byl nápis, podivná slova, která nedokázala přečíst. Na druhé byla mužská hlava, ale tak ošoupaná, že její rysy byly setřené. Řekl, že má velkou cenu, jenomže to pravděpodobně taky byla lež, stejně jako jeho jméno a jeho obličej. Tolik ji to rozčililo, že minci zahodila, ale za hodinu ji přemohly výčitky svědomí a šla ji najít, přestože neměla žádnou cenu.
Myslela na minci i ve chvíli, kdy přecházela Kamenité nádvoří, zápolíc s tíhou vody ve vědru. "Nan," ozval se hlas. "Polož to vědro a pojď mi pomoct."
Elmar Frey nebyl starší než ona, a kromě toho byl na svůj věk malý. Valil po nerovných kamenech sud s pískem a měl již obličej celý zrudlý námahou. Arya mu šla pomoci. Společně odkutáleli sud celou cestu ke zdi a zase zpátky a pak ho postavili. Slyšela, jak se uvnitř přesypává písek. Elmar otevřel víko a vytáhl košili z drátěného pletiva. "Myslíš si, že už je dost čistá?" Byl panošem Roosea Boltona a jeho povinností bylo udržovat jeho zbroj zářivě lesklou.
"Musíš písek důkladně vytřepal. Taky jsou tam stále rezavá místečka. Vidíš?" Ukázala na ně. "Měl bys to udělat ještě jednou."
"Udělej to ty." Elmar dokázal být přátelský, když potřeboval pomoc, ale pak si vždycky vzpomněl, že on je panošem, zatímco ona jen služkou. Rád se vychloubal, že je synem lorda Přechodu, ne synovcem nebo bastardem či vnukem, ale skutečným synem, a proto se ožení s princeznou.
Arya se o jeho drahou princeznu nezajímala a nelíbilo se jí, když jí poroučel. "Musím svému pánovi přinést vodu do umývadla. Je ve své komnatě a má na sobě přiložené píjavice. Ne obyčejné černé, ale ty velké bledé."
Elmar vytřeštil oči, až je měl jako vejce. Měl z pijavic hrůzu, především z těch velkých bledých, které vypadaly jako želatina, dokud se nenaplnily krví. "Promiň, neuvědomil jsem si, že jsi příliš hubená, než abys mohla válet tak těžký sud." "Já si zas neuvědomila, že ty jsi hloupý." Sebrala vědro. "Možná by ti taky měli přiložit pijavice. V Šíji žijí pijavice velké jako prasata." Nechala ho tam i s jeho sudem.
Lordova komnata byla přeplněná, když do ní vstoupila. Byl tam Qyburn a nevrlý Walton v kroužkové zbroji a rukavicích, a také tucet Freyů, samých bratrů, nevlastních bratrů a bratranců. Roose Bolton ležel na loži nahý. Měl pijavice přisáté k vnitřním stranám paží a nohou a tečkovaly jeho bledý hrudník; dlouhé, průsvitné věci, které pily krev a měnily se přitom v leskle růžové. Lord Bolton jim nevěnoval víc pozornosti, než ráčil věnovat Arye.
"Nesmíme lordu Tywinovi dovolit, aby nás přepadl tady v Harrenově," říkal Aenys Frey, když Arya lila vodu do umývadla. Ser Aenys, šedivý ohnutý obr s vodnatýma zarudlýma očima a velkýma sukovitýma rukama, přivedl do Harrenova patnáct set freyských šermířu, a přesto se často zdálo, jako by neuměl poroučet ani svým vlastním bratrům.
"Hrad je tak velký, že je zapotřebí celé armády, aby jej ubránila, ovšem pokud by byl obklíčen, nedokážeme armádu krmit. Ani nemůžeme doufat, že nashromáždíme dostatečné zásoby. Krajina je zčernalou pustinou, ve vesnicích řádí vlci, úroda je spálená nebo byla ukradena. Podzim je tady, v sýpkách není žádné obilí a nové nikdo nezasel. Žijeme z lupu, a pokud nás Lannisterští obklíčí, budeme se tu do měsíce živit krysami a kůží z bot."
"Já nemám v úmyslu nechat se zde obléhat." Lord Roose Bolton mluvil tak tiše, že muži museli napínat uši, aby ho slyšeli, takže v jeho komnatách vždycky panovalo zvláštní ticho.
"Co tedy chceš dělat, pane?" zeptal se ser Jared Frey, hubený, plešatějící a poďobaný od neštovic. "Je snad Edmure Tully natolik opilý svým vítězstvím, že se s lordem Tywinem chce utkat v poli?"
Pokud se s ním utká, porazí ho, pomyslela si Arya. Porazí Lannistery tak, jak to udělal na Červeném bodci, uvidíte.
Nikdo si jí nevšímal, a tak šla a postavila se vedle Qyburna.
"Lord Tywin je mnoho líg odsud," řekl Bolton nevzrušeně. "Nejdříve si potřebuje dát do pořádku mnoho záležitostí v Králově přístavišti. Na Harrenov ještě nějaký čas nepotáhne." Ser Aenys umíněně zavrtěl hlavou. "Ty Lannistery neznáš tak dobře jako my, můj pane. Král Stannis si taky myslel, že lord Tywin je tisíc líg daleko, a to ho vyřídilo."
Bledý muž na loži se mírně usmál, zatímco pijavice mu čistily krev. "Mě nevyřídí nikdo, sere."
"Dokonce i když Řekotočí sešikuje všechno svoje vojsko a Mladý vlk se vrátí ze západu, jak můžeme doufat, že se vyrovnáme početné armádě, kterou proti nám pošle lord Tywin? Když sem přitáhne, přijde s mnohem větším vojskem, než bylo to, kterému velel na Zeleném bodci. Připomínám ti, že Vysoká zahrada odpřísáhla věrnost Joffreymu!"
"Na to jsem nezapomněl."
"Jednou jsem byl zajatcem lorda Tywina," prohlásil ser Hosteen, robustní muž se čtvercovitým obličejem, o kterém se

říkalo, že je tím nejsilnějším z Freyů. "Pranic netoužím opět si užívat lannisterské pohostinnosti."
Ser Harys Haigh, který byl Freyem z matčiny strany, horlivě přikyvoval. "Pokud lord Tywin dokázal porazit natolik ostříleného válečníka, jakým je Stannis Baratheon, jakou šanci proti němu bude mít náš chlapecký král?" Rozhlédl se kolem po svých bratrech a bratrancích a několik z nich souhlasně zamumlalo.
"Někdo musí sebrat odvahu a říct mu to," poznamenal ser Hosteen. "Válka je prohraná. Musíme krále Robba přimět, aby to pochopil."
Roose Bolton ho pozoroval svýma bledýma očima. "Jeho Výsost Lannistery porazila pokaždé, když se mu postavili v bitvě."
"Ztratil sever," trval na svém Hosteen Frey. "Přišel o Zimohrad. Jeho bratři jsou mrtví..."
Arya na okamžik zapomněla dýchat. Mrtví? Bran a Rickon jsou mrtví? To přece není možné! Co má znamenat to o Zimohradu? Joffrey se přece nikdy nemohl zmocnit Zimohradu, nikdy, Robb by mu to nedovolil. Pak si vzpomněla, že Robb na Zimohradu není. Je daleko na západě a Bran je mrzák a Rickonovi jsou teprve čtyři roky. Jen s tím největším sebezapřením se jí podařilo zůstat zticha a v klidu, tak jak ji to učil Syrio Forel, stát tam jako kus nábytku. Když ucítila, jak se jí do očí derou slzy, potlačila je. To není pravda, to nemůže být pravda. Je to jenom nějaká lannisterská lež.
"Kdyby byl vyhrál Stannis, všechno mohlo dopadnout jinak," poznamenal Ronel Řeka zamyšleně. Byl to jeden z nemanželských synů lorda Waldera.
"Stannis prohrál," usadil ho ser Hosteen stroze. "Přání, aby tomu bylo jinak, na tom nic nezmění. Král Robb nyní bude muset uzavřít mír s Lannistery. Musí odložit korunu a pokleknout, ať se mu to bude líbit či ne."
"A kdo mu to poví?" usmál se Roose Bolton. "Je dobré mít v tak těžkých časech tolik statečných bratří. Budu přemýšlet o všem, co jste mi řekli."
Jeho úsměv byl znamením, že je propouští. Freyové se s ním zdvořile rozloučili a vyšli z komnaty. Nechali tam jen Qyburna, Waltona a Aryu. Lord Bolton jí pokynul, aby šla blíž. "Už jsem krvácel dost. Nan, můžeš mi sundat pijavice."
"Okamžitě, můj pane." Nebylo radno nutit Roosea Boltona, aby musel o něco žádat dvakrát. Arya se ho chtěla zeptat, co ser Hosteen myslel tím o Zimohradu, ale neodvažovala se. Zeptám se Elmara, pomyslela si, Elmar mne to řekne.
Opatrně odtrhávala pijavice z lordova těla. Pomalu se jí svíjely mezi prsty a jejich bledá těla byla slizká na dotek a přeplněná krví. Jsou to jenom pijavice, připomínala si. Kdybych je stiskla, praskly by mi mezi prsty.
"Přišel dopis od tvé paní choti." Qyburn vytáhl z rukávu ruličku pergamenu. Třebaže nosil mistrovskou róbu, neměl kolem krku řetěz; povídalo se, že ho ztratil proto, že si zahrával s nekromancií.
"Můžeš mi ho přečíst," řekl Bolton.
Lady Walda psala z Dvojčat téměř každý den, ale všechny dopisy byly navlas stejné. "Modlím se za tebe ráno, v poledne a večer, můj drahý pane," psala, "a počítám dny, kdy se opět budeš se mnou dělit o moje lože. Vrať se ke mně brzy a já ti porodím mnoho synů, kteří zaujmou místo tvého drahého Domerika a budou vládnout na Hrůzově."
Arya si představila tlusťoučké růžové miminko ležící v kolébce a pokryté vypasenými bledými pijavicemi.
Přinesla lordu Boltonovi vlhký ručník, aby si mohl otřít svoje měkké neochlupené tělo. "I já bych chtěl poslat dopis," řekl bývalému mistrovi. "Lady Waldě?"
"Seru Helmanu Tallhartovi,"
Jezdec od sera Helmana přijel před dvěma dny. Tallhartovi muži se zmocnili hradu Darryových, kde po krátkém obléhání přijali kapitulaci jeho lannisterské posádky.
"Napiš mu, aby na příkaz krále zajatce popravil a hrad podpálil. Pak ať spojí síly s Robettem Gloverem a zaútočí východním směrem, na Šerodol. Jsou tam úrodné pozemky, sotva dotčené bojem. Je načase, aby poznali, co je to pomsta. Glover ztratil hrad a Tallhart syna. Ať se pomstí na Šerodolu."
"Napíšu ten dopis a připravím ho pro tvoje zapečetění, můj pane."
Arya byla ráda, když slyšela, že hrad Darryových bude vypálen. Právě tam ji odvlekli, když ji chytili poté, co Nymeria napadla Joffreyho, a právě tam královna přinutila jejího otce, aby zabil Sansina vlka. Zasluhuje si, aby byl vypálen. Přála si ale, aby se Robett Glover a ser Helman Tallhart vrátili do Harrenova; odešli odtamtud příliš brzy, než aby se stačila rozhodnout, že se jim svěří se svým tajemstvím.
"Dnes pojedu na lov," oznámil Roose Bolton, když mu Qyburn pomáhal do prošívaného kabátce.
"Je to bezpečné, můj pane?" zeptal se Qyburn. "Pouhé tři dny jízdy odsud byli muži septona Utta napadeni vlky. Odvážili se až do jeho tábora, necelých pět yardů od ohně, a zabili dva koně!"
"Já chci jet lovit právě vlky. Sotva v noci kvůli tomu jejich vytí zamhouřím oka." Bolton si zapnul opasek a zavěsil si na něj meč a dýku. "Říká se, že na severu zlovlci kdysi žili ve velkých smečkách čítajících sto kusů nebo i víc a nebáli se ani lidi, ani mamutů, jenomže to bylo dávno a v jiném kraji. Je s podivem, že obyčejní vlci se nyní chovají tak troufale."
"Strašné časy plodí strašné věci, můj pane."
Bolton vycenil zuby v něčem, co snad bylo úsměvem. "To jsou tyhle časy tak strašné, mistře?"
"Léto skončilo a v říši panují čtyři králové."
"Jeden král by mohl být strašný, ale čtyři?" Pokrčil rameny. "Nan, můj kožešinový plášť." Přinesla mu ho. "Než se vrátím, moje komnaty budou čisté a uklizené," řekl jí, když mu ho zapínala. "A postarej se o dopis lady Waldy."
"Jak si přeješ, můj pane."
Lord a mistr odešli z místnosti a ani se na ni neohlédli. Když byli pryč, Arya vzala dopis a odnesla ho ke krbu. Přehrabala polena pohrabáčem, aby plameny probudila k životu, a pak se dívala, jak se pergamen kroutí, černá a chytá plamenem. Pokud Lannisterové ublížili Branovi a Rickonovi, Robb je zabije, všechny dojednoho. Nikdy před nikým nepoklekne, nikdy, nikdy, nikdy. Nebojí se žádného z nich. Smítka popela vyletovala do komína. Arya si dřepla vedle ohně a přes závoj horkých slz se dívala, jak stoupají vzhůru. Jestli je Zimohrad opravdu ztracen, kde je teď můj domov? Jsem stále Arya, nebo jenom služebná Nan, už navždycky a navždycky a navždycky?

Dalších pár hodin strávila tím, že uklízela v lordových komnatách. Vynesla staré rohože a rozmístila na podlahu sladce vonící nové, rozdělala nový oheň v krbu, vyměnila povlečení a načechrala polštáře v péřové posteli, vylila obsah nočníků do záchodové šachty a vydrhla je, odnesla plnou náruč špinavého prádla dolů pradlenám a přinesla nahoru mísu křehkých podzimních hrušek z kuchyně. Když byla hotova s ložnicí, sešla po schodišti níž a začala uklízet v soláru, prostorné větrné místnosti zvící velikosti hal mnoha menších hradů. Svíce dohořely na oharky a Arya je vyměnila. Pod okny stál velký dubový stůl, kde lord psával svoje dopisy. Srovnala knihy, vyměnila svíce, dala do pořádku brky, inkousty a pečetní vosk.
Přes papíry byla rozložena velká otrhaná ovčí kůže. Arya už ji začínala smotávat, když tu její zrak upoutaly barvy: modř jezer a řek, rudé tečky tam, kde stály hrady a města, zelené lesy. Uhladila ji před sebou. ZEMĚ TROJZUBCE, řekl nápis v ozdobném písmu na horní straně mapy. Ta tečka na vrcholu toho velkého jezera je Harrenov, uvědomila si, ale kde je Řekotočí? Pak je uviděla. Není to zas tak daleko...
Když skončila, do večera stále ještě zbývala spousta času, a tak se odebrala do božího háje. Nyní, když byla šenkem a služebnou lorda Boltona, měla mnohem méně povinností než za časů Weeseho nebo Růžovookého, třebaže se po ní vyžadovalo, aby se oblékala jako páže a myla se častěji, než se jí zamlouvalo. Věděla, že lovci se nevrátí ještě celé hodiny, a měla tedy čas na krátký výcvik v šermu. Sekala do březového listí, dokud rozštípány koneček jejího zlomeného smetáku nebyl zelený a lepkavý. "Ser Gregor," vydechla. "Dunsen, Polliver, Sladký Raff." Otočila se, skočila, zabalancovala na bříšcích chodidel, dělala výpady jedním směrem a druhým a srážela borové šišky z větví. "Lechtač," zvolala jednou, "a Ohař," zvolala podruhé. "Ser Ilyn, ser Meryn, královna Cersei." Před ní se tyčil kmen dubu a ona k němu skočila, aby jím prohnala hrot svého meče, nenávistně opakujíc: "Joffrey, Joffrey, Joffrey." Ruce a nohy měla skvrnité slunečním světlem a stíny listoví. Než skončila, byla celá zpocená a na patě, ze které si sedřela kůži, jí tekla krev. Na jedné noze se postavila před strom srdce a zvedla svůj meč na pozdrav. "Valar morghulis," řekla starým bohům severu. Líbilo se ji, jak ta slova znějí.
Když přecházela nádvoří směrem k lázni, spatřila havrana snášejícího se v kruzích k hnízdišti. Říkala si, odkud asi přiletěl a jakou zvěst nese. Možná je od Robba, přiletěl nám zvěstovat, že to o Branovi a Rickonovi není pravda. Plná naděje se kousla do rtu. Kdybych měla křídla, mohla bych odletět na Zimohrad a přesvědčila bych se sama. A kdyby to byla pravda, tak bych prostě uletěla pryč, kolem měsíce a svítících hvězd, a viděla bych všechny příběhy staré chůvy, draky, mořské obludy a Titána z Braavosu, a možná bych se už nikdy nevrátila, kdybych nechtěla.
Lovci se vrátili před soumrakem, s devíti mrtvými vlky. Sedm jich bylo dospělých, velkých šedohnědých zvírat, divokých a silných, s pysky staženými do smrtících šklebů přes dlouhé žluté zuby. Poslední dva však byli pouhými štěňaty. Lord Bolton vydal příkaz, aby z nich stáhli kůže a ušili mu z nich pokrývku na lože. "Ta vlčata mají velmi jemnou kožešinu, můj pane," poznamenal jeden z jeho mužů. "Udělám ti z nich pěkný pár teplých rukavic."
Bolton pohlédl na praporec plápolající nad věžemi strážnice. "Jak by nám připomněli Starkové, zima se blíží. Ušij mi je."
Všiml si, jak se Arya dívá, a řekl: "Nan, chci džbán horkého kořeněného vína, v lese jsem prochladl. Dohlédni na to, aby nebylo studené. Mám v úmyslu povečeřet sám. Ječný chléb, máslo a kančí maso."
"Okamžitě, můj pane." Nebylo radno odpovídat mu jinak.
Když vešla do kuchyně, Horký koláč tam právě pekl ovesné placky. Tři další kuchaři vykosťovali ryby, zatímco kuchtík obracel kance nad plameny. "Můj pán si žádá svou večeři a k tomu džbán horkého kořeněného vína na spláchnutí," oznámila jim Arya. "A nechce, aby víno bylo studené." Jeden z kuchařů si okamžitě umyl ruce, vyndal kotlík a naplnil jej hutným sladkým červeným vínem. Horkému koláči nařídil, aby do vína přidal koření, až se začne ohřívat. Arya mu chtěla pomoci.
"Já si to udělám sám," odbyl ji zamračené. "Nepotřebuju, abys mně radila, jak se připravuje svařené víno."
On mě nenávidí, nebo se mě dokonce bojí. Ustoupila stranou, spíš smutná než rozčilená. Když bylo jídlo hotové, kuchaři je přikryli stříbrnou poklicí a zabalili džbán do silné utěrky, aby víno nevychladlo. Venku se již snášel soumrak. Kolem hlav na hradbách brebentily vrány jako dvořané kolem svého krále. Jeden ze strážných jí otevřel a podržel dveře do Královy pochodně. "Doufám, že to není lasičí polévka," zažertoval.
Když vstoupila, Roose Bolton seděl u krbu a četl si v silné knize vázané v kůži. "Zapal svíce," poručil jí. obraceje list. "Je tu stále větší šero."
Položila jídlo k jeho lokti a udělala, co jí poručil. Místnost zaplnilo mihotavé světlo a vůně hřebíčku. Bolton otočil dalších pár stránek, pak knihu zavřel a opatrně ji vložil do ohně. Díval se, jak ji plameny stravují, a jeho bledé oči se leskly odraženým světlem. Stará suchá kůže vzplanula s hlasitým vhúúš a žluté stránky se v plamenech hýbaly, jako by si v nich četl nějaký duch. "Dnes večer už tě nebudu potřebovat," řekl jí, aniž se na ní podíval.
Mela odejít, tichá jako myška, ale něco ji zadrželo. "Můj pane," zeptala se, "vezmeš mě s sebou, až odjedeš z Harrenova?"
Otočil se a podíval se na ni. Tvářil se přitom, jako by na něj právě byla promluvila jeho večeře. "Dal jsem ti svolení vyptávat se mne na něco, Nan?"
"Ne, můj pane." Sklopila oči.
"V tom případě jsi neměla mluvit. Nebo měla?"
"Neměla. Můj pane." Na okamžik vypadal pobaveně. "Odpovím ti, třebaže jenom pro tentokrát. Mám v úmyslu přenechat Harrenov lordu Vargovi, až se budu vracet na sever. Ty zůstaneš tady s ním."
"Ale já ne -" začala.
Přerušil ji. "Nemám ve zvyku nechávat služebnictvo, aby se mne na něco vyptávalo. Nebo ti mám dát vyříznout jazyk, Nan?"
Věděla, že by to pro něho bylo stejně snadné, jako pro jiného člověka udeřit psa. "Ne, můj pane."
"V tom případě jdi. Já na tuhle tvoji drzost zapomenu."

Arya šla, ale ne do postele. Když vyšla ven do tmy nádvoří, strážný u dveří jí pokývl a řekl, "Blíží se bouře. Cítíš to ve vzduchu?" Vítr foukal v poryvech a plameny pochodní zasazených na vrcholu zdi vedle řady hlav se divoce svíjely. Cestou do božího háje procházela kolem Věže nářků, kde kdysi žila ve strachu z Weeseho. Po pádu Harrenova si ji pro sebe zabrali Freyové. Slyšela jejich hněvivé hlasy linoucí se z okna, mnoho mužů hovořících a dohadujících se současně. Elmar tam seděl venku na schodech, sám.
"Co se děje?" zeptala se ho Arya, když uviděla slzy lesknoucí se mu na tvářích.
"Moje princezna," vzlykal. "Aenys mi řekl, že ji někdo připravil o čest. Právě přiletěl pták z Dvojčat. Můj lord otec píše, že se musím oženit s někým jiným, nebo se stanu septonem."
Pitomá princezna, pomyslela si, to přece není důvod k pláči. "Moji bratři jsou možná mrtví," svěřila se mu.
Elmar se na ni opovržlivě podíval. "Na bratrech služky nikomu nezáleží."
Nebylo těžké udeřit ho po takových slovech. "Doufám, že ta tvoje princezna umře," řekla a rychle odběhla ještě předtím, než ji stačil chytit.
V božím háji našla svůj meč z násady od koštěte na místě, kde ho nechala, a odnesla si jej ke stromu srdce. Tam poklekla. Rudé listí ševelilo a rudé oči jako by se vpíjely rovnou do jejího nitra. Oči bohů. "Povězte mi, co mám dělat, bohové," modlila se.
Na dlouhý okamžik nebyl slyšet žádný zvuk kromě větru, vody, praskání větví a ševelení listů. A pak, zdaleka, zdaleka, zpoza božího háje, strašidelných věží a obřích kamenných zdí Harrenova, odněkud zpoza celého světa, se ozvalo osamocené táhlé vytí vlka. Arye naskočila husí kůže a na okamžik měla pocit, jako by byla omámená. Pak se jí najednou zdálo, že slyší tichý hlas svého otce: "Až napadne sníh a budou vát bílé vichry, osamělý vlk zemře, ale smečka přežije," řekl,
"Jenomže tady žádná smečka není," šeptala čarostromu. "Bran a Rickon jsou mrtví, Sansu mají Lannisterové, Jon odešel na Zeď. Neexistuju dokonce už ani já. Jsem jenom Nan."
"Jsi Arya ze Zimohradu, dcera severu. Řekla jsi mi, že umíš být silná. Máš v sobě vlčí krev."
"Vlčí krev," Arya si vzpomněla. "Budu silná jako Robb. Slíbila jsem, že budu." Zhluboka se nadechla, pak násadu uchopila oběma rukama, zvedla ji a prudce jí mávla dolů přes koleno. Zlomila se s hlasitým prasknutím a Arya oba kusy odhodila stranou. Jsem zlovlk a s dřevenými zuby jsem skoncovala.
Té noci ležela ve svém úzkém pokojíčku na pichlavé slámě, naslouchala hlasům živých i mrtvých, jak šeptají a hádají se, a čekala, až vyjde měsíc. Byly to jenom hlasy, kterým už nedůvěřovala. Slyšela zvuk svého vlastního dechu a taky vlky, jak vyjí ve velkých smečkách. Jsou blíž než ten, kterého jsem slyšela v božím háji, pomyslela si. Volají mě.
Nakonec vyklouzla zpod deky, zahalila se do tuniky a bosá seběhla dolů po schodech. Roose Bolton byl opatrný muž a vchod do Královy pochodně byl střežen ve dne v noci, takže musela vyklouznout úzkým sklepním okénkem. Nádvoří bylo tiché a velký hrad polapen v začarovaných snech. Nahoře nad Věží nářků skučel vítr.
Ohně v kovárně byly uhašeny a dveře byly zavřené na petlici. Doplížila se k oknu, tak jako už kdysi předtím. Gendry spal na matraci na patře společně se dvěma dalšími kovářskými učni. Krčila se vedle nich, dokud se její oči nepřizpůsobily tmě natolik, aby si byla jistá, že Gendry je tím na konci. Pak mu položila ruku přes ústa a štípla ho. Otevřel oči. Zřejmě nespal moc tvrdě. "Prosím," zašeptala. Sundala mu ruku z úst a naznačila mu, aby vstal.
Chvíli si říkala, že jí snad nerozumí, ale pak vyklouzl zpod pokrývky. Nahý přešel místnost, vsoukal se do volné tuniky z hrubého plátna a slezl s ní dolů z patra. Ostatní spáči se ani nepohnuli. "Co po mně chceš?" zeptal se Gendry tichým, rozčileným hlasem.
"Meč."
"Už stokrát jsem ti říkal, že Černý palec všechny meče zamkl. To má být pro lorda Pijavici?"
"Pro mě. Rozbij zámek kladivem."
"Rozmlátí mi za to ruce," zabručel. "Nebo mně udělají něco ještě horšího."
"Ne když utečeš se mnou."
"Uteč a oni tě chytnou a zabijí tě."
"Bude to horší. Lord Bolton mně řekl, že chce dát Harrenov Krvavým drancířům."
Gendry si odhrnul černé vlasy z očí. "No a co?"
Nebojácně se na něho podívala. "No, a až bude pánem Vargo Hoat, uřízne všem služebníkům po chodidle, aby mu nemohli utéct. Kovářům taky."
"To je jenom povídačka," opáčil pohrdavě.
"Ne, je to pravda, slyšela jsem lorda Varga, jak to říká," zalhala. "Každému uřízne jedno chodidlo. To levé. Jdi do kuchyně a probuď Horkého koláče, udělá, co mu řekneš. Potřebujeme chléb, ovesné placky nebo něco jiného k jídlu. Ty obstarej meče a já opatřím koně. Setkáme se blízko výpadové branky ve východní zdi, za Věží duchů. Tam nikdy nikdo nechodí."
"Já tu bránu znám. Hlídají ji stejně jako ostatní."
"Určitě? Nezapomeneš na ty meče?"
"Neřekl jsem, že přijdu."
"Ne, ale pokud přijdeš, nezapomeneš na ně?"
Zamračil se. "Ne," odpověděl nakonec. "Myslím, že nezapomenu."
Arya se do Královy pochodně dostala stejným způsobem, jakým z ní odešla, a pak se kradla po točitých schodech a naslouchala případným zvukům kroků. Ve svém pokojíku se svlékla do naha a znovu se pečlivě oblékla do dvou vrstev prádla, teplých punčoch a co nejčistší tuniky. Byla to livrej lorda Boltona. Na hrudi byl přišitý jeho znak, stažený muž rodu Boltonů. Zašněrovala si boty, hodila si vlněný plášť přes ramena a zavázala si jej pod krkem. Tichá jako stín se vykradla zpátky ke schodišti. Venku před lordovým solárem se zastavila, chvíli naslouchala u dveří a pak je pomalu

otevřela. Všude bylo ticho.
Mapa z ovčí kůže stále ležela na stole, vedle zbytků večeře lorda Boltona. Pevně ji svinula a strčila si ji za opasek. Nechal na stole svoji dýku, tu si také vzala, pro případ, že by Gendry neměl odvahu ukrást meče.
Když vklouzla do temných stájí, jeden z koní tiše zaržál. Všichni štolbové tvrdě spali. Jemné kopala do jednoho špičkou boty tak dlouho, dokud se ospale neposadil a neřekl: "Eh? Co je?"
"Lord Bolton požaduje tři koně, osedlané a s postrojem."
Chlapec vstal, vyhrabal si slámu z vlasů. "Cože, v tuhle hodinu? Koně, říkáš?" Přimhouřil oči na znak na její tunice. "Na co chce koně, teď v noci?"
"Lord Bolton nemá ve zvyku, aby se ho na něco ptali služebníci!" Zkřížila si ruce na hrudi.
Štolba se stále díval na muže staženého z kůže. Věděl, co to znamená. "Tři, říkáš?"
"Jednoho, dva, tři. Lovecké koně. Rychlé a s jistýma nohama." Pomohla mu s uzdami a sedly, aby nemusel budit jiné štolby. Doufala, že mu potom moc neublíží, ale věděla, že pravděpodobně ano.
Tou nejobtížnější částí bylo provést koně hradem. Kdykoli to bylo možné, držela se ve stínu parkánové zdi, takže strážní na obchůzkách nahoře na hradbách by se museli dívat téměř kolmo dolů, aby ji uviděli. A co když mě uvidí, co se stane pak? Jsem šenkem svého pána. Byla mrazivá podzimní noc. Na obloze se honily mraky hnané větrem ze západu, zakrývaly hvězdy, Věž nářků žalostně kvílela při každém poryvu větru. Ve vzduchu je cítit déšť. Arya nevěděla, zda to bude pro jejich útěk dobré či špatné.
Nikdo ji neviděl a ona také nikoho nezahlédla, kromě velké šedobílé kočky kradoucí se po zdi kolem božího háje. Kočka se zastavila a zasyčela na ni, probudila v ní vzpomínky na Rudou baštu, na jejího otce a na Syria Forela. "Mohla bych tě chytit, kdybych chtěla," zavolala na ni Arya tiše, "jenomže musím jít, kočko." Kočka na ni znovu zasyčela a odběhla pryč.
Věž duchů byla tou nejrozbořenější z pěti obrovitých věží Harrenova. Temná a osamělá stála za zbytky zříceného septa, kam se po téměř tři stovky let přicházely modlit už jenom krysy. Tam čekala, zda přijdou Gendry a Horký koláč. Zdálo se ji, že čas se vleče neskutečně pomalu. Koně okusovali plevel, který vyrůstal mezi popraskanými kameny, zatímco mraky pohltily poslední z hvězd. Arya vytáhla dýku a začala ji ostřit, aby si něčím zaměstnala ruce. Brousila ji dlouhými hladkými tahy, tak jak ji to učil Syrio. Ten zvuk ji uklidňoval.
Uslyšela je přicházet dlouho předtím, než se objevili. Horký koláč ztěžka oddychoval a jednou ve tmě zakopl. Udeřil se do holeně a vykřikl tak hlasitě, že málem probudil polovinu Harrenova. Gendry byl tišší, ale meče, které nesl, při pohybu řinčely o sebe. "Tady jsem." Stála na místě. "Buďte zticha, nebo vás uslyší."
Chlapci se k ní ubírali přes zborcené kameny zdí. Viděla, že Gendry má pod pláštěm naolejovanou drátěnou košili a přes ramena měl uvázané kovářské kladivo. Rudý obličej Horkého koláče vykukoval zpod kápě. Z pravé ruky mu visel pytel s chlebem a pod levou paží svíral velké kolo sýra. "Tu výpadovou branku hlídá strážný," řekl jí Gendry tiše. "Já tě varoval."
"Vy zůstaňte tady u koní." řekla Arya. "Já se o něho postarám. Až zavolám, přijďte rychle za mnou."
Gendry přikývl. Horký koláč řekl: "Zahoukej jako sova, až budeš chtít, abychom přišli,"
"Já nejsem sova," namítla Arya. "Jsem vlk. Zavyju."
Samotná klouzala stínem vrhaným Věží duchů. Šla rychle, aby si udržela náskok před svým strachem, a měla přitom pocit, jako by vedle ní kráčel Syrio Forel a také Yoren, Jaqen H'ghar a Jon Sníh. Nevzala si meč, který jí přinesl Gendry, ještě ne. Na tohle bude lepší dýka. Byla dobrá a ostrá. Výpadová branka byla poslední z bran Harrenova, úzké dveře z pevného dubu pobité železnými hřeby, zasazené v rohu zdi pod obrannou věží. Na hlídku tam postavili jen jednoho muže, ale Arya věděla, že strážní jsou také nahoře ve věži a další chodí nedaleko po hradbách. Ať se stane cokoli, musí být tichá jako stín. Ten muž nesmí vykřiknout. Začalo krápat. Cítila, jak jí kapka dopadla na čelo a pomalu jí stekla dolů po nose.
Nesnažila se schovat, ale šla rovnou ke strážnému, jako by ji tam byl poslal lord Bolton sám. Díval se, jak k němu přichází, zvědavý, co tady to páže pohledává v takovou hodinu. Přišla blíž a uviděla, že to je seveřan, velmi vysoký a hubený, schoulený v otrhaném kožešinovém plášti. To bylo zlé. Možná by dokázala oklamat Freye nebo některého z Chrabrých kumpánů, ale muži z Hrůzova sloužili Rooseovi Boltonovi celý svůj život a znali ho lépe než ona. Když mu řeknu, že jsem Arya Stark, a nařídím mu, aby ustoupil stranou... ne, toho se neodvažovala. Byl to seveřen, ale nebyl ze Zimohradu. Patřil k Rooseovi Boltonovi,
Když k němu přišla, odhrnula si plášť stranou, aby viděl z kůže staženého muže na její hrudi. "Posílá mě lord Bolton."
"V tuto hodinu? Proč?"
Všimla si lesklé oceli pod jeho kožešinou a nevěděla, zda bude mít dost síly na to, aby dýku prohnala drátěným pletivem. Musím se mu dostat na krk, jenomže je moc vysoký, nedosáhnu na něj. Chvíli nevěděla, co má říci. Byla zas jen vystrašenou malou holkou a déšť na jejím obličeji byl cítit jako slzy.
"Pověděl mi, abych všem jeho strážným dala po stříbrňáku za jejich dobrou službu." Ta slova ji napadla zničehonic.
"Stříbrňák, říkáš?" Nevěřil jí, ale chtěl jí věřit; stříbro bylo konec konců stříbro. "V tom případě mi ho dej."
Zašmátrala ve své tunice a vyndala z ní minci, kterou jí dal Jaqen H'ghar. Ve tmě železo vypadalo jako zašlé stříbro. Natáhla minci k němu... a nechala si ji proklouznout mezi prsty.
Muž ji tiše proklel, poklekl na koleno, aby minci sebral ze země, a tehdy se jeho krk ocitl přímo před ní. Arya tasila dýku a přejela mu jí po hrdle, hladce jako přes letní hedvábí. Jeho krev se jí v horkém přílivu vyřinula na ruce. Muž se pokoušel vykřiknout, jenomže měl krev i v ústech.
"Valar morghulis," šeptala, když umíral.
Když se přestal hýbat, sebrala minci. Za zdmi Harrenova hlasitě a táhle zavyl vlk. Zvedla mříž, položila ji stranou a otevřela těžké dubové dveře. Do té doby, než k ní přišli Horký koláč a Gendry s jejich koňmi, již lilo jako z konve. "Tys

ho zabila!" zalapal Horký koláč po dechu.
"Co sis myslel, že s ním udělám?" Měla prsty lepkavé krví a její klisně se ten pach nelíbil. To nevadí, pomyslela si, když se vyhoupla do sedla. Déšť mi je umyje.

SANSA

Trůnní síň byla mořem šperků, kožešin a zářivých látek. Urození pánové a dámy plnili zadní část místnosti, stáli pod vysokými okny a strkali do sebe jako prodavačky ryb na tržišti. Joffreyho dvořané se v tento den snažili vzájemně přetrumfnout jeden druhého. Jalabhar Xho byl celý v opeření tak fantastickém a výstředním, až se zdálo, jako by měl každou chvíli vzlétnout. Křišťálová koruna nejvyššího septona vysílala do vzduchu záblesky duhy pokaždé, když pohnul hlavou. Královna Cersei u sněmovního stolu se leskla v šatech ze zlatého brokátu, pod kterým se skvěl vínový samet, zatímco Varys vedle ní se uculoval ve světle fialovém brokátu. Měsíční chlapec a ser Dontos na sobě měli nové šaškovské hávy, čisté jako jarní jitro. Dokonce i lady Tanda a její dcery vyhlížely půvabně ve stejných šatech z tyrkysového hedvábí a popelčiny, a lord Gyles kašlal do čtverce šarlatového hedvábí obroubeného zlatou krajkou.
Král Joffrey seděl nad nimi, mezi hroty a čepelemi Železného trůnu. Měl na sobě rudý samet a černý plášť posázený rubíny a na hlavě mu seděla těžká zlatá koruna.
Sansa se davem rytířů, panošů a bohatých měšťanů prodrala k přední části galerie právě ve chvíli, kdy fanfára trumpet oznamovala vjezd lorda Tywina Lannistera.
Projel se svým válečným ořem po délce síně a sesedl před Železným trůnem. Sansa nikdy předtím neviděla takovou zbroj; celou z naleštěné rudé oceli, zdobenou zlatými rytinami a ornamenty. Jeho kulaté ramenní pláty znázorňovaly východ slunce, řvoucí lev, který korunoval jeho přilbici, měl rubínové oči a lvice na každém rameni držela plášť ze zlatého brokátu, tak dlouhý a těžký, že pokrýval celý zadek jeho koně. Dokonce i zbroj koně byla pozlacená a čabraku měl z lesklého rudého hedvábí zdobeného lannisterským lvem.
Pán Casterlyovy skály byl tak úchvatnou postavou, že bylo téměř šokující, když jeho oř upustil várku kobližek přímo u úpatí trůnu. Joffrey, který sestoupil, aby svého děda objal a prohlásil jej zachráncem města, ji musel opatrně obejít dokola. Sansa si zvedla ruku k ústům a přikryla jí nervózní úsměv.
Joff obřadně požádal svého děda, aby se ujal vlády nad říší, a lord Tywin tuto zodpovědnost ve vší vážnosti přijal, "dokud Jeho Výsost nedosáhne patřičného věku". Pak mu panoši sundali zbroj a Joff mu připevnil kolem krku řetěz pobočníka krále. Lord Tywin zaujal místo u sněmovního stolu vedle královny. Jakmile byl jeho oř odveden a kobližky uklizeny, Cersei pokývla hlavou, že obřad může pokračovat.
Fanfára mosazných trumpet pozdravila každého z hrdinů, který procházel velkými dubovými dveřmi. Heroldové pokaždé oznámili jeho jméno a čin, kterým se proslavil, aby to všichni slyšeli, a rytíři a urozené dámy a pánové je povzbuzovali tak vášnivě a hlasitě, jako by to byli kohouti v zápasišti. Jako první dovnitř vešel Mace Tyreli, lord Vysoké zahrady, kdysi statný muž, který hodně ztloustl, ale stále byl pohledný. Za ním následovali jeho synové; ser Loras a jeho starší bratr ser Garlan Galantní. Všichni tři byli stejně odění, v zeleném sametu lemovaném sobolinou.
Král opět sestoupil z trůnu, aby je osobně pozdravil, čímž jim prokázal velkou čest. Každému připevnil kolem krku řetěz růží z měkkého žlutého zlata, ze kterého visel zlatý disk se lvem Lannisterů vyvedeným z rubínů. "Růže drží lva, tak jako moc Vysoké zahrady podporuje říši," prohlásil Joffrey. "Pokud mne chcete požádat o jakýkoli dar, stačí říct a máte jej mít."
A teď to přijde, pomyslela si Sansa.
"Tvoje Výsosti," řekl ser Loras. "Prosím tě o čest sloužit ve tvé Královské gardě a bránit tě proti nepřátelům." Joffrey zvedl Rytíře květin na nohy a políbil ho na tvář. "Staniž se, bratře."
Lord Tyrell sklopil hlavu. "Neexistuje větší čest a potěšení než sloužit Jeho Veličenstvu. Pokud bych byl shledán dostatečně schopným, abych se mohl stát členem tvé královské rady, nenašel bys věrnějšího ani poctivějšího služebníka."
Joff mu položil ruku na rameno, a když lord Tyrell vstal, políbil ho. "Tvoje přání bude splněno."
Ser Garlan, o pět let starší než ser Loras, byl vyšší vousatou verzí svého slavnějšího mladšího bratra. Byl silnější přes hrudník a širší v ramennou, a třebaže jeho obličej byl docela pohledný, postrádal zarážející krásu sera Lorase. "Tvoje Výsosti," řekl Garlan, když k němu král přišel. "Mám panenskou sestru, Margaery, potěšení našeho rodu. Byla provdána za Renlyho Baratheona, jak jistě víš, ale Renly odešel do války, než mohl být sňatek zpečetěn na loži, takže zůstala nevinná. Margaery slyšela zvěsti o tvé moudrosti, odvaze a rytířskosti a na dálku se do tebe zamilovala. Prosím tě, abys pro ni poslal, pojal její ruku ve sňatku, a navždy tak spojil svůj rod s mým."
Král Joffrey se naoko tvářil překvapeně. "Sere Garlane, o kráse tvojí sestry vědí všichni v Sedmi královstvích, ale já jsem se zaslíbil jiné. Král musí dodržet svoje slovo."
Královna Cersei za šustění svých sukní vstala. "Tvoje Výsosti, malá rada dospěla po pečlivém zvážení všech okolností k názoru, že by nebylo vhodné ani moudré oženit se s dcerou muže popraveného za zradu, s dívkou, jejíž bratr dokonce i nyní otevřeně vede rebelii proti trůnu. Veličenstvo, tvoje rada tě prosí, abys pro dobro své říše zprostil Sansu Stark jejího slibu. Lady Margaery pro tebe bude mnohem vhodnější nevěstou."
Urozené dámy a pánové v síni začali jako na povel provolávat slávu Vysoké zahradě. "Margaery," volali. "Dej nám Margaery!" a "Nechceme zrádcovskou královnu. Tyrell! Tyrell!"
Joffrey zvedl ruku. "Rád bych splnil přání svého lidu, matko, ale složil jsem svatou přísahu."
Kupředu popošel nejvyšší septon. "Tvoje Výsosti, bohové považují slib zasnoubení za nanejvýš vážný, ovšem tvůj

vznešený otec, král Robert blahoslavené paměti, učinil tuto dohodu předtím, než tě Starkové ze Zimohradu zradili. Jejich zločiny proti říši tě zprošťují jakýchkoli slibů, které jsi vůči nim učinil, Z hlediska církve neexistuje žádná platná zásnubní smlouva, kterou bys byl vázán k Sanse Stark."
Trůnní místnost zaplnil jásot a výkřiky: "Margaery, Margaery!" Slyšela je všude kolem sebe. Věděla, co přijde dál, a přesto byla vystrašená z toho, co Joffrey možná řekne, plná obav, že jí odmítne dát volnost, i když na tom nyní záviselo celé království. Měla pocit, jako by znovu stála na mramorových schodech před Velkým Baelorovým septem, čekala, až její princ udělí otci milost, a namísto toho ho slyšela, jak nařizuje Ilynu Payneovi, aby mu usekl hlavu. Prosím, modlila se zaníceně k bohům, přimějte ho říct to, přimějte ho říct to.
Lord Tywin se podíval na svého vnuka. Joff ho obdařil zamračeným pohledem, zavrtěl se a pomohl seru Garlanovi vstát. "Bohové jsou dobří. Jsem volný a mohu se řídit voláním svého srdce. Ožením se s tvojí půvabnou sestrou a udělám to rád, sere." Políbil sera Garlana na vousatou tvář, zatímco všude kolem nich se ozýval hlasitý jásot.
Sansa měla podivně lehkou hlavu. Jsem volná. Cítila, jak se na ni upírají oči přítomných. Nesmím se usmívat, připomněla si v duchu. Královna ji varovala; bez ohledu na to, co bude pociťovat ve svém nitru, musí světu ukázat nešťastnou tvář. "Nedovolím, aby můj syn byl pokořen," řekla jí Cersei. "Rozumíš?"
"Ano. Ale pokud nebudu královnou, co se se mnou stane?"
"Na tom se ještě budeme muset dohodnout. Prozatím zůstaneš zde u dvora, jako naše svěřenkyně,"
"Jenomže já chci jít domů."
"Snad už jsi mohla pochopit, že nikdo z nás nedostává, co chce," odsekla královna podrážděně.
Jenomže já ano, pomyslela si Sansa. Joffrey mne dal svobodu. Nebudu ho muset líbat, nepřijdu s ním o panenství, ani mu neporadím děti. Ať to udělá Margaery Tyrell, ubohé děvče.
Do té doby, než jásot odezněl, lord Vysoké zahrady byl usazen ke sněmovnímu stolu a jeho synové se připojili k ostatním rytířům a lordům pod okny. Sansa se snažila vypadat opuštěně a zmateně, zatímco dovnitř byli uváděni další hrdinové bitvy na Černovodém proudu, aby dostali svoji odměnu.
Paxter Redwyne, lord Stromoviny, kráčel po délce síně provázen z každé strany jedním ze svých synů dvojčat, Hrůzákem a Slintákem, přičemž ten první kulhal, protože byl v bitvě zraněn. Za nimi následoval lord Mathis Rowan ve sněhobílém kabátci s velkým stromem vyšitým na hrudi zlatou nití; lord Randyl Tarly, štíhlý a plešatějící, který měl na zádech v pochvě zdobené šperky velký obouruční meč; ser Kevan Lannister, podsaditý holohlavý muž s nakrátko zastřiženým vousem; ser Addam Marbrand, jemuž spadaly měděné vlasy na ramena; a významní západní lordi Lydden, Crakehall a Brax.
Jako další přišli na řadu čtyři muži méně významného původu, kteří se pozoruhodně vyznamenali v boji: jednooký rytíř ser Philip Foote, který zabil lorda Bryceho Carona v boji muže proti muži; svobodný jezdec Lothor Brune, jenž si prosekal cestu půl stovkou fossowayských zbrojnošů, aby zajal sera Jona ze zeleného jablka a zabil sera Bryana a sera Edwyda z červeného, čímž si vysloužil přezdívku Lothor Jablkožrout; Willit, prošedivělý zbrojnoš ve službách sera Haryse Swyfta, který vytáhl svého pána zpod umírajícího koně a ubránil ho proti tuctu útočníků; a stěží ochmýřený panoš jménem Josmyn Peckledon, který zabil dva rytíře, třetího zranil a další dva zajal, třebaže mu nemohlo být víc než čtrnáct let. Willita přinesli dovnitř na nosítkách, protože byl ošklivě zraněn.
Ser Kevan se posadil vedle svého bratra lorda Tywina. Když heroldové skončili s provoláváním jmen a skutků každého z hrdinů, vstal. "Na přání Jeho Výsosti budou tito muži za svou odvahu odměněni. Podle královského výnosu ser Philip od nynějška bude lordem Philipem z rodu Footů a budou mu uděleny pozemky, práva a výnosy rodu Caronů. Lothor Brune bude povýšen do rytířského stavu a po skončení války mu budou uděleny pozemky a pevnost v říčních krajinách. Josmynu Peckledonovi náleží meč, plátová zbroj, jakýkoli válečný oř z královských stájí, kterého si vybere, a rytířství, jakmile dosáhne patřičného věku. Zbrojnoš Willit obdrží kopí se stříbrem opásanou rukojetí, kroužkovou zbroj z nového pletiva a plnou přilbici s hledím. Jeho synové budou přijati do služeb rodu Lannisterů v Casterlyově skále, starší jako panoš a mladší jako páže, s možností povýšení do rytířského stavu, pokud budou sloužit věrně a dobře. Staniž se se souhlasem pobočníka krále a malé rady." Jako další byli odměněni kapitáni královských válečných galér Divovětr, Princ Aemon a Říční šíp, společně s některými důstojníky z Boží milosti, Kopí, Hedvábné paní a Beranidla.
Podle toho, co Sansa věděla, bylo jejich hlavním hrdinským činem to, že přežili bitvu na řece, čímž se mohli chlubit nemnozí. Hallyne Pyromancer a mistři alchymistického cechu také přijali královo poděkování a Hallyne byl povýšen do šlechtického stavu, třebaže Sansa si všimla, že titul nepřevážely žádné pozemky ani hrad, což alchymistu nečinilo o nic větším lordem, než byl Varys. Mnohem významnější lordství bylo uděleno seru Lancelu Lannisterovi. Joffrey ho odměnil pozemky, hradem a právy rodu Darryů, jejichž poslední nezletilý potomek zahynul během bojů v Řekotočí, "čímž nezanechal žádné právoplatné dědice z Darryho krve, pouze svého nemanželského bratrance".
Ser Lancel se nedostavil, aby přijal nově udělený titul, povídalo se, že v důsledku svého zranění přijde o ruku nebo možná dokonce o život. O Skřetovi se také říkalo, že zemře, kvůli strašlivé sečné ráně na hlavě.
Když herold zvolal: "Lord Petyr Baeliš!" dotyčný se dostavil před krále oděn ve všech možných odstínech růžové a švestkové barvy, v plášti vzorovaném drozdy. Poklekl před Železný trůn a Sansa viděla, že se usmívá. Vypadá tak potěšené. Neslyšela, že by Malíček vykonal během bitvy něco obzvlášť hrdinského, ale zdálo se, že přesto bude odměněn.
Ser Kevan vstal. "Na přání Jeho královské Výsosti bude jeho věrný rádce Petyr Baeliš odměněn za svoje služby koruně a říši. Na vědomost se dává, že lordu Baelišovi se uděluje hrad Harrenov se všemi jeho pozemky a výnosy, aby si v něm zřídil svoje sídlo a vládl v něm jako svrchovaný pán Trojzubce. Petyr Baeliš a jeho synové a vnukové budou užívat tyto pocty až do konce času a všichni lordi Trojzubce mu složí slib věrnosti jako svému lennímu pánovi. Staniž se se souhlasem pobočníka krále a malé rady."
Malíček, který stále klečel na kolenou, pozvedl oči ke králi Joffreymu. "Poníženě ti děkuji, Tvoje Výsosti. Předpokládám,

že to znamená, že se budu muset postarat o to, abych nějaké syny a vnuky měl,"
Joffrey se zasmál a dvůr s ním. Lenní pán Trojzubce, pomyslela si Sansa, a také lord Harrenova. Nechápala, proč je z toho tak šťastný, když ten titul byl stejně prázdný jako lordství udělené Hallynu Pyromancerovi, Harrenov byl proklatý, a v současné době dokonce ani Lannisterům nepatřil. Kromě toho, lordi Trojzubce odpřísáhli věrnost Řekotočí, rodu Tullyů a Králi severu; nikdy Malíčka za svého lenního pána nepřijmou. Pokud k tomu nebudou donuceni. Pokud můj bratr, můj strýc a můj děd nebudou poraženi a zabiti. Znervózněla při tom pomyšlení, ale vzápětí si řekla, že je hloupá. Robb je pokaždé porazil. Porazí také lorda Baeliše, nebude-li zbytí.
Toho dne bylo pasováno přes šest set nových rytířů. V noci drželi stráž ve Velkém Baleorově septu a ráno přešli město bosí, aby prokázali, že mají pokorná srdce. Nyní se dostavili před krále v košilích z neobarvené vlny, aby přijali rytířství od členů Královské gardy. Trvalo to dlouho, protože přítomni byli jenom tři členové bratrstva Bílých mečů. Mandon Moore zahynul v bitvě, Ohař zmizel, Aerys Oakheart byl v Dorne s princeznou Myrcellou a Jaime Lannister byl Robbovým zajatcem, takže Královská garda byla redukována na Balona Swanna, Meryna Tranta a Osmunda Černokotlého. Jakmile byl pasován, každý muž povstal, připjal si opasek s mečem a postavil se pod okna. Někteří měli po cestě městem zakrvácená chodidla, ale podle Sansy tam přesto všichni stáli vzpřímení a hrdí.
Než všichni noví rytíři dostali svůj titul sera, síň už byla nepokojná, a nikdo víc než král Joffrey. Někteří z lidí na galerii se začali v tichosti vytrácet, ale ti dole v síni byli v pasti, nemohli odejít bez králova svolení. Soudě podle způsobu, jakým se neklidně vrtěl na vrcholu Železného trůnu, Joffrey by jim své svolení milerád dal, ale potřebné záležitosti ještě zdaleka nebyly vyřízeny. Nyní se totiž mince obrátila a dovnitř byli přivedeni zajatci.
Byli mezi nimi jak urození lordi, tak vznešení rytíři: nevrlý lord Celtigar, Rudý krab; ser Bonifer Dobrý; lord Estermont, který byl dokonce ještě starší než Celtigar; lord Varner, který po délce síně kulhal, protože měl rozbité koleno, ale od nikoho pomoc nepřijal; ser Mark Mullendore se zsinalým obličejem a jednou rukou useknutou až po loket; ohnivý Rudý Ronnet z Griffinova hradu; ser Dermont z Deštivého lesa; lord Willum a jeho synové Josua a Elyas; ser Jon Fossoway; ser Timon Škrábomeč; Aurane, Bastard z Přílivů; lord Staedmon, nazývaný Penězomilec, a stovky dalších.
Těm, kteří si to se svou věrností rozmysleli již během bitvy, stačilo jen odpřísáhnout věrnost Joffreymu, ale ti, kteří bojovali za Stannise až do hořkého konce, byli nuceni promluvit. Jejich slova měla rozhodnout o jejich osudu. Pokud poprosili o odpuštění za svoji zradu a slíbili, že od nynějška budou věrně sloužit koruně, Joffrey jim prominul a udělil jim zpět všechny jejich pozemky a práva. Hrstka jich však nadále vzdorovala. "Nemysli si, že tímhle to skončilo, chlapče," varoval krále jeden, nemanželský syn nějakého Florenta. "Pán světla chrání krále Stannise, nyní a navěky. Ani všechny tvoje meče a všechny tvoje pikle tě nezachrání, až přijde jeho hodina."
"Tvoje hodina přišla právě teď." Joffrey pokynul seru Hynu Paynovi, aby muže vyvedl ven a srazil mu hlavu. Ještě však nestačil odejít, když tu rytíř vážného vzezření s ohnivým srdcem na své bojové suknici vykřikl: "Jediným pravým králem je Stannis. Na Železném trůně sedí monstrum, zrůda zrozená z krvesmilstva!"
"Mlč!" zařval na něho ser Kevan Lannister.
Rytíř namísto toho zvedl hlas. "Joffrey je černým červem, který vyžírá srdce říše. Jeho otcem byla temnota a smrt je jeho matkou. Zničte ho, než kvůli němu všichni shnijete. Zničte je všechny, královnu děvku a krále červa, zlovolného trpaslíka, šeptajícího pavouka i falešné květiny. Zachraňte se, dokud je čas!" Jeden ze zlatých plášťů muže srazil k zemi, ale ten dál křičel. "Přijde očišťující oheň. Král Stannis se vrátí!"
Joffrey vstal, "Já jsem král. Zabte ho! Okamžitě ho zabte! Nařizuji to." V prudkém, zuřivém gestu mávl rukou dolů... a vykřikl bolestí, protože přitom zavadil o jeden z ostrých kovových hrotů, které jej obklopovaly. Jasně rudý aksamit jeho rukávu se změnil v temně rudý, jak jím prosakovala králova krev. "Matko!" zakvílel.
Oči všech přítomných se upřely na krále a muži na podlaze se mezitím nějak podařilo vytrhnout jednomu ze zlatých plášťů oštěp z ruky a vstát s jeho pomocí. "Trůn ho nechce přijmout!" zvolal. "Není to pravý král!" Cersei pospíchala k trůnu, ale lord Tywin zůstal nehybný jako kámen, stačilo, aby zvedl prst, a ser Meryn Trant zamířil kupředu s taseným mečem. Konec byl rychlý a brutální, zlaté pláště rytíře popadly za paže. "Není to král!" zvolal ještě, než mu ser Meryn proklál hrudník svým dlouhým mečem.
Joff padl své matce do náruče. Kupředu přispěchali tři mistři, aby ho odnesli ven královskými dveřmi. Pak všichni začali jeden přes druhého mluvit. Když zbrojnoši ve zlatých pláštích vlekli mrtvého muže ven, zanechával za sebou na kamenné podlaze stopu z jasné krve. Lord Baeliš si hladil bradku, zatímco Varys mu cosi šeptal do ucha. Propustí nás teď? říkala si Sansa. Hrstka zajatců stále čekala, třebaže nikdo nemohl říci, zda mají v úmyslu odpřísáhnout Joffreymu věrnost, nebo ho proklít.
Lord Tywin vstal. "Pokračujeme," řekl jasným silným hlasem, který umlčel veškeré mumlání. "Ti, kteří si přejí požádat o milost za svoje zrady, mohou tak učinit. Už zde nestrpím žádné další výtržnosti." Popošel k Železnému trůnu a posadil se na jeho schody, pouhé tři stopy nad podlahu.
Než audience skončila, světlo venku za okny již skomíralo. Sansa scházela dolů z galerie a cítila se slabá vyčerpáním. Říkala si, jak hodně se asi Joffrey pořezal. Povídá se, že Železný trůn umí být nebezpečné krutý k těm, kteří nejsou zrození k tomu, aby na něm seděli.
Zpátky v bezpečí svých komnat si přitiskla polštář k obličeji, aby utlumila výkřik radosti. Och, bohové, buďte dobří, on to udělal, zavrhl mne přede všemi. Když jí služebná přinesla večeři, málem ji políbila radostí. Byl tam horký chléb a čerstvě stlučené máslo, hustá hovězí polévka, kapoun, dušené mrkvičky a broskve v medu. Dokonce i jídlo lépe chutná, pomyslela si.
Jakmile se setmělo, vklouzla do svého pláště a pospíchala do božího háje. Padací most hlídal ser Osmund Černokotty ve své bílé zbroji. Sansa mu popřála dobrou noc a snažila se přitom mluvit co nejzničeněji, ale podle toho, jak na ni zahlížel, ho zřejmě nepřesvědčila.
Dontos na ni čekal pod stromy zalitými měsíčním svitem. "Proč máš tak smutný obličej?" zeptala se ho Sansa vesele.

"Byl jsi tam, slyšel jsi to. Joff mne zavrhl, skončil se mnou, je..." Vzal ji za ruku. "Och, Jonquil, moje ubohá Jonquil. Ty to nechápeš. Že s tebou skončil? Stěží začal."
Sanse pokleslo srdce. "Co tím chceš říct?"
"Královna tě nikdy nenechá jít, nikdy. Jsi příliš cenným rukojmím. A Joffrey... drahá, stále je králem. Jestliže tě bude chtít ve své posteli, bude tě mít, jenomže tentokrát už s tebou nezplodí manželské syny, ale bastardy."
"Ne," vydechla Sansa šokované. "Vždyť mě nechal jít, vždyť…"
Ser Dontos jí vlepil vlhký polibek na ucho. "Buď statečná. Slíbil jsem, že tě pošlu domů, a nyní mohu. Již byl určen den."
"Kdy?" zeptala se Sansa. "Kdy odejdeme?"
"V noci po Joffreyho svatbě. Po hostině. Byly vykonány všechny nezbytné přípravy. Rudá bašta bude plná cizinců. Polovina dvora bude opilá a druhá polovina bude pomáhat Joffreymu v posteli u jeho nevěsty. Alespoň na chvíli na tebe zapomenou a zmatek bude naším přítelem."
"Svatba se nebude konat dřív než za měsíc. Margaety Tyrell je ve Vysoké zahradě, teprve pro ni poslali."
"Čekala jsi tak dlouho, takže buď trpělivá a posečkej ještě o chvíli déle. Podívej, něco pro tebe mám." Dontos zašmátral ve svém váčku a vytáhl stříbřitou pavučinku. Visela mu mezi silnými prsty.
Byla to sítka do vlasů ze stříbrných vlákének tak tenkých a jemných, že se zdálo, jako by nevážila víc než závan vzduchu. Sansa ji vzala do prstů. V místech, kde se vlákna křížila, byly zasazeny malé drahokamy, tak temné, že pohlcovaly měsíční světlo. "Co je to za kameny?"
"Černé ametysty z Ašaje. Ten nejvzácnější druh, za denního světla temný purpur."
"Je nádherná," řekla Sansa, ale v duchu si pomyslela: Já potřebuju loď, ne síťku do vlasů.
"Je krásnější, než si myslíš, drahé dítě. Je totiž kouzelná, víš? Držíš v ruce spravedlnost. Je to pomsta za tvého otce."
Dontos se k ní naklonil a znovu ji políbil. "Je to domov."

THEON
Jakmile byli za hradbami spatřeni první nepřátelští průzkumníci, přišel za ním mistr Luwin. "Můj pane princi," řekl, "musíš se vzdát."
Theon hleděl na tác s ovesnými plackami a krvavou klobásou, které mu přinesli k snídani. Ráno po další bezesné noci ho zastihlo s nervy nadranc a při pouhém pohledu na jídlo se mu dělalo nevolno. "Nepřišla nějaká odpověď od mého strýce?"
"Ne," odpověděl mistr. "Ani od tvého otce ze Štítu."
"Vyšli další ptáky."
"K ničemu to neposlouží. Než ptáci přiletí na místo určení -"
"Pošli je!" Prudkým mávnutím smetl tác stranou, odhodil pokrývky a vstal z lože Neda Starka, nahý a rozčilený. "Nebo mě chceš mít mrtvého? Je to tak, Luwine, viď? Pověz mi pravdu."
Malý šedivý muž z něho neměl strach. "Můj řád slouží."
"Ano, jenomže komu?"
"Říši," odpověděl mistr Luwin, "a Zimohradu. Theone, kdysi jsem tě učil cifrám a písmenům, historii a válečnému umění. Mohl jsem tě toho naučit mnohem víc, kdyby sis byl přál učit se. Nebudu tvrdit, že tě mám příliš v lásce, to ne, ale nemohu k tobě cítit ani nenávist. Dokonce i kdybych ji cítil, dokud budeš vládnout Zimohradu, jsem vázán přísahou poskytovat ti svoje rady. Nyní ti tedy radím, aby ses vzdal."
Theon se sehnul a sebral plášť z podlahy. Vytřepal ho a přehodil si jej přes ramena. Oheň, ať rozdělají oheň a vyčistí mi šaty. Kde je Wex? Nepůjdu přece do hrobu ve špinavých šatech.
"Nemůžeš doufat, že Zimohrad udržíš," pokračoval mistr. "Pokud by tvůj lord otec měl v úmyslu poslat ti pomoc, už by tak učinil. Jeho zajímá spíš Šíje. Bitva o sever se odehraje mezi ruinami Kailinské držby."
"To je docela možné," souhlasil Theon. "Jenomže dokud budu držet Zimohrad, ser Rodrik a Starkovi vazalové nemohou odtáhnout na jih, aby mému strýci vpadli do týla." Nejsem zas tak nezkušený ve válečném umění, jak by sis mohl myslet, starče. "Máme tady dost jídla na celý rok obléhání, když nebude zbytí."
"K žádnému obléhání nedojde. Možná stráví den či dva přípravou žebříků a uvazováním háků na konce lan. Ale jakmile s tím budou hotovi, dostanou se přes tvoje hradby na stovce různých míst současně. Možná budeš schopen nějaký čas odolávat, ale pak hrad do hodiny padne. Lépe bys udělal, kdybys rovnou otevřel brány a požádal o -"
"- milost? Já znám tu jejich milost."
"Nějaké řešení by se určitě našlo."
"Jsem železný muž," připomněl mu Theon. "Mám svoje vlastní řešení. Jakou jinou možnost mi ponechali? Ne, neodpovídej mi. Tvých rad už jsem slyšel dost. Jdi a pošli ty ptáky, jak jsem ti poručil, a pověz Lorrenovi, ať za mnou přijde. Wex taky. Chci, aby vyčistili mou zbroj, a mí muži ať se shromáždí na nádvoří."
Chvíli si myslel, že mistr jeho rozkaz odmítne uposlechnout, ale Luwin nakonec strnule sklopil hlavu. "Jak poroučíš."
Byli žalostně malou posádkou; železných mužů bylo pára nádvoří bylo rozlehlé. "Severané na nás do soumraku zaútočí," řekl jim. "Ser Rodrik Cassel a všichni lordové, kteří se dostavili na jeho výzvu. Neuteču před nimi. Zmocnil jsem se tohoto hradu a mám v úmyslu bránit ho, žít a zemřít jako princ Zimohradu. Žádnému z vás však nehodlám nařizovat, aby zemřel se mnou. Pokud odejdete teď, než na nás zaútočí hlavní síla sera Rodrika, stále ještě máte šanci, že se vám podaří vyváznout životem." Tasil z pochvy svůj meč a narýsoval jím čáru do hlíny. "Ti, kteří chtějí zůstat a bojovat, přejděte ke mně za čáru."
Nikdo nepromluvil. Muži tam stáli v pletivu, kožešinách a vařené kůži, nehybní, jako by byli vytesaní z kamene. Pár si jich vyměnilo pohledy. Urzen zašoupal nohama. Dýk Harlaw si odkašlal a odplivl si. Prst větru rozcuchal Endeharovy

dlouhé světlé vlasy.
Theon měl pocit, jako by se topil. Proč mě to tak překvapuje? pomyslel si otupěle. Opustil ho jeho otec, jeho strýcové, jeho sestra, dokonce i ten prohnilý tvor Smraďoch. Proč by mu jeho muži měli být věrnější? Neexistovalo nic, co by jim ještě mohl říci, nic, co by se dalo udělat. Mohl tam jenom stát pod vysokými tmavými zdmi a ocelově šedou oblohou a s mečem v ruce čekat, čekat...
Jako první překročil čáru Wex. Tři rychlé kroky a stál se svěšenou hlavou po Theonově boku. Zahanbený chlapcem, Černý Lorren ho následoval, třebaže se přitom strašlivě mračil. "Kdo ještě?" zeptal se Theon. Kupředu popošel Rudý Rolfe. Kromm. Werlag. Tymor a jeho bratři. Ulf Zlý. Harrag Ovcokradač. Čtyři Harlawové a dva Botleyové. Kenned Velryba čáru překročil poslední. Dohromady jich bylo sedmnáct.
Urzen byl mezi těmi, kteří se nepohnuli. Také Stygg a všichni muži z deseti, které s sebou přivedla Aša z Pahorku v Hlubokém lese. "Jděte tedy," řekl jim Theon. "Utíkejte za mojí sestrou. Nepochybuji o tom, že vás vřele přivítá."
Stygg v sobě měl tolik cti, že se alespoň tvářil zahanbeně a zamumlal cosi na omluvu. Ostatní odešli beze slova. Theon se otočil k sedmnácti, kteří zůstali s ním. "Zpátky na hradby. Pokud by nás bohové měli ušetřit, zapamatuju si každého z vás."
Všichni se rozešli, jen Černý Lorren se ještě zdržel, "Obyvatelé hradu se proti nám obrátí v okamžiku, kdy začne boj."
"To vím. Co bys mi poradil?"
"Zbav se jich," odpověděl Lorren. "Všech do jednoho."
Theon zavrtěl hlavou. "Je oprátka připravená?"
"Je. Máš v úmyslu použít ji?"
"Znáš snad lepší způsob?"
"Jo. Vezmu si svou sekeru, postavím se na padací most a pak ať se ke mně zkusí přiblížit. Hezky pomalu, jeden po druhém, na tom nezáleží. Dokud budu dýchat, nikdo se neodváží překročit příkop."
On má v úmyslu zemřít, pomyslel si Theon. Netouží po vítězství, ale po konci hodném písně. "Použijeme oprátku."
"Jak si přeješ," odpověděl Lorren s pohrdáním v očích.
Wex mu pomohl obléknout se do bitvy. Pod černou bojovou suknicí a zlatým pláštěm měl košili z naolejovaného kroužkového pletiva a pod ní vrstvu tuhé vařené kůže. Jakmile byl oblečen a vyzbrojen, vyšel na pozorovací věž v rohu, kde se setkávaly východní a jižní hradby, aby se podíval na svoji zkázu. Severané právě zaujímali pozice kolem hradu. Bylo těžké odhadnout jejich počet. Přinejmenším tisíc; možná dvakrát tolik. Proti sedmnácti. Přivezli si katapulty a škorpiony. Obléhací věže na královské cestě neviděl, ale ve vlčím lese bylo dost stavebního dříví, aby si jich mohli postavit tolik, kolik jich budou potřebovat.
Theon si dalekohledem mistra Luwina prohlížel jejich praporce. Všude, kam se podíval, se ve větru třepetala Cerwynova bitevní sekera, byli tam také Tallhartovy stromy a mořští muži Bílého přístavu. Méně časté byly znaky Flintu a Karstarků. Tu a tam dokonce spatřil losa Hornwoodů. Ale žádné Glovery. Aša se o to postarala. Ani sem ze stínu Zdi nepřišli žádní Boltonové z Hrůzova a Umberové. Ne že by jich bylo zapotřebí. Netrvalo to dlouho a před branami se objevil mladý Cley Cerwyn nesoucí mírovou zástavu na vysoké žerdi a oznámil, že ser Rodrik Cassel si přeje vyjednávat s Theonem Převlékačem.
Převlékač. To jméno bylo hořké jako žluč. Vzpomněl si, že na Štít se původně odebral proto, aby velel otcovým lodím v útoku proti Lannisportu. "Hned přijdu," zavolal, "Sám."
Černý Lorren s tím nesouhlasil. "Jenom krev může smýt krev," prohlásil. "Rytíři možná jednají čestně s jinými rytíři, ovšem co se týče těch, které považují za psance, nejsou zas tak útlocitní."
Theon se naježil. "Jsem princ ze Zimohradu a dědic Železných ostrovů. Jdi najít to děvče, jak jsem ti řekl,"
Černý Lorren ho obdařil vražedným pohledem. "Ano, můj princi."
On už mě taky nenávidí, uvědomil si Theon. Poslední dobou měl pocit, jako by se proti němu spikly dokonce i kameny Zimohradu. Jestliže zemřu, zemřu bez přátel a opuštěný. Jaká jiná možnost mu zbývala než zůstat naživu?
S korunou na hlavě zamířil ke strážnici. Jakási žena tam tahala vodu ze studny a kuchař Gage stál ve dveřích kuchyně. Skrývali svou nenávist za nevraživými pohledy a obličeji nečitelnými jako břidlicové tabulky, ale on ji z nich přesto cítil. Když spustili padací most, přes příkop k němu zavanul poryv mrazivého větru, pod jehož dotekem se zachvěl. Je to jenom chlad, nic víc, říkal si Theon, zachvění, ne třes. Dokonce i stateční muži se občas chvějí. Vjel do zubů větru, pod padací mříž, na most. Otevřela se před ním vnější brána a Theon vyjel ven. Když se vynořil pod hradbami, cítil, jak ho chlapci pozorují prázdnými důlky, kde kdysi měli oči.
Ser Rodrik čekal na tržním náměstí. Seděl na svém grošovaném koni a vedle něho plápolal zlovlk rodu Starků z vysoké žerdě, kterou nesl mladý Cley Cerwyn. Byli na náměstí sami, třebaže Theon si nemohl nevšimnout lučištníků na střechách okolních domů, kopiníků po své pravici a po levé straně řady rytířů na koních pod mořským mužem s trojzubcem rodu Manderlyů. Každý z nich by mě rád viděl mrtvého. Byli mezi nimi chlapci, se kterými pil, karbanil a chodil za děvčaty, jenomže to by ho nezachránilo, kdyby jim padl do rukou.
"Sere Rodriku." Theon zastavil svého koně. "Rmoutí mne, že se setkáváme jako nepřátelé."
"Já jsem zarmoucen proto, že musím ještě chvíli počkat, než tě pověsím." Starý rytíř si odplivl do blátivé země. "Theone Převlékači."
"Jsem Greyjoy ze Štítu," připomněl mu Theon. "Plášť, do kterého mne můj otec zavinul, na sobě měl krakatici, ne zlovlka, takže jsem ho nepřevlékl."
"Deset let jsi byl svěřencem Starků."
"Já bych tomu říkal spíš rukojmí a vězeň."
"V tom případě tě lord Eddard měl držet v řetězech, připoutaného ke zdi kobky. Místo toho tě pozvedl mezi svoje vlastní syny, sladké chlapce, které jsi zavraždil. Nikdy se nepřestanu stydět za to, že právě já jsem tě učil válečnému

umění. Kéž bych ti tak byl vrazil meč do břicha, místo abych ti ho dal do ruky."
"Přijel jsem sem vyjednávat, ne poslouchat tvoje urážky. "Řekni, co máš říct, starý muži. Co po mně chceš?"
"Dvě věci," odpověděl ser Rodrik. "Zimohrad a tvůj život. Poruč svým mužům, aby otevřeli brány a položili zbraně. Ti, kteří nezavraždili žádné děti, budou moct svobodně odejít, ale ty zde zůstaneš a vyčkáš na spravedlnost krále Robba. Možná se nad tebou bohové slitují, až se sem vrátí."
"Robb už Zimohrad nikdy nespatří," ujišťoval ho Theon. "Jeho armáda bude rozprášena v Kailinské držbě, tak jako každá jižanská armáda po deset tisíc let. Sever nyní patří nám, sere."
"Zmocnili jste se pouhých tří hradů," odpověděl ser Rodrik, "a tento mám v úmyslu vzít si zpátky, Převlékači."
Theon ho ignoroval. "Zde jsou moje podmínky. Máte čas do večera, abyste se stáhli. Tem, kteří odpřísáhnou věrnost Balonu Greyjoyovi jako svému králi a mně jako princi Zimohradu, budou ponechána jejich práva a majetek a nic se jim nestane. Ti, kteří nám budou odporovat, budou pobiti."
Mladý Cerwyn měl na obličeji nevěřícný výraz. "Ty ses zbláznil, Greyjoyi?"
Ser Rodrik zavrtěl hlavou. "To je jenom planá pýcha, chlapče. Obávám se, že Theon o sobě vždycky měl příliš vysoké mínění." Starý muž na něj namířil prst. "Nemysli si, že potřebuju čekat na Robba, až si proseká cestu Šíjí, aby si poradil s takovými, jako jsi ty. Mám s sebou téměř dva tisíce mužů... a pokud je pravda to, co se povídá, ty jich nemáš víc než padesát."
Ve skutečnosti jen sedmnáct. Theon se musel usmát. "Mám něco lepšího než muže." A zvedl pěst nad hlavu, což byl signál, na který měl podle dohody čekat Černý Lorren.
Stěny Zimohradu byly za ním, ale ser Rodrik k nim byl otočen tváří a nemohl to nevidět. Theon pozoroval jeho obličej. Když se mu pod tuhými bílými licousy zachvěla brada, přesně věděl, co starý muž vidí. Není překvapen, pomyslel si zarmouceně, ale má strach.
"Takto se chová jen zbabělec," řekl ser Rodrik. "Použít dítě jako... to je opovrženíhodné,"
"Och ano, já vím," řekl Theon. "Je to pokrm, který jsem musel sám ochutnat, nebo jsi zapomněl? Bylo mi deset, když mne odvedli z domu mého otce, aby si zajistili, že nepodnítí žádné další povstání."
"To není totéž!"
Theonův obličej byl netečný. "Je sice pravda, že oprátka, kterou jsem nosil na krku, nebyla z konopného provazu, ale byla cítit naprosto stejně. A rozdírala mi kůži, sere Rodriku. Rozdírala mi ji do krve." Až doposud si tuto skutečnost neuvědomil, ale když z něj ta slova nyní vyšla, viděl v nich pravdu.
"Nikdo ti nikdy neublížil."
"A nikdo neublíží ani tvojí Beth, pokud -"
Ser Rodrik mu nedal šanci domluvit. "Zmije," prohlásil starý rytíř. Obličej pod bílými licousy měl rudý hněvem. "Dal jsem ti šanci zachránit svoje muže a zemřít alespoň se špetkou cti, Převlékači. Měl jsem si uvědomit, že to je příliš, než abych to mohl žádat po vrahovi dětí." Jeho ruka zajela k jílci meče. "Měl bych tě rozsekat, teď a tady, a učinit konec všem tvým lžím a přetvářkám. U bohů, měl bych to udělat."
Theon se roztřeseného starce nebál, ale lučištníci na střechách a řada rytířů, to bylo něco jiného. Kdyby tasil meč, jeho šance dostat se zpátky do hradu živý by byla takřka nulová. "Poruš svoji přísahu a zavraždi mne a uvidíš, jak se tvoje malá Beth dusí na konci provazu."
Seru Rodrikovi zbělely klouby na ruce, ale po chvíli ji z jílce meče sundal,
"Přijímáš moje podmínky?" zeptal se ho Theon.
"Jsem povinován věrností vůči lady Catelyn a rodu Starků," namítl ser Rodrik.
"A co tvůj vlastní rod? Beth je poslední z tvé krve."
Starý rytíř se napřímil v sedle. "Nabízím sebe výměnou za svoji dceru. Propusť ji a vezmi si jako rukojmí mne. Kastelán Zimohradu má určitě větší cenu než dítě."
"Pro mě ne." Statečné gesto, starý muži, ale zas tak velký blázen nejsem. "A vsadil bych se, že ani pro lorda Manderlyho nebo Leobalda Tallharta." Tvoje ubohá stará kůže pro ně nemá větší cenu než kůže kohokoli jiného. "Ne, ponechám si to děvče... a budu ji držet v bezpečí, pokud uděláš, co jsem ti řekl. Její život je ve tvých rukou."
"Bohové, buďte dobří. Theone, jak mi můžeš dělat něco takového? Víš přece, že musím zaútočit, přísahal jsem..."
"Pokud tato armáda při západu slunce stále bude ve zbrani před mými hradbami, Beth bude viset," prohlásil Theon. "Další rukojmí ji bude následovat do hrobu za prvního světla a další pak při západu slunce. Každé nové svítání a každý soumrak bude znamenat smrt, dokud neodtáhnete. Nedostatkem rukojmí netrpím." Aniž čekal na odpověď, otočil Usměvavého dokola a rozjel se zpátky k hradu. Zpočátku jel pomalu, ale pomyšlení na lučištníky v zádech ho brzy popohnalo do klusu. Malé hlavičky ho pozorovaly ze svých kopí a jejich v dehtu namočené a z kůže stažené obličeje se zvětšovaly s každým ujetým yardem; mezi nimi stála malá Beth Cassel s oprátkou na krku a plačící. Theon pobídl Usměvavého do prudkého cvalu. Koňská kopyta duněla na padacím mostě, jako by někdo tloukl do bubnu.
Na nádvoří sesedl a podal otěže Wexovi. "Možná je to zadrží," řekl Černému Lorrenovi. "To poznáme při západu slunce. Odveď tu dívku dolů a zavři ji někde na bezpečném místě." Pod vrstvami kůže, oceli a vlny měl tělo vlhké potem. "Potřebuju pohár vína. Ještě lepší by byl celý soudek."
V ložnici Neda Starka mezitím zapálili oheň. Theon se posadil vedle něj a nalil si pohár hutného červeného vína z hradního sklepení, stejně trpkého, jako byla jeho nálada. Oni zaútočí, pomyslel si zachmuřeně s očima upřenýma do plamenů. Ser Rodrik svoji dceru miluje, jenomže je to kastelán a především rytíř. Nepochyboval o tom, že kdyby tam s oprátkou na krku stál on sám a armádě pod hradem velel lord Balon, válečné rohy by již zatroubily do útoku. Měl by děkovat bohům, že ser Rodrik není železným mužem. Lidé ze zelených zemí byli mnohem útlocitnější povahy, třebaže si nebyl jistý, zda to bude stačit.
Pokud ne, pokud starý muž přesto vydá příkaz ztéci hradby, Zimohrad padne; Theon si v tomto ohledu nedělal žádné

iluze. Jeho sedmnáct mužů možná zabije třikrát, čtyřikrát, nebo dokonce pětkrát víc mužů, než jich je, ale nakonec budou tak či tak poraženi,
Theon hleděl do plamenů nad okrajem svého vinného poháru a hloubal nad tou nespravedlností. "Jel jsem vedle Robba Starka v Šeptajícím lese," mumlal si pro sebe. Měl té noci strach, ale ne takový jako nyní. Jednou věcí bylo jet do bitvy obklopen přáteli a jinou zahynout sám a v opovržení. Milost, pomyslel si zoufale.
Když mu víno nepřinášelo útěchu, Theon poslal Wexe, aby mu přinesl jeho luk, a samotný se odebral na staré vnitřní nádvoří. Tam stál a vypouštěl do lukostřeleckých terčů jeden šíp za druhým, dokud ho nebolela ramena a neměl krvavé prsty, a zastavoval se jenom na tak dlouho, aby mohl vytáhnout šípy z terčů a začít střílet znovu. Tímto lukem jsem Branovi zachránil život, připomněl si. Kéž bych jím tak mohl zachránit svůj vlastní. Ženy přicházely ke studni, ale dlouho se nezdržovaly; pohled na Theona je nutil pospíchat odtamtud pryč.
Za ním stála polozbořená věž s vrcholem zubatým jako koruna, jejíž horní podlaží se kdysi zřítilo při požáru. S tím, jak se slunce pohybovalo, stín věže se posouval taky, zvolna se prodlužoval jako černé rameno, které se natahovalo k Theonovi. Než se slunce dotklo hradeb, byl v jeho sevření. Když tu dívku pověsím, seveřané okamžitě zaútočí, pomyslel si, jakmile vypustil další šíp. Když ji nepověsím, budou vědět, že moje hrozby jsou jen planými řečmi. Založil si do luku další šíp. Neexistuje žádné východisko, neexistuje.
"Kdybys měl stovku lučištníků tak dobrých, jako jsi sám, možná bys hrad dokázal ubránit," řekl tichý hlas.
Otočil se a spatřil za sebou stát mistra Luwina. "Jdi pryč," řekl mu Theon. "Tvých rad už jsem si užil dost."
"A života? Toho už sis také užil dost, můj pane princi?"
Zvedl luk. "Ještě slovo a prostřelím ti šípem srdce."
"To neuděláš."
Theon napjal luk, přitáhl si velké husí pero šípu k obličeji. "Chceš se se mnou vsadit, že udělám?"
"Jsem tvojí poslední nadějí, Theone."
Já už žádnou naději nemám, pomyslel si. Přesto luk o palec sklonil a řekl: "Já neuteču."
"O útěku jsem nemluvil. Dej se k černým."
"K Noční hlídce?" Theon luk povolil a sklonil hrot šípu k zemi.
"Ser Rodrik po celý svůj život slouží rodu Starků a rod Starků byl Noční hlídce vždycky přátelsky nakloněn. Neupře ti to právo. Otevři brány, odlož zbraně, přijmi jeho podmínky a on tě musí nechat odejít k černým."
Bratr Noční hlídky. Znamenalo by to, že nebude mít žádnou korunu, žádné syny, žádnou ženu... ale na druhé straně to byl život, a navíc život se ctí. K Noční hlídce se dobrovolně dal i vlastní bratr Neda Starka a taky Jon Sníh.
Černého oblečení bych měl dost, stačí odpárat z něj zlatou krakatici. Dokonce i můj kůň je černý. U Noční hlídky bych to mohl dotáhnout vysoko - stal bych se prvním průzkumníkem nebo možná dokonce samotným lordem velitelem. Ať si Aša ponechá ty svoje zatracené ostrovy, jsou stejně děsivé, jako je sama. Kdybych sloužil ve Východní hlídce u moře, mohl bych velet své vlastní lodi a za Zdí se dobře loví. Co se týče žen, která divoká by ve své posteli nechtěla prince? Na jeho obličej se pomalu přikradl úsměv. Černý plášť nejde převléci. Mohl bych se stát nejlepším z nich...
"PRINCI THEONE!" Náhlý výkřik rozbil jeho sen na kusy. Přes nádvoří k němu běžel Kromm. "Seveřané -"
Pocítil náhlý příval děsivého strachu. "Zaútočili?"
Mistr Luwin mu stiskl paži. "Ještě máš čas. Zvedni mírovou zástavu -"
"Bojují," řekl Kromm naléhavě. "Přijeli tam další muži, jsou jich stovky. Zpočátku se zdálo, že se připojí k ostatním, ale teď na ně zaútočili!"
"Je to Aša?" Že by mu nakonec přece jen přijela zachránit život?
Jenomže Kromm zavrtěl hlavou. "Není. Jsou to seveřané. S krvavým mužem na praporcích."
Stažený muž Hrůzova. Theon si uvědomil, že předtím, než Smraďoch padl do zajetí, patřil nemanželskému synovi lorda Boltona. Bylo obtížné uvěřit, že tak zlovolný tvor jako on by dokázal přesvědčit Boltony, aby si to rozmysleli se svou věrností Starkům, ale jinak si to Theon nedokázal vysvětlit. "Půjdu se tam podívat sám," řekl.
Mistr Luwin pospíchal za ním. Než vyšli na hradby, tržní náměstí před bránou bylo poseto mrtvými muži a koňmi. Neviděl žádné bitevní linie, jenom vířící chaos praporců a mečů. Studeným podzimním vzduchem se rozléhaly výkřiky a volání. Zdálo se, že ser Rodrik je v přesile, ale muži z Hrůzova byli lépe organizovaní a seveřané, na které útočili, byli nepřipravení. Theon se díval, jak zaútočili, otočili se a zaútočili znovu, jak rozsekávají větší armádu na krvavé kousky pokaždé, když se snažila zformovat mezi domy. Slyšel práskání železných hlavic seker o dubové štíty a strašlivý nářek zraněného koně. Všiml si, že hospoda hoří. Černý Lorren se objevil vedle něho a dlouhou dobu tam jen tiše stál. Slunce již bylo nízko na západě, barvilo pole a domy žhnoucí červení. Přes hradby k němu připlul slabý kolísavý výkřik bolesti a zpoza hořících domů zazněl válečný roh. Theon pozoroval zraněného muže, jak se bolestně vleče po zemi a rozmazává svou krev v hlíně ve snaze dosáhnout studny, která stála ve středu tržního náměstí. Zemřel předtím, než se tam dostal. Měl na sobě kožený kabátec a kuželovou polopřílbu, ale žádný znak, který by vypovídal, na čí straně bojoval.
Společně s večerními hvězdami se v černomodrém mračnu dostavily vrány. "Dothrakové věří, že hvězdy jsou duchové statečně padlých vojáků," řekl Theon. Kdysi dávno mu to pověděl mistr Luwin.
"Dothrakové?"
"Páni koní zpoza úzkého moře."
"Ach, ti," Černý Lorren se pod svým vousem zamračil. "Divoši věří ve všechny možné bláznivé věci,"
S tím, jak noc temněla a kouře přibývalo, bylo stále obtížnější rozlišit, co se děje dole pod nimi, ale řinčení oceli postupně odeznělo a výkřiky a válečné rohy ustoupily sténání a žalostnému nářku. Nakonec z všudypřítomného kouře vyjel zástup mužů na koních. V jejich čele byl rytíř v tmavé zbroji. Jeho kulatá přilbice se leskla temnou červení a z ramen mu vlál bledě růžový plášť. Před hlavní bránou zastavil a jeden z jeho mužů vykřikl, aby hrad otevřeli,
"Jsi přítel, nebo nepřítel?" křikl dolů Černý Lorren.

"Přinesl by nepřítel tak krásný dar?" Rudopřilbý mávl rukou a před bránu dopadla tři těla. Zamávali nad nimi pochodní, aby obránci na hradbách viděli tváře mrtvých.
"Starý kastelán," řekl Černý Lorren.
"S Leobaldem Tallhartem a Cleyem Cerwynem." Mladý lord utržil zásah šípem do oka a ser Rodrik měl useklou ruku v lokti. Mistr Luwin beze slov vykřikl zděšením, odvrátil se od cimbuří a zničeně padl na kolena.
"To velké prase Manderly bylo příliš zbabělé, než aby opustilo Bily přístav, jinak bychom ho sem přivlekli taky," vykřikl Rudopřilbý.
Jsem zachráněn, pomyslel si Theon. Tak proč se cítím tak prázdně? Bylo to vítězství, sladké vítězství, vysvobození, za které se modlil. Pohlédl na mistra Luwina… když si pomyslím,jak blízko jsem byl tomu, že jsem se vzdal a dal se k černým...
"Otevřte bránu pro naše přátele." Možná dnes bude konečně spát beze strachu, co mu přinesou jeho sny.
Muži z Hrůzova projeli přes příkop a vnitřní bránou. Theon sešel s Černým Lorrenem a mistrem Luwinem dolů na nádvoří, aby je přivítal. Z konců několika kopí plápolaly světle rudé praporce, ale mnohem víc mužů třímalo bitevní sekery, velké meče a rozštípané štíty. "Kolik mužů jste ztratili?" zeptal se Theon Rudopřílbého, když muž sesedl.
"Dvacet nebo třicet." Světlo pochodně se odráželo od odštípaného emailu jeho hledí. Jeho přilbice a límec byly vykovány do podoby lidského obličeje a ramen, bez kostí a zakrvácených, s ústy otevřenými v tichém, děsuplném zavytí.
"Ser Rodrik proti vám byl v přesile pět ku jedné."
"Ano, jenomže nás považoval za spojence. Běžná chyba. Když mně ten blázen podal ruku, vzal jsem si místo ní polovinu jeho paže. Pak jsem mu ukázal obličej." Muž zvedl obě ruce ke své přilbici, sundal si ji z hlavy a zastrčil si ji do podpaždí.
"Smraďoch," řekl Theon znepokojeně. Kde se služebník dostal k tak drahé zbroji?
Muž se zasmál. "Ten je dávno mrtvý." Přistoupil k němu blíž. "Byla to chyba té holky. Kdyby neutekla tak daleko, jeho kůň by nezačal kulhat a mohli jsme jim ujet. Když jsem viděl, jak zpoza pahorku vyjíždějí jezdci, dal jsem mu svého. Já s ní do té doby už skončil, ale on se na ní chtěl vystřídat taky, dokud byli stále rozehřátí. Musel jsem ho z ní stáhnout a strčit mu do ruky svoje šaty - boty z teletiny a sametový kabátec, stříbrem vykládaný opasek a dokonce svůj sobolí plášť. Jeď do Hrůzova, řekl jsem mu, a přiveď sem všechny muže, které seženeš. Vezmi si mého koně, je rychlejší, a tady, vezmi si prsten, který mi můj otec dal, aby věděli, že jsem tě poslal já. Znal mě příliš dobře, než aby se odvážil odporovat. Než mu stačili prostřelit záda šípem, pomazal jsem se výkaly té holky a oblékl jsem se do cárů. Věděl jsem, že mě pověsí tak či tak, ale byla to jediná šance, která mi zbývala." Otřel si ústa hřbetem dlaně. "A teď, můj drahý princi, slíbil jsi mi jednu ženu, když přivedu stovku mužů. Nu, přivedl jsem jich třikrát tolik, a žádné zelenáče nebo pohůnky, ale vlastní posádku svého otce."
Theon mu dal svoje slovo. Věděl, že není radno vykrucovat se z toho. Zaplať mu jeho masem a jednej s ním později.
"Harragu," řekl, "jdi do psince a přived sem Pallu pro..."
"Ramsaye." Na jeho odulých rtech se objevil úsměv, ale v jeho bledých, tak bledých očích nebylo nic. "Sníh, tak mi říkala moje žena, než si ukousala prsty, ale já si říkám Bolton." Jeho úsměv odumřel. "Takže ty mi za moji dobrou službu nabízíš holku z psince, je to tak?"
Z jeho hlasu zaznívalo něco, co se Theonovi nelíbilo o nic víc, než se mu zamlouvaly urážlivé pohledy, kterými si ho měřili muži z Hrůzova. "Tu jsem ti přece slíbil."
"Páchne psími výkaly. Já už toho smradu totiž mám dost, víš? Myslím, že si místo ní vezmu tu, co zahřívá postel tobě. Jak jí říkáš? Kyra?"
"Zešílel jsi?" vyhrkl Theon nahněvaně. "Nechám tě -"
Bastardův úder jej zasáhl přímo do obličeje a jeho lícní kost se s hlasitým prasknutím roztříštila pod náporem překládané oceli. Svět zmizel za rudou clonou bolesti.
O něco později Theon zjistil, že leží na zemi. Překulil se na břicho a spolkl krev, které měl plná ústa. Zavřete bránu! chtěl vykřiknout, ale bylo již příliš pozdě. Muži z Hrůzova zabili Rudého Rolfa a Kenneda a stále víc se jich valilo dovnitř v řece oceli a ostrých mečů. V uších mu zvonilo a hrůza byla všude kolem. Černý Lorren tasil meč, ale to už na něj útočili čtyři z nich. Viděl, jak se Ulf rozběhl směrem k velké síni a vzápětí se zhroutil k zemi s šípem v břiše. Mistr Luwin se pokoušel jít k němu, ale jakýsi rytíř na válečném oři mu prohnal oštěp mezi lopatkami a pak se otočil zpět, aby na něho zaútočil mečem. Další muž dlouho točil nad hlavou zapálenou pochodní a pak ji hodil na doškovou střechu stájí.
"Nechte mně Freye," křičel Ramsay, když se plameny s hukotem zvedaly k nebi, "a zbytek spalte. Spalte to, spalte to tu všechno!"
Poslední věcí. kterou Theon viděl. byl Usměvavý, který s kopáním vyběhl ven z hořící stáje, s hřívou v plameni, hlasitě naříkající bolestí...

TYRION

Zdálo se mu o popraskaném kamenném stropě a o pachu krve, výkalů a spáleného masa. Vzduch byl plný štiplavého kouře. Všude kolem něho tiše sténali i hlasitě naříkali muži a čas od času proťal vzduch výkřik zastřený bolestí. Když se snažil pohnout, zjistil, že se pokálel do vlastního lože. Z kouře ve vzduchu mu slzely oči. Křičím? Nesmí dopustit, aby ho takto viděl jeho otec. Je Lannister z Casterlyovy skály. Lev, musím být lev, a musím i zemřít jako lev. Jenomže to tak strašlivě bolelo. Příliš slabý, než aby mohl jen zasténat, zhroutil se zpátky do vlastních výkalů a zavřel oči. Blízko něho

někdo znaveným monotónním hlasem proklínal bohy. Naslouchal tomu rouhání a říkal si, zda umírá. Po čase místnost kolem něho zmizela.
Ocitl se venku před hradbami, kde kráčel světem bez barev. Po šedivé obloze kroužili na širokých černých křídlech havrani, zatímco vrány mrchožroutky se před ním zvedaly od svých hostin v hněvivých mračnech, kamkoli namířil svoje kroky. Bílé larvy se provrtávaly černou hnilobou. Vlci byli šediví a stejně šedé byly také tiché sestry; společně zbavovali padlé masa. Celý turnajový pozemek byl poset mrtvými těly. Slunce bylo doběla rozžhavenou mincí svítící dolů na šedivou vodu řeky, která se valila kolem ohořelých koster potopených lodí. Z hranic mrtvol stoupaly černé sloupce kouře a žhavý popel. Moje práce, pomyslel si Tyrion Lannister. Zemřeli na můj rozkaz. Zpočátku se v tom světě neozývaly žádné zvuky, ale po čase rozlišil hlasy mrtvých, tiché a strašlivé. Plakali, sténali a prosili, aby někdo ukončil jejich utrpení, volali o pomoc a chtěli svoje matky. Tyrion svou matku nikdy nepoznal. Chtěl Šae, ale nebyla tam. Kráčel samotný mezi šedivými stíny, snažil se vzpomenout si...
Tiché sestry svlékaly mrtvé muže z jejich zbroje a šatů. Všechny jasné barvy byly z bojových suknic povražděných vytouženy; byli oděni v odstínech běloby a šedi a jejich krev byla černá a pokrytá škraloupem. Pozoroval, jak jejich nahá těla zvedají za ruce a za nohy a houpající se je odnášejí na hranice, aby se tam připojili ke svým druhům. Kovovou zbroj a šatstvo házely do bílého dřevěného povozu, taženého dvěma obrovskými černými koňmi.
Takové množství mrtvých, tak strašné množství. Jejich mrtvoly ochable ležely na zemi, jejich obličeje byly ztrhané, napuchlé hnilobným plynem, nerozpoznatelné, stěží lidské. Šaty, které z nich sestry svlékaly, byly ozdobeny černými srdci, šedými lvy, mrtvými květinami a bledými pnzračnými jeleny. Jejich plátová zbroj byla celá promačkaná a zjizvená, kroužková zbroj rozštípána, rozlámaná, rozsekaná. Proč jsem je všechny zabil? Kdysi to věděl, ale jaksi to zapomněl. Zeptal by se některé z tichých sester, ale když se pokoušel promluvit, zjistil, že nemá ústa. Zuby mu pokrývala hladká bezešvá kůže. Ten objev ho vyděsil. Jak může žít bez úst? Dal se do běhu. Město nebylo daleko. Uvnitř za hradbami, daleko od mrtvých, bude v bezpečí. On k mrtvým nepatří. Nemá ústa, ale stále je živým člověkem. Ne. Lvem, živým lvem. Jakmile však přiběhl k městským hradbám, zjistil, že brána je pro něho zavřená.
Když se opět probudil, byla tma. Zpočátku nic neviděl, ale postupně před ním vystupovaly nezřetelné obrysy jeho lože. Závěsy byly zatažené, ale viděl tvar vyřezávaných sloupků a prověšený sametový baldachýn nad hlavou. Pod tělem měl poddajnou a měkkou péřovou matraci a polštář pod jeho hlavou byl z husího peří. Moje vlastní postel. Ležím ve své vlastní posteli, ve své ložnici.
Uvnitř za závěsy a pod hromadou kožešin a dek, které ho zakrývaly, bylo horko. Potil se. Mám horečku, pomyslel si ospale. Cítil se nesmírně slabý, a když se pokoušel zvednout ruku, projela jím bolest. Po chvíli své marné úsilí vzdal. Mel pocit, jako by měl obrovitou hlavu, stejně velkou jako postel, příliš těžkou, než aby ji mohl zvednout z polštářů. Svoje tělo stěží cítil. Jak jsem se sem dostal? Snažil se vzpomenout si. Bitva se k němu vracela v útržcích a záblescích. Postupně se mu vybavil boj u řeky, rytíř, který se chtěl vzdát a podával mu svoji železnou rukavici, most z lodí...
Ser Mandon. Viděl prázdné mrtvé oči, ruku, která se k němu natahuje, záři zeleného ohně odrážející se od bíle emailované plátové zbroje. Strach se přes něj převalil v mrazivém přílivu; pod pokrývkami cítil, jak nedobrovolně vypustil obsah svého močového měchýře. Vykřikl by, kdyby měl ústa. Ne, to přece byl jenom sen, pomyslel si, s hlavou pulzující bolestí. Pomozte mi, pomozte mi někdo. Jaime, Šae, matko, někdo... Tyšo...
Nikdo ho neslyšel. Nikdo nepřišel. Samotný ve tmě upadl do močí páchnoucího spánku. Zdálo se mu o tom, že u jeho lože stojí jeho sestra s jejich lordem otcem, který se mračil. Musel to být pouhý sen, protože lord Tywin přece byl tisíc líg daleko, bojoval proti Robbu Starkovi na západě. Přicházeli a odcházeli další návštěvníci, Varys na něj pohlédl a povzdechl si, ale Malíček pronesl jakýsi vtip. Ty proklatý zrádný bastarde, pomyslel si Tyrion nenávistně, poslali jsme tě do Drsného mostu a ty ses nevrátil. Někdy je slyšel, jak spolu rozmlouvají, ale jejich slova nerozlišil. Jejich hlasy mu bzučely v uších jako hejno vos zakryté silnou plstí.
Chtěl se jich zeptat, zda vyhráli bitvu. Museli jsme, jinak by moje hlava byla nabodnutá někde na kůlu. Jestliže žiju, vyhráli jsme. Nevěděl, co by ho mělo těšit víc, zda vítězství nebo skutečnost, že je v myšlenkách schopen dopracovat se až k tomu, aby si je dokázal odůvodnit. Rozum se mu vracel, třebaže pomalu. To bylo dobré znamení. Rozum byl tím jediným, co měl. Když se probudil příště, závěsy byly odtaženy a vedle postele stál se svící v ruce Podrick Payne. Jakmile uviděl, že Tyrion otevřel oči, odběhl pryč. Ne, neodcházej, pomoz mi, snažil se vykřiknout, ale podařilo se mu jenom tlumeně zasténat. Nemám ústa. Pohybem plným bolesti zvedl ruku k obličeji a zašmátral tam, kde by je měl mít. Na místě, kde se mělo nalézat maso, rty a zuby, jeho prsty nalezly jen nepoddajnou látku. Obvaz. Dolní polovinu obličeje měl těsně zafačovanou v masce ze ztvrdlé sádry s otvory pro dýchaní a krmení.
Pod se za malou chvíli objevil znovu, tentokrát provázen cizím mužem, mistrem v róbě a s řetězem na krku. "Lež klidně, můj pane," zamumlal muž. "Jsi velmi zraněn. Když se budeš hýbat, ublížíš si ještě víc. Máš žízeň?"
Podařilo se mu neobratně přikývnout. Mistr prostrčil otvorem v masce nad jeho ústy zakroucený měděný trychtýř a začal mu dolů hrdlem pomalu lít pramínek jakési tekutiny. Tyrion polykal, aniž věděl, co pije. Příliš pozdě si uvědomil, že ta tekutina je makové mléko. Než mu mistr vyndal trychtýř z úst, již spirálovité klesal zpátky do spánku.
Tentokrát se mu zdálo, že je na hostině na oslavu vítězství, která se konala v jakési velké síni. Posadili ho do vysokého křesla na vyvýšeném stupínku a muži zvedali svoje vinné číše a zdravili ho jako hrdinu. Byl tam Marillion, zpěvák, který s ním cestoval Měsíčními horami. Hrál na svoji harfu a zpíval o Skřetových hrdinských činech. Dokonce i jeho otec se souhlasně usmíval. Když píseň skončila, Jaime vstal ze svého křesla, poručil Tyrionovi, aby poklekl, a dotkl se ho zlatým mečem nejdříve na jednom rameni a pak na druhém a Tyrion vstal jako rytíř, Šae tam čekala, aby ho objala. Vzala ho za ruku, smála se a škádlila ho, říkala mu, že je lannisterský obr.
Probudil se ve tmě, v chladné prázdné místnosti. Závěsy byly opět zataženy. Něco se změnilo, třebaže nebyl schopen říci co. Zase byl sám. Odhrnul ze sebe pokrývky a pokoušel se vstát, ale přemohla ho strašlivá bolest, a brzy se naprosto vyčerpal. Zůstal tam ležet, lapaje po dechu. Bolest obličeje byla tím nejmenším. Pravou stranu těla měl jako

v ohni a pokaždé, když zvedl paži, hrudníkem mu projelo ostré bodnutí. Co se mi to jen stalo? Dokonce i bitva mu připadala napůl snem, když se na ni pokoušel vzpomenout. Byl jsem zraněn hůř, než jsem si myslel. Ser Mandon...
Ta vzpomínka ho vyděsila, ale Tyrion se přiměl setrvat u ní. obracet ji v hlavě, postavit se jí přímo. Pokoušel se mě zabít, o tom nemůže být pochyb. Tohle nebyl sen. Rozsekl by mě vpůli, kdyby nebylo Poda... Pod, kde je Pod? Zaťal zuby, popadl látku závěsů a prudce jí škubl. Závěsy se utrhly z baldachýnu nad jeho hlavou a spadly dolů, částečně na rohože, částečně na něho. Dokonce i toto malé úsilí ho zcela vyčerpalo. Místnost se točila kolem něho. Byla plná temných stínů, s holými zdmi a jediným úzkým okénkem. Viděl svou truhlici, neuspořádanou hromadu svých šatů, promačkanou zbroj. Tohle není moje ložnice, uvědomil si. Dokonce nejsem ani v Pobočníkově věži. Někdo ho přestěhoval. Výkřik hněvu z něj vyšel v podobě přidušeného zasténání. Přestěhovali mě sem, abych zemřel, pomyslel si, když vzdal to marné úsilí a znovu zavřel oči. Místnost byla vlhká a chladná a on hořel.
Zdál se mu sen o lepším místě, o útulném malém domečku u sluncem zalitého moře. Stěny byly křivé a popraskané a podlaha byla z udusané hlíny, ale vždycky mu tam bylo teplo, dokonce i když nechali vyhasnout oheň. Dobírala si mě kvůli tomu, vzpomněl si. Nikdy mě nenapadlo přiložit do krbu, protože to vždycky bylo prací služebnictva. "My žádné služebníky nemáme," připomínala mu a on na to říkal: "Máš mě, já jsem tvůj služebník," a ona řekla: "Jsi líný služebník. Co dělají v Casterlyově skále s líným služebnictvem, můj pane?" a on jí odpovídal: "Líbají je." To ji vždycky rozesmálo. "Ne, to nedělají. Vsadila bych se, že je zmrskají," ale on trval na svém. "Ne, líbají je, přesně takto." A pak jí ukázal jak. "Nejdřív je líbají na prsty, hezky na jeden po druhém, a pak je líbají na zápěstí, ano, a do loketních jamek. Pak je líbají na jejich legrační ouška, protože všichni naši sluhové mají legrační malá ouška. Přestaň se smát! A líbají je na tváře a na nosíky, na kterých mají malé znamínko, tady, takhle, a pak je líbají na jejich sladká obočí a do vlasů a na rty, ano... mmmmm... na ústa... takto..."
Líbali se celé hodiny a celé dny trávili tím, že se jen povalovali v posteli, naslouchali šumění vln a dotýkali se jeden druhého. Její tělo pro něho bylo zázrakem a zdálo se, že ona shledává potěšení v jeho. Někdy mu zpívala. Milovaljsem pannu krásnou jako léto se slunečním světlem ve vlasech. "Miluji tě, Tyrione," šeptávala mu, než šli večer spát.
"Miluju tvoje rty. Miluju tvůj hlas a slova, která mně říkáš, a to, jak něžně se ke mně chováš. Miluju tvoji tvář."
"Moji tvář?"
"Ano, ano. Miluju tvoje ruce a to, jak se mne jimi dotýkáš. Tvůj úd, miluju tvůj úd a to, jak je cítit, když je ve mně."
"On tě taky miluje, moje paní."
"Ráda vyslovuju tvoje jméno. Tyrion Lannister. Hodí se k mému. Ne Lannister, ale ta první část. Tyrion a Tyša. Tyša a Tyrion. Můj pán Tyrion..."
Lži, pomyslel si, všechno to bylo předstírané, všechno pro zlato, byla to děvka, Jaimeho děvka, Jaimeho dar, moje paní plná lží. Její obličej jako by se vytrácel, rozpouštěl se za závojem slz, ale dokonce i poté, co zmizela, stále slyšel slabý vzdálený zvuk jejího hlasu, jak volá jeho jméno: …můj pane, slyšíš mě? Můj pane? Tyrione? Můj pane? Můj pane?"
Přes závoj makovým mlékem obluzeného spánku spatřil měkký růžový obličej, který se skláněl nad ním. Byl zpátky ve vlhké místnosti s utrženými postelovými závěsy a ten obličej byl jiný, nepatřil Tyše, byl příliš kulatý a olemovaný hnědým vousem. "Máš žízeň, můj pane? Mám tvoje mléko, tvoje dobré mléko. Nesmíš se mi vzpírat, ne, nesnaž se hýbat, musíš odpočívat." Ve vlhké růžové ruce měl měděný trychtýř a ve druhé lahvičku.
Když se muž naklonil blíž, Tyrionovy prsty zajely pod jeho řetěz z mnoha kovů, uchopily ho a zatáhly za něj. Mistr upustil lahvičku a vylil mléko po celé pokrývce. Tyrion řetězem kroutil, dokud necítil, že se články zařezávají do mužova tlustého krku. "Už ne," zachroptěl, tak sípavě, že si vůbec nebyl jistý, zda promluvil. Ale zřejmě musel, protože mistr přiškrceným hlasem odpověděl, "pust mě, prosím, můj pane... potřebuješ svoje mléko, máš bolesti... ten řetěz, ne... pusť ho, ne..."
Růžový obličej již začínal temnět, než ho Tyrion pustil. Mistr se zvrátil dozadu a prudce nasál vzduch. Na jeho zrudlém hrdle zely na místech, kde k němu byly přitisklé články, hluboké bílé rýhy. I oči měl bílé. Tyrion si zvedl ruku k obličeji a učinil trhavý pohyb přes ztvrdlou masku. A znovu. A ještě jednou.
"Ty... chceš, abych ti sundal obvazy, je to tak?" pochopil mistr nakonec. "Nejsem si jistý... bylo by to... nanejvýš nemoudré, můj pane. Ještě ses neuzdravil a královna by..."
Při zmínce o své sestře Tyrion zabručel. Takže ty jsi jedním z jejich lidí? Znovu popadl jeho řetěz a sevřel ruku v pěst. Dusil jej tak dlouho, dokud mu ten blázen nakonec neslíbil, že udělá, co mu poručil,
"Já... já... vykonám, co si můj pán přeje, to ano, ale... je to nemoudré... tvoje zranění..."
"Udělej to." Tentokrát se mu podařilo promluvit hlasitěji.
Muž již neříkal nic. Uklonil se a odešel z místnosti, jen aby se za okamžik vrátil s dlouhým nožem se štíhlou ozubenou čepelí, nádobkou s vodou, hromádkou měkkých hadříků a několika lahvičkami. Do té doby se Tyrionovi podařilo zvednout se o pár palců, takže nyní napolo seděl opřený o polštář. Mistr mu nařídil, aby se nehýbal, a zajel mu konečkem nože pod bradu, pod masku obvazu. Tyrion cítil, jak čepel prořezává ztuhlé plátno, pouhých pár palců nad jeho hrdlem. Ten měkký růžový muž naštěstí nepatřil k odvážnějším služebníkům jeho sestry. Po chvíli ucítil na tvářích chladný vzduch. Mistr odhodil ztvrdlé obvazy. "Nyní klidně lež, musím ránu omýt." Jeho dotek byl něžný, voda teplá a uklidňující. Ránu, pomyslel si Tyrion se vzpomínkou na náhlý záblesk lesklé stříbrné čepeli, která mu projela kdesi pod očima. "Teď to bude trochu štípat," varoval ho mistr, když namočil hadřík do vína, které vonělo drcenými bylinami.
Bylo to mnohem horší než jen štípání. Jako by to vykreslilo ohnivou čáru přes celý jeho obličej a jako by mu to otáčelo rozžhaveným pohrabáčem v nose. V prstech těsně svíral ložní prádlo a tajil dech, ale nevykřikl. Mistr po celou dobu kvokal jako stará slepice. "Bylo by moudřejší ponechat masku na místě, dokud se maso nespojí, můj pane. Nicméně, rána vypadá čistě, a to je dobře, moc dobře. Když jsme tě našli dole v tom sklepení mezi mrtvými a umírajícími, tvoje rány byly velmi znečištěné. Jedno z žeber jsi měl zlomené, určitě to cítíš, možná od úderu palcátu nebo od pádu, těžko říct. A utržil jsi zásah šípem do paže, do místa, kde se spojuje s ramenem. Rána vykazovala známky napadení snětí a já

se nějakou dobu obával, že možná přijdeš o ruku, ale ošetřovali jsme to vařícím vínem a larvami. Nyní se rána již čistě hojí..."
"Jméno," vydechl na něj Tyrion. "Jméno."
Mistr na něj zamrkal. "Inu, jsi přece Tyrion Lannister, můj pane, bratr královny. Vzpomínáš si na bitvu? Někdy se stává, že při zranění hlavy se -"
"Tvoje jméno." Hrdlo měl bolavé a jeho jazyk zapomněl, jak utvářet slova.
"Jsem mistr Ballabar."
"Ballabare," řekl mu Tyrion, "přines mi… prohlížecí sklo."
"Můj pane," namítl mistr, "nedoporučoval bych ti to... mohlo by to být, ehm, nemoudré, poněvadž... tvoje rána..."
"Přines ho," musel říci. Ústa měl ztuhlá a bolavá, jako by mu nějaké razidlo rozštíplo rty. "A pití. Víno, ne makové mléko."
Mistr celý uzardělý vstal a odchvátal. Vrátil se se džbánem světlého jantarového vína a s malým postříbřeným prohlížecím sklem v ozdobném zlatém rámu. Posadil se na kraj postele, nalil do poloviny poháru víno a přidržel jej u Tyrionových napuchlých rtů. Studený pramínek mu stékal dolů hrdlem, třebaže jeho chuť stěží cítil. "Ještě," řekl, když byl pohár prázdný. Mistr Ballabar mu nalil znovu. Než vypil druhý pohár, Tyrion Lannister se cítil dost silný na to, aby se dokázal podívat tváří v tvář sobě samému.
Když sklo po chvíli převrátil, nevěděl, zda se má smát či plakat. Sečná rána byla dlouhá a zakřivená, začínala jen vlásek pod jeho levým okem a končila dole na pravé straně čelisti. Tři čtvrtiny nosu měl pryč a chyběl také kus rtu. Někdo sešil rozseklé maso k sobě střívkem a neumělé stehy stále zely přes ošklivý pruh surového, rudého, polozhojeného masa. "Pěkné," zakrákal a odložil sklo stranou.
Už si vzpomněl. Most z lodí, ser Mandon Moore, natažená ruka, meč blížící se k jeho obličeji. Kdybych nebyl ucukl dozadu, ten úder by mně usekl polovinu hlavy. Jaime vždycky tvrdil, že ser Mandon je tím nejnebezpečnějším z rytířů Královské gardy, protože jeho prázdné mrtvé oči neprozrazují nic z jeho úmyslů. Nikdy jsem neměl důvěřovat žádnému z nich. O serech Merynovi a Borosovi věděl, že to jsou muži jeho sestry, a později k nim přibyl také ser Osmund, avšak Tyrion žil ve víře, že ti ostatní ještě úplně neztratili svoji čest. Cersei mu zřejmě zaplatila, ať se postará o to, abych se z bitvy nevrátil živý. Proč jinak by to udělal? Nikdy jsem seru Mandonovi nijak neublížil, či alespoň si nejsem ničeho vědom. Dotkl se obličeje, ztuhlými necitlivými prsty se zatahal za polozhojené maso. Další dárek od mé drahé sestry.
Mistr stál vedle postele jako husa, která se chystá vzlétnout. "Můj pane, s největší pravděpodobností ti tam zůstane jizva..."
"S největší pravděpodobností?" Jeho chrčivý smích se změnil v bolestné vyjeknutí. Zůstane tam jizva, to je víc než jisté. Ani nebylo pravděpodobné, že by mu znovu narostl nos. Jeho obličej se zřejmě nikdy nedostane zpátky do stavu, kdy by nebylo obtížné spočinout na něm pohledem. "Nauč mě... nehrát si... se sekerami." Jeho úsměv ztuhl. "Kde... to jsem? Co je... tohle za místo?" Bolelo to, když mluvil, ale Tyrion již mlčel příliš dlouho.
"Ehm, jsi v Maegorově pevnosti, můj pane. V místnosti nad královninou tančírnou. Její Výsost tě chtěla mít nablízku, aby se o tebe sama mohla starat."
To bych se vsadil, že chtěla. "Chci zpět," poručil mu Tyrion. "Do své postele. Do své ložnice." Kde kolem sebe budu mít svoje vlastní muže a taky svého mistra, pokud najdu nějakého, kterému budu moct důvěřovat.
"Do tvé vlastní... můj pane, to není možné. Pobočník krále si tvoje bývalé komnaty zabral pro sebe."
"Já jsem. Pobočník... krále." Úsilí mluvit ho stále víc vyčerpávalo, a to, co slyšel, ho zmátlo.
Mistr Ballabar se tvářil rozpačitě. "Ne, můj pane... byl jsi zraněn, na pokraji smrti. Svých povinností se nyní zhostil tvůj lord otec. Lord Tywin, on..."
"Je tady?"
"Od noci bitvy. Lord Tywin nás všechny zachránil. Obyčejný lid tvrdí, že to byl duch krále Renlyho, ale ti moudřejší vědí, jak to bylo doopravdy. Stannise porazil tvůj otec společně s lordem Tyrellem, Rytířem květin a lordem Malíčkem. Projeli popelem a napadli uchvatitele Stannise zezadu. Bylo to velké vítězství, nyní se lord Tywin usadil v Pobočníkově věži, aby Jeho Výsosti pomáhal dát říši do pořádku, bohové, buďte pochváleni,"
"Bohové, buďte pochváleni," opakoval Tyrion prázdně. Jeho zatracený otec, proklatý Malíček a Renlyho duch! "Já chci..." Koho chci? Nemohl růžovému Ballabarovi říci, aby mu přivedl Šae. Pro koho mohl poslat, komu se dalo důvěřovat? Pro Varyse? Bronna? Sera Jacelyna? "…mého panoše," dořekl. "Poda Paynea." Ten chlapec mně tam na mostě z lodí zachránil život. "Toho chlapce? Toho divného chlapce?"
"Ano, toho divného chlapce. Podricka Paynea. Jdi pro něj. Pošli ho sem."
"Jak si přeješ, můj pane." Mistr Ballabar sklonil hlavu a pospíchal ven. Tyrion čekal a cítil, jak jej opouštějí síly. Říkal si, jak dlouho tam asi ležel a spal. Cersei by mě nechala spát navěky, jenomže já jí takovou radost neudělám.
Podrick Payne vstoupil do ložnice plachý jako myška. "Můj pane?" Přikradl se blíž k posteli. Jak může být chlapec, který je tak statečný v boji, tolik vystrašený v místnosti nemocného? říkal si Tyrion v duchu. "Chtěl jsem u tebe zůstat, ale mistr mě poslal pryč."
"Příště pošli pryč jeho. Poslouchej mě. Špatně se mi mluví. Potřebuju snové víno. Snové víno, ne makové mléko. Jdi za Frenkenem. Za Frenkenem, ne za Ballabarem. Dívej se, jak ho připravuje. Přiveď ho sem." Pod kradmo pohlédl na Tyrionův obličej a stejně rychle odvrátil oči. Nu, nemohu ho z ničeho vinit. "Chci," pokračoval Tyrion, "svoje vlastní stráže. Bronna. Kde je Bronn?"
"Pasovali ho na rytíře."
Dokonce i zamračení bylo bolestivé. "Najdi ho. Přiveď ho sem."
"Jak si přeješ, můj pane. Bronna."
Tyrion chlapce popadl za zápěstí. "Ser Mandon?"

Chlapec sebou škubl, "N-n-neměl jsem v úmyslu z-z-z-z-"
"Je mrtvý? Jsi si jistý? Mrtvý?"
Hoch ostýchavé zašoupal nohama. "Utopil se."
"Dobrá. Neříkej nic. O něm. O mně. Nic o tom, co se stalo. Nic."
Než panoš odešel, Tyriona opustila poslední špetka síly. Lehl si a zavřel oči. Možná se mu zase bude zdát o Tyše. Jak by sejí asi můj obličej líbil teď? pomyslel si s hořkostí.

JON

Qhorin Půlruký mu řekl, aby nasbíral nějaké dříví na oheň, a Jon pochopil, že konec není daleko. Bude dobré opět se ohřát u ohně, i kdyby jen na kratičkou chvíli, říkal si v duchu, zatímco odsekával holé větve z kmene mrtvého stromu. Duch seděl vedle něho a díval se, tichý jako vždycky. Bude pro mne výt, až budu mrtvý, tak jako vyl Branův vlk, když můj bratr spadl? přemýšlel Jon. Bude výt Chundeláč, který je daleko na Zimohradu, a Šedý vítr a Nymeria, ať jsou kdekoli?
Měsíc vycházel zpoza jedné hory a slunce zapadalo za jinou, zatímco Jon pazourkem a dýkou vykřesával jiskry, dokud se nakonec neobjevil tenký prst kouře. Qhorin k němu přišel, stál nad ním a díval se, jak z kousků kůry a mrtvého borového jehličí vyšlehl první mihotavý plamínek. "Je ostýchavý jako panna ve svatební noc," řekl velký průzkumník tichým hlasem, "a téměř stejně hezký. Někdy člověk zapomíná, jak krásný dokáže oheň být."
Qhorin nebyl muž, od kterého byste očekávali, že bude mluvit o pannách a svatebních nocích. Podle toho, co Jon věděl, strávil celý svůj život u Noční hlídky. Miloval vůbec někdy nějakou pannu nebo měl dokonce svatbu? Nedokázal se ho na to zeptat. Místo toho raději rozfoukával oheň. Když plameny vesele praskaly, stáhl si svoje mrazem ztuhlé rukavice, aby si zahřál ruce, a povzdechl si přitom blahem, přemýšleje v duchu o tom, zda vůbec může být tak krásně cítit polibek. Teplo se mu rozlévalo po prstech jako tající máslo.
Půlruký se se zkříženýma nohama posadil vedle ohně a mihotavé světlo plamenů proměnlivě vykreslovalo tvrdé rysy jeho obličeje. Z pěti průzkumníků, kteří uprchlí z Křivolakého průsmyku zpátky do šedomodré divočiny Mrazoklů, zůstali jen oni dva.
Zpočátku se Jon držel naděje, že panoš Dalbridge dokáže svými šípy odradit divoké od přechodu průsmykem. Když ale uslyšeli troubení válečného rohu, pochopili, že panoš je mrtev. Později spatřili orla kroužícího na velkých modrošedých křídlech soumračnou oblohou. Kamenohad sňal ze zad svůj luk, ale než ho stačil napnout, pták odletěl mimo dostřel, Ebben si odplivoval a tiše si mumlal pod vousy cosi o vlkodlacích a měničích.
Dalšího dne spatřili orla dvakrát a za sebou uslyšeli zvuk loveckého rohu odrážející se od skalních stěn. Pokaždé jim připadal o něco hlasitější a bližší. Když padla noc, Půlruký řekl Ebbenovi, aby si kromě svého vlastního koně vzal také panošova a s co největším spěchem ujížděl na východ k Mormontovi, stejnou cestou, kterou přijeli. Ostatní se budou snažit zmást pronásledovatele. "Pošli tam Jona," naléhal na něho Ebben. "Dokáže jet stejně rychle jako já."
"Pro Jona mám jiný úkol,"
"Je to ještě napůl kluk."
"Ne," řekl Qhorin, "je to muž Noční hlídky."
Když vyšel měsíc, Ebben se s nimi rozloučil, Kamenohad jel do určité vzdálenosti na východ s ním a pak se po stejné trase vrátil zpátky, aby po něm zahladil stopy. Tři muži, kteří zůstali, se poté společně vydali jihozápadním směrem.
Dny a noci jako by splývaly jedny s druhými. Spali v sedlech a zastavovali jenom na tak dlouho, aby nakrmili a napojili koně, pak znovu nasedali. Jeli přes holá skaliska, skrze ponuré borové lesy a nánosy starého sněhu, přes ledové hřebeny a mělké říčky, které neměly jména. Někdy se Qhorin Půlruký vracel zpátky, aby po nich zahladil stopy, ale bylo to zbytečně vynakládané úsilí. Sledovali je. Za každého rozbřesku a soumraku viděli orla vznášejícího se mezi horskými vrcholy, ne většího než malou tečku na rozlehlé obloze. Vystupovali po nízkém hřebeni mezi dvěma zasněženými vrcholy, když tu se ze svého doupěte necelých deset yardů od nich vyplížila stínokočka. Zvíře bylo vyzáblé a napůl mrtvé hlady, ale Kamenohadova klisna při pohledu na ně přesto zpanikařila; vzepjala se na zadních a utekla, a než ji průzkumník stačil chytit a uklidnit, zakopla na prudkém svahu a zlomila si nohu.
Duch se toho dne nažral do sytosti a Qhorin Půlruký trval na tom, aby smísili něco z koňské krve s ovesnými vločkami a načerpali z toho pokrmu sílu. Jon se z chuti podivně páchnoucí ovesné kaše málem zalkl, ale přinutil se ji sníst. Každý si pak z koňské mrtvoly uřízl tucet proužků syrového vláknitého masa, aby je mohli žvýkat za jízdy, a zbytek tam nechali pro stínokočky.
O jízdě ve dvou na jednom koni nemohla být řeč. Kamenohad jim navrhl, aby tam počkali na pronásledovatele a překvapili je, až přijedou. Možná by jich pár dokázali poslat do pekel, Qhorin jeho návrh zamítl. "Pokud se někdo z Noční hlídky dokáže přes Mrazokly dostat sám a pěšky, pak jsi to ty, bratře. Můžeš projít přes hory, které kůň musí objíždět. Jdi rovnou k Pěsti. Řekni Mormontovi, co Jon viděl a jak to viděl. Vyřiď mu, že staré síly se probouzejí, že proti nám stojí obři, měniči a ještě horší věci. Pověz mu, že stromy zase mají oči."
Jinou možnost nemá, pomyslel si Jon, když se díval, jak Kamenohad mizí za zasněženým hřebenem jako drobný černý brouk lezoucí přes zvlněnou bílou pustinu.
Poté jim každá noc připadala chladnější než ta předchozí, a taky osamělejší. Duch nebyl stále s nimi, ale také nikdy nebyl příliš daleko. Dokonce i když byli fyzicky odděleni, Jon cítil, že zlovlk je nablízku. Byl tomu rád. Půlruký nebyl zrovna družným společníkem. Jeho dlouhý šedý cop se pomalu komíhal do rytmu pohybů jeho koně. Často jeli celé hodiny, aniž promluvili slova, a jediným zvukem bylo tiché klapotání koňských kopyt na kameni a skučení větru, který

v těch končinách nikdy neustával. Když spal, nezdály se mu žádné sny; ani o vlcích, ani o jeho bratrech, o ničem. Tady nahoře nemohou žít dokonce ani sny, říkal si v duchu.
"Je tvůj meč dost ostrý, Jone Sněhu?" zeptal se ho Qhorin Půlruký nad mihotavými plameny ohně. "Můj meč je z valyrijská oceli. Dal mi ho Starý medvěd," odpověděl Jon.
"Pamatuješ si slova své přísahy?"
"Ano." Nebyla to slova, která by člověk jen tak zapomněl. Jakmile je jednou vyřkl, nic je nedokázalo vymazat. Ta slova měnila lidský život navždy.
"Odříkej je se mnou znovu, Jone Sněhu."
"Jak si přeješ." Jejich hlasy se pod vycházejícím měsícem spojily v jeden, zatímco Duch naslouchal a hory byly jejich svědkem. "Noc přichází a moje stráž začíná. Neskončí až do mé smrti. Nepojmu žádnou ženu za manželku, nebudu vlastnit žádné země, nezplodím děti. Nebudu nosit korunu a nezískám si slávu. Budu žít a zemřu na svém stanovišti. Jsem meč v temnotě. Jsem strážce na zdech. Jsem oheň, který hoří ve tmě, světlo, které přináší úsvit, roh, který probouzí spící, štít, co střeží říše lidí. Svěřuji svůj život a čest Noční hlídce, pro tuto noc a pro všechny noci, které přijdou."
Když skončili, kolem panovalo hrobové ticho, kromě tichého praskání plamenů a vzdáleného vzdychání větru. Jon rozevřel a sevřel svoje spálené prsty, s myšlenkami upjatými ke slovům, která právě odříkal, a s modlitbou, aby mu bohové jeho otce dali sílu zemřít statečně, až přijde jeho hodina. Už to nebude dlouho trvat. Jejich koně byli téměř na konci svých sil. Předpokládal, že Qhorinovo zvíře nevydrží další den.
Plameny již byly nízké, tepla ubývalo. "Oheň brzy vyhasne," poznamenal Qhorin, "ale pokud by někdy měla padnout Zeď, vyhasnou všechny ohně."
Neexistovalo nic, co by na to Jon mohl říci. Přikývl,
"Ještě bychom jim mohli uprchnout," řekl průzkumník. "Anebo taky ne."
"Já se nebojím zemřít." Byla to jen poloviční lež.
"Možná to nebudeš mít tak snadné, Jone."
Nerozuměl mu. "Co tím chceš říct?"
"Když nás zajmou, musíš se vzdát."
"Vzdát?" Nevěřícně zamrkal. Nestávalo se, aby divocí zajímali muže, které nazývali vránami. Zabíjeli je, kromě… "Ušetří jen křivopřísežníky. Ty, kteří se přidají k nim, jako Mance Nájezdník."
"A jako ty."
"Ne." Zavrtěl hlavou. "Nikdy. To neudělám."
"Uděláš. Já ti to nařizuji."
"Nařizuješ mi to? Ale..."
"Pokud říše má být v bezpečí, naše čest nemá větší cenu než naše životy. Jsi mužem Noční hlídky?"
"Ano, ale -"
"Tady žádné ale neplatí, Jone Sněhu. Buď jsi, nebo nejsi."
Jon se vsedě napřímil. "Jsem."
"Pak mne tedy poslouchej. Pokud nás zajmou, dáš se k nim, tak jak na tebe jednou naléhalo to zajaté děvče. Možná po tobě budou žádat, abys svůj plášť rozsekal na kusy, abys pohaněl hrob svého otce nebo proklel svoje bratry a svého lorda velitele. Nesmíš ucuknout, ať po tobě budou žádat cokoli. Udělej, co ti poručí... ale ve svém srdci nikdy nezapomeň na to, kým jsi. Jeď s nimi, jez s nimi, bojuj s nimi, pokud to bude zapotřebí. A dávej pozor."
"Na co?" zeptal se Jon.
"To kdybych věděl," odpověděl Qhorin. "Tvůj vlk je viděl, jak kopou v údolí u Mléčné vody. Co tam hledali, na takovém pustém a odlehlém místě? Našli to? Právě tohle se musíš dozvědět, než se vrátíš k lordu Mormontovi a svým bratřím. Taková je povinnost, kterou ti ukládám, Jone Sněhu."
"Udělám, oč žádáš," souhlasil Jon neochotně, "ale... vysvětlíš jim to, ano? Alespoň Starému medvědovi? Povíš mu, že jsem nikdy neporušil svoji přísahu?"
Qhorin Půlruký na něho hleděl přes oheň, očima ztracenýma v jezírkách stínu. "Až ho příště uvidím. Slibuju ti to." Ukázal na oheň. "Přilož další dřevo. Chci, aby jasně plápolal,"
Jon odešel nasekat větve a každou z nich ještě přelomil vpůli, než ji hodil do plamenů. Strom byl mrtvý dlouhou dobu, ale zdálo se, jako by v ohni opět ožil, jako divocí tanečníci probuzení ze spánku v každém kousku dřeva, aby se otáčeli a vířili dokola ve svých zářivých oděvech žluté, červené a oranžové barvy.
"To stačí," řekl Qhorin najednou, "vyrazíme na cestu."
"Na cestu?" Jen kousek od ohně panovala tma a noc byla chladná. "Kam pojedeme?"
"Zpátky." Qhorin znovu vysedl na svého znaveného koně. "Doufám, že oheň je od nás odláká. Pojeď, bratře."
Jon si natáhl rukavice a zvedl si kápi na hlavu. Dokonce i koně jako by oheň opouštěli neradi. Slunce bylo již dlouho za obzorem a cestu přes zrádný terén před nimi jim osvětloval jen chladný stříbrný svit měsíce. Nevěděl, co má Qhorin v úmyslu, ale možná to byla šance. Alespoň v to doufal. Já si nechci hrát na křivopřísežníka, dokonce ani z dobrého důvodu.
Postupovali opatrně, pohybovali se tak tiše, jak jen člověk a kůň dokáže, a vraceli se po svých stopách, dokud nedosáhli úzké soutěsky, odkud mezi dvěma horami vytékal malý, ledově chladný pramen. Jon si na to místo vzpomínal. Než zapadlo slunce, napojili u něho koně.
"Voda zamrzá," poznamenal Qhorin, "jinak bychom mohli jet korytem. Jenomže pokud prolomíme led, poznali by, že jsme jeli tudy. Drž se blízko útesů. Asi po půl míli je ohyb, který nás skryje." Vjel do soutěsky. Jon se naposledy toužebně ohlédl ke vzdálenému ohni a vydal se za ním.

Čím dál jeli, tím blíž se k nim z obou stran tiskly skalní útesy. Jeli podél měsícem zalité stuhy potoka k jeho zdroji. Jeho kamenité břehy byly olemované rampouchy, ale Jon přesto slyšel zvuk vody řítící se pod tenkou pevnou vrstvou ledu. O kus dál, tam, kde se zřítila část útesu, soutěsku uzavírala velká hromada spadaného kamení, ale malí koně s jistýma nohama přes ni dokázali najít cestu. Za ní se skalnaté stěny prudce nakláněly k sobě a potok je vedl k úpatí dlouhého klikatého vodopádu. Vzduch byl prosycen mlžnatým oparem, který vypadal jako dech nějakého obrovitého studeného zvířete. Padající voda stříbřitě zářila v měsíčním svitu. Jon se zmateně rozhlédl kolem. Odsud se nedostaneme. On a Qhorin by možná byli schopni vyšplhat na útesy, ovšem ne s koňmi. Byl si jistý, že pěšky daleko nedojdou.
"Ted rychle," poručil Půlruký. Velký muž na malém koni vjel přes ledem kluzké kameny rovnou do záclony z vody a zmizel v ní. Když se po chvili neobjevil, Jon pobídl svého koně patami a následoval jej. Kůň začal panikařit. Padající voda do nich bila svými mrazivými pěstmi a šok z chladu Jonovi málem zastavil dech v těle. A pak najednou byl na druhé straně; promáčený a rozechvělý, ale venku z vody.
Průrva ve skále byla stěží dost velká, aby jí projel muž na koni, ale za ní se stěny rozevíraly a kámen pod koňskými kopyty se proměnil v měkký písek. Jon cítil, jak mu vodní tříští zamrzá ve vousech. Duch divoce proletěl přes vodopád, otřepal si vodu z kožichu, podezřívavě začichal ve vzduchu a zvedl nohu proti jedné ze skalních stěn. Qhorin již sesedl, Jon učinil to samé. "Ty jsi o tomhle místě musel vědět."
"Když jsem byl mladík zhruba tvého věku, slyšel jsem jednoho bratra vyprávět, jak přes tento vodopád pronásledoval stínokočku." Sundal své klisně sedlo, odstranil udidlo a uzdu a prohrábl jí prsty chundelatou hřívu. "Srdcem této hory vede cesta. Když nás nenajdou do svítání, půjdeme dál. Beru si první hlídku, bratře." Qhorin se posadil do písku a opřel se zády o zeď, ne víc než nezřetelný černý obrys v šeru jeskyně. Jon nad hukotem padající vody uslyšel tiché zaskřípění oceli o kůži, což mohlo znamenat jedině to, že Půlruký tasil svůj meč.
Sundal si mokrý plášť, ale na to, aby si svlékl něco víc, tam bylo příliš chladno a vlhko. Duch si lehl vedle něho a stulil se do klubíčka ke spánku. Jon byl vděčný za jeho tělesné teplo. Říkal si, zda ten oheň venku stále hoří. nebo již uhasí. Pokud by někdy měla padnout Zeď, vyhasnou všechny ohně. Měsíc svítil skrze záclonu padající vody a kladl mihotavý bledý pruh na písek, ale po čase zmizel a v jeskyni se rozhostila tma.
Nakonec se dostavil spánek a s ním i noční můry. Zdálo se mu o hořících hradech a obživlých mrtvolách vstávajících z hrobů. Stále ještě byla tma, když ho Qhorin probudil. Zatímco Půlruký spal, Jon tam seděl opřený zády o zeď, naslouchal zurčení vody a čekal na svítání.
Jakmile se začalo rozednívat, každý sežvýkal napolo zmrzlý proužek koňského masa, pak znovu osedlali koně a připevnili si černé pláště kolem ramen. Půlruký během své hlídky vyrobil půl tuctu pochodní, tím způsobem, že namočil smotky suchého mechu do oleje, který vezl s sebou v sedlové brašně. Nyní zapálil první z nich a drže slabý plamen v natažené ruce, vedl je dolů do tmy. Jon ho následoval s koňmi. Kamenitá stezka se vinula a otáčela, nejdříve vedla dolů, pak nahoru, pak ještě prudčeji dolů. Místy byla tak úzká, že bylo obtížné přesvědčit koně, aby se protáhli mezi skalami. Než se dostaneme ven, setřeseme své pronásledovatele, říkal si Jon, zatímco postupovali dál. Dokonce ani orel nevidí přes pevný kámen. Setřeseme je a pak pojedeme rovnou k Pěsti a povíme Starému medvědovi všechno, co víme. Jenomže když se o celé hodiny později vynořili zpátky do světla, orel tam na ně čekal, seděl na mrtvém stromě na svahu, sto stop nad nimi. Duch se rozletěl přes kameny za ním, ale pták zamával křídly a vznesl se do vzduchu.
Qhorin sledoval let ptáka očima a jeho ústa se stáhla. "Toto je to nejlepší místo, kde můžeme zaujmout stanoviště," prohlásil. "Ústí jeskyně nás chrání seshora a za nás se dostat nemohou, aniž by prošli horou. Je tvůj meč ostrý, Jone Sněhu?"
"Ano," odpověděl.
"Nakrmíme koně. Posloužili nám dobře, ubohá zvířata."
Jon dal svému koni poslední oves a pohladil ho po chundelaté hřívě, zatímco Duch nepokojně pobíhal mezi skalisky. Utáhl si těsněji rukavice a zahýbal spálenými prsty. Jsem štít, co střeží říše lidí.
Mezi horami se rozezněl lovecký roh a o okamžik později Jon uslyšel štěkání psů. "Brzy nás dostihnou," oznámil Qhorin. "Drž si svého vlka nablízku."
"Duchu, ke mně!" zavolal Jon. Zlovlk se neochotně vrátil k němu, s ocasem strnule zvednutým do výše.
Divocí se vyrojili zpoza hřebene necelé půl míle od nich. Před nimi běželi jejich psi, vzteklé hnědošedé bestie, v jejichž žilách kolovalo nemálo vlčí krve. Duch vycenil zuby, naježil srst. "Klid," zamumlal Jon. "Zůstaň." Nad hlavou uslyšel šustot křídel. Na skalnatém výběžku opodál přistál orel a vydal vítězoslavný výkřik.
Lovci se k nim přibližovali opatrně, možná se obávali šípů. Jon jich napočítal čtrnáct, a osm psů. Jejich velké kulaté štíty byly vyrobeny z kůží natažených nad základem z propleteného proutí a pomalovaných lebkami. Zhruba polovina z nich měla obličeje schované za hrubými přilbicemi ze dřeva a vařené kůže. Lučištníci na křídle přiložili šípy k tětivám svých malých luků ze dřeva a rohoviny, ale nevystřelili z nich. Ostatní byli vyzbrojeni oštěpy a kyji, jeden měl sekeru vytesanou z kamene. Na sobě měli nesourodé kousky zbroje, které sebrali mrtvým průzkumníkům nebo ukradli během nájezdů. Divocí nedolovali ani netavili kovy a na sever od Zdi žilo jen málo kovářů a ještě méně tam bylo pecí.
Qhorin tasil svůj dlouhý meč. O tom, jak se naučil bojovat levou rukou poté, co ztratil půlku pravé dlaně, se vyprávěly legendy; říkalo se, že nyní vládne mečem lépe než předtím. Jon, který stál vedle něho, tasil z pochvy Dlouhý dráp. Navzdory mrazivému vzduchu cítil, jak ho do očí štípe pot.
Deset yardů od ústí jeskyně lovci zastavili a dál jel jenom jejich velitel, který seděl na zvířeti, o němž by se podle jistoty, s jakou šplhalo po nerovném svahu, dalo říci, že to je spíš koza než kůň. Jak se muž a jeho zvíře přibližovali, Jon slyšel, že oba chřestí; byli odění v kostech. V kravských kostech, ovčích kostech, v kostech koz, pratura a losů, ve velkých kostech chlupatých mamutů... a také v lidských kostech.
"Chřestivá košile," zavolal na něj Qhorin s ledovou zdvořilostí.
"Pro vrány jsem Pán kostí." Jezdcova přilba byla vyrobená z rozbité lebky obra a po délce rukávů měl na vařenou kůži

našity medvědí drápy.
Qhorin si odfrkl. "Já žádného pána nevidím. Jenom psa přestrojeného do slepičích kůstek, které při chůzi chřestí."
Divoký zasyčel hněvem a jeho zvíře se vzepjalo na zadních. Opravdu chřestily, Jon to slyšel; kosti byly k sobě pospojovány volně, takže se při pohybech muže a jeho zvířete také pohybovaly a narážely do sebe. "Brzy budu chřestit tvými kostmi, Půlruký. Ovařím z tebe maso a z tvých žeber si vyrobím košík. Tvoje zuby si otesám na kostky a budu si s nimi házet runy a z tvé lebky budu jídat ovesnou kaši,"
"Jestli chceš moje kosti, pojď si pro ně."
Do toho se Chřestivá košile moc nehrnul. Skutečnost, že divocí byli v převaze, znamenala ve stísněných prostorách skalisek, kde si Černí bratři udělali svoje stanoviště, málo; aby je dostali ven z jeskyně, divocí by se k nim museli přibližovat po dvou. Jenomže to už místo vedle jeho koně zaujal další z jeho společnosti, jedna z bojových žen, kterým říkali kopinice. "Je nás čtrnáct proti dvěma, vrány, a osm psů proti vašemu vlkovi," zvolala. "Ať budete bojovat nebo utečete, jste naši,"
"Ukaž jim to!" poručil jí Chřestivá košile.
Žena sáhla do krví poskvrněného pytle a vytáhla z něho trofej. Ebben měl hlavu holou jako vejce, takže ji musela držet za ucho. "Zemřel statečně," řekla.
"Ale zemřel," dodal Chřestivá košile, "stejně jako zemřete vy." Tasil svou bitevní sekeru a zamával jí nad hlavou. Byla to dobrá ocel, se zlověstným leskem na obou ostřích; Ebben nikdy nebyl mužem, který by zanedbával svoje zbraně.
Ostatní divocí se shlukli kolem něho a začali na ně křičet urážky. Pár si jich za svůj terč vybralo Jona. "To je tvůj vlk, chlapče?" zvolal kostnatý mladík, který zvedl do výše kamenný cep. "Než slunce zapadne, ušiju si z něj plášť!" Na druhé straně řady rozevřela svoje otrhané kožešiny další kopinice a ukázala Jonovi těžký bílý prs. "Chce chlapeček svoji maminku? Pojď sem, děťátko, napij se!" Psi začali štěkat.
"Chtějí nás vyprovokovat, abychom provedli nějakou hloupost." Qhorin se na Jona dlouze zadíval. "Nezapomeň, co jsem ti přikázal."
"Že bychom ty vrány trochu rozcuchali?" zaburácel Chřestivá košile nad chřestěním svých kostí a hlomozem zbraní. "Oškubejte je!"
"Ne!" Ta slova vytryskla z Jonových rtů dřív, než lučištníci stačili vystřelit. Udělal dva rychlé kroky dopředu. "Vzdávám se!"
"Varovali mě, že krev bastardů je zrádná," ozval se chladně Qhorin Půlruký za ním. "Vidím, že to je pravda. Jen si utíkej ke svým novým pánům, zbabělce."
Jon s rudnoucím obličejem sestupoval po svahu k místu, kde seděl Chřestivá košile na svém koni. Divoký se na něho podíval očními otvory ve své přilbici a řekl: "Svobodní lidé žádné zbabělce nepotřebují."
"On není zbabělec." Jedna z kopinic si sundala přilbici sešitou z ovčích kůží a potřásla hlavou plnou rudých vlasů. "Je to bastard ze Zimohradu, který mě ušetřil. Nechme ho žít."
Jon se setkal s Ygrittiným pohledem, ale neměl slov.
"Nechme ho zemřít," trval na svém Pán kostí. "Černá vrána je proradným ptákem. Já mu nevěřím." Orel na skalisku nad nimi zamával křídly a proťal vzduch hněvivým výkřikem.
"Ten pták tě nenávidí. Jone Sněhu," řekla Ygritte. "A má k tomu důvod. Než jsi ho zabil, byl člověkem."
"To jsem nevěděl," řekl Jon po pravdě a snažil se přitom vzpomenout na obličej muže, kterého zabil v průsmyku.
"Říkala jsi, že Mance mě přijme."
"Udělá to," ujistila ho Ygritte.
"Mance tady není," namítl Chřestivá košile. "Hadrnice, vykuchej ho."
Velká kopinice přimhouřila oči a řekla: "Pokud se vrána chce připojit k nám, dovolte mu prokázat jeho odvahu a pravost jeho úmyslů."
"Udělám, cokoli po mně budete chtít." Ta slova z něj nevycházela snadno, ale Jon je přesto řekl.
Chřestivá košile se dal do smíchu a jeho kostěné brnění hlasitě zachřestilo. "V tom případě zabij Půlrukého, bastarde."
"Jako kdyby mohl," řekl Qhorin. "Otoč se, Sněhu, a jsi mrtvý."
A pak už se na něj řítil Qhorinův meč a Dlouhý dráp nějak vyskočil nahoru, aby ho odrazil. Síla nárazu mu téměř vyrazila bastardi meč z ruky a srazila ho dozadu. Nesmíš ucuknout, ať po tobě budou žádat cokoli. Sevřel jílec oběma rukama, dost rychle na to, aby sám mohl zaútočit, ale velký průzkumník jeho výpad s pohrdavou lehkostí smetl stranou. Pohybovali se dozadu a dopředu, černé pláště vlály za nimi, rychlost mladíka se střetávala s divošskou silou Qhorinových výpadů vedených levou rukou. Meč Půlrukého jako by byl všude najednou, v dešti výpadů se snášel dolů z jedné strany a ze druhé, hnal Jona tam, kde ho chtěl mít, a zbavoval ho rovnováhy. Již cítil, jak mu umdlévají ruce.
Dokonce i když Duch pevně sevřel zuby kolem průzkumníkova lýtka, Qhorinovi se nějak podařilo zůstat na nohou. Ale v okamžiku, kdy se ke zvířeti otočil, Jon uviděl svou šanci. S mečem v ruce se zapřel a sekl. Průzkumník se nakláněl stranou a na okamžik se zdálo, že Jonův výpad ho nezasáhl. Pak se na hrdle velkého muže objevila šňůra rudých slz, jasná jako náhrdelník z rubínů, vyvalila se z něho krev a Qhorin Půlruký se zhroutil k zemi. Z Duchova čenichu odkapávala rudá krev, ale z Jonova meče byla potřísněná jenom špička, jenom posledního půl palce. Jon zlovlka odstrčil, poklekl a objal ho kolem krku. Půlrukému již vyhasínaly oči. "Opravdu byl ostrý..." vydechl a zvedl svoje zmrzačené prsty. Pak jeho ruka odpadla a byl mrtvý.
On to věděl, pomyslel si Jon otupěle. Věděl, co po mně budou chtít. Tehdy si vzpomněl na Samwella Tarlyho, na Grenna a Bolestínského Edda, na Pypa a Žábu, kteří zůstali v Černém hradu. Ztratil je všechny, tak jako ztratil Brana, Rickona a Robba? Kým je teď? Čím je?
"Zvedněte ho." Drsné ruce ho vytáhly na nohy. Jon se jim nevzpíral. "Máš nějaké jméno?"

Ygritte odpověděla za něho. "Jmenuje se Jon Sníh. Je z krve Eddarda Starka, ze Zimohradu."
Hadrnice se zasmála. "Kdo by si to byl pomyslel? Qhorin Půlruký zabitý nemanželským spratkem nějakého lorda."
"Zabte ho," řekl Chřestivá košile, který stále seděl na koni. Orel slétl k němu a s křikem se usadil na vrcholku jeho kostěné přilbice.
"Vzdal se," připomněla mu Ygritte.
"Jo, a taky zabil svého bratra," řekl malý, dobrosrdečně vyhlížející muž ve rzí prožrané železné přilbici.
Chřestivá košile přijel blíž, kosti jeho zbroje zachrastily. "Udělal to za něho ten vlk. Byl to nečestný boj. Půlrukého jsem měl zabít já."
"Všichni jsme viděli, jak ses do toho hrnul," ušklíbla se Hadrnice.
"Je to měnič," řekl Pán kostí, "a navíc vrána. Nelíbí se mi."
"Ať si je to měnič," odsekla Ygritte, "to nás přece nikdy neděsilo." Ostatní souhlasně přikyvovali. Pohled Chřestivé košile za očními otvory jeho zažloutlé obří lebky byl plný vzteku, ale nakonec to přece jen s mručením vzdal. Tohle opravdu jsou svobodní lidé, pomyslel si Jon.
Qhorina Půlrukého spálili na místě, kde padl, na hranici z borového jehličí, mlází a olámaných větví. Některé ze dřeva bylo stále zelené, hořelo pomalu a čadilo, vysílalo černý kouř do jasné tvrdé modři oblohy. Potom si pro sebe Chřestivá košile zabral pár ohořelých kostí, zatímco ostatní si hodili kostky o průzkumníkovu zbroj a zbraně. Ygritte získala jeho plášť.
"Vrátíme se do Křivolakého průsmyku?" zeptal se jí Jon. Nevěděl, zda bude opět schopen čelit těm výšinám, nebo zda jeho kůň přežije druhý přechod hor.
"Ne," odpověděla. "Tam za námi už nic není." Pohled, kterým ho obdařila, byl plný smutku. "Teď už je Mance daleko u dolního toku Mléčné vody, táhne na tu vaši Zeď."

BRAN

Popel se snášel k zemi jako hebký šedý sníh. Běžel po suchém jehličí a zhnědlých listech, až na kraj lesa, kde borovice rostly dál od sebe. Za otevřenými poli viděl velkou hromadu lidmi nakupeného kamene, tvrdě vykreslenou na pozadí vířících plamenů. Foukal vítr, horký a nasycený pachem krve a hořícího masa, tak pronikavým, že z toho začal slintat. Jenomže zatímco jeden pach je k sobě lákal, další je varovaly, aby se nepřibližovali. V kouři přinášeném větrem cítil i něco jiného. Lidé, mnoho lidí, mnoho koní, a oheň, oheň, oheň. Žádný pach nebyl nebezpečnější, dokonce ani chladný tvrdý pach železa, ze kterého byly lidské drápy a tvrdá kůže. Oči mu na okamžik zatemnil kouř a popel a na obloze spatřil velkého okřídleného hada, jenž z tlamy chrlil řeku plamene. Vycenil zuby, ale had zmizel. Vysoké plameny za skalními útesy požíraly hvězdy na obloze.
Oheň praskal celou noc a v jednu chvíli se ozvalo hlasité burácení, třeskot a praskání, při kterém se mu otřásla země pod nohama. Psi štěkali a kňučeli a koně řičeli hrůzou. Noc rozechvívalo vytí; řev lidské smečky, kvílení strachu a divoké výkřiky, smích a nářek. Žádné zvíře nebylo tak hlučné jako člověk. Vztyčil uši a naslouchal a jeho bratr při každém zvuku zavrčel. Plížili se pod stromy, zatímco vítr honil po obloze popel a žhavé uhlíky. Po čase plameny začaly skomírat a pak zmizely docela. Slunce toho rána vyšlo šedivé a zahalené kouřem. Teprve tehdy se odvážili vyjít zpod stromů a pomalu se kradli přes pole. Jeho bratr běžel s ním, přitahován pachem krve a smrti. Tiše ťapkali mezi doupaty, která si postavili lidé. Mnoho a ještě víc jich bylo spálených a mnoho se jich zřítilo k zemi, zatímco jiná stála tam kde předtím. Nikde však neviděli ani necítili živého člověka. Vrány pokrývaly mrtvá těla a s hlasitým krákáním vylétaly do vzduchu, kdykoli se k nim on a jeho bratr přiblížili. Divocí psi se před nimi plížili pryč.
Pod velkými šedými útesy hlučně umíral kůň, který se snažil postavit na zlomené noze a začal žalostně naříkat, když znovu upadl. Jeho bratr chvíli kroužil kolem něho, pak mu vyrval hrdlo, zatímco kůň chabě kopal nohama a koulel očima. Když se přiblížil k mrtvole, jeho bratr po něm chňapl, sklopil uši dozadu, mávl po něm přední tlapou a kousl ho do nohy. Prali se mezi trávou, hlínou a padajícím popelem vedle mrtvého koně, dokud se jeho bratr nepřekulil v gestu podřízenosti na záda, s ocasem staženým mezi nohy. Ještě jednou ho slabě kousl do nechráněného hrdla; pak se nažral, dovolil svému bratrovi, aby se také nasytil, a začal mu olizovat krev z jeho husté černé srsti.
To už na něj ale začalo naléhat temné místo, dům šepotů, kde všichni lidé byli slepí. Vnímal na sobě jeho studené prsty a cítil jeho kamenitý pach. Vzdoroval tomu volání. Neměl tmu rád. Byl vlk. Byl lovec, pronásledovatel a zabiják a patřil se svými bratry a sestrami do hlubokých lesů, kde svobodně pobíhal pod hvězdnatou oblohou. Posadil se, zvedl hlavu a zavyl. Já nepůjdu, vykřikl. Jsem vlk, nepůjdu. Temnota se však prohlubovala, dokud mu nezakrývala oči, neplnila chřípí a neucpávala uši, takže neviděl, necítil, neslyšel a neběžel, šedé útesy zmizely a zmizel i mrtvý kůň a jeho bratr a všechno bylo černé a tiché a černé a studené a černé a mrtvé...
"Brane," zašeptal tiše čísi hlas. "Brane, vrať se. Vrat se už, Brane. Brane..."
Zavřel svoje třetí oko a otevřel druhé dvě oči, ty staré, ty slepé. Na tom temném místě byli všichni lidé slepí. Ale někdo ho držel. Cítil kolem sebe ruce a teplo těla přitisknutého blízko k jeho. Slyšel, jak si Hodor tiše brouká: "Hodor, hodor, hodor."
"Brane?" Byl to Meeřin hlas. "Házel jsi sebou a vydával jsi strašlivé zvuky. Co jsi viděl?"
"Zimohrad." Jeho jazyk byl v ústech cítit divné a neohrabaně. Jednoho dne, až se vrátím, nebudu už vůbec vědět, jak mluvit. "Byl to Zimohrad, celý hořel. Cítil jsem pach koní. oceli, krve. Zabili všechny, Meero."
Cítil na obličeji její ruku, která mu odhrnovala vlasy z čela. "Jsi celý zpocený," řekla. "Nechceš se napít?"
"Napít," souhlasil. Přidržela mu měch u rtů a Bran polykal tak hltavě, že mu voda vytékala koutkem úst. Pokaždé, když

se vrátil, byl slabý a žíznivý. A taky měl hlad. Vzpomněl si na umírajícího koně, na chuť krve ve svých ústech, na pach spáleného masa v ranním vzduchu. "Jak dlouho?"
"Tři dny," odpověděl Jojen. Chlapec k nim přišel neslyšně, nebo tam možná byl po celou dobu; v tom slepém černém světě to Bran nepoznal. "Měli jsme o tebe strach."
"Byl jsem s Létem," řekl Bran.
"Příliš dlouho. Jednou zemřeš hlady. Meera ti do hrdla kapala vodu a mazali jsme ti rty medem, jenomže to nestačí."
"Já jsem jedl," namítl Bran. "Uštvali jsme losa a museli jsme zahnat stromovou kočku, která nám ho chtěla ukrást." Byla to hnědá kočka s pálením, jenom poloviční velikosti zlovlků, ale pěkně divoká. Vzpomněl si na její pižmový pach a na to, jak na ně vrčela dolů z větve dubu.
"To jedl vlk," řekl Jojen, "ne ty. Musíš být opatrný, Brane. Nezapomínej, kým jsi,"
Velmi dobře si pamatoval, kým je; chlapcem Branem, mrzákem, Branem zlomeným. Spíš Branem bestií. Mohl se někdo divit, že raději snil svoje vlčí sny? Tady v mrazivé vlhké tmě hrobky se konečně otevřelo jeho třetí oko. Mohl splynout s Létem, kdykoli se mu zachtělo, a jednou dokonce pronikl k Duchovi a hovořil s Jonem, i když to se mu možná jen zdálo. Nechápal, proč se ho Jojen nyní vždycky tak usilovně snaží dostat zpátky. Bran se s pomocí paží kroucením zvedl do sedu. "Musím říct Oše, co jsem viděl. Je tady? Kam odešla?"
Odpověděla mu divoká žena. "Nikam, můj pane. Nechce se mi nikde bloudit samotné." Uslyšel zaškrábání boty o kámen, ale když otočil hlavu po zvuku, nic neviděl. Pomyslel si, že ji cítí. ale nebyl si tím jistý. Všichni byli cítit stejně a on neměl Letův čich, aby je podle pachu rozlišil od sebe. "V noci jsem se vyčurala jednomu králi na nohu," pokračovala Oša. "Nebo to možná bylo ráno, co já vím? Spala jsem, ale teď už ne." Všichni hodně spali, nejenom Bran. Neměli na práci nic jiného, a tak jenom spali a jedli a znovu spali a někdy si i povídali... ale ne často a také jen šeptem, protože se báli mluvit nahlas. Oše by se možná líbilo, kdyby nemluvili vůbec, ale neexistoval způsob, jak umlčet Rickona nebo jak Hodorovi zabránit v jeho ustavičném mumlání: "Hodor, hodor, hodor."
"Ošo," řekl Bran, "viděl jsem, jak Zimohrad hoří." O kousek dál po své levici slyšel tichý zvuk Rickonova pravidelného oddychování.
"Byl to jen sen," namítla Oša.
"Vlčí sen," řekl Bran. "Také jsem to cítil. Nic není cítit tak jako oheň nebo krev."
"Čí krev?"
"Lidí. koní. psů, všech. Musíme se tam jít podívat."
"Moje šlachovitá kůže je jediná, kterou mám," řekla Oša. "Ten rybí princ mě chytí a sedře mi ji ze zad bičem."
Meeřina ruka ve tmě vyhledala Branovu a stiskla mu prsty. "Já se tam půjdu podívat, jestli se o ně bojíš."
Bran slyšel zvuk prstů šmátrajících po kůži, následovaný zaškrábáním oceli o pazourek. Pak znovu. Vylétla jiskra. Oša tiše foukala. Probudil se dlouhý bledý plamen, natahující se vzhůru jako dívka na špičkách. Ošin obličej plul nad ním. Dotkla se plamene vrcholkem pochodně. Smůla začala hořet a plnit svět oranžovou září. při které Bran musel přimhouřit oči. Světlo probudilo Rickona, který se se zíváním posadil.
Stíny se pohnuly a na okamžik se zdálo, jako by mrtví kolem nich vstávali taky. Lyanna a Brandon, jejich otec lord Rickard Stark, jeho otec lord Edwyle, lord Willam a jeho bratr Artos Neúprosný, lord Donnor, lord Beron a lord Rodwell, jednooký lord Jonnel, lord Barth, lord Brandon a lord Cregan, který bojoval proti Dračímu rytíři. U jejich nohou seděli u úpatí kamenných trůnů kamenní vlci. Bylo to místo, kam se dostali, když jejich těla opustilo teplo; temná síň mrtvých, kam se živí obávali vstoupit.
A tam, v útrobách prázdné hrobky, která čekala na lorda Eddarda Starka, pod jeho majestátní sochou z granitu, se šest uprchlíků choulilo kolem malého košíku s chlebem, vodou a sušeným masem. "Už nám toho moc nezbylo," zamumlala Oša, když pohlédla na jejich zásoby. "Brzy budu muset tak či tak vyjít nahoru a ukrást nějaké jídlo, nebo tady dole sníme Hodora."
"Hodor," řekl Hodor a usmál se na ni.
"Je tam nahoře den nebo noc?" zeptala se Oša. "Nějak jsem ztratila pojem o čase."
"Den," řekl jí Bran, "ale od všeho toho kouře je tam šero."
"Je si tím můj pán jistý?"
Aniž by pohnul svým zmrzačeným tělem, zapojil svou mysl a na okamžik viděl dvojmo. Stála tam Oša, která držela pochodeň, a byla tam i Meera, Jojen, Hodor a dvojitá řada žulových sloupů a dávno mrtvých lordů táhnoucí se před nimi do tmy... ale byl tam také Zimohrad, celý šedivý, zastřený chuchvalci kouře, s masivní bránou z dubu a železa ohořelou a pokřivenou, s padacím mostem spuštěným ve změti zpřetrhaných řetězů a chybějících prken. V příkopu plavala těla, ostrůvky plné vran.
"Jsem si tím jistý," prohlásil.
Oša chvíli přemýšlela. "V tom případě se odvážím toho rizika a půjdu se tam podívat. Chci, abyste se drželi blízko za mnou. Meero, seber Branův koš."
"Jdeme domů?" zeptal se Rickon vzrušeně. "Chci svého koně. A chci jablečné koláče, máslo a med a Chundeláče. Jdeme tam, kde je Chundeláč?"
"Ano," slíbil mu Bran, "ale musíš být zticha."
Meera připevnila proutěný koš popruhy k Hodorovým zádům a pomohla Branovi prostrčit jeho neužitečné nohy skrze otvory v něm. Měl divný třepetavý pocit v žaludku. Už věděl, co je tam nahoře čeká, avšak díky té vědomosti to nebylo o nic méně strašlivé. Když vyrazili, otočil hlavu, aby se naposledy podíval na svého otce, a zdálo se mu, jako by v očích lorda Eddarda spatřil smutek, jako by jeho otec nechtěl, aby tam šli. My tam musíme jít, pomyslel si. Už je čas.
Oša nesla v jedné ruce svůj dlouhý dubový oštěp a ve druhé pochodeň. Na zádech jí visel obnažený meč, jeden z posledních, které na sobě nesly Mikkenovu značku. Vykoval jej pro sochu lorda Eddarda, aby jeho ducha udržel

v klidu. Jenomže když byl Mikken mrtvý a zbrojnici hlídali železní muži, bylo těžké odolat nutkání nevzít si dobrou ocel, přestože to znamenalo, že se z nich stali vykradači hrobů. Meera si pro sebe zabrala meč lorda Rickarda, i když si stěžovala, že je příliš těžký, a Brandon si vzal meč svého jmenovce, vykovaný pro strýce, kterého nikdy nepoznal. Věděl, že v boji by jim nebyl moc platný, ale přesto měl dobrý pocit, když jej svíral v ruce.
Jenomže to byla jenom hra a Bran to věděl.
Jejich kroky se v rozlehlých kryptách odrážely ozvěnou. Stíny za nimi pohltily jeho otce a zároveň ustupovaly stíny před nimi a odkrývaly jim pohled na jiné sochy; nejenom lordy, ale staré krále severu. Na hlavách měli posazené kamenné koruny. Torrhen Stark, král, který poklekl. Edwyn Jarní král. Theon Stark, Hladový vlk. Brandon Spalovač a Brandon Loďař. Jorah a Jonos, Brandon Špatný. Walton Měsíční král, Edderion Ženich, Eyron, Benjen Sladký a Benjen Hořký, král Edrick Sněhovous. Jejich obličeje byly přísné a s ostrými rysy a někteří z nich páchali strašlivé věci, ale všichni do jednoho to byli Starkové a Bran znal všechny jejich příběhy. Nikdy neměl z krypt strach; byly součástí jeho domova a toho, kým byl, a vždycky věděl, že jednoho dne tam bude ležet taky.
Nyní si tím však byl méně jistý. Když vyjdu nahoru, vrátím se vůbec ještě někdy dolů? Kam se dostanu, až zemřu?
"Počkejte tady," řekla jim Oša, když přišli k točitému kamennému schodišti, které vedlo jak na povrch, tak dolů k hlubším úrovním, kde na svých kamenných trůnech seděli ještě starší králové. Podala pochodeň Meeře. "Půjdu nahoru poslepu." Nějakou dobu slyšeli zvuk jejích kroků, ale byly stále tišší a slabší, dokud neodezněly úplně.
"Hodor," řekl Hodor nervózně.
Bran si stokrát říkal, jak nesnáší, když se má schovávat dole ve tmě, jak hodně touží vidět slunce a jet na svém koni ve větru a dešti. Ale teď, když nadešel okamžik, aby znovu vyšel na povrch, dostal strach. Tady ve tmě se cítil bezpečný; když jste neviděli dokonce ani ruku před svým obličejem, bylo snadné uvěřit, že vás tu nenajdou ani vaši nepřátelé. A kamenní panovníci mu dodávali odvahu. Dokonce i když je neviděl, věděl, že jsou tam s nimi.
Měli pocit, jako by to trvalo neskutečně dlouho, než zas konečně něco uslyšeli. Bran již začínal mít strach, že se Oše něco stalo. Jeho bratr se nepokojně ošíval. "Chci jít domů," řekl nahlas. Hodor naklonil hlavu na stranu a řekl: "Hodor."
Pak znovu uslyšeli kroky, sílící a stále hlasitější, a po chvíli se ze tmy vynořila Oša, která se tvářila zamračeně. "Něco je za dveřmi. Nedokázala jsem jimi pohnout."
"Hodor pohne čímkoli," řekl Bran.
Oša si pacholka změřila znaleckým pohledem. "Možná to dokáže. V tom případě jdeme."
Schody byly úzké, a tak po nich museli vystupovat v řadě za sebou. Oša je vedla, za ní šel Hodor, s Branem přikrčeným v koši na jeho zádech, aby nenarazil hlavou do stropu. Následovala Meera s pochodní a řadu uzavíral Jojen, který vedl za ruku Rickona. Šli dokola a dokola, vzhůru a vzhůru. Bran již cítil kouř, ale možná to bylo jen z pochodně.
Dveře do krypt byly vyrobeny ze dřeva železostromů. Byly staré, těžké a vsazené šikmo do země. Mohl se k nim přiblížit jen jeden člověk. Oša k nim přišla a ještě jednou se pokusila zatlačit do nich, ale Bran viděl, že se nepohnuly.
"Aí to zkusí Hodor."
Nejdříve museli Brana vytáhnout z koše na jeho zádech, aby ho nerozmáčkl, Meera si dřepla k němu na schody a objala ho kolem ramen, zatímco Oša s Hodorem si vyměnili místa. "Otevři dveře, Hodore," přikázal mu Bran.
Velký pacholek přiložil dlaně naplocho na dveře, zatlačil do nich a zamručel, "Hodor?" Praštil do dřeva pěstí, ale to neudělalo nic, jen maličko poskočilo. "Hodor"
"Opři se do nich zády," naléhal na něho Bran. "A zapři se nohama."
Hodor se otočil, opřel se zády o dřevo a zatlačil. A znovu. A ještě jednou. "Hodor!" Položil chodidlo na vyšší schod a sehnutý pod šikmými dveřmi se pokusil napřímit. Tentokrát dřevo zasténalo a zapraskalo. "Hodor!" Zvedl na schod druhé chodidlo a roztáhl nohy doširoka, zapřel se a napřímil se. Jeho obličej zrudl a Bran viděl, jak se mu napínají šlachy na krku, když se napjal pod tíhou nad sebou. "Hodor, Hodor, Hodor, Hodor, Hodor, HODOR!" Seshora se ozvalo tupé rachocení. A pak najednou dveře povyskočily a na Branův obličej dopadl pruh denního světla, který ho na okamžik oslepil. Při dalším zatlačení se ozval zvuk posouvajícího se kamení a pak již byla cesta před nimi volná. Oša prostrčila ven oštěp a proklouzla za ním a Rickon se protlačil Meeře mezi nohama a následoval ji, Hodor dveře prudkým rozražením otevřel a vystoupil na povrch. Brana museli Reedovi posledních pár schodů vynést.
Obloha byla světle šedivá a všude kolem nich vířil kouř. Stáli ve stínu První věže, nebo spíš toho, co z ní zbylo. Celá jedna strana stavby se uvolnila a odpadla. Kámen a roztříštěné chrliče ležely po celém nádvoří. Spadly přesně tam, kam jsem spadl já, pomyslel si Bran, když je spatřil. Některé z chrličů se rozlámaly na tolik kusů, že se musel divit, jak to tenkrát vůbec mohl přežít. Opodál klofaly vrány do těla přimáčknutého pod převráceným kamenem, ale leželo obličejem dolů a Bran nebyl schopen říci, kdo to je.
První věž nebyla používána již mnoho stovek let, ale nyní byla mnohem víc pouhou ruinou než kdy předtím. Uvnitř shořely podlahy a všechny trámy. Místem, kudy odpadla zeď, viděli přímo do místností, dokonce i na latrínu. Avšak polozbořená věž za ní tam stála dál, o nic víc spálená než předtím. Jojen Reed se z kouře rozkašlal. "Vezměte mě domů!" požadoval Rickon. "Já chci domů!" Hodor se otáčel dokola. "Hodor," sténal tichým hlasem. Stáli tam přitisknutí k sobě, obklopení ruinami a smrtí.
"Vydávali jsme takový hluk, že by to probudilo draka," řekla Oša, "ale nikdo sem nepřišel. Hrad je mrtvý a spálený, přesně tak, jak se to Branovi zdálo, ale přesto bychom měli -" Při zvuku za nimi se náhle odmlčela a s oštěpem v ruce se otočila.
Zpoza polozbořené věže se vynořily dva štíhlé tmavé tvary, pomalu našlapující přes suť. Rickon vesele vykřikl: "Chundeláči!" a černý zlovlk se k němu skotačivě rozběhl. Léto se přiblížil pomaleji, otřel se hlavou o Branovu paži a začal mu olizovat obličej.
"Měli bychom jít," řekl Jojen. "Tolik mrtvých sem přiláká i jiné vlky kromě Léta a Chundeláče, a ne všichni budou chodit po čtyřech."

"Jo, a to dost brzy," souhlasila Oša, "jenomže potřebujeme jídlo a možná je tu někdo, kdo přežil. Držte se pohromadě. Meero, zvedni svůj štít a hlídej nám záda." Než pomalu obešli celý hrad, trvalo jim to po zbytek odpoledne. Velké žulové hradby zůstaly, tu a tam zčernalé od ohně, ale jinak nedotčené. Avšak uvnitř byla jenom smrt a zkáza. Dveře do velké síně byly ohořelé a stále doutnaly, a uvnitř povolily krovy a celá střecha se zřítila na podlahu. Zelené a žluté tabulky prosklených zahrad byly na padrť, stromy, ovoce a květiny byly rozdupané nebo vystavené živlům, aby zahynuly. Ze stájí postavených ze dřeva a došků nezůstalo nic než popel, uhlíky a mrtví koně. Bran si vzpomněl na svou Tanečnici a dal se do pláče. Pod věží s knihovnou bylo mělké jezírko, ze kterého se kouřilo, a z praskliny v jeho břehu vytékala horká voda. Most mezi Zvonovou věží a hnízdištěm se zřítil na nádvoří a vížka mistra Luwina zmizela. Viděli tlumenou rudou záři prosvítající úzkými sklepními okénky pod Velkou věží, a další oheň stále zuřící v jedné ze sýpek.
Postupovali dál a Oša přitom tiše volala skrze chuchvalce kouře, ale nikdo neodpovídal. Viděli jakéhosi psa, jak požírá mrtvolu, ale jakmile ucítil zlovlky, utekl; ostatní byli povražděni v psinci. Mistrovi havrani věnovali pozornost některým z mrtvol, zatímco vrány z polozbořené věže opečovávaly další. Bran poznal Zjizveného Tyma, přestože mu někdo rozsekl obličej sekerou. Jedna z ohořelých mrtvol před vypálenou skořepinou matčina septa seděla na zemi s rukama přitaženýma k tělu a zaťatými pěstmi, jako by chtěla uhodit do každého, kdo se k ní přiblíží. "Jestli jsou bohové dobří." řekla Oša tichým rozezleným hlasem, "pak Jiní seberou ty, kteří tohle mají na svědomí."
"Byl to Theon," řekl Bran prázdně.
"Ne. Podívej se." Ukázala svým oštěpem přes nádvoří. "To je jeden z jeho železných mužů. A tamhle. A tohle je Greyjoyův válečný oř, vidíš? Ten černý, co v sobě má zabodané šípy." Zamračeně procházela mezi mrtvými, "A tady je Černý Lorren." Byl rozsekaný a pořezaný tak strašlivě, že jeho vous nyní nebyl černý, ale rudohnědý. "Než zemřel, vzal si jich pár s sebou." Oša otočila chodidlem jednu z dalších mrtvol. "Má na sobě znak. Malý človíček, celý červený."
"Stažený muž z Hrůzova," řekl Bran.
Léto zavyl a odběhl stranou.
"Boží háj." Meera se rozběhla za zlovlkem se svým štítem a žabím oštěpem v ruce. Ostatní se trousili za ní, prodírali se kouřem a spadaným kamením. Pod stromy se jim dýchalo lépe. Pár borovic podél okraje lesa bylo sežehnutých, ale hlouběji vlhká půda a zelené dřevo plameny porazily. "V živém dřevu je moc," řekl Jojen Reed, téměř jako by Branovi četl myšlenky, "moc stejně silná jako oheň."
Na břehu černého jezírka, pod ochranou stromu srdce, ležel na břiše v hlíně mistr Luwin. Od jeho těla se mezi vlhkým listím po stezce, kterou se plazil, vinula stružka rudé krve. Léto se nad ním zastavil a Bran si nejdřív myslel, že je mrtvý, ale když se Meera dotkla jeho hrdla, mistr zasténal, "Hodor?" řekl Hodor žalostně. "Hodor?"
Opatrně Luwina převrátili na záda. Měl šedé oči a šedý vous a kdysi byla šedivá i jeho róba, ale nyní byla celá zakrvácená. "Bran," řekl tiše, když ho uviděl sedět ve výšce na Hodorových zádech. "A taky Rickon." Usmál se. "Bohové jsou dobří. Věděl jsem to... věděl..."
"Věděl?" hlesl Bran nejistě.
"Nohy, poznal jsem to podle nohou... tvoje šaty mu padly, ale svaly jeho nohou... ubohý chlapec..." Rozkašlal se, a z úst mu vytekla krev. "Zmizeli jste... v lese... ale, jak?"
"Vůbec jsme neodešli," řekl Bran. "Vlastně jenom na kraj lesa a pak jsme se po vlastních stopách vrátili zpět. Poslal jsem vlky dopředu, aby je zmátli, a sami jsme se schovali v otcově hrobce."
"V kryptách." Luwin se usmál a na rtech se mu objevila krvavá pěna. Snažil se pohnout, ale místo toho jen ostře zalapal po dechu bolestí.
Branovi vhrkly slzy do očí. Když byl člověk zraněný, odvedli jste ho k mistrovi, ale co jste měli dělat, když byl zraněn mistr sám?
"Budeme muset vyrobit nosítka, abychom ho mohli nést," řekla Oša.
"To není třeba," namítl Luwin. "Umírám, ženo."
"To nesmíš," vyhrkl Rickon rozčileně. "Ne, nesmíš." Chundeláč vedle něho vycenil zuby a zavrčel.
Mistr se usmál. "Upokoj se, dítě. Jsem mnohem starší než ty, mohu si zemřít… kdy chci."
"Hodore, dolů," řekl Bran. Hodor poklekl vedle mistra. "Poslouchej," řekl Luwin Oše, "princové... Robbovi dědicové. Nesmějí... nesmě jí být spolu... rozumíš?"
Divoká žena se opírala o svůj oštěp. "Ano. Budou bezpečnější, když se rozdělí. Jenomže kam je mám odvést? Myslela jsem, že by mohli odejít k Cerwynům..."
Mistr Luwin zavrtěl hlavou, třebaže bylo zřejmé, co ho to úsilí stojí. "Cerwynův chlapec je mrtvý. Ser Rodrik, Leobald Tallhart, lady Hornwood... všichni byli zabiti... Pahorek v Hlubokém lese padl, Kailinská držba taky, brzy padne i Torrhenův dvůr. Na Kamenitém pobřeží jsou železní muži a východ ovládl Bastard z Hrůzova."
"Kam tedy?" zeptala se Oša.
"Bílý přístav... Umberové... já nevím... všude zuří válka... každý člověk je proti svému sousedovi a zima se blíží... takové bláznovství, takové temné šílené bláznovství..." Mistr Luwin natáhl ruku, chytil Brana za předloktí a sevřel je se zoufalou silou. "Teď musíš být silný. Silný."
"Budu," řekl Bran, třebaže to bylo těžké. Ser Rodrik je mrtvý a mistr Luwin zemře taky, jsou mrtví všichni, všichni...
"Dobře," řekl mistr. "Hodný chlapec. Jsi... synem svého otce, Brane. Nyní musíš jít."
Oša se zahleděla k čarostromu, na rudý obličej vyřezaný v bledém dřevu kmene. "To tě tu máme nechat bohům?"
"Prosím tě... "Mistr polkl dej mi... napít vody... a... ještě jednu laskavost. Kdybys mohla..."
"Ano." Obrátila se k Meeře. "Odveď chlapce."
Jojen a Meera odvedli Rickona mezi sebou. Hodor s Branem je následoval. Prodírali se mezi stromy. Nízké větve šlehaly Brana do obličeje a listí mu utíralo slzy. Oša se k nim připojila na nádvoří o chvíli později, O mistru Luwinovl neřekla ani

slovo. "Hodor musí zůstat s Branem, aby byl jeho nohama," řekla divoká žena rázně. "Já si s sebou vezmu Rickona."
"My půjdeme s Branem," řekl Jojen Reed.
"Jo, říkala jsem si, že byste mohli," přitakala Oša. "Zkusím odejít Východní bránou a nějak se protluču na královské cestě."
"My odejdeme Loveckou bránou," řekla Meera.
"Hodor," řekl Hodor.
Nejdříve se ještě zastavili v kuchyni. Oša našla pár bochníků ohořelého chleba, který byl stále jedlý, a dokonce studenou pečenou slepici, kterou roztrhla na dvě poloviny. Meera objevila hrnec s medem a velký pytel jablek. Venku se spolu rozloučili. Rickon vzlykal a držel za nohu Hodora, dokud ho Oša nešťouchla tupým koncem svého oštěpu. Pak ji poslušně následoval, Chundeláč se kradl za nimi. Posledním, co z nich Bran viděl, byl ocas zlovlka, který zmizel za polozbořenou věží.
Železná padací mříž, která uzavírala Loveckou bránu, byla tak pokroucená žárem, že nešla zvednout výš než stopu nad zem. Museli prolézt pod jejími hroty, jeden pod druhém.
"Půjdeme za vaším lordem otcem?" zeptal se Bran, když přešli po padacím mostě mezi hradbami. "Do Stráže u Šedé vody?"
Meera se v odpověď podívala na svého bratra. "Naše cesta vede na sever," prohlásil Jojen.
Na kraji vlčího lesa se Bran otočil ve svém koši a ještě jednou naposledy se podíval na hrad, který býval jeho životem. Do šedivé oblohy stoupaly chuchvalce kouře, ale ne víc, než by mohlo stoupat z komínů Zimohradu za chladného podzimního odpoledne. Některá z okének pro lučištníky v parkánové zdi byla očazená dočerna, tu a tam zela prasklina nebo chyběl zub cimbuří, ale zdálky to nebylo moc vidět. Za hradbami se k obloze zvedaly vrcholky věží, stejně jako tam stály po stovky let, a bylo těžké uvěřit, že hrad byl celý vypleněn a vypálen. Kámen je silný, říkal si Bran, kořeny stromů jsou vrostlé hluboko a králové zimy dál sedí pod zemí na svých trůnech. Pokud tu zůstanou oni, zůstává i Zimohrad. Nebyl mrtvý, jenom zlomený. Tak jako já, pomyslel si. Já taky nejsem mrtvý.